

فاضل یزدی

مناہج الاحکام

قسمت اول

BP
320
M35
v.5

BAHA'I WORLD CENTRE
LIBRARY

نسخه

6

این مجموعه با اجازه محفل مقدس روحانی ملل ایران
شید الله از کاتبه بتعداد محدود و بهمنظور حفظ تکریر
نداء است ولی از انتشارات خصوصی امسری نمیشود
شیرالسلطان ۱۳۲۲ یدیع

١ - باسمه الحاكم على ما كان وما يكون
 ٢ - ان اول ما يحب الله على العباد عرفان مشرق وجهه
 ٣ - اذا قرئت هذه الصلوة الاثنى
 ٤ - ان الذين اوتوا بها من الله يرون حدود الله الصليب الاعظم
 ٥ - انا امرناكم بكسر حدود ذات النفس والهمسوى
 ٦ - قد حاجت بحدود الحكمت والبيان بما حاجت نسمة الرحمن
 ٧ - ان الذين تكلموا بعبد الله
 ٨ - سبها ملاك الارسلوا ان ارامى من عنايتي
 ٩ - لو يجد احد خلاوة البيان
 ١٠ - قل من حدودى يعرفه فيض
 ١١ - لصمى من شرب رحيق الانصاف
 ١٢ - لا تحسبن انا نزلنا لكم الاحكام
 ١٣ - يشهد بذلك ما نزل من قلم الوحي
 ١٤ - قد كتب عليكم الصلوة تسع ركعات لله منزل الايات
 ١٥ - وفعونا عدة اخرى
 ١٦ - وان اذ انتم الصلوة والوجوهكم
 ١٧ - كل شئ تحلق بامر العرب
 ١٨ - انه يفعل ما يشاء ولا يسل عما شاء
 ١٩ - ان الذى وجد عرف الرحمن وعرف ماله هذا البيان
 ٢٠ - قد فصلنا الصلوة من ورقة اخرى
 ٢١ - قد نزلت من صلوة الميت ست
 ٢٢ - والذى تعلم القرائة
 ٢٣ - لا يسل الشعر صلواتكم
 ٢٤ - قد مر عليكم الصلوة والصوم من اول البلوغ
 ٢٥ - من كان من نفسه فمعه من العرف والدين
 ٢٦ - قد ان الله لكم السجود

٢٧ - من لم يجد الماء يذكر خمس ركعات باسم الله اظهر
 ٢٨ - ابلدان التي الله فيها الميالي
 ٢٩ - قد عرفنا نكم صلوة الايات
 ٣٠ - قولوا لله رب ما بر وما لا يبر
 ٣١ - كتب عليكم الصلوة مرارتي
 ٣٢ - قد عفا الله عن النساء حين ما يجدن
 ٣٣ - ويحد اتمام السجود
 ٣٤ - انكروا لله بهذا الفضل
 ٣٥ - احمد والله بهذه الموهبة
 ٣٦ - انكروا لله بهذه الرحمة التي سبقت
 ٣٧ - قل قد جعل الله متاع الكفر حتى
 ٣٨ - لولا المعتان لكان مكنونا من ازل الازل
 ٣٩ - قل هذا لمطلع الوحى ومشرق الاسواق
 ٤٠ - ان هذا ليهو القضا العتيث
 ٤١ - يا ظم الاعلى قل يا ملاك الانشا
 ٤٢ - واجعلوا الايام الزائدة عن التسبور
 ٤٣ - لذا ما تددت بحدود التسبور
 ٤٤ - واذا تمت ايام الاعطاء قبل الاساءة
 ٤٥ - ليس على الصائم والعرض
 ٤٦ - هذه حدود الله التي رفعت من القلم الاعلى
 ٤٧ - تصكروا يا امرائهم واحكامه
 ٤٨ - كفو انفسكم من الاكل والشرب
 ٤٩ - قد كتب عليكم ان يمسك من كل يوم
 ٥٠ - كذلك نساوا الله الصلوة
 ٥١ - قد حرم عليكم القتل والزنا
 ٥٢ - قد سمعنا الوساوس على عد الزنا منها

٢٤ لا تجزئوا في العدايب ولا تتعزوا ابتعدوا امر بين الامرين ٢٤٥
 ٢٥ ١٠٦ - لا تحلفوا بؤسكم
 ٢٦ ١٠٧ - ولا ينهار ان يتجاوز عن حد الاذان ٢٨١
 ٢٧ ١٠٨ - قد كتب على السارق ٢٨١
 ٢٨ ١٠٩ - انا ربنا كم يساهل الحكمة ٢٨٩
 ٢٩ ١١٠ - من اراد ان يستعمل اوامر الذخيرة ٢٨٩
 ٣٠ ١١١ - تنسكوا بالذخيرة الخفية في كل الاحوال ٢٩٥
 ٣١ ١١٢ - وان كان له عذر عفيف بعد الله عنه ٢٩٥
 ٣٢ ١١٣ - ليس لخلق الامر شيء في العفة الكبرى ٣٠٢
 ٣٣ ١١٤ - هذا امر الله ان كان مستورا في حجب النقيب ٣٠٢
 ٣٤ ١١٥ - كتب على كل اب تربية ابنه ٣٠٨
 ٣٥ ١١٦ - ان الذي يري ابنه او ابنا من الابناء ٣٠٨
 ٣٦ ١١٧ - قد حكم الله لكل ران وزانية مسلمة ٣١٢
 ٣٧ ١١٨ - من ابتلى بجمعة فله ان يتوب ويرجع ٣٢٠
 ٣٨ ١١٩ - اياكم ان تنسكوا بحد الجلال عن ران ٣٢٠
 ٣٩ ١٢٠ - انا جلتنا فكم اصناف الاوصاف ٣٢٧
 ٤٠ ١٢١ - سانا جعلنا مرقاة لاسمن الارواح ٣٢٧
 ٤١ ١٢٢ - قد ارجعنا ثلث الديات ٣٣٣
 ٤٢ ١٢٣ - يا ربنا العدل كونوا رعاة انعام الله ٣٣٣
 ٤٣ ١٢٤ - اذا اختلفتم في امر فارجعوه الى الله ٣٣٣
 ٤٤ ١٢٥ - قل يا قوم لا ياخذكم الاضطراب اذا فاقمكموت ٣٣٣
 ٤٥ ١٢٦ - يا ملائكة الارض تالله الحق قد اخرجت من الاحبار ٣٣٥
 ٤٦ ١٢٧ - دعوا ما عندكم ثم طهروا بقوام الانشاع ٣٣٩
 ٤٧ ١٢٨ - هل تسرفون من ان ظم اعلى بيتكم ٣٣٩
 ٤٨ ١٢٩ - كل ذلك من الله من ساء عاقب ٣٤٥
 ٤٩ ١٣٠ - سواء الشجان والفسح تخلقوا كما بهما يا ملائكة ٣٤٥
 ٥٠ ١٣١ - وقرنا من افق الجود من تمام عروسة موف ٣٣٩

٥١ ١٣٢ - يا اولي نساء نفعها بالبر رعدا من عتقنا ٣٤٢
 ٥٢ ١٣٣ - اياكم ان تفرقوا شئونكم النذر والنوى ٣٤٢
 ٥٣ ١٣٤ - سافنا في رحمة الله والافه ٣٤٢
 ٥٤ ١٣٥ - لن نضربا شيئاكم كما لا نضعنا جسدكم ٣٤٢
 ٥٥ ١٣٦ - اذا ارسلتم الجوان الى الصيد ٣٥٨
 ٥٦ ١٣٧ - اياكم ان تسرفوا في ذلك ٣٥٨
 ٥٧ ١٣٨ - ان الله قد امركم بالعودة في ذوى القربى ٣٥٨
 ٥٨ ١٣٩ - من احرق بيتا متعديا ٣٥٤
 ٥٩ ١٤٠ - وان تحكوا لهما حينما يذبا لا يار عليكم ٣٥٤
 ٦٠ ١٤١ - قد كتب الله عليكم النكاح ٣٦٢
 ٦١ ١٤٢ - والذي اختلفت بواحد من الاما ٣٦٢
 ٦٢ ١٤٣ - توبوا يا قوم لعلكم ترحم ٣٦٩
 ٦٣ ١٤٤ - يا ملائكة الانشاء لا تتبعوا انفسكم ٣٦٩
 ٦٤ ١٤٥ - اتبعوا ملة الاشياء التي يامركم ٣٦٩
 ٦٥ ١٤٦ - اياكم ان تشكروا في الارز بعد اصلاحها ٣٧٩
 ٦٦ ١٤٧ - انه قد حدد في البيان رضا الطريقين ٣٨٧
 ٦٧ ١٤٨ - لا يحلف الا بالاسرار ٣٨٧
 ٦٨ ١٤٩ - والذي اختلفت بالذخيرة الاولى خيركم ٣٨١
 ٦٩ ١٥٠ - قد كتب الله لكل عبد اراد الخوف من ربه ٣٩٣
 ٧٠ ١٥١ - والا ان اعثر بامر ربي فليقل فله ان يخبر ٣٩٣
 ٧١ ١٥٢ - وان اتى الخبر الموعودين شربها ليا ان ٣٩٣
 ٧٢ ١٥٣ - وان اناها خبر الموت والقتل وثبت بالانشاع ٤٠١
 ٧٣ ١٥٤ - وان حدثت بغيرها كدورة اركسره ٤٠١
 ٧٤ ١٥٥ - قد اياكم الله عما علمتم بعد الفلق ثلاث ٤٠١
 ٧٥ ١٥٦ - والذي اختلفت له الاخبار في الرجوع ٤٠١
 ٧٦ ١٥٧ - وكل ذلك كان الامور ضالط الجبال ٤٠١

١٥٨ - والذي سامرو ساءرت معه ثم حدث بيتهما كره
 ١٥٩ - والتي ظفقت بما ثبت عليها منكرا تفقت لهما
 ١٦٠ - ان الله احب الوصل والوفاء وايقتر الفصل والطلاق
 ١٦١ - عاشوا يا قوم بالبر والرحمان لعمرى سيني من في
 الامكان
 ١٦٢ - اياكم ان تفرتم الدنيا كما غرت قوما قبلكم
 ١٦٣ - ان الذين نبدوا النغي والغفوة واخذوا التقوى
 ١٦٤ - قد حرم عليكم بيع الاما والغلمان ليس لعبد ان يشتري
 ١٦٥ - وليس لاحد ان يقتخر على احد كل ارقا له
 ١٦٦ - زينوا انفسكم بظرافا لعمال والذي ناز بالعمل في رضاء
 ١٦٧ - انصروا مالك البرية بالامال الحسنة
 ١٦٨ - لا يعترض احد على احد
 ١٦٩ - اتقتلون من احياء الله بروج من عنده
 ١٧٠ - اتقوا ولا تخربوا ما بناه الله بايادي الظلم
 ١٧١ - لما ظهرت جنود العرمان بزيات البيان
 ١٧٢ - قد حكم الله بالظهار على ما التظلة
 ١٧٣ - قوموا على خدمة الامر كل الاحوال
 ١٧٤ - تمسكوا بحبل اللطافة على شان لا يرمي من تياكم
 ١٧٥ - والذي له عذرا يا سر عليه
 ١٧٦ - طهروا كل مكروه بالما الذي لم يتغير بالثلاث
 ١٧٧ - وكذلك رفع الله حكم دون الظهار
 ١٧٨ - قد اغفست لاشيا في بحر الظهار

١٧٩ - لتعاشروا مع الايمان وتطهروا احرىكم الرحمن
 ١٨٠ - وحكم باللطافة الكبرى وتغسل ما تثير
 ١٨١ - والذي يرى في كسائه وصح انه لا يصعد دعائه
 ١٨٢ - استعملوا ما الورث ثم اعطوا الخالص
 ١٨٣ - قد عفا الله عنكم ما نزل في البيان من محال كتب
 ١٨٤ - يا معشر الملوك قداتي العالكة والملك الله
 ١٨٥ - الاتعبد والا لله وتوجهوا بقلوب نورا
 ١٨٦ - انا نرتكم تفرحون بما جمعتموه لغيركم وتمنعون
 ١٨٧ - قد شغلتمكم الاموال عن المال هذا الينهي
 ١٨٨ - طهروا قلوبكم عن ذر الدنيا
 ١٨٩ - هذا يوم فيه ما زال تكليم بانوار القديم
 ١٩٠ - قل تالله الحق ان الظور يطفو حول مطلع الظهور
 ١٩١ - هذا يوم فيه سر عكم الله شوقا للقاء
 ١٩٢ - يا معشر الملوك قد نزل الناموس الاكبر
 ١٩٣ - يا معشر الملوك انتم السالك قد طهروا العالكة
 ١٩٤ - اياكم ان يمتنعكم الغرور من مشرق الظهور
 ١٩٥ - تالله لا توجد ان تقصر في مساكنكم
 ١٩٦ - انها لمنظر لبيها يشهد بذلك ملكوت الاسما
 ١٩٧ - والذي اتجهوا له انه اعرض عن الدنيا
 ١٩٨ - دعوا البيوت ثم اقبلوا الى الملكوت
 ١٩٩ - طهروا ملكات قام على نصرة امرى في ملكتي

٢٠٠	٨٣	انه بمنزلة البصر لم يشو الغيرة الامراء ^{الانصار} الجيوش
٢٠١	٨٣	يا ملك النعمه كان مطلع نورا لاجديته في سجن
٢٠٢	٨٤	قد جعلناه مقبل العالم لذكري
٢٠٣	٨٤	كنا معك في كل الاحوال ووجدناك
٢٠٤	٨٤	قد اخذتنا الاحزان بعاريناك
٢٠٥	٨٥	وتعرف من تدعوه في الليالي والايام
٢٠٦	٨٥	قل يا ملك برلين اسمع النداء من هذا ^{الملك} الطريق
٢٠٧	٨٥	اياك ان ينعك القرويعر مطلع الظهور
٢٠٨	٨٥	اذ كرم كان اعظم منك شانا واكبر منك مقاما
٢٠٩	٨٥	انه نبذ لول الله وراثه
٢١٠	٨٥	لذا اخذته الله من كل الجهات الى ان ^{الملك} رجع
٢١١	٨٥	يا ملك تعكريه وفي امتك الذين سخروا
٢١٢	٨٥	انا طاردنا منكم شيئا انما ننصحك لوجه الله
٢١٣	٨٥	يا ملوك اسرنا وروسيا الجهوريينها اسمعوا
٢١٤	٨٥	زينا هيكلك الملك بطورا العدل والتقى
٢١٥	٨٥	قد ظهر الموعود في هذا العالم المحمود
٢١٦	٨٥	يا معشر الامراء اسمعوا ما ارتفع من مطلع
٢١٧	٨٥	اجيروا التوسل يا بادى العدل
٢١٨	٨٥	يا معشر الزعم نصح بكم صوت اليوم
٢١٩	٨٥	يا ايها النقطه الواقعة في شاطئ البحرين

٢١٩	٨٥	توب بيد الجاهل يحكم غير العاقل
٢٢٠	٨٥	انقذت نيتك الظاهرة سوف تعنى
٢٢١	٨٥	يا شواطي نهر اربين قد رايناك
٢٢٢	٨٥	يا ارض الخاف لا تحزني من شئ
٢٢٣	٨٥	لويسا بيارت سميت بالذي
٢٢٤	٨٥	امرني بما جعلك الله الحق النور
٢٢٥	٨٥	سوف تنقلب فيك الامور يحكم عليك
٢٢٦	٨٥	العلمي يضل به انه لا تنقطع عنك
٢٢٧	٨٥	يا ارض الخاف نسمع فيك صوت الرجال
٢٢٨	٨٥	ليس لاحد ان يعترف على الذين
٢٢٩	٨٥	يا بحر الاعظم رش على الامم ما امرت
٢٣٠	٨٥	والذي شاك ما مثقال من الذهب
٢٣١	٨٥	قد امرناكم بهد ابد ان كتابنا من العالمين
٢٣٢	٨٥	ان في ذلك حكم ومسالح لم يحط
٢٣٣	٨٥	قل يا ملك اراد تطهير امراكم
٢٣٤	٨٥	يا قوم لا تخوفوا في حقوق الله ولا تصروا
٢٣٥	٨٥	من خان الله يخان بالعدل
٢٣٦	٨٥	انه اراد لكم ما لا تصرونه اليوم سوف
٢٣٧	٨٥	قد حضرت لدى العرش عواشع شئ
٢٣٨	٨٥	لذا نزلنا السوح وزينا بطورا لاسر

٢٦٦	طوبى لمن توجه الى مشرق الان كار	٤١٣
٢٦٧	قل مشرق الان كار انه كل بيت بنى لذكري	٤١٤
٢٦٨	والذي بنى يتلون آيات الرحمن باحسن الالكان	٤١٣
٢٦٩	وبها تجد من عرف عوالم النش	٤١٣
٢٧٠	قل انها تجد ب القلوب الصلابة	٤١٣
٢٧١	انصروا يا قوم اصليوا الذي بنى	٤١٩
٢٧٢	والذي يتكلم بنعيمنا نزل في النواحي	٤٢٠
٢٧٣	قد زينت الالواح بنظر زخمت بالق	٤٢٠
٢٧٤	تمسكوا بالعروة الوثقى ورجل امرنا المحكم	٤٢٠
٢٧٥	قد اذن الله لمن اراد	٤٢٥
٢٧٦	ليس للعاقل ان يشرب ما به هب	٤٢٣
٢٧٧	زينا ووسم باكتيل الامانة والمواف	٤٢٠
٢٧٨	يا اهل انبياء تمسكوا بحبل العبودية	٤٢٤
٢٧٩	اياكم ان يمنعكم عن على الارض	٤٢٦
٢٨٠	قد وصيناكم بها في اكثر الالواح	٤٢٦
٢٨١	اذا اغيصر بحرا وصال وقص كتاب العبد	٤٢٣
٢٨٢	فاظفروا في الناس وثقة عقولهم	٤٥٤
٢٨٣	انا ترى بعض الناس اراد بالحرية	٤٥٥
٢٨٤	ان الحرية تنهش عواقبها	٤٥٥
٢٨٥	فاعلموا ان مصالح الحرية	٤٥٥
٢٨٦	ان الحري يقتصر الانسان	٤٥٥
٢٨٧	فانصروا الخلق كالاعنام لا بد لها	٤٥٥
٢٨٨	انا نمد قبا في بعض المعامات دون الاخر	٤٥٥
٢٨٩	قل الحرية في اتباع امرنا لو انتم	٤٥٥
٢٩٠	لو اتبع الناس ما نزلنا لهم	٤٥٥
٢٩١	قل الحرية التي انعمكم انيها	٤٥٥
٢٩٢	حري عليكم استوال في انبيان	٤٤٢
٢٩٣	استلوا ما ينفعكم في امر الله وسلطانته	٤٤٢

٢٣٩	وكتب لنا مثلنا من قبل في سجين متواليات	٤١٣
٢٤٠	قل يا معشر العلماء لا تنزلوا كتاب الله	٤١٣
٢٤١	تسكن عليكم بين عناشي لانكم ما عرفتم	٤١٣
٢٤٢	توجهوا يا قوم بوجهي بها	٤١٣
٢٤٣	يا معشر العلماء هل يقد احد منكم	٤١٣
٢٤٤	يا قوم انا قد رنا العلم لعرفان المصالح	٤١٣
٢٤٥	لوعرفتم الامر الذي منه اشركت	٤١٣
٢٤٦	قل هذه لسانها فيها كنز الكتاب	٤١٣
٢٤٧	هذا لسان الذي به صاحبت الصخرة	٤١٣
٢٤٨	انا ما دخلنا المدارس وما خالنا الصابحات	٤١٣
٢٤٩	ان الذي ياول ما نزل من سما الوحي	٤١٣
٢٥٠	قد كتب عليكم تقليم الاضفار والدخول في ما	٤١٣
٢٥١	ادخلوا ما يقرأ والمستعمل منه	٤١٣
٢٥٢	وكتب لنا حياصهم المنقطة اتركوها وكونوا	٤١٣
٢٥٣	انا اردنا ان ترككم مظاهير العروس في الارض	٤١٣
٢٥٤	والذي يصب عليه الماء يغسل به يده	٤١٣
٢٥٥	قد حرمت عليكم ازواج آياتكم انا نستحي	٤١٣
٢٥٦	ليس لاحد ان يحرك لسانه امام الناس	٤١٣
٢٥٧	قد فرض لكل نفس كتاب الوصية وله ان يزين	٤١٣
٢٥٨	قد انشبت الاعباد في العبيد بين الاعظمين	٤١٣
٢٥٩	والاخرين في يومين كذا لك نفس الامر	٤١٣
٢٦٠	طوبى لمن فاز باليوم الاول من شهر انبياء	٤١٣
٢٦١	طوبى لمن يظهر به نعمة الله على نفسه	٤١٣
٢٦٢	قل انه لصادق الشهير يومئذ	٤١٣
٢٦٣	قل ان العبيد الاعظم لسلطان الاعباد	٤١٣
٢٦٤	قد امرت ارجعوا الى الحدائق	٤١٣
٢٦٥	قد كتب الله على كل نفس ان يحضر في العرش	٤١٣

٢٩٤	ان عدة الشهور تسعة عشر	٢٩٤
٢٩٥	قد حكم الله من الاسرار في الجور	٢٩٥
٢٩٦	يكتب للرجال ولله ما في السموات	٢٩٦
٢٩٧	واللورقات ولله ما في السموات	٢٩٧
٢٩٨	هذا ما نزل من قبل وينا في نقطة البيان	٢٩٨
٢٩٩	انا اخبرنا الكل بان لا يعادل بكلمة منك	٢٩٩
٣٠٠	قد استجبنا ما اراد انه ليهو المحبوب	٣٠٠
٣٠١	لويشك عليها ما نزل في الحين	٣٠١
٣٠٢	قد بدت من الله ورجعت اليه	٣٠٢
٣٠٣	كذلك يختص الله من يشاء	٣٠٣
٣٠٤	وان تكفوه في خمسة اتواب	٣٠٤
٣٠٥	حرم عليكم نقل الميت ازيد من مسافة	٣٠٥
٣٠٦	قد رفع الله ما حكم به البيان	٣٠٦
٣٠٧	يا ملا لان شاء سمعوا نداء ما	٣٠٧
٣٠٨	انه لا اله الا هو المقدر على العالمين	٣٠٨
٣٠٩	لويشاه ياخذ العالم	٣٠٩
٣١٠	احرقوا العجبات بنا رضى والسبحات	٣١٠
٣١١	وارفعن البيهتين في المقامين	٣١١
٣١٢	اياكم ان تمنعكم شئون الارض	٣١٢
٣١٣	كونوا ماضيا هرا الاستقامة	٣١٣
٣١٤	اياكم ان يمنعكم ما نزل في الكتاب	٣١٤
٣١٥	انظروا بعين الانصاف الى من اتى	٣١٥
٣١٦	ثم اذكروا ما جرى من قلم مبشور	٣١٦
٣١٧	قال ان اذ ركنتم ما نظهروا انتم	٣١٧
٣١٨	لنمن عليكم باستوائه على سائركم	٣١٨
٣١٩	ان يشرب لاسر ما عندكم	٣١٩
٣٢٠	هذا ما نزل من عند ذكرا النفس	٣٢٠
٣٢١	والذي تفكر في هذه	٣٢١
٣٢٢	قل هذا الشهور تطوف حوله الحجة	٣٢٢
٣٢٣	قل هذا حق الكتب قد بلغ به في القلم	٣٢٣

٣٢٤	يا ملا البيان اتقوا الرحمن ثم اتقوا	٣٢٤
٣٢٥	لوتذكروا به احوالكم التي اية	٣٢٥
٣٢٦	تذكروا في هذه الآية ثم انصفوا بالله	٣٢٦
٣٢٧	ليس لاحد ان يتسبك اليوم الايعا	٣٢٧
٣٢٨	هذا ذكرا لله من قبل ومن بعد قد طويته	٣٢٨
٣٢٩	هذا ما مر الله من قبل ومن بعد اياكم	٣٢٩
٣٣٠	لا تخنكم اليوم شئ وليس لاحد	٣٣٠
٣٣١	من عرفني فقد عرف المقصود	٣٣١
٣٣٢	من يعرف آية من آياتي لخبرته	٣٣٢
٣٣٣	هذا بيان الرحمن ان انتم من السامعين	٣٣٣
٣٣٤	قل هذا حق العلم لو انتم	٣٣٤
٣٣٥	ثم اتقوا ما نزل في مقام اخر	٣٣٥
٣٣٦	قال لا يحل الاثرتان ان لم يكن	٣٣٦
٣٣٧	كذلك تغرد في الورق	٣٣٧
٣٣٨	يا ملا البيان اقسكم بينكم الرحمن	٣٣٨
٣٣٩	قد صر نقطة البيان في هذا مالاية	٣٣٩
٣٤٠	كما ترونه اليوم انه الرضيع على شان	٣٤٠
٣٤١	قل تالله اني لمحبيه والان يبيع	٣٤١
٣٤٢	قل يا قوم ان لن توفوا به	٣٤٢
٣٤٣	انه قد انزل بعض الاحكام لئلا	٣٤٣
٣٤٤	قد اخبركم من قبل بما ينطق	٣٤٤
٣٤٥	بل به تظهر المعاني والمشارق تذكروا	٣٤٥
٣٤٦	عاشروا مع الاديان بالبرق والرحان	٣٤٦
٣٤٧	اياكم ان تخلصوا بينا عند فقدان	٣٤٧
٣٤٨	قد كتب عليكم تزكية الاقوات	٣٤٨
٣٤٩	سوف نصل لكم نصابها اذا شاء الله	٣٤٩
٣٥٠	لا يحل السؤال ومن مثل حرم عليه	٣٥٠
٣٥١	قد منعتم في الكتاب عن الجدال	٣٥١

٣٥٦	من يحزن احدا فله ان ينعق	٧٣٦
٣٥٧	انه قد عفا ذك عنكم في هذا	٧٣٧
٣٥٨	لا ترضوا لاحد ما لا ترضونه لانفسكم	٧٣٨
٣٥٩	كلكم خلقت من الماء وترجعون	٧٣٩
٣٦٠	اسمعوا ما تنقلوا السدرة عليكم من آيات الله	٧٤٠
٣٦١	ثلك حد ود الله قد فرضت عليكم	٧٤١
٣٦٢	اتلوا آيات الله في كل صباح	٧٤٢
٣٦٣	لا تفرسكم كثرة القراءة والاصال	٧٤٣
٣٦٤	اتلوا آيات الله على قدر طاقتكم	٧٤٤
٣٦٥	علموا ان ربكم ما نزل من سما العظمة	٧٤٥
٣٦٦	ان الذي اخذ جذب حبة اسمى	٧٤٦
٣٦٧	عنيتا لمن شرب رحيق الحيوان	٧٤٧
٣٦٨	كتب عليكم تجد يد اسباب البيت	٧٤٨
٣٦٩	انه اراد تظليكم	٧٤٩
٣٧٠	وان الذي لم يستطع عفا الله	٧٥٠
٣٧١	اغسلوا رجلكم كل يوم في الصيف	٧٥١
٣٧٢	قد منعتم من الارتقا الى المناير	٧٥٢
٣٧٣	قد احب الله جنوسكم على المسير	٧٥٣
٣٧٤	حرم عليكم اليسر والايون اجتنبوا	٧٥٤
٣٧٥	اياكم ان تستعملوا ما تمكس	٧٥٥
٣٧٦	اذا دعيت الى الولائم والعزائم	٧٥٦
٣٧٧	هذه ايام يوه يوصل كل امرئكم	٧٥٧
٣٧٨	ثم من ناسك اعرضوكم من تارك اقبل	٧٥٨
٣٧٩	ان الامر بيد الله يعطي من يشاء	٧٥٩
٣٨٠	انه العظيم يفعل الله ما يشاء والمستقر	٧٦٠
٣٨١	خوب لمن وجد عرف المعاني	٧٦١
٣٨٢	قل بما حمل الظلم ظهروا العدل	٧٦٢
٣٨٣	حرم عليكم حمل الات الحرب	٧٦٣

٣٨٠	اعلموا ما لا تنكروا العقول	٧٦٤
٣٨١	خوب لمن تزين بظواهر الادب	٧٦٥
٣٨٢	عروا يا رب الله وبلاده	٧٦٦
٣٨٣	انما تعمر القلوب باللسان كما تعمر	٧٦٧
٣٨٤	خوب لمن اقر بالله وآياته	٧٦٨
٣٨٥	اجعلوا هذه الكلمة نصب جيونكم	٧٦٩
٣٨٦	لو جعل ما حرم في ازل الازال	٧٧٠
٣٨٧	والذي مما انزه الاصل الا انسى	٧٧١
٣٨٨	من فاز بهذا الاصل قد فاز بالاستقامة	٧٧٢
٣٨٩	كذلك يعلمكم الله ما يخلصكم من النوب	٧٧٣
٣٩٠	هو الذي ارسل الرسل وانزل الكتب	٧٧٤
٣٩١	يا ارض الكاف وارا انا نراك	٧٧٥
٣٩٢	وتجد ما يعينكم في سرائر	٧٧٦
٣٩٣	لا تخزني بذ لك سوف يظهر الله	٧٧٧
٣٩٤	اولئك يظفرون الله باعينهم	٧٧٨
٣٩٥	يا معشر العلماء ما نزلت الايات	٧٧٩
٣٩٦	قد افترستم باسمي وغفتم عن نفسي	٧٨٠
٣٩٧	اذا قيلتم الى الله ودخلتم هذا الامر	٧٨١
٣٩٨	اذ كبروا الشيخ الذي سمى محمد قبل حسن	٧٨٢
٣٩٩	وكان يكتب على زعمه احكام الله	٧٨٣
٤٠٠	لما انقسم بالله حين ظهوره	٧٨٤
٤٠١	اياكم ان تمنعكم الاسماء	٧٨٥
٤٠٢	استعينوا بالله يا معشر العلماء	٧٨٦
٤٠٣	ان الذي اعرض عن هذا الامر	٧٨٧
٤٠٤	قل به اشرقت شمس العقول ان نيرا براهان	٧٨٨
٤٠٥	اياكم ان يمنعكم ذكر النبي عن هذا	٧٨٩
٤٠٦	قد خلق كل اسم بقوله وخلق كل امرأه الميم	٧٩٠
٤٠٧	قل هذا يوم الله لا يذكر	٧٩١
٤٠٨	هذا امر اضرب منه ما عندكم	٧٩٢

١٥٩	٢٠٩	قد نرى منكم من يأخذ الكتاب	١٥٩
١٥٩	٢١٠	قل تالله الحق لا تغشكم اليوم كتب	١٥٩
١٤٠	٢١١	يا معشر العما يا اياكم ان تكونوا	١٤٠
١٤٠	٢١٢	اذ كرموا الكرم اذ دعوا الى الله انه استكبر	١٤٠
١٤٠	٢١٣	انا امرنا بالانجيل فضلا	١٤٠
١٤١	٢١٤	اخرى الاحجاب على شان يسمع	١٤١
١٤٣	٢١٥	انا ما اردنا في الملك الاظم والاله	١٤٣
١٤٣	٢١٦	انا ما اردنا في المنكوت الاعلوا لله	١٤٣
١٤٣	٢١٧	انا ما اردنا في الجبروت	١٤٣
١٤٣	٢١٨	طوبى لكم يا معشر العلماء	١٤٣
١٤٣	٢١٩	انتم مطالع الاستقامة	١٤٣
١٤٣	٢٢٠	يشفي اليوم لمن شرب رحيق الحيوان	١٤٣
١٤٣	٢٢١	يا اهل الانشاء اذا طارب الوقت	١٤٣
١٤٣	٢٢٢	يا قلم الاعلى تحرك على اللوح	١٤٣
١٤٣	٢٢٣	قل انا قد خلنا مكتب المعاني والنبيان	١٤٣
١٤٣	٢٢٤	وسمعنا ما شئد به في اللوح انا كما	١٤٣
١٤٣	٢٢٥	باملاء لبيان انا قد خلنا مكتب الله	١٤٣
١٤٣	٢٢٦	ولا خفنا اللوح اذا انتم تائمون	١٤٣
١٤٣	٢٢٧	تالله الحق قد قرئنا	١٤٣
١٤٣	٢٢٨	قد احلنا الكتاب اذ كنتم في الاصلا	١٤٣
١٤٣	٢٢٩	ويشهد بذلك لسان	١٤٣
١٤٣	٢٣٠	تالله لو انكشف الحجاب	١٤٣
١٤٣	٢٣١	اياكم ان تجد لوى الله	١٤٣
١٤٣	٢٣٢	لوتكنكم في هذا المقام بلسان	١٤٣
١٤٣	٢٣٣	تالله هذا لسان عبادي في ملكوتي	١٤٣
١٤٣	٢٣٤	ليس هذا مقام يدخل فيه كل جبان	١٤٣
١٤٣	٢٣٥	تالله هذا مضمار المكاشفة والانقلا	١٤٣
١٤٣	٢٣٦	اياكم ان ينعكم ما في البيان	١٤٣
١٤٣	٢٣٧	لا يجد منه المعظمون الا عرف	١٤٣

١٥٩	٢٣٨	قل يا قوم توجهوا الى ما نزل	١٥٩
١٥٩	٢٣٩	ما لا رثوه من البهيا	١٥٩
١٥٩	٢٤٠	انه لو شاء بيمن لكم ما نزل	١٥٩
١٥٩	٢٤١	قد اضلوا النظم من هذا النظم	١٥٩
١٥٩	٢٤٢	اياكم ان توقدوا في هذا الامر	١٥٩
١٥٩	٢٤٣	قل هذا القسطاس البدي	١٥٩
١٥٩	٢٤٤	قل به ثبت كل حقيق الاعصار	١٥٩
١٥٩	٢٤٥	قل به استغنى كل فقير تعلم	١٥٩
١٥٩	٢٤٦	قل يا مطلع الامر اريد ان الانقلا	١٥٩
١٥٩	٢٤٧	هين اشتهه على الناس امر	١٥٩
١٥٩	٢٤٨	اياك ان تمتع الحمية	١٥٩
١٥٩	٢٤٩	انما ننضحك لوجه الله ان اقبلت	١٥٩
١٥٩	٢٥٠	قد اخذ الله من افواه فارح اليه	١٥٩
١٥٩	٢٥١	هذا نصح الله لوانت من السامعين	١٥٩
١٥٩	٢٥٢	هذا افضل الله لوانت من المعقلين	١٥٩
١٥٩	٢٥٣	هذا ذكر الله لوانت من الشاعرين	١٥٩
١٥٩	٢٥٤	هذا كتاب اصبح مصباح القدم	١٥٩
١٥٩	٢٥٥	ويشرق اوامر الله لوانتم تعبرون	١٥٩
١٥٩	٢٥٦	لا تحملوا على الحيوان ما يعجز	١٥٩
١٥٩	٢٥٧	من قتل نفسا خطا له دية مسلمة	١٥٩
١٥٩	٢٥٨	يا اهل العجا لسن في البلاد اختاروا	١٥٩
١٥٩	٢٥٩	هذا سبب الاتحاد لوانتم تعلمون	١٥٩
١٥٩	٢٦٠	والعلقة الكبرى للثاني	١٥٩
١٥٩	٢٦١	انا جعلنا الامرين علامتين	١٥٩
١٥٩	٢٦٢	قد حرم عليكم شرب الامون انا نهيناكم	١٥٩

بِسْمِ الْحَمْدِ صَلَوَاتُ مَا كَانَ وَمَا يَكُونُ
 اِنَّ اَوَّلَ مَا خَلَقَ اللهُ عَلَى الْعِبَادِ عِزًّا مَسْرُورًا
 وَحَبِيبًا وَمُسْلِمًا اَمْرًا اَلَدَى كُنَّ مَسَامًا نَفْسِي فِي
 صَالِحِ الْاَسْرِ وَالْخَلْقِ مَنْ فَازَ بِهِ فَقَدْ فَازَ بِكُلِّ
 الْاَشْيَاءِ وَالْاَذَى لَنْ اَكُنْ مِنْ اَهْلِ الضَّلَالِ وَلَوْ يَأْتِي بِكُلِّ
 الْاَسْمَانِ .

حضرت بهاء الله عز کبریا که این آیه مبارکه را در بیاجه کتاب شریعی
 خود مقرر داشته به عبارت ساده سر کتاب مستطاب اقدس باین آیه
 مبارکه مصدر و مفعول فرموده و همچنین جمیع انبیاء و رسل اهمیت و
 لزوم این موضوع را به عبارت حدیده با تاکیدات صریحه گوشزد نسو
 بشر فرموده و جلالت غائی ایجاد را معرفت رب العباد بیان نموده اند
 واحد پر سوازی دیوانه در این تکلیف استثناء فرموده و معبود
 ندانسته اند و همه را بر این نکته مطلع و آگاه نموده و در قرآن
 میفرماید **وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ** و در حسد پند
 قدسی معروف میفرماید **كُنْتُ كَنَزًا مَكْفًى فَاحْبَبْتُ أَنْ أَعْرَفَ**
فَخَلَقْتُ الْخَلْقَ لِكُنِّي أَعْرَفَ یعنی من گنجی پنهان بودم دوست
 داشتم معروف گردم پس آدم را خلقا برای آنکه شناخته شوم و
 اینظور اعظم نیر از این آیه مبارکه الواج حدیده و نزول یافته
 در کلمات عربی مکتوبه میفرماید **كُنْتُ فِي قَدَمِ ذَاتِي وَأَزَلِيَّةً كَيُونِي**
عَرَفْتُ فَبِكُ حَقِّ خَلْقِكَ وَالْقَيْتُ عَلَيْكَ مَتَالِي وَظَهَرَتْ لَكَ جَمَالِي

این مطلب از مسلمات جمیع ملل و مذاهباست و این نکته نیز
 مسلم و میرهن است که عرفان ذات بر احد از ممکن نیست چنانچه
 بر صوم این نکته معلوم است که هیچ مصلوحی قادر بر عرفان صانع
 خود نیست و همین نفسی ناقص خود را نمیتواند شناخت و این بیان
 مبارک امیرالمؤمنین در این موضوع در الاول البیة تکرار برای تنبیه
 نزول یافته و برای آگاهی ما کافیست میفرماید **كَلِمَاتُ مِيزَانٍ بِأَرْحَامٍ**
فِي آدَمِي مَعَانِيهِ فَبُهِتَ مَخْلُوقٌ بِمُسْلِمٍ وَمَرَدُّهُ إِلَيْكُمْ یعنی هر
 چه بوم خود اعتبار دهید در دقت ترین معانی پس آن مخلوق
 نهی و زاده فکر شماست و بخود شما باز میگردد و ایدا در حاجت
 قدس حق راهی ندارد و نیز میفرماید **السَّوْءُ وَالطَّيِّبُ**
مَرْدُودٌ یعنی این را بهیسته و طلب آن نگوئید و باطل است پس راهی
 برای ما جز راه معرفت مظاهر مقدسه البیهایقی نمیتواند و خستادند
 مهربان عرفان مظاهر امر خود را معرفت ذات اقدس خود مقرر فرموده
 یعنی هر کس را بشانرا شناخت خدا را شناخته و هر کس را بشانرا اطاعت
 نمود خدا را اطاعت نموده چنانچه در قرآن میفرماید **مَنْ أَطَاعَ**
الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ هر کس اطاعت کند رسول خدا را
 اطاعت کرده است و همچنین **قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي**
يُحِبِّكُمْ اللَّهُ یعنی اگر خدا را دوست میداشتید پس مرا متابعت کنید
 تا خدا شما را دوست بدارد بهر آنکه این موضوع را بالوان البیة
 ابیابان برسانیم بقوله عز اسمعه **هو الباء ی الخیر**

مقصود حق جل جلاله از خلق در مرتبه اولیه معرفت بوده و هست
چون باب معرفت ذات غیب مکنون مستود و نفوس مقدسه را گسیه
مظاهر امر و مطالب حکم مشارق وحی و مباحث علمیه از عالم غیبیه
عریضه شهود فرماید و امرونی و اقبال و عرفان و طاعت و معصیت و کفر
ایمان را بآن هیاکل مقدسه راجع فرمود هر نفسی اقبال نمود از
مقیلین محسوب و در کتاب الهی از قلم اعلی از مومنین مسطور و کس
در احیان ظهور مظاهر اکثر اهل عالم معروض و منکر مشاهده
شدند و سبب و علت این حجیات غلیظه علمای عصر بوده اند چنانچه
هر صاحب بصری و درایتی باین مقوله کواهی داده و معین هدایت حق
بیطریق یا صبیح که در حجیات عالم را شرح فرماید و عباد خود را از
بحر معانی مستزاد الی آخر خود را چون دیگر میفرماید "توفه جل
کبریاؤه بر هر صاحب بصری واضح و مبهره بوده که مقصود از آفرینش
موجودات معرفت حق بوده و خواهد بود و بسی لایع و محقق است
که این معرفت بوجه تمام نشود و بظن اتمام نهد برد زیرا که در
عالم الفاظ و معنی فرق مختلفه شن گند چنانچه ملاحظه میشود که
ساکنین ارض کلا و طرا خود را مخلوق و موزون میدانند و در ظل
اسماء و صفات الهی خود را ساکن میدانند چنانچه هر ملت و مذهبی
اسامی چندی در میان ایشان هست که آن اسما را شرایط فهمش
الهیة و وسائل رحمت ربانیه میدانند پس در این مقام جمیع من فی
الارض شریک و سهیلند منترا اینست که در اسامی مختلفند چنانچه

المن جمیع مختلف است همان قسم اسامی اولیا را صفای ایشانست
مختلف است در اینصورت اهل حق را برهانی محقق بساید و دلیل
و مانی محکم شاید تا ممتاز باشند از جمیع ممکنات و قناعت یابنده
ناس با و شمس کنند متفانند الی آخر اللی باری از این بیانات معلوم
شد اولین تکلیف که بر هر فردی از افراد بشر فرض و واجب است شنا
ختن مظهر امر الهی است که در عالم امر و خلق و ملک و ملکوت قائم مقام
ذات غیب مکنون است هر که باین مقام رسید بکل خیر نافر و هر که
محرور شد گمراه و در درگاه احدیت غیر مقبول است اگر چه جمیع اعمال
و عبادات را انجام دهد

نماز و روزه و صدقه و زکوة و غیره
اِذَا قُضِيَتْ مِنْكُمْ اَلْمَقَامُ الْاَسْفَلُ وَالْاَعْلَى يَنْتَهِي لَكُمْ
تَكْرَارًا يَنْتَهِي سَأَلُكُمْ بِهِ لَكُمْ لَكُمُ الْقَصْدُ لَا تَمُوتُوا مَعَا
لَا يُقْبَلُ احَدُكُمْ دُونَ الْاُخَرِ هَذَا مَا حَكَمَ بِهِ مَخْلُقُ الْاَلِهَاءِ
چنانچه عرض شد اولین فرضه انسان تحصیل عرفان مظهر امر رحمانست
چنانچه در سابق نیز گفته شد "من مات ولم يعرف الله ربه مات
سات مینه الدجا هلیه یعنی هر کس بمیرد و پیشوای زمان خود را
نشناسد بحال بت پرستی مرده است و همچنین بیان امیرالمومنین
"اعلموا ان الارض لا یحللین الحیوة ایما ظاهر من ظهور و ایما خائف
من ظهور یعنی هرگز زمین از حجت خالی نیست یا حجت الهی ظاهر
است یا از ابعاد خلق مستور است باری مفاد این آیات مبارکه اینست

که چون عرفان مظهر امر حصول یافت و هر انسانی که باین مقام
 ارجمند فائز شد لازم است برای او که متابعت کند آنچه را که از مقصود
 عالمیان صادر گشته و بدیهی است در جمیع امور جزئی و کلی مادی
 و روحانی و معنوی اول علم و معرفت و بصیرت در آن لازم است و
 بعد از حصول دانش و پیشتر عمل لازم زیرا علم و عمل در جمیع امور
 توازن یافته است نه علم بیعمل انسانرا بسر منزل مقصود میرساند
 و نه عمل بی علم انسانرا بساحت قدس معبود میکشاند چنانچه مفسرا
 بر آن پرواز دیوان لازم و باینکه بال پرواز غیر ممکن بهمین قسم برای
 انسان در پرواز به عالم قدس الهی دیوان لازم یکی بال علم و دیگری
 بال عمل و دیگری بال عمل و این هر دو تمام است و قبول یکی بدون
 دیگری در آستان احدیت موقوف و غیر مقبول است و این موضوع در
 جمیع شرایع برهن و مشرق خصوصا در این ظهور اعظم بتائیدات
 صریحه موجد و در الواج عذیده و منصوص و منصوص است حضرت
 بهاء الله جل جلاله در لوحی میفرماید اول الامر عرفان الله
و آخره هو التصاق بما نزل من سما مشیت الهی تعالی من
فی السموات و الارضین یعنی اول امر معرفت الهی لازم و آخر
 امر تصاق جستن آنچه از آسمان مشیت او نازل یافته است و در
 لوح دیگر میفرماید قوله تعالی * هو نفسی الیه باین امر اعظم
 فائز شد و مستقیم ماند او جمیع خیرات است هذا ما شیت الله فی
اول الایام اول معرفت حق جل جلاله و بعد عمل بآنچه در

کتاب از قلم و چاپ نازل گشته انشاء الله کلکلی بآن موقوف شوند * الی آخر
اللق و همچنین در باره عمل بی علم در لوح علی که یکی از الواج
 متصله است میفرماید قوله جل جلاله * و چنانچه اگر کسی بمعبادت
اهل سموات و ارض قیام نماید و از عرفان الهی محروم باشد هرگز
نعمتی به او نرسد آن نبخشند و نخواهد بخشید و در جمیع کتب معارف
 این مطالب مشهود و واضح است و اگر نفسی غافل بحق باشد و جمیع
 اوامر الهیه را ترک نماید امید نجات هست چنانچه نزد اولوالبصر
 واضح و میرهن است پس مقصود اولیه از خلق ایداع و ظهور اختراع
 و ارسال رسل و انزال کتب و حمل رسل مشقتهای لایحصر را جمیع
 بحالت عرفان جمال سبحان بوده پس حال اگر نفسی به جمیع احوال
 مشغول شود و در تمام عمر بقیام و قعود و ذکر و فکر و یاد و آید از
 احوال مشغول گردد و از عرفان محروم ماند ایداعی و ابراهیم نخواهد
 شد و عرفان الله لازمال عرفان مظهر نفس او بوده در میان خلق او و همچنین
 راجع بحکم بی عمل نکوهش بسیار در الواج مقدسه نازل یافته از آنست
 جمله در این لوح مبارک میفرماید * امروز باید نفوس که با هم حق ظاهر
و بافتن ظاهر بطراز اخلاق روحانیه مزین باشند تا اهل عالم از این
نیز نصیب یابند از حق بی طلبی شایان رزق معانی را بما بر نفع
به امسره تأیید فرماید بما از نفوس که بلسان معترفند بظهور حق
و قدرت او و لکن چون باعمال که در کتاب الهی نازل شده تصاق نجسته
اند لذا سبب توقف اهل ارض شده اند انشاء الله باید به این

اهل عالم چه كه خشية اللعاس را بمعروف امر و از منكر نهی نماید
اگر سراج دین مستور ماند حق و من را به باید نیز عدل و انصاف
و آفتاب امن و اطمینان از نور باز مانده "باری هر هر ذی شعوری
واضح است كه بزرگترین اسباب نظم عالم و حفظ و صیانت تمام در هر
عصر و زمان شرایع الهیه بود و خواهد بود و هر سیاست و قانونی در ظل
شرایع الهیه در عصر خود كامل معنا و دو حفظ و صیانت بشیر
است لذا در كتب سماوی و لسان انبیای الهی و اهل بیت عصمت
گاهی بگشتی و گاهی بكهف و مغاره و وقتی بحصار و قلعه تشبیه و
تعبیر شده چه هر كس در بیابان گرفتار براف و بوران شود بمغساره
كوه پناهده گردد تا محفوظ ماند ملتجی بقلعه و حصار شود تا از شر
نوی پنجماز مقاومت عاجز ماند ملتجی بقلعه و حصار شود تا از شر
ایشان امان یابد و همچنین اگر انسان مسافرت دریا كند بگشتی -
سوار میشود تا از خطر غرق و طوفان آسوده و راحت باشد از این
تقله نظراست كه رسول اكرم در لزوم تنسك بشریعت و توسل با اهل
بیت عصمت كه مبین آیات و مروج شریعت بودند میفرماید مثل اهل
بیت كمثل سفینه نوح من ركب فیها نجی ومن تخلف عنها غرقى "یعنی
مثل اهل بیت من مانند كشتی نوح است هر كه در كشتی سوار شد
از غرق نجات یافت و هر كس تخلف نمود غرق شد و در معنی كشتی -
نوح حضرت بهاء الله جل بیانه در سوره مباركه نوح میفرماید لَقَدْ
نَحْنُ سَفِیْنَةُ الرِّیْحِ فِی كَلِمَةِ الْاَكْبَرِ قُلْنَا بِاَنْ نَحْنُ لَادْخِلُ فِیْهَا مِنْ اَهْلِكَ

الذین سبقت علیهم القول و كانوا فی دین الله ان یمسكون اذا
انزلنا من غمام القهر امطار الغفلة و افرقنا كل من فی الارض الا
الذین هم كانوا علی سفینه الروح راكبون مفاد و مقدم چنین است
چون سفینه روحانی در كلمه بزرگ نوح بانجام رسید گفتم ای نوح
اهل بیت خود را كه سابقه ایمان دارند داخل كشتی كن در آن
حال نازل گردیم از ابر قهرو غضب بارانهای غفلت را و غرق -
نمودیم هر كس بر روی زمین بود مگر گسانكه بر كشتی سوار بودند
و از حضرت عبد البهاء جل اسمه الاعلی حقیقت حال اصحاب -
كهف را سؤال نمودند در لوحی كه بافتخار مرحوم اخوان الصفا
نزول یافته میفرماید قوله تعالى "ان اصحاب الكهف والرقم
عبادنا اوزوا بالقوز العظیم و اوزوا الی كهف رحمة ربك الكرم و قد و ا
عن الدنيا و استقیقوا و بنفحات الله و النجاة و الی ذلك الفار -
ملاذ الا برار و ملجأ" الاخبار شریعة ربك المختار و شمس الحقیقة
تقرضهم ذات الیمین و ذات الشمال یعنی اصحاب كهف و رقم
بندهائی بودند كه بغور عظیم رسیدند و بمغاره پروردگار صبریان
پناهنده گشتند از شئون دنیا خوا بیدند و بنفحات الهی بیدار
شدند و پناه بردند بسوی آن غار كه پناه ابرار است و ملجأ -
اخبار و آن شریعت پروردگار مختار است و شمس حقیقت ایشانرا
بخار و راست و چپ حرکت میداد و اما آنچه در خصوص اصحاب
كهف در السنه و الهاء عوام شهرت و انتشار دارد اوهام و خرافات

نظم
 ++++++xxxxxx+++++

إِنَّمَا أَمْرُنَا بِكسرِ حُدُودَاتِ النَّفْسِ وَالسَّوْءِ لَا مَا
 رُفِعَ مِنَ الْقَلَمِ الْأَعْلَى إِنَّهُ لَكُرْسِيُّ الْحَيَّانِ لَمْ يَكُنْ
 فِي الْإِلَاطَانِ "این پس معلوم و واضح است که آنچه از قلم اعلی
 نزول یافته سبب ترقیات روحانیه و جسمانیه اهل عالم است -
 حضرت بهاء الله جل جلاله در این آیه مبارکه بندگان آستانشرا
 تذکر میدهد و باطاعت و تسبیح آنچه از قلم وحی نزول یافته متوجه
 میدارد و هم اشاره باعمال نا لایقه اتباعیحی و نفس از متابعت
 نفس و هو میفرماید این آیه مبارکه توضیح لازم دارد و آن بر حسب
 اجمال آنست که در اوقاتی که حضرت اعلی روح ما سواء نداده در
 قلعه ماکو محبوس بودند و کسبتکلیف از آنحضرت در خصوص اوامرو
 احکام و وظائف مومنین چندان آسان نبود هنوز هم بیان نازل -
 نشده بود اتباع آنحضرت کلمه کسر حدود شنیده بودند تا بعد از
 نفس و هو برای این کلمه سو تعمیر نمودند و بعد از شهادت
 حضرت اعلی باقوای سید محمد اصفهانی یحیی با جمال مبارک
 آغاز مخالفت و فساد نمود و بعضی از مسدین از قبیل میرزا -
 حسین قمی و حسین سوخته و ملا حسین هندجانی و قاضی
 لاهیجانی و غیره از هیچگونه قیام اعمال و شتایع اعمال فروگذار
 نکردند چنانچه شن مفسد یحیی و اتباع او در الواح عیدیه از

قلم اعلی نزول یافته از آنجمله در لوح مصلی که بعضی از شتایع
 اصمال آنها را اشاره میفرماید توله تعالی قوله "آن محبوس -
 مظلومند که اعمال شنیعه ما بین این فرقه نظاره می حقیرته انسان
 قادر بر تفرقه احدی اختیار زن و فرزند و مال و اموال خود
 نداشت اکثری تافعی و یافعی و طافعی و لکن خود را از اصحاب خلیف
 الهی میدانستند معدودی مقدس را از شئونات و شیئات دیدند
 شدند "الی آخر اللوح پس از اخبار و قیام حضرت بهاء الله جل
 ذکروه بر امر الهی و تحمل زحمتا تلخیص بقوت قلم و نزول الواح
 نصیحه آن مفسد مستولیه اصلاح شد چنانچه در عین لوح مبارک
 است قوله جل اقاله "از عراق و ارض سمرقند و ارض سجن متصل اهل
 بیانرا نصیحت و بهای شنیع لا موالله امر فرمودیم هنوز یحیی و قیام
 مرتفع نشده اکثری آلوده اند و بتقدیر حقیرته نصیحت "الی آخر
 اللوح بر مظلومین و متتبعین در الواح البیبه واضح و معلوم -
 است نصیحتی که از قلم اعلی نازل شده از حد احصاء خارج است -
 از آنجمله در این لوح مبارک میفرماید توله جل گیرائت "یکو ای
 مدعیان محبت از جمال قدم شرم نمانید و از زحمات و زنجیرت و
 مشقاتیکه در سبیل الهی تحمل نموده یشد گیرید و متنبه شوید
 اگر مقصود این اعمال سخیفه و اعمال باطله بوده حمل این زحمت
 بجه جهت شده هر سارق و ماسفد باین اعمال و اقال شما قلم
 از ظهور عامل بوده بر راستی میگویم ندای اعلی را بشنود و خود

ریح الیسی سدره های وجود با شمار مذکوره منین شوند البتة
 انوار آفتاب عدل من علی الارض را احاطه نماید و کل خود را قارغ
 و مستن در ظل حضرت مقصود مشاهده و کند آت این اشجار
 بیان محبوب امکنند ریاء آن غرس میشود و در آن دیگر از
 امتاز مرحمت رحمانی غرض در سما مشاهده میکند در جبره
 یاسه قابل ذکر نموده و نیست طوبی از برای مقبلی که بخوار است
 منین شد و بر خدمت ارقام نمود او بمقصود فائز و بآنچه از
 برای او خلق شده عارف صد هزار اسوس از برای نفوس غافلده
 فی الحقیقه ایشان بمثابة اوراق یاسه مطروحه بر افشاد باد
 اجل هیهات را بفر خود راجع نماید غافل آمدند و غافل زمیستند
 و غافل بمقام خود رجوع نمودند الی آخر القول و در لیل دیگر
 میفرماید قوله تعالی شانه همیشه سوال روشن نیست اگر چه فنا
 ندارد ولیکن جز اهل بقا ادراک ننمایند زیرا که فی کل مور رحمت
 منبسطه و جمال هویه و بحر احدیه همیشه در جریان و در انبساط
 و در ظهور و در من نیست بسیار ظاهری که تربیت اشیا با مرخالی
 اسما باو موکل و مغوش است در سال بگرفته ظاهر شود و همچنین
 بسیار معنی که تربیت ارباب و افتد منیره مینماید و حیات باقیه
 دائمه مبدول میفرماید در هزار سنه او ازید بکار جلوه مینماید
 و بر همه اشیا از غیب و شهود خلعت هستی و تجلی رویی ایلان
 میفرماید دیگر تا کی مستحق آید و به کسی لایق که ادراک انبساط

پسر تا نسیم جان خوش روحانی از باغبانی قدس مدانی میوزد و بلبل
 بیان بر شاخهای گل رضوان میسراید چندی باید تا گوش از آوازهای
 ملین ربانی بی نصیب نشود و جسم از یاد های بیار معنوی محسوس
 نماید و این نسیم بر هر جسد که وزید حیات باقیه بشود و بر هر شجر
 یاسه که میوز نمود خلعت تازه دائمه عنایت فرمود الی آخر و در
 کتاب مستطاب ایقان میفرماید قوله جل جلاله "ان برادر من جسد
 باید تا ایام باقی است از اکواب باقی چشم همیشه نسیم جان از
 مصر جانان نوزد و همیشه نهرهای شیان در جریان نه و مدام ایوان
 رضوان مفتوح نمائند آید وقتی که عند لیان جنان از گلستان قدس
 با شیانهای الیسی پرواز نمایند دیگر نه نغمه بطیل شنود و نه
 جمال گل بینی پسر تا حمامه ازلی در شورو شغنی است و بی اوالیسی
 در جلوه و تنهین غنیمت شمرده گوش قلب را از سوزن او بی بهره مکن
 الی آخر پس از بیانات الهیه معاد و مدبر آیه مبارکه معلوم شد که
 میفرماید تا در راهای حکمت الهیه در جریان است و نعمت عنایت در من
 و سران غنیمت شماند ولی صد هزار اسوس و ریح که غفلت و تسلیان
 بحدیست که تا در درهای نعمت مستغرق است بنگران که سبب
 از یاد نعمت است قیام نمیکند و بنگران نعمت که موجب فواید است
 ایامرا میگردانند و چون آن نعمت را از گد داد انوقت ندامت و
 اسوس گذشته فائده و ثمری نبخشد جز عذاب الیسی چنانچه این آیه
 مبارکه قرائتی شاهد مقال است لئن شکرتم لانید نکم و لئن کفرتم

این لعن را می بینید شکر نعمت نعمت افزون کند کفر نعمت از
گفت بیرون کند

بسم الله الرحمن الرحيم
إِنَّ الَّذِينَ نَكَسُوا عَنْهُ آلِهَتَهُمْ فِي الْأُمَمِ وَنَكَسُوا عَلَى أَعْقَابِهِمْ
أُولَئِكَ مِنْ أَهْلِ الْفُضَالِ كَذَّبُوا كِتَابَ الْفَتْحِ

در جمیع شرایع الهی و بالاخص در این ظهور اعظم وای بعبد مدنی
و مقبول و نقر عهد و پیمان تا ستوده و غیر مقبول بوده و هست بقدری
در الواح البیه از ناقضین عهد و پیمان نگویند مذمت شده که از حد
احصاء خان و قلم و زبان از تحریر و ثبت آن عاجز است و در نزد
عقل و ارباب عقول نیز این خوی زشت نگهیده و مردود است در -
قرآن مجید نازل که هر یک از مظاهر احادیث از امت خود عهد و پیمانیست
و وای بعبد الهی که گرفتند و ثابتین بر عهد را ستایش و نیایش و
ناقضین را نگویند و سرزنش فرمودند در قرآن سوره مائد میفرماید
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ یعنی ای مؤمنین عهد های
خود وفا کنید و در سوره فتح میفرماید وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْنَا
وَاللَّهُ يَوْمَئِذٍ أَجْرًا عَظِيمًا یعنی هر کس وفا کند بحمد الهی پس زود
است که خداوند اجر عظیم با و عطا فرماید و بالعکس در سوره -
باره ناقضان عهد در سوره بقره میفرماید الَّذِينَ يَتَّقُونَ اللَّهَ
مِنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَيَنْزِعُونَ مِنْ أَمْرِهِمْ بِأَن يَوْعَدَ وَ يَنْفَعُونَ
الْأَرْضَ وَلَهُمْ فِيهَا الْحَاسِبُونَ یعنی کسانی که میترسند پیمانان -

خدا را و قطع میکنند آنچه را که خدا امر و مصل فرموده و فساد میکنند
در روی زمین آنان از اهل خسارند و حضرت بهاء الله جل کبریا
میفرماید مَنْ وَفَى بِعَهْدِ اللَّهِ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ و الَّذِي تَقَرَّرَ بِهِ
لَهُ الْبَيْتُ مِنْ لَدُنَّا وای هر کس بپای عهد الهی ایستد برای او
امروز از طرف ما دوستداران و از شرایط معلومات وای بعبد و
پیمان الهی تَخْلُقُ بِالْخَلْقِ رَحْمَانٍ و إِحْسَانٍ صفات ربانی است -
چنانچه میفرماید طُوبَى لِمَنْ تَخْلُقُ بِخَلْقِي بِهِ أَنَّهُ مَعِيَ وَلِيٌّ
بِالْحَسَنِ فِي يَوْمِ الْفَلَاقِ صفحه ۳۰۳ کتاب مبین از این آیه مبارکه
مفهوم میشود همچنانکه تخلق با خلقی رحمانی وای بعبد الهی
است متابعت هوای نفسانی و خونی شیطانی نیز نبوی از نقر عهد
است و در مناجات است "الهی الهی احفظ عبادك بجدوك و كرمك"
من شراعتك الَّذِينَ تَقَرَّرُوا بِعَهْدِكَ و مِيثَاقِكَ از این عبارات مبارکه
واضح میشود که آنانی که عهد الهی را میترسند دشمنان خدا
هستند در لوحی دیگر میفرماید "خُدَاوَمَا آمَرْتُمْ بِهِ وَلَا تَتَّبِعُوا الَّذِينَ
تَقَرَّرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ وَ مِيثَاقِهِ إِلَّا أَنَّهُمْ مِنْ أَهْلِ الْفُضَالِ" از این آیه مبارکه
معلوم میشود که مقتضای وای بعبد اطاعت او امر الهی است و
مخالفت آن نقر عهد و خلافت است و در این دیگر میفرماید
"طُوبَى لِعَبْدٍ آمَنَ وَ لَأَمَةٍ آمَنَتْ وَ بَوَّالٍ لِلْمُشْرِكِينَ الَّذِينَ تَقَرَّرُوا
بِعَهْدِ اللَّهِ وَ مِيثَاقِهِ و أَرْضُوا عَنْ مِرَاضِي الْمُسْتَقْبَلِ مفاد اینست -
خوشحال بحال آن بنده و آن کنیز که ایمان آورد و وای برای مشرکان
آن کسانی که شکستند عهد و پیمان الهی را و برگردانید اند از راه

راست من و در لى دیگر میفرماید اِنَّ الَّذِيْنَ قَالُوا بَعِثْنَا اللّٰهَ اِيْكَ
وَمِنْ اَهْلِ النَّارِ هُنَا رَبُّ الْعَرْشِ الْمَخْتَارِ مفاد این آیه مبارکه اینست -
 ای کسانی که بجهنم الهی وفا کنند آنان در نزد حق متعال رتبه بلند
 دارا هستند و کسانی که غفلت ورزند از اهل آتشند و در لى دیگر
 میفرماید اِنَّ الَّذِيْنَ تَرَيْنَ بَرَدًا اَوْ نَارًا بَيْنَ الْاَرْضِ وَالسَّمَاءِ يَصْلٰى عَلَيْهِ
وَالْعَالَمُ الاعلى و الله ی نفری بعلته الملك و الملكوت مضمون آیه مبارکه اینست
 هرگز بر دای تنوی زمین گشت اهل ملاه اعلى بر او صلوات میفرستند
 و هرگز بر تنجهنم نمود اهل ملاه و ملکوت او را لعنت میفرستند و در لى
 دیگر میفرماید يَا يَحْيٰى قَدْ اَتٰى الْكِتَابُ بِقُوَّةٍ مِّنْ لَّدُنَّا خُذْ وَلَا تَتَّبِعِ
الَّذِيْنَ نَقَضَ اٰمِثَاتِى الْوَعْدِ و گفتوا بما نزل من لدن مقتدر عالم
 یعنی ای یحیی آمد کتاب بکیر آنرا با قوتی از خزانه ما پیروى کن آنانرا
 که شکستند عهد و پیمان الهی را و کافر شدند با آنچه از خزانه اوند
 توانای دانا نزل یافته باری از این قبیل آیات در مذمت ناقضین
 عهد و پیمان در الوال البیّه زیاده از حد احصاست از اینرو در
 کتاب مستجاب قد مرتب بر رتبه و تاکید نزول یافته عموم احیای عالمی
 بدانند کسانی که عهد الهی را شکستند و بر عقاب خود باز گشتند
 و طریق آباء و اجداد خود گرفتند در آستان الهی از اهل ضلال
 محسوبی از شاهراء هدایت دورند در حال پناه مبهم باستان
 مقدس حضرت ولی امر الملائق نفری عهد و پیمان که در عهد البیّه جل اسم
 الاعلى در باره آنحضرت از ما گرفته و همه بهائیان بعد از رسا بکند

و بکریان باستان مقدس مولای توانای خود عرض میکنم ای ولی عزیز
 امر الهی عهد ما با توه عهدیست که تغییر پذیرد یوستانیست که
 هرگز نوزد باد خزانیش

تَطْط
 XXXXXXXXXXXX+XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

يٰۤاَرْضُ اَعْمَلِيْ اَنْ اُوَسِّرِيْ سُنَّ عِبَادِيْ
 وَمَا تَجِ رَحْمَتِيْ لِيْسَتِيْ كَذٰلِكَ نَزَّلَ الْاَكْمَرِيْنَ سَمَآءِ
 مُبَيَّنَّةً لِّكُمْ مَّالِكِ الْاَدْبَانِ

بر هر دای مصری واضح و روشن است که عالم طبیعت ناقصو تأیك -
 است روشنی و کمال آن بانوار لامعه دیانت است چه اگر انسانرا بطبیعت
 خود واگذارند از هر حیوانی پست تر شود هر عاقلی میدانده که
 روشنی عالم طبیعت منوط با شراق انوار دیانت است و هر يك از اوامر
 مقدسه الهی چراغ روشن است که در ظلمات طبیعت راهنمای یکشنگان
 است و هر يك از احکام حکمه ربانی کلید رحمت و عنایت حق است که
 ابواب عنایت و رحمت او را بروی طالبان میگشاید سعادت مند کسیکه این
 نگه را بپاید و ملتفت شود و بد بخت آنکه از این لطیفه ربانیه
 غافل و بی خبر ماند زیرا آنچه سبب و مورت نوزد فلاح نوع پشراست -
 بنهایت لطف و مرحمت امر فرموده و هر چه مستلزم فساد و زحمت است
 نبی فرموده چنانچه الواج مقدسه و همین آیه شریفه شاهد صادقی
 و گواه عادلست اوامر الهیست که انسانرا از حیوان ممتاز میکند شریعت
 ربانیست که انسانرا بکمالات انسانیه رهبری مینماید اوامر الهیه

است که اشاره بسو را بمقام اطمینان و رضا و تسلیم میرساند و او امر
 الهیست که دیو طبیعت را فرشته آسمانی میکند انوار دیانت است
 که قلمت طبیعت را محو و زائل میکند خلاصه اوامر الهی است
 که مری عالم امکانست شاهد این مقال همین آیه مبارکه و بسیاری
 از الواج مقدم دیگر حضرت عبدالبها و حضرت بهاء الله و حضرت ولی
 امرالله است او آنجمله در این بیان مبارک حضرت عبدالبها جل
 اسمع الاعلی است قوله تعالی "هو الله در نزد عموم عقلا مسلم است
که طبیعت ناقص است و محتاج بشریت ملاحظه میکنید اگر انسان
نشود در نهایت توحش است انسان را تربیت انسان میکند اگر بر
حال طبیعت گذارد شود هلاک سایر حیوانات است نظر بمالک متدنه
کنید که انسان تربیت شود کسب فضائل کند متدن شود عاقل گردد
عالم شود کامل گردد لکن در مالک متوحشه مثل او اسطافریقا چون
تربیت نمیشود لهذا بر حالت توحش میماند لریکه در مالک امیریکا
و او اسطافریقا است اینست که اینجا تربیت شده اند آنجا تربیتی نیست
و اهالی امریقا بر حال طبیعی باقی اما اهالی امیریکا تربیت شده
اند تربیت شاخ کج را راست کند جنگل را بوستان نماید درخت -
بی ثمر را با ثمر کند خارستان را نیلستان نماید تربیت مالک مخروبه
را آباد کند متوحش را متدن - و هجر و حجر نماید تربیت جاهل را کامل کند
انسان را از ملکوت الهی خبر دهد از خدا با خبر نماید انسان را روحانی
کند کاشف اسرار طبیعت نماید بر طبیعت اشیا کند خلاصه

نزد جمیع مسلم است که عالم طبیعت ناقص است و کمال طبیعت منوط
 بشریت است اگر تربیت نباشد انسان مثل سایر حیوانات درند
 است بلکه بیشتر الی آخر بیانه الاحلی و حضرت بهاء الله جل
 عنایت در لوحی میفرماید قوله جل بیانه "انسان را پناه معدن
که دارای احجار قیمه است مشاهده نما بشریت جواهر آن بحر ص
شهود آید و عالم انسانی از آن منتظر گردد" الی آخر و نیز میفرماید
تعالی قوله "یا حزب الله و صایای دوست پیکارا بگوش جان بشنوید
لکمالی پناه بهمال است مقر و مستقرش افند عباد باید آنرا -
بکوش حکمت و بیان تربیت نمایند تا اصلش ثابت گردد و فرعون از -
افلاک بگذرد اعیال عالم فضل این ظهور اعظم آنکه آنچه همین -
اختلاف و فساد و نفاق است از کتب محو نمود و آنچه علت الفت
و اتحاد و اتفاق ثبت فرمودیم نیما للعالمین" در یکی از بیانات
مبارکه حضرت عبدالبها جل بیانه این بیان رشیق است قوله
تعالی "اگر عالم انسانی از روح دین محروم ماند جسدی است بی
جان و از نفقات روح القدس محروم ماند از تعالیم الهی بی نصیب
گشته چنان انسان حکم میت دارد این است که حضرت مسیح میفرماید
و اگر آید مرده را تا دفن کنند مرده ها زیرا آنچه از جسد زائیده
شده جسد است و آنچه از روح تولید شده روح است مقصود از روح
حقیقت دین است پس واضح شد که اگر نفسی از نفوسات روح القدس
محروم شد میت است ولو کمالات صوریه داشته باشد و دارای صنایع

و علم باشد * الی آخر بیهانه الاحلی و در قرآن میفرماید مثل کلمه
 طیبۃ کسجۃ طیبۃ اصلها ثابت و مرکبها می السما* توتی اکتها کسل
 حین یاذن ربها الی آخر یعنی مثل کلمه طیبۃ مانند درخت پاکیزه
 ایست که ریشمان در زمین استوار باشد و شاخسار آن سر بلند کشیده
 باشد و مردم میوه های لطیف بیار آورده پس از این بیانات واضح معلوم
 میهن شد که او امر مقدسه الهیه انوار در خشنود است از برای خلق امکان
 و کلیه های رحمت ربانیه است از برای نوع انسان از فضل الهی امید
 داریم که بصیرتها روشن شود تا به نتایج مفیده و ثمرات لطیفه او امر
 الهیه پی بریم و بمتبع اجرا و عمل گذاریم و عالمرا از انوار او امر مقدسه
 اش روشن کنیم .

نظم
 xxxxxxxxxxxxxxxx++++xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

لَوْ يَجِدُ أَحَدٌ حَلَاوَةَ الْيَبَانِ أَلَدَىٰ طَهْرٍ مِنْ لَبِيبِ
 مَنِيَّةِ السَّرْحَيْنِ لَيَنْفُسَ مَا عَشَدَهُ وَكَوَيَكُونُ حَزَائِنِ الْأَرْضِ
 قُلُوبًا لَيَنْتَبِئَ أَسْرًا مِنْ الْأَمْرِ الْعَصْرَةِ مِنْ أَسْقِ الْعَيْنَايَةِ وَ
 الْأَلْفَاكِ .

این بس واضح است که هر چیزی تا حقیقت آن معلوم و محقق
 نشود حسن و قبحش پوشیده است و چون حقیقت آن تحقق یابد و
 بحر آشود آید محسنات و قیاحش ظاهر گردد مثلا عدل عادل
 یا ظلم ظالم تا ظهور و بروز نماید محسنات و لطائف عدل معلوم
 است و نه انسان لذت و تمتعی از عدالت میبرد و همچنین تا ظلم -

ظالم ظهور نیافته نه قیاح و نتایج ظلم مشهود است و نه انسان
 متادی و متأثر از شراره ظلم میگردد و لکن چون انوار عدالت بتابد
 و محسنات آن ظاهر گردد انسان از ثمرات و نتایج آن بهره مند
 و مثلذ میشود و همچنین چون ظلم احاطه کند و شراره اش
 شعله ور گردد انسان از قیاح آن متادی و متألم شود همین قسم
 چون مظهر امر الهی از غیبا حدیث در عالم مشهود ظاهر شود و
 انزال آیات و اظهار بیانات فرماید و شریعتی تشریع و قانونی تقنین
 نماید که متضمن سعادت و راحت و آسایش و ترقیات صوری و معنوی بشر
 باشد البته هر کس محسنات و مصالح و حکم و لطائف او امر نواهی
 و نصایح و علوم و معارف و بیان بدیع آن شریعت کاملا آگاه شود و
 از نتایج مفیده و نواذد مطلوبه آن التذات یابد بی شبهه ان اختیار
 از دست داده شب و روز بجان و دل میگوید و د قائل عمرو هستی خود
 را در ترویج آن عهد و دل میدارد مگر آنکه از بصیرت و بصیرت و از
 حلیقه و ادراک عاری باشد زیرا چشم گور از اشعه آفتاب جهان تاب
 بهره نمی نبرد و گوش گراز آواز خوش و ساز نغمه دلکش لذتی نیابد
 اراضی طیب نماید تا سبزه نو خیز معرفت الله برپا کند و تثبیل علم
 و حکمت و عشق و انجذاب بهار آرد و الا اراضی جز جز خار و خش
 خود تو انجماد نسوزد و قلوب ظاهره شاید تا مخزن جواهر زواهر
 نصایح و علوم الهی شود و عالمرا از انوار ساطعه آن روشن و منور
 نماید و الا از قلوب کدره آلوده و بزخارف و اوهام جز خرافات و ظنون

مشهور نشود چنانچه محسوس و مشهود است در قرآن مجید
 میفرماید وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتًا بادن ریه و البلد
 الخبیث لا یخرج الا نکسدا یعنی محل پاک گیاه پاکیزه
 آن بادن پروردگار بیرون آید و محل ناپاک چیزی میدهد
 نرود یخرج پس خوشا بحال آن نفوسیه در نتیجه تقوی و
 پرهیزکاری قلوب خود را مثبت گهای محبت الله و ریاحین
 معرفت الله نمودند و بسا بحال کسانی که در اثر غفلت و جهالت
 افتده خود را از قابلیت انداختند تا خارزار شکوک و شبهات
 شد اینست که جمال قدم جل اسمع الاعظم با هزاران عطوفت و
 مهربانی در کمال کلمات مکتوبه فارس بندگان آستان خود را
 تذکر میدهد میفرماید جل بیانه ای برادران من از لسان
 شکرین کلمات نازنینم شنو و از لب تکلم سلسبیل قدس معنوی
 بهاشام یعنی تخمهای حکمت لدنیم را در ارض ظاهر قلب بیفتان
 و بآب یقین آیش ده تا سهلات علم و حکمت من سر سبز از بلبل
 عیسیه انبات نماید و در لوح دیگر میفرماید جل اقواله جمیع
 خلق در اول ظهور در صقع واحدند حال مشاهده میشود نفس
 بقوادم انقطاع در هوا محبت الهی ظاهر و سائر است و نفس
 بشتابه خراطین بطن مشغول یا عزیز باید بعد هزار لسان
 حق منبع را شکر نمائی چه که شمارا بفضل و عنایت خود بمقام
 عز بلند عمران نائل نموده و آنکه خود را سید قوم میشمرد در ایام

ظهور بکلمه فی از کلمات علیا نائل نگشتو شما بحمد الله نائل شدید
 بمقامیکه اکثر اهل ارض از ادراک عاجز و قاصرند الی آخر اللوح و
 در لوح دیگر که مخاطب بیان مبارک شمس جهانست میفرماید
بنام خداوند مهربان ای شمس جهان بجان آواز عند لیب جانان
 بشنوشتم روان قدم از مکان عشق گذاری و از جان ما بوس شوی
 و بجان جانان ما توس کردی اگر از صحرای باغ نسی بگذری
 البته پیراهن صبر و شکیب چاک کنی و در جان باختم چالاک شوی
 از آرایش عدم بگذری برگرس قدس آسایش گیری ناچار از هر چیزی
 امری ظاهر شود و از هر امری سرّی آشکار گردد تا آفتاب جهاننا
 نماید مشرق از مغرب ممتاز نکرد و گلشن از گلخن معلوم نیاید
 آخر نغمه الهی از نغمه ترابی معلوم است و ناله زار از بلبل طغ
 بغایت واضح و مبرهن است زیرا که آن از بین جانان حکایت میکند
 و بر جان بیفزاید و آن از شهر گویان دلالت نماید و ایمانرا بکاھد
 باید قدمی برداشت و همتی برافروخت بخدا اگر بیان معنوی را
 از این بنده فانی در این لوح معانی بشنوی البته سر به صحرای فنا گذار
 و از جان و دل بیزار گردی و سر در پای دوست اندازی چ بلند
 است عشق ای عشق را پرواز و چه کوتاه است ما را نیاز اندکی بوس
 تا بغر سلطانی ازلی از خاکدان عدم بر طرف قدم مقربایی روح
 قدس را بری بخش و جان معنوی را بانی ده تا در هوای قرب الهی
 تواند پرواز نمود و بسر منزل غیب تواند رسید از این دهری بوس

جزرهرنخیزد و از درد فانی زلال نباید اگر عسی روح از
 شاهباز ملکوتی شهنشاز قدسی بشکود البته از سرجان بخروشد و چون
 روان عاشقان بجوشد موسی بقا از آن سروش مد هوش گشت و خلیل
 وفا از آن نوابهای تن بشکست پس بیت تن بشکست تا بگفتن دوست
 مسکن کنی و از هوای بگذرتا بفریقا پرواز نمائی و مدینه قلب را
 پاک کن تا جمال هیبه مشاهده کنی و از روح القدس زنده گردی
 الی آخر این موضوع را باین آیه شریفه که در دعای انظار است به
 پایان میرساند قوله تعالی شانه * ولسو یخرج من سم ارادتک =
 مخاطب یا آیهام یا قوم صوموا ولا یملکوا حیا لجمالی ولا تعلف =
 بالعیق و الحدود یومزک هم یصومون ولا یاکلون الی ان یموتون
 لانهم ذاقوا حلاوة نذاتک و ذکرک و شاتک و کلمة الی خرجت من
 شفتی مشیتک * مضمون چنین است که خدا را بندگان است که اگر
 از ام مشیت امر بصح صناد ر شود و مشروط بوقت و انظار نفرماید
 آن عباد روزی نمگیرند و انظار نمیکنند تا بمیزند آن شیبینی ندا
 حقرا چشیده اند از رحمت منبسطه و فضل محیطه اثر امیدواریم
 که همه بندگان آستانش را از بیان خود محروم نفرماید حضرت
 بها الله جل جلاله میفرماید * اگر مناد پرا شناسید و لذت
 بیایی رحمان را ببایند عالما معدوم شمرند و بما یرتفع به الامیر
 ناظرو متثبت و متمسک گردند *

نظ
 XXXXXXXXXXXX++XXXXXXX

قُلْ مِنْ حُدُودِیْ یُحَرِّمُ عَصْرُ قَبِیضِ وَبِهَا تَنْصَبُ
 اَسْلَامُ النَّصْرِ عَلَی الْقَتْلِ وَالْاِتِّسَالِ *
 بر هر عاقلی و اخصمت که هراشری بر مؤثر خود شد دالت میکند
 چه متین میفرماید مولى علیه الرحمة آفتاب آمد دلیل آفتاب
 کرد دلالت باید از روی متاب خود نباعد آفتابیرا دلیل
 غیر نور آفتاب مستطیل دلیل آتش همان حرارت و دلیل آب جیران
 و دلیل هر چیزی در خود آن موجود است محتاج باقامه ادله خارجی
 نیست مثلاً نشاء هر منشی دالت بر مقدار و مراتب کالات اودارد و
 هیچ لازم نیست از دیگر کالات اوستشهاد و استفسار نمایند همین
 قسم کلمات و آیات الهی دلال تواضع بر عظمت و بزرگواری منزل و مکلم
 خود دارد و بهیچوجه بکلمات و آثار خلق مشبه نمیشود و در جمیع
 شئون از کلمات خلق ممتاز است و از همین جهت است که در هر عصر
 مظاهر مقدسه الهیه حجت اعظم و دلیل اقم بر حقیقه خود کتاب مقرر نموده اند
 و در قرآن در سوره بقره میفرماید * وان کتم فی رب مما نزلنا
 علی عیدنا فانتوا بسورة من مثله و ادعوا شهدائکم من دون
 الله ان کتم صادقین * یعنی اگر شما شک دارید در آنچه نازل کردیم بر بنده
 خود پس بپاویزید یک سوره مثل آن را و دعوت کنید شهدای خود را -
 غیر از خدا اگر راست گویند و همچنین در سوره هود میفرماید
 ام یقولون انشرا به قل فانتوا بعشر سور مثله مفتیان و ادعوا من
 استطعتم من دون اللعان کتم صادقین فان لم یستجیبوا لکم فاعلموا اننا

انزل بعلم الله یعنی یا میکنند نگار که رسول اکرم قرآنرا بخدا
 اقترا^۱ بسته است بگو اگر میتوانید بیاورید ده سوره مثل آنرا از رویها
 و مفتربات و دعوت کنید غیر از خدا هر که را خواهید اگر راست گویانید
 پس اگر از جواب عاجز ماندند بیدانید که قرآن بعلم الهی نازل یافته
 و مثل آن در سوره یونس میفرماید ام یقولون اقتربہ قل فاتوا بسورة مثله
 و ادعوا من استطعتم من دون الله ان کتم صا دقین یعنی یا میکنند
 دروغ بخدا بسته بگو بیاورید یکسوره مثل آنرا و هر که را میتوانید دعوت
 کنید اگر راست میگید و در کتاب دیگر در چاپ مرحوم سانگی صفحه
 یکصد و پنجاه (۱۵۰) حضرت زود شد میفرماید کتابی فرو فرستاده
 ام در جهان کسی از فصحا و بلغا و حکما چنین سخن ندارد گفت
 اگر توانند بگویند چون عاجز شوند دانند که قول یزدانست باری
 این مضمون در جمیع کتب آسمانی موجود و منقول است و حضرت اعلی
 و حضرت بها^۲ الله جل ذکرها در اثبات بعثت بیک آیه تحدید
 میفرمایند از آنجمله در لوح برهان که مخاطب بیان حاجی شیخ محمد
 باقر اصفهانی و امام جمعه هستند قوله جل و احسانه یا ایاک^۳ ر
 انک تک من اهل هذا المقام الاعلی فانت بآیة من لدی الله فاطسر
 السماء وان عرفت عجز نفسك خذ اذنة هویک^۴ الی آخر و در لوح مبارک
 احمد میفرماید "ان تکلموا بهذه الایات فبای حجة آمنتم بالله من -
 قبل هاتوا بها یا ملا^۵ الکاذبین" خلاصه القول اینکه چنانچه از کل
 احمر نفع^۶ معطر ساطع است همین قسم از کلمات و آیات و اوامر و

احکام الهی رایحه^۷ معطر قیصر الهی ساطع و متضوع است چه مناسب فرمو^۸
 است بردوسی طوسی یعنی فروشان اگر بگذاری شود جامه تو همه
 عنبری و اگر بگذاری سوز انگشت کر بخیر از سیاهی نه بین دیگر
 بر صاحبان بصیر و بصیرت معلوم و مشهود است که جمیع شئون و صفات
 کمالیه چنانچه حضرت بها^۹ الله میفرماید "هو الباقی کلام الله و
 لو انحصر بکلمة لا تعد لها کتب العالمین انک لا تحزن بها اختصرنا
 و للقول لا لآیة" یعنی باری کتاب عظیم هذا لو امتحن یطلع الله اذا وقتقسم
 و قل لك الحمد یا اله العالمین مضمون آیه مبارکه چنین است کلام حق
 اگر منحصر بیک کلمه باشد کتابهای عالم با آن کلمه برابری ننماید تو
 اند و همین میباش برای اینکه مختصر گردیم این لوح را در این لوح دیده
 نمیشود کتابی بزرگ این لوح آمیختن است بعلات السبیل چون چشمی
 بر خیز و بگو حمد سزاوار تو استای خدا یا عالمیان و در لوح مختصر دیگر
 که به افتخار یکی از اسما^{۱۰} است میفرماید "باسم محبوب ابداع ای امة
 کلام الهی اگر منحصر بکلمه شی باشد آن کلمه سلطان کلمات بود و
 خواهد بود و عرف رحمان از او در مرور نیکو است حال نفسی که او را استقامت
 نمود و بقلب منیر بشطرش توجه نمود در الحسن و انواء ضرب المثل است که
 میکنند کلام الملوك کلام الملوك یعنی گلنهاد شاهان یا شاهان کلام است
 ولی چه میتوان کرد که ذوق سلیم باید تا طعم عمل را از حنظل سرقی
 گذارد و شامه صبیی شاید که بوی مشک را از پشک تمیز دهد شامه مذکرم
 عطر غیب مشعوم و دیده تا بیناضیا^{۱۱} خورشید جهان ارا^{۱۲} مشاهده نکند

مدح خورشید جهان مدح خود است که دو چشم روشن نامرید است
 ذم خورشید جهان ذم خود است که دو چشم کور و تاریک و پید است

نقد ننگم لسان قشدری بی جبروت عظمی مخاطبها
 لبرش آن افسلوا خدودی خیا لیمایی طوبی لیبیب
 وجکد عسک المحبوب من هذه الکلمة التي فاحت منها
 نغمات الفضل علی شان لا توصف بالانکار

تو بندگی جوگدایان بشر طعزد مکن که خواجهمشود روش بند و پروری
 داند در نزد ارباب بصیرت و کمال سرمایه هر سعاد تو خوش بختی
 عشق و محبت است چه خوب نرمود است عارف رومی عشق را با پنج
 با شش کار نیست مطلب عاشق بجز دیندار نیست عاشقی کسر
 زمین سرگوزان سراسر عاقبت مارا بداندش رهبر است هب
 شبهه نیست که محبت حقیقی جالبه جاذب حسیحیوب است و غیر
 ممکن است کسی از صمیم قلب گیسرا دوست دارد و آن شخص آنرا دوست
 ندارد چنانچه گفته اند ومن القلوب علی القلوب دلائل بالوق قبل
 نقاهد الاشباح و حدیث القلب بپندی الی القلب معروف است
 بلکه ممکن است محب و محبوب یکدیگر را ندیده باشند و بواسطه قلبیه
 هر دو را محب و پ کرده باشند مانند ایس قزنی که ندیده عاشق رسول
 اکرم بود و پیغمبر نیز محبت بی نهایت با ویس داشت که وقتی شترهای
 ایس بعد پشه میآمدند رسول اکرم فرمود از پشم شتر بوی جان استنمام

میکن مولوی میفرماید بوی جان میآید از پشم شتر این شتر از
 خیل سلطان و س در و اما اگر محبت ظاهری و زبانی باشد -
 اساس و پایه حقیقی ندارد باز مولوی میفرماید و این شعر در -
 الواح متعدد از قلم میثاق نزول یافته عشقهای گریبی رنگی -
 بود عشق نبود عاقبت شک بود پس بعضی زبان اظهار محبت
 کردن نمیتوان آنرا محبت حقیقی نامید چنانچه در بیان این -
 موضوع شعری از مجنون عامری از قلم میثاق نزول یافته شاهد
 این مقال است وکل بدعی وصل بلیلی و لیلی لا تفر بهم
 بذاکا اذا سال الدمع علی الخدود تبین من بکی من تهاکا
 یعنی هر کس طالب وصل لیلی است و لیکن لیلی اقرار به محبت -
 ایشان ندارد هرگاه سیلان کند اشک بر رخسارها آشکار گردد
 که کی از سوز دل میگردد و کی خود را بگریه وا میدارد بلکه عشق و
 محبت حقیقی چنانست که مولوی فرموده و این شعر در الواح عذیده
 از قلم مرکز میثاق نازل شده ترک جان و ترک مال و نام ننگ در
 طریق عشق اول منزلت در این زمینه ارباب علم و ادب و طریقت
 و شریعت داد سخن داده و چه شعرهای شیرین و مثلهای دلنشین
 سروده و بیان کرده اند از آن جمله میگویند مریدی نسبت به مراد خود
 بسیار اظهار محبت و ارادت مینمود چند مرتبه در خانه مراد خود
 آمد و حلقه بر در زد پیر طریقش گفت کیستی جواب گفت من مرادش
 در خانه را پریش باز نکرد تا آنکه د نمده آمد و حلقه زد حبیبش گفت -

کیستی مرید گفت توشی محبوب در خانه را باز کرد و گفت چون من
 شدی داخل شو در این موضع مرحوم لیسراکاشانی یک رباعی بسیار
 مناسبی فرموده و آن اینست با من بودی منت نمیدانستم تا
 من زیان شدی تو را ندانستم تا من بودی تو را نمیدانستم و
 نیز مثلی دیگر در مثنوی است اختصار تر اینست که معشوقی با عاشق
 هوس باز بر لب بام بنشسته بودند معشوقه از عاشق پرسید که سبب
^{این بیت عاشق گفت سبب عشق}
 عشق من بشو حسن و جمال و زیبایی است معشوقه لبهتی اشاره -
 کرد و گفت اگر حسن و جمال و زیبایی او را به بینی چه خواهی کرد -
 بیچاره عاشق بوالهوس روی خود را با آنطرف کرد که ببیند معشوقه
 او را از بام بپزند اداخت و گفت اگر فی الحقیقه عاشق صادق -
 نبود ی ازین رو نمیکرد اندی و بظرف دیگر توجه نمیکردی و چون
 در آثار و احوال بزرگان دین بدقت نظر کنیم مفهوم این آیه
 مبارکه را در آیه میثاقیم حضرت امیرالمومنین در مقام مناجات -
 عرض میکند الهی ما عیدتک خونا لئالئولا طمعا لجنّتک بسمل
 وجدتک اهلها تو را عبادت نکردم بجهت خیر از آشت و نه برای طمع
 بهشت بلکه تو را سزاوار پرستش یافته و همچنین مناجات میزد -
 الشهدا در شب شهادت میفرماید **تَرَكْتُ الْخَلْقَ طَرّاً لِي**
هَوَاكَ وَاتَمَّتُ الْعِبَادَ لَكَ أَوَاكاً ولو قطع عشق من از خلق را بپای
 حسن التّوَادّ الهی سواکا یعنی الهی از جمیع شئون خلق گذشتم
 در عشق تو و راضی به ترک عباد خود گشتم بامید وصل تو پس اگر

مرا در محبت تو قطعده قضاعه کنند دل من بخیر تو مایل نخواهد
 شد پس معلوم شد اگر فی الحقیقه انسان عاشق حق باشد منتظر
 صدور او امر حق است تا بچنان دل اطاعت نماید اینست که میفرماید
 او امر مرا اطاعت کنیید محض دوستی جمال من و نظیر این آیه مبارکه
 در الوان مقدمه بسیار است از آنجمله در کلمات مکتوبه عربی میفرماید
أَمَلْتُ خُدُودِي بِحُبِّ الْجَمَالِ ثُمَّ أَنَبْتُ نَفْسِي عَمَّا تَعْوَى ظِلْمًا لِرِضَائِي
 مضمون اینست بچرا آور احکام مرا محض دوستی جمال من پس باز شود
 را از خواسته خود محض طلب رضای من و در کلمات مکتوبه فارسی -
 میفرماید **توله چل دل کوه** * کدام عاشق جز در وطن معشوق محل گیرد
 و کدام طالب که بی مطلوب راحت جوید عاشق صادق را حیات و مر
 وصالست و موت در فراق حد رشان از صبر خالی و تلویشان از اصحاب
 مقدس از حد هزار جان در گذرند و بگوی جانان شتابند همچنین این
 مبارکه * **بسمه العظیم محب صادق غفلت اخذ ننماید** و عاشق موافق
 از آنچه سبب ظهور امر است محرم نماندای عاشقان محبوب ظاهر و
 ان قاصدان مقصود حاضر امروز توجه و روز عهد و میثاقی است -
 بقوت و قدرت تمام پندل محکم محبت الهی متمسک باشید و بسند پیل
 عناقش متمسک ظلمت ظلم عالم را احاطه نمود و انشاء الله در این تاریکی
 از انوار بی الهی محروم نمانید زود است مقام و شان هر مقلید مستقیم
 در عالم ظاهر شود **كَذَلِكَ نَقُتِلُ بِأَمْرِ الْمُحْكَمِ الْمُتَيْنِ** * و در کلمات
 مکتوبه عربی میفرماید **المحب الصادق يرجو البقاء كرجاء العاصي الى**

المغفرة والمذهب الى الرحمة يعنى عاشق خدا را امیدوار بلاست
مثل امید واری معصیت کار با توش برورد کار و مثل امید واری نگاه کار
برعت الهی پس باید در احوال الهی و الخاف و فضل تأملنا هسی
او فکر کنیم تا عقل و محبت به حق کامل شود تا بدرجه که اکثر صد
هزار جان داشته باشیم برایان در راه رضایش خدا کنیم تا چه رسد
باطاعت او امر مقدسه اش و زبان حال هر یک مصداق این شعر گردد
عشق میوزم و امید که این فن شریف چون هنرهای دیگر باعث حرمان
نشود سخن باین بیان مبارک خاتمه داده میشود قوله تعالی
باین الانسان لا تترك اامرى حبا لجمالى ولا تنس رضایى ابتغاء
لرضائى يعنى تو را بکن او امر مرا محض دوستی من و فراموش مکن رضای
مرا برای خوشنودی من .

نظم

لَعَمْرِي مَنْ شَرِبَ رَحِيقَ الْإِنْسَانِ مِنْ آبِادِ الْأَلْطَافِ
إِنَّهُ بِكُلِّ حَكْمٍ وَأَمْرِ الْبَشَرِ قَدِيرٌ مِنْ أَتَقَى -
الْأَبْدَانِ عَمَّنْ إِنَّا نَزَّلْنَا لَكُمْ الْأَحْكَامَ بِكُلِّ تَحَكُّمٍ
حَسَمَ التَّوْحِيدِ بِأَصْبَحِ الثُّدُورِ وَالْأَقْصَادِ بِشَهْدِ
بِذَلِكَ مَا نَزَّلَ مِنْ قَلَمِ الْوَحْيِ تَكْتُمُونَ بِأَوَّلِي الْأَنْكَارِ
داد حقرا قابلیت شرط نیست بلکه شرط قابلیت داد اوست یکی
از صفات الهی انصاف است و هر بنده ای که باین صفت حمیده متصف

و مؤمن شد بپیشین موهبت و عطیه الهی بپسند و بپسند
ندد است چه هرگز دارا انصاف باشد و چشم انصاف در
عالم وجود نظر کند هیچ نقصانی در آفرینش نمی بیند بلکه هر
چیزی بجای خویشینگی بیند زیرا جمیع کائنات چه از ذرات صغیر
و چه از کرات جسیمه عالم مصنوع حقیقت و در صنع و ایجاد الهی
هیچ نقصانی ملحوظ و متصور نیست زیرا آفرینش جمیع کائنات -
رغبت هرگونه حکمت و اتفاق شد چنانچه از کلمات یکی از بزرگان
دین است تویی کلشینی له آیه علی الله واحد مفاد و معنی
این شعرا هاتذا صمدانی بغاری در نهایت فصاحت و ملاحضت
سروده میگوید دل هر ذره را که بشکافی آفرینش در میان بینی
بعد در صورتیکه شخص متصف بنظر انصاف در کتاب تکوین الهی
نظر کند چنین مشاهداتی و مکتشفاتی نماید که هر ذره را در
عین کمال ببیند بدیهی است چون در کتاب تدوین الهی دیده
انصاف باز کند و در مضامین کلمات و آیات بنظر تعمق و تدقیق
ملاحظه کند البته همان ودل طاعت او امر الهی و تاکلم الله -
نهایت جد و جهد را میذول دارد بلکه اعمال و جان و جمیع شئون
خود را فدای اتفاق نماید و اما اگر از این عطیه کبری و موهبت عظمی
که برترین خصایر است محروم باشد دیگر انتظار انصافیت از -
چنین شخصی نباید داشت ملاحظه کنید جمیع مظاهر مقدسه
و اولیا غالبی در فضیلت و اوصاف انصاف بیان فرموده اند از آن جمله

حضرت امیرالمومنین در بیان مبارک میفرماید: ان كنت تطلب
رتبة الاشراف فليكن بالاحسان والانصاف و اذا اعتدى احد عليك
 فاستله والد حسره فبوله مكاف كاف یعنی اگر طالب رتبه شرافتند
 پس بر تو باد احسان و انصاف و هرگاه کسی با تو شدت کند و اگر او را
 با روزگار نیز بر این عیازات امروزگار گزینست و حضرت بهاء الله در
 کلمات مکتوبه عربی میفرماید: احب الاشياء عندى الانصاف لا تغيب
عنه ان تكن الى رافيا ولا تغفل منه لتكون لي امينا وانت توفى
ان تشاهد بعينك لابعين العباد وتعرفهم بمعرفتك لا بحسرة
احد في البلاد فكبر في ذلك كيف ينبغي ان يكون ذلك من عظم
عليك وعنايتي لك فاجعله امام عينيك مضمون بیان مبارک اینست
 محبوبترین چیزها در نزد من انصاف است از آن روگردان اگر پسوی
 من راغب و مایل و غافل مشو از انصافتا امین من باشی و تو در
 صورتی موفق با انصاف میشوی که هر چیزی را به چشم خود به بینی نه
 به چشم مردمان و بمعرفت خودت بشناسی نه بمعرفت کسی در عالم فکر
 گش در این بیان چگونه سازوار است اینکه باشد این انصاف از بخشش
 من بر تو و عنایت من بری تو پس فرماید: انصاف را پیش روی چشم
 خود ساز این بیان مبارک شرافت مقام انصاف معلوم است و در لوحی
 دیگر میفرماید که بگماحت حکمت معروفاست و در آن لوح صفات فاضله
 و اخلاق مدوحه را بیان میفرماید بعد از بیان آن فضائل میفرماید
 * كلما اذكرناه لك هو الانصاف و هو خیر العبد عن الوهم والقليل

والتفكر في مظاهر المنع بنظر التوحيد والعشاهة في كل الامور
 بعصر الحديث * الى آخر یعنی اصل و خلاصه آنچه را برای تو ذکر
 نمودیم انصافست و آن بیرون رفتن پند است از موهومات و تقلید
 اعمال و فکر و دقت نظر در مظاهر منع الهی بنظر یگانگی و مشاهده
 و نظر در جمیع امور به چشم تیز بین و در لحن دیگر میفرماید: طوبى
لوا عالى كى تاركك بئاج عدل عزق و هیچکس را جز از انصاف * تو در
 لحن دیگر میفرماید: در جمیع امور عدل و انصاف ناظر باشی و در
 مناجات میفرماید: امرا عدل عنایت فرما و عمارا انصاف * الى آخر
 از این بیانات صریحه و واضحه معلوم و واضح شد که افضل از موهب الهی
 و اشرف خصال و صفات حمیده انسانی انصاف است و عکس آن تیزچشم
 است یعنی بی انصافی و استغافل و موثرین صفات است چنانچه در
 لوحی میفرماید: قل انصافوا يا اولى الالباب من لا انصاف له لا انصافه
له * یعنی بگو انصاف دهید ای صاحبان عقول هر کس انصاف ندارد
 انسانیت ندارد فی الحقیقه چنانست شخصی بی انصاف را نمیتوان -
 در ردیف انسان شمرد از این نقطه نظر است که در این آیه مبارکه بذات
 خود قسم یاد میفرماید که هر کس شراب انصاف نوشیده باشد از دست
 الطاف الهی و ملتفت عنایات حق نسبت به عبادش باشد و او امر و احکام
 الهی را سبب راحت و آسایش خلق بیند البته عطا فحول او امر مقدسه
 حق جل و جلاله شود و هر یک از احکام محکمه الهیه را آفتاب درخشانی
 بیند که از افق عالم خلق نمود و بیا تا مل قدرت ختم شراب مخمر را نکند و

و باد و نوشتن بنم و حدث را سرست کرده و سبحان ربی الاعلی
 و اما نفوس که از این موهبت محروم گشتند بخسروان دنیا و آخرت
 افتادند و از فضايل و کمالات انسانی بهره نمی برند و چقدر -
 مناسب این مقام است این قسمت از بیان مبارک حضرت عبداللہ
 جل اسمہ الاعلی چه بسیار که موهبت گیری توجه بانسان کنند
 و در خانه بگویند و صاحبخانه عزیزان شکرانه بچند و ستیز بپایند
 و خاک مذلت بر سر خویش بپزند و آن موهبت گیری را بکمال هست برآیند
 پس باید احیای الهی بر نفس سلوک قیام نمایند که سبب انتیاء ناس
 شود و عرفانی بیدار گردد و آن نفس و سلوک تعالیم الهی است
 که در الواح نازل اولاباید که در نیابت تصدیقت و حسن نیست و -
 خیر خواهی و امانت اطاعت بحکومت نمایند و از هر جهت خیر
 خواه دولت و ملت باشند تا نیا آنکه با ید با جمیع ملل عالم بشیعت
 نیکخواهی و مهربانی و نیت صادق و صحبت تامه معامله کنند این رحمت
 عالمان باشند و سبب نعمت و الفت آدمیان الی آخر از فضل الهی
 امیدوارم که انصاف و ادراکی بمعص خلق عطا فرماید تا از این
 نیر عظیم محروم نمانند .

نقطه دوازده

قَدْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصَّلَاةُ تِسْعَ رَكَعَاتٍ لِلَّهِ مُبْدِلِ
 الْآيَاتِ حِينَ النُّزُولِ وَ فِي الْبُكُورِ وَالْآخِرِ وَ عَمَلُونَكَ

مختار
 عِدَّةٌ أُخْرَى أَمَّا فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّهُ لَهَا لَأَمْرٌ مُخْتَارٌ

از جمله او امر تکلیفیه حتمیه نماز است و این حکم محکم در جمیع شرائع
 الدیة بر عباد واجب و معمول بوده خصوصاً در شریعت محمد علیه
 الذکرا و تسبیة بقدر اهمیت داده اند که نماز را شرط قبول ورد -
 سایر مقررات اعمال مقدر داشته اند چنانچه این حدیث معروف -
 شاهد این مقال است اول ما بحسب به العبد الصلوة ان قبلت
 قبل ما سواها و ان ردت رد ما سواها یعنی اول چیزی که از پیشند
 حساب خواسته شود نماز است اگر مقبول واقع شود سایر اعمال نیز مقبول است
 و اگر نماز مقبول نشد سایر اعمال نیز قبول نخواهد شد حتی اینکه
 جمال مبارک جل برهانه در کتاب مستطاب ایقان نماز و روزه را بشمس
 و نور در آسمان شریفه تشبیه فرموده است همچنین در دیبانه
 مقدسه حضرت بهاء الله جل جلاله نهایت اهمیت را داراست بقسمی
 که اگر کسی نگاهل کند از او باید اجتناب کند اکنون در آیه مبارکه
 بیان چند مطلب بر سبیل اختصار لازم است اول راجع رکعات نماز -
 دوم راجع اوقات نماز سوم تعداد نماز چهارم لزومیت نماز اما رکعات
 نماز آن نماز که دارای نه رکعت بوده پس از نزول این نمازهای معمولی
 که میخوانیم منسوخ شده چنانچه در این شریعت در شرائع سابقه
 ناسخ و منسوخ بسیار بوده و این آیه شریفه قرآنی شاهد این قول
 است ما ننسخ من آیه او ننسخها ناسخ بخیر منها او مطلقاً یعنی
 منسوخ نمیکیم آیهی را یا بطلان نسبان نمیکند ارم آنرا مگر آنکه -

بهتر از آنست که با مثل آنرا همچنین در این امر مبارک پس از
 نزول صلوة سه آن را با بعضی از آیات برای حفظ بخاری ارسال
 شده بود چنانچه شن آن در سؤال و جواب در جواب حضرت زین
 العفرین و در صورت صلوة از قلم اعلیٰ نزول یافتن چون آن دموش
 نماید باری اخیرا در جواب هریض احباب و جمعی از قلم احکام نماز سه
 گانه نازل شده اول صلوة کبیر که در غرض شبانه روز هروقت محال
 توجه از برای انسان دست به هد باید داد شود اگر کسی یاد آن
 صلوة کبیر موقت شود در شبانه روزی یک نوحه گنایت است و نمازهای
 دیگر نیز ماضی است دوم صلوة کوچک که از ظهر تا ظهر باید خوانده
 شود و این نماز هم در شبانه روز یک نوحه کافی است و هرگز بخواند
 نمازهای دیگر از او ماضی است سوم نماز وسطی که معمول و واجب است
 و باید هر شبانه روزی سه دفعه خوانده شود اول نماز صبح صحیح از
 از اول طلوع فجر تا قبل از نزول ظهر هروقت خوانده شود مقبول است
 ولی اگر ظهر شد دیگر نماز صبح قضا است باید قضا آن خوانده
 شود دوم نماز ظهر که وقت آن از اول ظهر تا قبل از غروب است و
 چون غروب شود قضا است سوم نماز مغرب که وقت آن از اول مغرب
 تا دو ساعت از شب گذشته و چون از دو ساعت بگذرد قضا است
 چون در کتاب مستطاب اقدس در این آیه مبارکه نه رکعت نماز ذکر شده
 مناسب چنانست که عین لوح مبارک که از قلم مرکز میثاق در جواب از
 سؤال و استفسار نماز نه رکعتی شده معروض داریم **شیخین جناب آمیر**

علی اعظم اسکوئی هوالله انما بتبریر پیمان در خصوص صلوة تسع
 رکعت سؤال نموده اید آن صلوة با کسی از آثار در دست ناقصان
 گرفتار تاکی برورد کار آن یوسف رحمانی را از چاه تاریک و تاریک در
 آرد آن هدا الحزن عظیم لعبد البها منحصر آن که جمیع امانات
 این عبد را مرکز فقر سرقت نموده و جمیع احباب در زاری اقدس منقطع بر آن
 تالله آن عبد البها بیکی دعا من هدا العیبة العظمی و تساجیع
 فی قلبه نار الجوی بین الضلوع والاحشاء و آن فی هدا الحکمة
 بالحقسوف بظهورها لله للاحیا اما صلاتهای ثلاثه دیگر نیز
 ناسخ است هر یک معمول گردد مقبول شود و صلوة قبل از آفتاب
 جائز و طبع التوبة و التماس ع ع بموجب این لوح مبارک صلوة نه
 رکعتی بسبب نزول نمازهای سه گانه منسوخ است اگر بعد هم از دست
 ناقضین بیرون آید حکم دعا و مناجات دارد و نماز معمولی همین است
 که متداول و معمول به است و حزن مرکز میثاق نه از باب فقدان صورت
 صلوة بوده بلکه از برای این بوده که آثار و امانات الهی بعد دست نااهل
 افتاده و اما در جواب و اهت نماز حضرت عبد البها جل اسمع الاعلیٰ
 در یکی از الواح مینماید توله تعالی صلوة و صیام از اعظم اسرار این
 در مقدس است اگر نفس تاویل نماید و تخاون کند البتة از چنین نفوس
 احتراز لازم و الا تشرع عظیم در دین الله حاصل گردد باید حصن
 حسین امرا لله را از سهام بغیر و کین چنین اشخاص محافظه نمود و
 الا بکلی اساس دین البی منهدم گردد **الی آخر بیان الاحلی** در

لوح دیگر میفرماید توبه تعالی امر ما را امر الهی است سبب رون
 و حیات قلوب رحمانی اگر جمیع احزان احاده نماید چون بمناجات
 در صلوة مشغول گردیم کل غموم زایل گردد و رون و رحمان حاصل
 گسردن آلی آخر بیان جل بیان در لوح معاون التجار شهید نراقی
 میفرماید "اذا ی صلوة کبیر روزی بگریه تکانی و هر نفسی که این صلوة
 بگذارد از ادا ی صلوة وسطی و صغری معاف است" الی آخر در لوح
 دیگر که در کتاب طب جلد سوم است میفرماید "ای بار و جان ی بدان کیه
 مناجات و صلوة قریب و واجب است و از انسان هیچ عذری مقبول نه مگر
 آنکه مختل العقل یا دچار بواسع نوق العاده باشد" الی آخر در لوح
 از این بیانات صریحه اهمیت نماز معلوم و واضح شد و همچنین معلوم شد
 که ترک صلوة بجه انداز مذموم و مذموم است که میفرماید هرگز تارک
 صلوة با شد نباید با او معاشرت و تقریب نمایند بلکه اجتناب و احتراز
 از تارک صلوة باید کرد از الطاف خلیه حق جل و جلاله تأکید میطلبیم
 که جمیع احبای خود را بر اطاعت و اجرای او امر متناهی خود با لایسر
 صلوة موفق نمایند در خاتمه تذکر این نگه را نیز لازم میدانیم که بصبح
 بیان مبارک حضرت عبداللہ* و حضرت ولی امر الله باید در اعواب
 صلوة وقت نمود که غلط قرائت نشود و همچنین الواجبات دیگر

نظ

 وَإِذَا أَرَأَيْتُمُ الْمَلَائِكَةَ لَمَّا أُسْقُوا مِنْكُمْ مِائِدًا فَسَبَّوهُمُ فَسَبُّهُمْ فَسَبُّ الْمَلَائِكَةِ
 ۳۳

الْعَدَسُ الَّذِي جَعَلَ اللَّهُ مَطَاةً لِلْأَعْمَى وَمِثْقَلُ أَهْلِ سَدَائِمِ
 الْبَقَاةِ وَمِثْقَلُ الْكُرَاعِ فِي الْأَرْضِ وَالسَّمَاءِ وَعِشْرَتُ
 نُفُوسٍ كُفْرًا وَثَبَاتُ الْقُرْآنِ الْقَدِيمِ الْقَدْرُ الْقَدِيمُ الْقَدِيمُ
 إِنَّهُ لَكُنُوزٌ كَثِيرٌ لِّلْعَالَمِينَ

جمیع اوامر و احکام الهی از جزئی و کلی واجب و مستحب حرام و مکروه
 منی بر حکم و مصالحی است که بعضی از آنها را میتوانیم ادراک و
 برخی از آنها بر تراز دك عقول قاصر است و گرنه جمیع اوامر و نواهی -
 معقول است نه تعبدی چنانچه نسخه طبیب حادثی برای زوال مرض
 و حصول صحت است و اگر آن نسخه را بر طبیب حادثی دیگر ارائه دهند آن نسخه
 را تعدیل و تعدیل و تحسین میکند و لکن ممکن است کسی که از این -
 طبایعت اخلاقی ندارد آن نسخه را تنقید کند بدین است تنقید
 آن نادان بیخبر دلیل بر نقصان نسخه طبیب حادثی نخواهد بود
 بنا بر این شرایع الهیه در هر عصر و زمان کامل حفظ و سعادت بشر و
 تنظیم عالم ملک و ملکوت بوده بعضی از احکام برای حصول سعادت
 و نظم این عالم است و برخی برای حصول راحت و آسایش عالم بعد
 است و پاره سبب راحت و انتظام این عالم و عالم بعد است ولی بعضی
 از اوامر برای امتحان عباد است تا معلوم و واضح شود که کدام یک -
 مطابق امرند و کدام مخالف است و حکم چنانچه در قرآن در موضوع قبله
 مشرق و مشرق نازل شده و شن آن بر سهیل اجمال اینست که چون
 رسول اکرم اظهار رسالت خود را فرمود تا مدت - دوازده سال

بیستالمقدس را قبله خود قرار داد و با آن طرف نماز میخواند بعد از
استحسان امت اراد شد بر قبله بمسجد کعبه فرمود و این آیه شریفه
تَوَلَّوْا بِلَادَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا يَنْهَاكُمُ اللَّهُ عَنْ ذَلِكُمْ وَاللَّهُ
یعنی مشرق و مغرب برایتانست پس هر کس بپهر کما روی نماید آنجا
خداست بعد از آن آیه تازلشد * قَدْ نَرَى تَغْلِبَ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ
فَلَنُؤَلِّقَنَّ بَقِلَّةٍ تَرْتَفِعُ بِهَا یعنی بتحقین می بینم گردش روی تو را در آسمان
پس میگردانم روی تو را بقبله ای که پسند تو باشد بعد در حال نماز این آیه
نازل گشت * قَوْلِ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ یعنی بکوهان روی خود را
بطرف کعبه پس آنحضرت در حال نماز توجه بخانه کعبه فرمودند و بسبب
این امتحان جمعی از دین اصراف نمودند و باعتراض زبان گشودند که
اگر قبله سابق مدتی بود چرا از آن روگردانیدی و اگر میگویند بود چرا
دوازده سال بآن توجه مینمودی این بود که این آیه تازلشد * وَمَا
جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنُعَلِّمَ مِنْ بَيْنِكَ الرُّسُلَ مَنْ يَنْقَلِبْ
عَلَى عَقِبِهِ یعنی ما قرار دادیم قبله ای را که بود تو را مگر برای اینکه
بدانیم گمرا که متابعت میکند رسول خدا را از آنکه بر میگردد بر عقب
خود یعنی بعقیده آبا و اجداد خود بر میگردد و اما در این ظهور
مبارک حضرت اعلیٰ روی ما سواء فداء عیقل مقدس حضرت بهاء الله
را قبله خود مقرر فرمود چنانچه در کتاب استخاب بیان میفرماید * انما
القبلة من يتلوه الله متى ينقلب تنقلب اليها ان يستقر مضمون اینست
همانا قبله من بظهر الله است بهر جا انتقال یابد قبله نیز انتقال

میباشد تا آنکه استلزام یابد یعنی آن ذات مقدس در هر جا باشد
باید در حال نماز بآن سمت توجه کرد تا آنکه در یک محل ساکن
نمود و هر جا آن وجود ممکن فرمود آن محل قبله عالم خواهد بود این
است که جمال قدم جل اسم الاعظم در این آیه مبارک میفرماید که
چون خواهید نماز بخوانید باین شطر مقدس توجه نمایند و بعد از غروب شمس
حقیقت نیز بدین مقام توجه کنید یا ربود عراست آیه مبارکه بعد
از غروب شمس حقیقت در بین احباب در خصوص قبله مذاکراتی بپایان
آمد بعضی را تصور بنام بود همان قسمیکه در حال حیات هیچکس
حضرت بهاء الله قبله احباب بود بعد از صعود هم حضرت عبد البها
قبله احباب هستند و در حال نماز بایشان باید توجه نمود لذا از آنحضرت
مقرر شوال شد و جواب نازل گشته که قبله اهل بهاء مرقه مدبر
حضرت بهاء الله میباشد نه غیر آن از آنجمله در این لحن مبارک قوله
تعالی * از توجه در وقت خلوة شوال نموده بودید در کتاب اقدس
نص صریح است که میفرماید اذا اردتم الصلوة ولوا وجوهكم شطری
الاقدم تا آنکه میفرماید وتفند غروب شمس الیقینا لیتبایا المقام
السذیقة زانه لکیم این مقام مقام مقدس است که باثر قلم اصغری
در این خصوص تصریح شده است و در آن احکام دیگر نیز موجود که
جمع باثر قلم اعلیٰ است و آن لحن در محفل مبارک بود و بعد البها
بیش از موعود آن محفله را تسلیم فرمودند و آن محفله حاضران و اوراق
کثیره بود ولی بیوفایان بهمان ای از میان بردند و الآن در رسد

ایشان است مقصود اینست که آن مقام با اثر تلم اعلی معین است
و آن مقام ملا اعلی استمرتک مشهور است دیگر نفس تاویل نماید
ع ع و درین دیگر میفرماید در خصوص محل توجه مرتکب نموده
بشرفان الهی توجه ملا اعلی و آستان مقدس گویا روحی و ذاتی
و کجیوشی لشکره القدسی است و جز آن عتبه مقدسه توجه جائز نیست ایان ایان
آن توجه الی غیرها و محل توجه این عباد آن مقام مشرعه مقدس است
انتهای مسجدی الاقصی و مدرسی المنتهی و جنتی العلیا و مقصدی
الاعلی و البها علیک ع بنا بر این دو بیان مبارک مفهوم آیه مبارکه
شروط سه مقام مقدس که قبله اهل یدها و مخالف ملا اعلی است واضح
و مشکوف گفت که مرتد جمال قدم جل اسم الاعظم است و توجه قبله
مخصوص نماز است و در عبارات و ادکار دیگر توجه قبله واجب نیست و نماز
میت نیز توجه قبله واجب نیست.

نظمی جم ارد هم

كُلُّ شَيْءٍ حَقَّقَ بِاسْمِهِ الْعَبْدُ إِذَا اشْرَكَ مِنْ أَقْسَ الْبَيَانِ
شَمْسًا لِأَحْكَامٍ لِكُلِّ أَنْ تَعْبُدَهَا وَلَكِنْ بَاعِر تَنْفِطِرُ عَنْهُ
سَمَوَاتِ السَّمَاءِ الْأَدْنَى أَنَّ أَنْتَ بِعَمَلٍ مَا يَسَاءُ وَلَا بِمَسْئَلِهَا
تَاءَ وَمَا حَكَمَ بِهِ الْمَحْبُوبُ إِنَّهُ لَمَحْبُوبٌ وَمَا لِكَ الْإِخْرَاجِ
بر هر شیء حقی واضح و مشهود است که تحقق و ثبوت و ایجاد هر
موجودی چه از حروف و کلمات و آیات و نشانی یا تکیهی با مرگه الهیه

است چنانچه این مطلب در جمیع کتب و زیر البیه مص و منصور
است در قرآن میفرماید "إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ كُنْ -
فَيَكُونُ یعنی همانا امر الهی هرگاه اراده چیزی نماید که بگوید
موجود یا بر ایجاد میشود حضرت بهاء الله جل جلاله میفرماید -
یا هو آفتاب حقیقی کلمه الهی است که تربیت اهل دیار معانی و
بیان منوط یا و است و است روح حقیقی و ما معنوی که حیات گلشنی
ازبد و بنایت او بوده و خواهد بود تجلی او در هر سر آفتاب و
ظاهر مثلا در مریای قلوب حکما تجلی فرمود حکمت ظاهر شد و همچنین
در مریای آینه اهل صنعت اشراق نمود صنایع بدیع منیع -
ظاهر و در اندک عارفین تجلی فرمود بدایع عرفان و حقایق تبیان
ظاهر شد و جمیع اهل عالم و آنچه در اوضاع این انسان قائم و از اظاهر
و انسان از شمس کلمه ربانیه موجود و اسماء حسن و صفات علیا ظاهر
حول کلمه بوده و خواهند بود اوست تار الهی و چون در صورت بر افروخت
ما سوی الله بسوخت آفتاب و عشان از این نارد در احتراق و این نثار
حقیقت ما است که بصورت تار ظاهر ظاهر شده ظاهرها نثار و
باطنها نوروز این ما گلشنی باقی بوده و خواهد بود وین الی گلشن
حق از خدا میطلبیم که این ما عذاب الهی را از این حسیل روحانی -
بیان نامیم و از عالم و عالمیان در سیل محبت بگذریم و البها علی اهل
البها و همچنین در یکی از خطابه های مبارکه **لعمرو ربنا** حضرت
بند البها جل اسم الاعلی بهمین مضمون موجود چند کلمه از آن -

بیانات مبارکه را معروض میدارم قوله تعالی "و از این انکشافات
 اخیر است که جماد هم حیات دارد و حیات او بآب متجدد تناف یافت
 میشود پس سبب حیات آبست از اینست که میفرماید باید از آب و رو
 تمعید شد یعنی از آن چیزی که سبب حیات اید یستو آن ما عین
 آنراست یعنی محبت الله زیرا محبت الله چون برود هارامیوزاند
 آنرا گفته میشود چون سبب حیات است آب گشیشود" الی آخر بانه
 الاصلی و این کلمه مبارکه باید از آب و روح تمعید شود اشاره بفرمایش
 حضرت مسیح در انجیل است و مفهوم آن اینست که موجد انسان و سبب
 حیات انسان و سائر کائنات موجوده کلمه الهیه است که بامر کف خلعت
 وجود هستی مخلق شده اند باری چون موافق بیانات الهیه مواضع شد
 که تحقق وجود هر شیئی بامر میسر الهی است معروض میدارم که قبل از
 ظهور مظاهر الهی و اظہار امر احدی بملک بامر نیست ولی بعضی اشرا
 و طلوع شمس حقیقت و ارتفاع ندای جانفروای الست بر یکم جمیع افراد
 بشر که باستماع این کلمه نائل شدند مامورند که بدون توقف در جواب ندای
 الهی بکلمه بلی هم آواز گردند و هرگز توقف نمود بقدرتوقفش مقصود
 و در تاراجتجاب و محترق است چنانچه حضرت اعلیٰ روی ما سواء نداء
 بصوح بیان میفرماید هر کس در جواب ندای الهی بقدری کلمه بلی توقف
 نماید بهمان اندازه کلمه بلی در تاراجست و این مطلب نیز در الواج
 عدیده با صریح بیان مبسوط و متصور است از آنچه در لوحی که یافتند
 مرحوم حاجی میرزا محمد تقی طوسی است قوله جل اقواله "قبل از ظهور

حجت و برهان امر بمرغان نشده چشم عطا فرموده و بکلمه انظر تبارک
 نمود لسان عنایت شد و کلمه از گرانزل قوت بخشید باعمال امر نمود آن ملک
 لبو العادل الحکیم و در جمیع کتب آسمانی این مضمون موجود بمانند
 در قرآن میفرماید لا یکن الله نفسا الا وسیعیا و در لیل این ذبح
 جمال کبیرا جل کبریا میفرماید در اول امر من جل جلاله تبارک
 باقبال وحده بود و بعد که قبل از نزول او امر و احکام اظہار نمود القای کلمه
 فرمود هر نفسی من غیر توقف قبول نمود او بکل خیر ماثور و بعد از
 ارتفاع سما حکم الهی را اشرا و شمس امر برگزانه و واجب که بآن
 تمسک نمایند و بآن عامل شوند" الی آخر اللیل اینست که در این آمده
 مبارکه بشدگان آستان خود را باین نکته لطیفه متذکر می نماید که آسمان
 شریفه تبارک پنجم ساجده او امر و احکام تزیین یافت برگزانه افراد اطاعت
 واجب و لازم است که سبب انظار آسمانی شرایع دیگر باشد و این
 مطلب بمراد ی پوشیده نیست که خلقت انسان برای عبودیت و عسرفان
 جمال رحمانست جمال قدم جل اسم الاعظم در لوحی میفرماید قوله
 تعالی "آنجکه الیوم افضل اصالت استقامت بر امر الله و متابعت او امر
 اوست انشاء الله بآن ماثور شوید بدینا ناظر نیاشد چه که غنای آنجکه
 در اوست معدوم و مفقود خواهد شد و از برای نفوس عالمین مقدر شده
 آنچه که باو معامله نمایند کثرت اثر از لاله اید احب الله بکمال روح و جان
 با امر عمل نمایند و از نواهی اجتناب کنند اینست نعم اعظم که از قلم
 مالک قدم ظاهر شد طوبی للعالمین و حضرت ولی امر الله جل تبارک و تعالی

میفرماید تفاوت و امتیازیهائی از سایر خلق اعمال است والا هیچ امتیازی در میان نیست قوله تعالی بیا نه اگر بی المثل بینا کنان از یاران سؤال کنند که امتیاز شما از سایرین چیست اگر جواب گویند که در سبیل عشق و محبت به مرکز امر جان و مال فدا و ایثار تعالیم عالم متحدن باین جواب اکتفا ننماید و خواهند گفت که محبت و ددکاری شما از برای شخص واحد امراض مزمنه عالم اجتماع را اموزه درمان ننماید و هیچ ننگد اگر گویند که دین و آئین یاد آری تعالیم و مبادی است که دانا یان روزگار انکار آن نتوانند جواب شنوند که مبادی و تعالیم عالمیه و کلی سوابق در خلق امکان نماید و امراض قتاله حیث اجتماعیه منکما می نماید باید که مدعیان و پیروان آن خود اول بآن عامل شوند و قد رویت و موافق آنرا در حیات و معاملات - بومیه خود بکار برند و مجسم نمایند اگر چنین نباشد و چنین نشود ما به امتیازی نمائند الی آخر بیا نه الاحلی از لطف الهی توفیق معرفت و اخلاص از برای خود و صوم احباب خواستارم

نظ
ق - - - - - ق - - - - - انزلهم

ان الذی وجد عرق الرحمن و عرف مطلع هند البیان انک
مستقل بکرمه السام لایات الاحکام بین الایام کون لمن
اقبل و ما یقبل الخطاب
ادراک مضمون این آیه مبارکه بسته به مراتب یقین و گویان فرموده ماند
سه رتبه است از علم الیقین دومین الیقین سوم حق الیقین مثلی
۵۱

که از برای توضیح و بیان این موضوع گفته شده حکایت پروانه و آتش است و خوب مثلی است گویند پادشاه پروانگان خواست - کیفیت آتش را معلوم کنند پروانه را گفت در فلان مکان آتش است بروی چوکنگی آنرا معلوم کن و سرا مطلع سازان پروانه رفت و از دور شعله آتش را دید و مراجعت نمود به پادشاه گفت آتش چنینست شعله و روشن دیگر را مأمور کن که چوکنگی آتش را معلوم کند و خبر بیاورد آن پروانه دیگر تا نزدیک آتش رفت و حرارت آنرا احساس ننموده برگشت و پادشاه گفت آتش چنینست سوزنده و پر حرارت پادشاه پروانه دیگری را برای تحقیق از کیفیت آتش داد این پروانه آمد و شعله را با آتش زد و سوخت چون مراجعت نکرد پادشاه به پروانگان گفت حقیقت و کیفیت آتش را دانستم از این است که شمع سعدی علیه الرحمه فرموده است ای مرغ سحر عشق ز پروانه پیامور گان سوخته را جان شد و آواز نیامد این مدعیان در طلبش بی خبرانند کائرا کمخبر شد خبرش باز نیامد فی الحقیقه برای توضیح و بیان مراتب یقین از این بهتر نمیشود مثلی زد و این مقام حق الیقین که اعلی رتبه علم است بحکمت تعبیر میشود چنانچه حضرت عبدالجبار میفرماید قوله تعالی اعظم فضائل عالم انسانی حکمت الهی است و حکمت عبارت از اطلاع بحقائق اشیا علیها حق علیه است و علم و احاطه بحقائق اشیا ممکن نیست جز بحکمت الهیه زیرا علم برد و قسم است یکی تصویری و دیگر تحقیقی است بعبارة خری حصولی و حضوری مثلا ما میدانیم که آبی هست اما این تصور است اما وقتی

نوشیدیم تحقیق کرد و لهذا گفته اند علم تام تحقیق پستی است نه
 تصور شئی مثلا انسان اگر بداند که ماده و نفس موجود است
 از این تصور لذت و تنذی نماید پس مطمح تحقیق تام علمی حاصل
 شود مثلا انسان میداند در دنیا علمی هست لکن این تصور
 کفایت نکند و مذاق شیون نماید بلکه باید بهشت تا علم و فی حصول
 باید پس حکمت عبارت از اطلاع بر حقائق اشیا است علی ما هی
 طبعها و قوا و حقا^۲ فی آخر بیان نه الاحلی و اما استشمام رایحه
 یغین نسبت بهشت مثام هر شامه است چه شخص مزکوم عطر طیب
 مشعم را نیاید مثلا افس قرن از یمن بوی خوش رحمن را از یثرب
 و بطحا استشمام نمود ولی ابو جهل و ابوسلیب و ابوسلیان که در جوار
 رسول الله بودند چون بزکام جبل و حمد و بغضا مبتلا بودند
 نیافتند چه نیگویم و نه حافظ علیه الرحمه حسن زینبیل از حبش
 صهیب از شام زحاک مکه ابو جهل این چه بوالعجبی است
 بیگانگان از غنم و ستان رایحه رحمان را یافتند اما یحیی در دار
 السلام از استشمام محرم گشت اعالی اسیر نه محضطره میثاق را
 دریافتند و ناقضین از آن نه محضطره آنکه در جوار مرکزیتال بودند
 بی نصیب گشتند چشم بازگوش بازوای نما حیرت از چشم پندی
 خدایاری هرگز رایحه حقرا بیابد و برتبه بلند یقین و عرفان فائز
 شود تیردهان اعدا را چشم خود استقبال کند بر آن اثبات و اسیر
 و احکام الهی چنانچه در سلف و خلف اشخاص بزرگوار بودند که

باین مقام نائل گشتند در روز عاشورا در وفراز اصحاب سید الشهدا
 بودند که پیش رو آنحضرت ایستادند و سینه خود را سپر تیرا دادند
 نمودند تا حضرت نماز بخواند و بعد از اتمام نماز آمد و وفراز بزم تیرد شمان
 برتبه شهادت فائز شده بودند و همچنین در این ظهور اعظم که
 بصبح بیان جمال قدم جل ذکره الاعظم در لویس باین مصرع
 تلفظ فرموده اند قوله تعالی "سربیده فراوان بود پخانه" ما^۲ الی آخر
 عاشقان داده که بکمال اشتیاق بیدان داد اشتافتند بسیارند میرزا
 محمد علی زنوزی که در حین شهادت خواهرش کرد که او را نوعی بیانی زنند
 که رویش بغوی باشد که او را تیرباران میکنند تا چشم خود ببینند آن
 کلوله هارا که دهان تنگ بیرون میآید و سلیمان خان که او را با ملا فتحعلی
 نمی شمع آجین کرده بودند و با طرا میگرداند نغز لخوانی میگسرد
 و میرزا سلیمان برادر شاطریاش که او را برانگیزا کرده در کوچه و بازار
 میگردد اینند این شعرا میخوانند گویند یار ازکوی آما نکردن نهادیم
 الحكم لله و سید اسمعیل دبیح زواره که بدست خود سر خود را برید
 و حضرت نبیل اعظم که تابعا فرقت جمال مبارک را تیار بود و بعد از صعود
 خود را بدین غرق کرد و حضرت سلطان الشهدا^۱ و محبوب الشهدا^۲ که در
 حین شهادت بکلمه یا بهیا^۱ الای پی ناطق بودند و حضرت روح اللورقا
 که در حین شهادت بصبح بیان حضرت عبدالبها غزلخوانی مینمود
 حضرت مرتضای سروستانی که خواهرش کرد که سینه او را بشوید به بندند
 که آتش تو را به چشم خود به بیند و حضرت نجفعلی زنجانی بصبح بیان جمال مبارک

در چنین شهادت گفت ما هم او خون بهار یافتیم چقدر رسانیم
این مقام است این شعر هرگز بیرون رخت را نثاره کرد زان
پیشتر که گشته شود خون بهار گرفت و نه این بهار می ی خویشتی
را بر این شهادت حاضر گردند تکلیف بشری با نموده نبرود سالها
آنروز میبرد که روزی بیاید که این پیش سفید خود را بخون کلیم -
رنجین هم حال که چنین روزی برای من روزی شده این موهبت را
از دست بد هم حاشا و گلاسر آنظلوم را بیادیت مظلومیت سر
بندند و بشهادت رسانند و همچنین بدیع خراسانی را که حامل
لقب مبارک بر این اضرالدین شاه بود چون خواست لقب را بنامه اورد
شاه بد هد بزبان نصیح و بیان بلیغ این آیه قرآنی تلاوت فرمود
یَا سُلَیْمَانُ اِنِّیْ جَعَلْتُكَ مِنْ سِیَاحٍ یَّقِیْنُ وَ هَمَّ جُنَیْنٌ مِیْسِرًا
یعقوب متحده که رجا بشهادت از مرکز میثاق نمود و مقبول شد و در
گرمات شاه بشهادت فائز گردید و چون خبر شهادت این جوان بنا
بر وصیت او بعد از رسیدن این شیرین در محفل تذکر خوانش بشکرانه
اینکه پسر برتبه شهادت نائل شده شهنش داد و همچنین حضرت
سید اشرف زنجانی که مادرش بچوان خود توصیه میفرمود که میاد ا خلا
استقامتی از او بزرگد و از کو عشق زند و برگوی و همچنین در یزد
شبهی در وقت شهادت شمع بیان حضرت عبد الجبار نهات در
دهان قاتل خود گذارد که با کام شهنش مرا بشهادت برسان بشتر اینکه
پیش از این خوا گام نداده و بشهادت حضرت ملا علی سیزه واری

در یزد باین بیان مبارک موصوف را بهایان برسانیم حضرت بهاء الله
جلت عظمته میفرماید تولد جل بیانه * و از قرار مذکور عارف بیانی -
«علی سیزه واری را در پشته نمانه شهنش میآورند و اگر آن مست یاده است
بناقل میفرماید در ارشاد طیف سید الشهدا * بی مساواه نبرودند مهل من ناصر
بدرستی این عهد میگوید هل من ناصر یظفرنی سیحان اللطافین -
کلمه علیا نیر انقلا عشرتی شهید است شهنش بر حقیق البقا من ایادی
عنا * یَا مَعْشَرَ الْکَافِرِیْنَ حَقِیْقٌ مَخْتَمٌ بِمِیْسِرٍ اخَذَ نِعْمُودُکُمْ از عالم بهالیمان
گذشت و جاناکا عجز اشیا عالم است در سبیل دوست خدا نمود او را هم
سر بریدند و بدین مبارک را سنگ باران کردند جذب و اشتیاقی عشاق در
آن پیر ملا علی را متحیر نمود «الی آخر از فضل الهی معرفت و یقین
را بران عموم دوستان الهی سائل و اطمین

تَبَارَكَ الَّذِیْ جَعَلَ لَکُمُ الدِّیْنَ

کَلَّمَ نَبِیَّکُمُ الْمَلْأُوتَیْنِ وَ رَزَقَهُ الْخَمْرَ وَ الْوِیْنَ لَمَنْ عَمِلَ بِهَا
أَمْسَرَ سِیْرَهُ مِنْ کَدِّ نَاسِ الْوِلْدَانِ کَسِرَ قَارِبَ .

این تمنا و روزه و حج و جهاد هم گواهی داد نسبت از اعتقاد بدیهیت
احسان و عمل با امر و احکام الهی جالب رضای حق بوده و خواهد بود و
عالم الفتن سبب عذاب و عقوبت و نفوس قاطعه هیک از کتب آسمانی
صلوات مناجات اهرام عبادات و اعظام و سبک تقصیر باستبسان الهی
است زیرا بهترین عبادات احکام ذکر الهی است چه از برای جمیع اعمال
حق و نیکو بد و شهنش شده است در قرآن و التاج میفرماید یا ایها

الذین آمنوا الذکر الله ذکرا کثیرا و سبحوه بکرم واسعلا یعنی ای
گروه مؤمنین خدا را بسیار ذکر کنید و هر صبح و شام مقدس شری -
تسبیح گوئید و مسلم است چون نماز مایه ذکر جامع از کار است
عند الله اقربا قریبا و مقبول ترین عبادات است و اقامه صلوة برای
ذکر الهی و توجیه بحق است و در قرآن میفرماید اقیم الصلوة لذكوری
یعنی بر ما دار نماز را برای ذکرین چون ذکر الهی سبب توجیه
و تشریف بحق و توجیه مانع از غفلت و بعد از حق است لذا انسان را از
اعمالیکه مخالف رضای حق است نگاهداری میکند چنانچه در قرآن
اقامه نماز را سبب منع از فحشا و منکر فرموده است اقیم الصلوات
الصلوة تنبیه عن الفحشا و المنکسر و الذکر الله الاکبر لو کنتم تعلمون
یعنی بر ما دایم نماز را البته نماز مانع شود انسان را از اعمال -
زشت و تبیی و یقین است ذکر الهی بزرگتر است تا گردانید و این واضح
و محسوس است که هر خدا و عیبانی که از انسان صادر میشود در نتیجه
و اثر غفلت و نسیان است اگر انسان پیوسته تذکر و توجیه بحق باشد
هرگز مرتکب عمل مخالف رضای الهی نمیشود تا چه رسد باعمالی که
موجب سقوط عقوبت خداوند منتقم قیام گردد و بدیهی است که نماز
اعظم وسیله تذکر و توجیه بحق است اینست که در این آیه بسیار که
نماز گذارنا را تشبیه فرموده است باین گفته که میفرماید خوشا بحال
عمل کنندگان این گفته دلیل صحت است بر تجمیع و تشدید بر نفوس
که توفیق مییابند با افاضه اعمالی که بآن مأیوسند و این در نهایت

و یقین است که بنده ضایع در آستان احدیت مقبول و مقرب است
و بنده خاص مردود و مایوس از بارگاه عزت حال چیزی که توضیح و
بیان لازم است اینست که بعضی از عباد غافل و جاهل مومنین -
و یوحیدین اعتقاد بر گرد و میکنند خدا احتیاجی بنماز و عبادت بندگ
ندارد در این صورت ادای نماز یا تلاوت مناجات چه فائده دارد -
یا در صورتیکه خدا واقف و آگاه بحال عباد است و موافق عدل بهر
گروانچه را استحقاق دارد عطا میکند و بگذرد و مناجات چه لزومی
دارد جواب گوئیم بلی خدا احتیاج بگذر و دعا و مناجات بندگانش
ندارد و لکن بندگان استانش بوجه و تومل و ذکر او محتاجند چنانچه
بدر مهربان بفرزندان خود هیچ احتیاجی ندارد و لکن اولاد از هر
جهت بیدار محتاجند و باید روح احتیاجات خود را از پدر مهربان -
درخواست نمایند مگر و مامورند که دفع حوائج خود را از آستان مقدس
الهی بشنوند و دعا و مناجات طلب کنند و گفته شده از مراتب احتیاج انسا
و تشبیه مثلا ذکر میشود خدای مهربانی دارد ببندها اشتیاق مایل میشود
که با خالق مهربان خود مشغول راز و نیاز گردد و اظهار عبودیت نماید
چنانچه در کتاب بیابا الله و عصر جدید است که شخص از مرکز مینا
روح العاشقان لقیرته الداء فلسفه نماز را سؤال نمود جواب شنید
به شرا آنکه همین عبارات کتاب را نقل کنیم قوله خبر نگاری دیگری
سؤال نمود نماز برای چه حکمت آن چیست زیرا خداوند جمیع اشیا
را با حسن ترتیب تنظیم نظام مقنن و نافذ فرموده و این تصور است

و ابتهاج و اظهار احتیاج و استعداد را چه حکمت است حضرت
 هیدالیهاء در جواب میفرمایند * بدانکه هر صفتی را شایسته
 آنست که بد راء لوی استغاثه کند و عر طالب نفس را سزاوار آنست
 از یابود و الجلال مسئلت نماید و چون انسان بخواهی خود تضرع
 کند با تو توجه نماید و از بحر رحمت رحمت طلبد نفس این حالت
 و ابتهاج طالب انوار بر قلبش شود بهر نفس روشن گردد بجانان روح
 بخشد و وجودش بهر آرزاید و تشنگی بهنجابت پردازد و تلاوت کسی با
 الهی است شفاعتی ملاحظه کن چگونه قلب مستبشر گردد و حالت
 از روح محبت الله فرخی بی اندازه باید و دولت منجذب ملکوت الله
 شود این انجذابا تصحیب از دیاد قابلیت و امتداد گردد هر چه
 وسعت ظرف بیشتر است گنجایش آب در آن بیشتر و چون غلبه شد
 نماید فیض سحاب بحدای گوارا تر آید اینست حکمت و بهر ابتهاج
 در طلب حصول نیت و آمال * در لوق یکی از احباب ما ^{میرزا} مناجات
 ترجمان محبت است بدخشن دیگر که سؤال نموده بود آیا مناجات و
 نماز فزاست و حال آنکه خداوند از آمال قلوب خیر است جواب
 میفرمایند توله تعالی * اگر یک دهی بدیگری محبت دارد آنرا بهش
 اقبال آن محبت است و حال آنکه میداند دوستش از محبت او آگاه
 است با وجود این میل دارد احساسات خیرش بران کند خدا از
 آفتوخا قلوب خیر و علم است ولی عواطفی که انسانرا بهنجابت
 با حد دلالت میکند از مشغولیات طبیعت است که ناشی از محبت است

انسانست به نفس زدن * الی آخر و در صحبت دیگر میفرمایند
 و تشنگی انسان بنماید نفس و ابتهاج به مناجات بر آید قدس
 بیان محبت است که بخدا دارد نه از جهت خواست از او ترس از
 نارجهش و نه با امید نعم و ثواب و تشنگی انسان مفتون محبت دیگری
 گردد ممکن نیست از ذکر آفتاب سبک اختیار کند پس چقدر معبر
 است بران انسانی مفتون محبت الله باشد از ذکر اودم فریفتند
 شخص روحانی از هیچ چیز سرت نیاید مگر ذکر الهی * الی آخر
 باری در این ایام مبارکه میفرماید نماز را دور تعلیق ده شن داد

الحمد لله رب العالمین

XXXXXXXXXXXX+XXXXXXXXXXXXXXXX

قَدْ تَرَكْتُ فِي سَلْوَةِ الْعَيْتِ سِتَّ تَكْرِراتٍ مِنَ اللَّهِ
 سُبْحَانَ الْأَيَّاتِ وَالْكَذِبِ وَكَذَلِكَ مِنْ الْقِرَائَةِ كُنْ أَنْ
 يَكْرُمًا شَرِكًا فَلَهَا وَلَا عَمَّا اللَّهُ عَسْبَهُ إِنَّهُ
 لَكُنْ سُبْحَانَ الْقَرَارِ

مثلی است هر که را گوشه عزت است گوشه را برای گوش است چون زود
 گوش است و الا گوشواره هر قدر نفیس و گرانبها باشد عیش بخود ی
 خود نیست بلکه عزت و محبوبش برای گوش است و همچنین رعایت
 هر مرغی به جهت احترام را کب است از این نقطه نظر است که در
 هر یک از شرایع الهیه امر با احترام و تشبیه بنمازه اموات و اقامه

صلوة و دعا و طلب مغفرة دارد شد قبرا این جسد مرکب زین
 بود و پند ی زین در آن چهل چلی و سالی داشت از این
 حشر است پندیده از مرکز جنان در حدیث شرافت و احترام
 ثبوت و مقام مشهوره سوال شد در جواب میفرماید بوله تعالی
آما بقا مقدسه مستحق تعظیم و تکریم است زیرا منسوب است
به شخص جلیل و این تعظیم و تکریم راجع بهی پاك است نه جسم
 حاله این محل وقتی گوی جانان بودند آن جان پاك در آن مایه
 داشت لهذا عاشقان حاله آن گویا كحل بینش نمایند ولی -
تعلمی بتراپ ندارد بلكه بعضی آفتاب نكرند و حضرت ولی امر الله
در خصوص جواز انتقال اجساد از قبور بجای دیگر میفرماید -
 بوله چهل ثانیه انتقال اجساد ممنوع نه محل اولی پس از انتقال
 هر چند رسا از اماكن متبركه محسوب نه حرمت و محافظه آن -
 بقدر امکان لازم و واجب الی آخر بیان بالا علی از این بیانات
 مبارک لایق احترام اجساد و جنازه اموات واقع و معلوم است با وجود
 اینکه جسد بی روح مانند جماد بلكی از احساس محروم است و
 بدیهی است که این رعایت و احترام نظر بشرات و رعایت روح
 مقدس مؤمن است و از بیان مبارک حضرت علی نیز چنین مفهوم میشود
 میفرماید جسد ذاتی همراه جنازه خود شایسته است اگر مشاهد
رعایت و احترام کند سرور میشود و آن محزون میکند و چون در فلسفه
او امر و احکام نشر کنیم خواهیم یافت که اقامه نماز یومیه راندها اصل
 ۶۱

ایمونه و لکن در نماز اموات به جماعت امر نموده جاری در احکام نماز
 میباید چهار تکبیر بود ولی در این امر مبارک ر سلوة میباید شمس
 تکبیر امر شده و قبل از تکبیرها با دست مخدیری در طلب مغفرت -
 آن میباید نزل یافته بر آن کسیکه بتواند ثمرات تعاید ولی واجب نیست
 و آن اینست یا الهی عباد عبدك الوابین عبدك الذی آمن بك و
 یا یاتا و توجه اليك متقلبا عن سواك انت انت ارحم الراحمین
 اسئلک یا فقرا الذی نوب و ستارا العیوب بان تجعل بهما پیغمبی لیسما
 جودك و محرابك و تدخلم فی جوار رحمتك الكبری التي سبقت -
 الارض و السماء لا اله الا انت الغفور الکریم از چیزهایی که
 توضیح آن لازم است اینست که دعا بعد از هر چه میقی است که مرد
 باشد و لکن اگر میباید باشد سائر تائید بیاورند باین ترتیب گفته
 یا الهی هذا عبدك باید گفت عذامتك و اینه عبدك القی آفت
 بت و یا یا تلویجست اليك متقلبا عن سواك انت انت ارحم الراحمین
 اسئلک یا فقرا الذی نوب و ستارا العیوب بان تجعل بهما پیغمبی لیسما
 جودك و محرابك و تدخلم فی جوار رحمتك الكبری الی آخر و
 بعد از هر یک تکبیرات ششگانه هر آیه ای را نوزده مرتبه باید خواند
 بعد از تکبیر اول نوزده مرتبه اذا كُتِل لله عا بدون بعد از تکبیر
دوم نوزده مرتبه اذا كُتِل لله ساجدون و بعد از تکبیر
سوم اذا كُتِل لله قائمون و بعد از تکبیر چهارم نوزده مرتبه اذا كُتِل
لله ذاکرون و بعد از تکبیر پنجم نوزده مرتبه اذا كُتِل لله ساجدون
 ۶۲

و بعد از تکبیر ششم نوزده مرتبه بخواند انشا کُتِلَ لِلّٰهِ سَابِرُونَ
 باری از این بیانات مبارکه معلوم شد که احترام جسم بر این شرافت
 بیست و نه است و الا همه میدانیم که جسم از عالم ترکیب است و هر
 ترکیبی را تحلیل در پی اما روح چون از عالم ترکیب نیست تحلیل
 و تفاتی از بر آن متصور نیست چنانچه از بیان صریح حضرت عبد
 الباقی جل بیانه مرسوم میشود قوله تعالی "جسد در زیر خاک
 میرود از آنجا آمد و با آنجا میرود هر چه می بینی از کجا پیدا نشد
 بهمانجا میرود جسم انسان چون از خاک آمد و خاک میرود اما
 روح انسان از نزد خدا آمد و بنزد خدا میرود" الی آخر و نظایر
 همین بیان در الواح مقدسه جمال مبارک جل اسم موجود است در
 لوح میفرماید جل اقواله "قسم باسم اعظم کرموتین جمال رحمانا
 فنا اخذ نکد بلکه انتقال از عالمی است به عالم دیگر و در لوح دیگر
 و در لوح سمندر میفرماید قوله جل ذکره الحمد لله الذی جعل
 الموتی باللقاء و سبیل النواصی و غلة الحیوة عیاد و یه اظهر اسرار
 کتابه و ما کان مخزونا فی علمه مرسوم این بیان مبارک اینست که
 خداوند موت را در آنرا ی لقا میخورد مقرر فرموده است و سبب وصال بخود
 تصریح فرموده و این موت را علت حیات و سبب ظهور اسرار کتاب خود
 فرموده است زیرا سبب ظهور چیزهایی است که از نظر مستور
 است قوله جل بیانه "یا امی اعلی ان الموت باب من ابواب
 رحمة ربی به یظهر ما عوان مستور عن الابصار و الموت الا صمود الروح

من مقامه الالدی الی المقام الاعلی و به یستدل بذات الفناء و بظهور
 حکم الانسحاب الامر بید الله بولی العالم و الاسم الاعظم الذی به
 ارتضد تراشید الامر تسفل القیام و تعالی ان یعطر الکلی شعرات
 المصنوع و آثار الخرق من هذا الدنیا الی الریض الاعلی لعمری ان
 العرفین بعد مبعود بری نفسی را حقایق و عرافه سرمدید ان الله
 ذوالالقاب الرحیم و ذوالغفور الکرم مقدم بیان مبارک چنین است
 انگیز من بدانکه موت نیست از درهای رحمت پروردگار تو بسبب
 موت ظاهر میشود آنچه از دیدنهای پنهانست و این موت نیست مگر
 بالا رفتن روح از مقامی است تر بقای بالآخر و بسبب این موشهاست
 نادمانی گشوده میشود و حکم گشایش ظاهر میگردد و از خدا خواهد
 که بجهه پنهاناند شعرات و تنافی مبعود و آثار خرق از این عالم را
 بر پیشانی اعلی قسم بذات مقدسه که ارباب یقین خود را درواختی ابدی
 و آسایش سرمدی خواهند دید البته خداوند سبحان توبه پذیر نیست
 و آمرزنده و صاحب کرم است.

تعالی حق هیچ دم

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

لا یبطل الشکر مسلوتکم ولا ما من عن السرور یبطل
 العظام و غیرها البسوا السور کما تلکون الخیر و
 المتحاب و ما در بسا الله ما نفسی الضرقان و لکن
 انشبه علی العسل ان الله لیسوا العسل العسل

از این مؤنه و گرجان ایشان روایت که این مؤنه آمایان جان ماست
فی القبه اگر کسی پنجاه تین شریع سابقه عبادت توحیدی کند و
اوهم و خرافات و بدعتها یک درهنگ از شریع الهیه از جهال -
عالم نمائی که تمام مردم را در دست داشتند راه یافته مشاهده کند
و فسادها یک بر اصل مزید گشت با میزان اعتبار بنسجد بر مزیای این
امر و روحانیت او را احکام این شریعت مقدسه متعلق میگردد و بعد
این جمله مختصر کما تلم اعلی درالواج مکرر و مکرر میفرماید فافقروا
یا اولی الالباه رطل و مستحضر میگرد و دوازده اوهم و خرافات تلبیه -
صورت حاصل میگردد بقدری احکام الهی پیرایه بسته اند که اصل
شرایع الهیه از بین رفته بود چقدر ملحق سروده است شامی مگر رسول
اکرم را مخاطب خود نموده عرض میکند بسکه بر او آمده و پیرایه ساز
گر تو بینی شناسایی باز باری از برای هر یک از احکام فرموده -
هزاران حشو و زیاده افزوده بودند از آنچه برای نماز میبایستی
فرض کرده بودند گوی حرام گوشت یا موی حیوان حلال گوشت در
صورتیکه نجس شده یا مرغی که مرده باشد یا استخوان حرام گوشت
از قبیل صدق یا استخوان فیل و غیره و یا استخوان حلال گوشتی
که از دست غیر مسلمان نجس شده یا بعد از خود مرده و امثال اینها
همراه نماز گذار باشد یا بر لباس نماز گذار باشد سیر بخلاف نماز
است بلکه بعضی از جهال عالم ناموسی انسان را اگر لباس انسان دیگر
بود میباید نماز میباید استقامت مثلا اگر مرده نماز میباید بعد از نماز

میدید موی زوجه اگر بر لباس او بوده باید نماز را اعاده کند بقدری
فروغ بر اصل افزوده بودند که در زمان حضرت صادق یکی از آنحضرت
پرسید که اگر خون کسی در لباس ریخته شود آیا نماز صحیح است یا
بطلان فرمود سبحان الله فرزندان شما پیوسته میر خود را میکنند و تمیز میدهند
گشتن از چه صورت دارد از خون کسی در لباس خود سؤال میکنند که آیا
بطلان نماز است یا نه و حضرت عبداللہ با جمل اسماء الاعلی میفرماید -
این سؤال را در شام از حضرت سجاده نمودند توبه تعالی و آتیکه -
امام زین العابدین را بشام آوردند یکی از مدعیین آمد نزد ایشان که
اگر خون بعوضه بر لباس ایشان پاشیدند آیا نمازش قبول خواهد شد پس
خبر آنحضرت فرمودند العجب یقتلون الحسین و یحشیلون عن دم
البعوضه الی آخر بیانه الاعلی ممکن است این سؤال از هر دو امام
شده باشد در صورتیکه در زمان حیات همین آیات اینگونه بدعتها در
دین پیدا شده باشد دیگر معلوم است که در غیاب حاجت و آخر الزمان
امر بر چه متوال بود اگر کسی اطلاع در این باب خواهد بکتاب -
ستاد ایتقان و سایر المول مؤنه رجوع نمایند و در این مقام بذکر چند
تکلفات بیانات الهیه کفا میشود قوله جل ذکره یقسمی بادهای موی
و خون خالص شده که سراجهای عقل و فؤاد را در القوب خاموش نموده پس
اینگاه باوج علم الهی حکماتی قدرش بشانی مفتی گشته و جواهر رجوع
مکنان بنور علم و نبوغ قدسی منور میشدند گشتند قسمی که در خبر
نشد باین از علم باز گشتند در هر ذره آثار از شمس مشهود شده و با همه

بتواند مانند خود را تولید کند زیرا قبل از آن بظاهر مردی و زوجه
 نرسیده چه هر وقتی از اوقات سن یا سنی موسوم باقلی که تساه
 تولد میباشد بفارسی بچه شهر آوار و بحرین رضیع میکنند چون بسن
 تمیز برسند بفارسی گویند و بحرین صبی گویند چون نزد یک بلوغ
 رسد بفارسی نوبال و بحرین مراهق گویند و چون بسن رشد و
 بلوغ رسد آوار و بحرین مرد و بحرین رجل گویند و اینها بی مناسبت
 نیست بیان حالهای و آن اینست که تعلق تکلیف با انسان مشروط
 به صحت جسم و وجود عقل است چه اگر انسان فاقد عقل شد تکلیف
 از او ساقط میشود حال باید دانست که قبل از بلوغ آیا در حین
 تولد انسان دارای عقل بود و جلوه نداشت و چون به بلوغ رسید
 آن عقل نیز بحد کمال رسید یا در حین تولد بکلی انسان
 فاقد عقل بود و در سن بلوغ عقل در او ایجاد شد گوئیم جمیع شیون
 و قوا انسانی در نطفه انسان بالقوه موجود بود ولی بالفعل جلوه
 و ظهور نداشت چنانچه میوه شمر در دانه بالقوه موجود است ولی
 برز و ظهور ندارد تا وقتی که نهال بحد کمال رسد آنوقت موسم
 ظهور شمر است همچنین عقل انسان بتدریج نشو و نما میکند تا وقتی
 بسن بلوغ میرسد و موقع ظهور عقل و ابتدای شایستگی چنانچه
 از حضرت عبدالجبار جلی پناه سوال شده و جواب میرساند در
 کتاب معارف است قوله تعالی "در عالم رحم نیز نطفه عقل و بین موجود
 است ولی متکتم است بعد ظاهر میشود مانند دانه که شجر در آن -

موجود است ولی متکتم است یعنی ظاهر نمیشود مانند دانه که شجر در آن
 است چون دانه نشو و نما نماید شجر بشماره ظاهر شود بر زمین
 نشو و نما و جمیع کائنات بتدریج است این قانون کلی الهی و نظام
 طبیعی است دانه پخته شجر نمیشود نطفه دانه واحد انسان
 نمیشود چنانچه در عقراوند قبح نمیشود بلکه بتدریج نشو و نما میکند
 و بحد کمال میرسد جمیع این کائنات چه از کلیات و چه از جزئیات
 از اول تمام و کامل خلق شده است منتها پیش از آنست که بتدریج این کمالات
 در او ظاهر میشود و قانون الهی یکست قریات و وجودی یکست نظام
 الهی یکست چه از کائنات صابرو چه از کائنات کبیره جمیع در تحت
 یک قانون و نظامند هر دانه از ابتدا جمیع کمالات نباتیه در او موجود
 است مثلا این دانه از بدایت جمیع کمالات نباتیه در او موجود بود اما
 آشکار نبود بعد بتدریج در او آشکار گشت مثلا از دانه اول ساقه
 بعد شاخه بعد برگ بعد شکوفه بعد ثمر ظاهر گردد اما در بدایت
 نبود جمیع اینها بالقوه موجود است اما ظاهر نیست همینقسم تفسیر
 از بدایت دارای جمیع کمالات است مثل بین و عقل و بصیرت و حساسه
 و ادراک مختصر جمیع قوی لکن ظاهر نیست بعد بتدریج ظاهر میشود
 الی آخر باری در این آیات مبارکه امر بوجوب نماز و روزه از ابتدای بلوغ
 میرساند ولی نفوسیکه مبارک ضعیف باشند و این ضعیف یا در نتیجه
 کماله و اوج شده باشد از اثر پیری دست داده باشد معافند
 چه هرگز حق جبر بر جلاله تکلیف فوق طاقت برآورد و چنانچه

میفرماید: لَا يَكُنْ مِنَ الَّذِينَ تَعَالَى الْفَرْسُ وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ و این معلوم است که در آغاز بهای را ابتدا جوانی انسانها نشاند و آنها را کوفی میخواند موجود است که بجز کارن قیام را نداند نماید و این معانی و توفیق در کنار آید و مرقی با تمام کرد و خود را در امر الهی و انعام و انزال موجود بنوع انسان و لکن چون شخص جوان را در آغاز جوانی کوفی در سر و میوزاری دیگر در نه راست بیشتر مایل با قیام و غرض و خواست پندرت است اتفاق می افتد که جوانی در رفتن جوانی اسیر گشت عشق الهی شود و جمل المثنی این تمسک جوید و سلسله دیانت برگردن تربیت و دیون نفس و هوای را بجز تیر تقوی محکم به بند دلی اگر چنین جوانی پیدا شود در آستان احدیت به چهار عزیز و مقرب است چنانچه صریح بیان جماع است مبارکست قوله جلّ احواله کوفی از پراکنشیکه در اول جوانی و زمان شباب برخاست امر مائل هید و وسای قیام نماید و بجای منین شود چنانچه بر این فضل اعظم از خلق سعادت و ارض است کوفی القاسمین و نهیما للثاقین ولی در عصری جوانانی پیدا شدند که تمام نامی خود را زینب و دختر عالم نمودند و یکی از اولیای جماع قدم جلّ ذکره الاعظم حکایت لطیف را سانی را بصری بیان میفرماید که مضمون آن اینست که فطری مردی بر شقاوت و ندری را درین بود عاشق دختر شد و بقتل گامی بپوش از میبشود خود روان گشت از دیوار باسی بالا رفتن آگاه شد و ندای گداز که قرآن میخواند باین آیه رسید آیا وقت آن نرسیده است برای مومنین که توبه ایشان بران ذکر خدا ترسان شود این کلمه در قلب

شکل تاثیر نمود و گفت هر روز کار خود آن رسیده و از دیوار نرو آمد روانه گشت و سی سال بقیه عمر خود را بعبادت گذراند تا روحش با حق اعلیٰ صعود نمود ولیکن در این امر مبارک جوانان بسیار بودند و هستند که از لذات دنیا که هستند و لذات عمر خود را در خدمت امر الهی صرف نمودند از جمله حضرت فخرالشیخدا بدیع خراسانی از جمله حضرت ابوالفضل و حضرت اخوان الصفا که این ذوات مقدس هر دو و حضور بودند یعنی عیال اختیار نکردند که فارقالیال باشند و عمر خود را فقط در خدمت و تبلیغ امر مصروف دارند چنانچه معروف است حضرت اخوان الصفا از حضرت عبدالجبار سؤال کرده که اگر از راه واج واجیاست اطاعت کنم و الا خود را آلوده نکند و بفرات خاطر تبلیغ امر مشغول باشم فرمودند واجب نیست هر که را تبلیغ کنی فرزند روحانی تو است بسیاری از جوانان هستند که موفق و مویدند و تمام قوی بخصم بخدمت امر مشغولند و شاید از ذکر نامیشان راضی نباشند از قبیل آقایان علی اکبر بیرون و ابوالقاسم فیض و میرزا حسن نوش آباد و هزاران از امثال ایشان که شب و روز بخدمت امر مشغول و مفتخرند مقاله باین بیان مبارک خانه داد میشود قسم باسم اعظم که يك ولد روحانی بهتر از صد نوح اولاد جسمانی این نور علی تو را مستوان شاید سبب رسوائی و انشراح در پیوسته و لایها علیک ع

نفسی بی بی

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

قُلْ أَذِنَ اللَّهُ لَكُمْ السُّجُودَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ رَّغْبًا وَرَهْبًا
 حُكْمُ الْحَدِيثِ فِي آيَاتِ إِنْ أَلَّهِ بِكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ
 مَنْ لَكُمْ بِحَيْدِ الْمَاءِ بَدَلُكُمْ مِنْ مَرَاتِ بَيْتِ اللَّهِ
 الْأَشْهُرَ لَا تَكْفُرْتُمْ بِكُفْرِي فِي الْعَمَلِ هَذَا مَا حُكْمُ
 بَيْتِهِ مَكُولِي الْمُسْلِمِينَ.

این دو آیه مبارکه نیز متعلق بصلوة و شرایط آداب نماز است چون در
 شریعت اسلام مابین این دو مختلفه مذاهب متفرقه آن دین مبین با لایحه
 شیعه اتفاقا اختلاف عقیده و آداب و عبادت های رنگین باد از حد احصاء
 و شماره بود و در مسائل فقهیه نظیر مذاهب کتب مبسووطه متفصله
 در احکام و شرایط و آداب و مقدمات و غیره اختلافات و تالیفات و تصنیف
 کرده بودند از آنچه برای سجود شرایط و آدابی و قواعد و رسوم -
 تعیین و تحدید نموده بودند منجمه مایض به السجود و ما لا یضح السجود
 یعنی چیزهایی که سجده بر آن صحیح است و چیزها یکسجده بر آن
 صحیح نیست باری ظلمنا و اوهام بایستی نداشت و روز بروز بر ظلمت و
 تیرگی می افزود تا آنکه بعنایت و الطاف الهی صبح سعادت دمیدند
 و شمس حقیقت از افق اراده مطلقه درخشید ظلمات کاله اوهام زائل گشت
 و انوار حقائق عرفان قلوب را روشن و منیر گردانید رحمت منبسطه لایبیه
 شامل حال عباد گشت و موارث و علوم باریه تعمیم یافت و آنیمه حسوسو
 زوائد بدعت و خرافات محسوسه معدوم شد و تا کسی از آن عقائد واهی منسلح و با
 خیر نیا شد از این احکام محکم چنانچه باید و شاید لذت نمیببرد چنانچه

بیان صریح جمال مبارک است قوله جل جلاله " تا برکت بقیل آگاهی
 یابید برصدق امروز گواهی نداید و از دین راضی محروم مانید -
 فی الحقیقه اگر انسان به چشم اعتدال و ادراک در تعالیم و احکام -
 حضرت پیا^۱ الله ایمان نترکد می بیند قوانین این شریعت مهیمن را از
 جزئی و کلی شریعت موسس بینان محبت و ایثار و هادیم بنیاد گذارت
 و اختلافات مستحسانانه خود ذات مقدس در لوحی میفرماید " بنسب
 شده و بسند یکتای اهل عالم بعد از کشف حجاب جمعی بایات -
 متشابه آیات نازل نموده و بر روی به بینات متشبه آنرا اظهار داشتیم
 و حزی با حکام مشوجه شطری اعظم از آن ظاهر فرمودیم آنچه خواستند
 مجری شد و هر چه گفتند با صفا فائز مقصود از جمیع آنچه ظاهر شد آنکه
 کوشش مستقیم خود از برای اصفا^۱ بد کلمه علیا و آن اینست پس
 سلام^۱ الارض لا تجملوا بین الله حبیبا للقبضا^۱ اگر این کلمه -
 در عالم محل اخذ نماید کل خود را از غم و مشرب مشاهده نماید بگو
 لعمر الله مذ هب الهی و دینش از برای اتحاد و اتفاق آمدن از یواری
 اختلاف و نفاق یشهد بد لذام^۱ الكتاب و القوم نبذ و الاوهام متمسکین
 بانوار الیقین^۱ اگر بصورتی بر عواصف واد رانی یابست شود و در ضمن
 همین لوح مستتر مامل وند بر کند مزایای این امر مبارک را بر شرایط
 و ادیان سابقه ملتفت میشود و اقرار و ادعان می نماید که یگانه علاج امراض
 مزمن روحانیه عالم بشر این شریعت مقدسه^۱ حضرت پیا^۱ الله
 است زیرا موجب الفت و اتحاد و قوام کلفت و اختلاف است ملاحظه

گفتند اذیان شرایع الهیه را که هر یک اساس محبت و ایثار و تقوی و چگونگی
 نه مستخوش غوی و غوس و اختلاف گردد ، بودند مثلا نماز که اعظم -
 عبادات و بهترین وسیله توجیه و تقرب عید میبود است چگونه اختلاف
 در آن ایجاد کردند و حال آنکه مسلم است نمازی که رسول اکرم میخواند
 یکساز بود عبارات آن یک عبارت بود رکوع و سجود و تشهد و سلام
 آن بیک متوال بود در آن کار آفا اختلاف نبود بعد از آن حضرت علمای
 صرفه و مذهب می چه اختلافاتی ایجاد کردند بی مناسبت نیست -
 آتشی از لوح مبارک اتحاد و مشاهدات حضرت بهاء الله را در -
 مسامرتان قبول گوشتزد خضار و سامعین کنیم قوله جل جلاله
 این مظلوم ایستای که از نورها پادشاه نعی شد در بین راعد و مسجدی
 وارد صلوته مختلفه در آن محل مشاهده نمود اگر چه کل لغز صلوته
 پروا صادق و لکن عریک با سیاهی از هم متنازع و اگر حزب نرقان -
 فی الدقیقه آیه از قلم رحمان نازل شد عیال می نمودند جمیع من علی الارض
 بشرف ایمان فائز می گشتند اختلاف اعمال سبب اختلاف امر گشت و -
 امر ضعیف شد یکی دست بسته صلوته قائم بخنده کشیده یکی در -
 تشهد التحیات میگوید دیگری السلام از اینها گشت سخن میگویند
 و میگویند این اگر حق است نمود یا لله حق از این انکار مقدس و منز
 و میرا سخن نیست رسول اللعین ما سواء فداء را بپایه بحر ملاحظه
 نما که از این بحر خلیجهای لا یشاعی برده اند و این سبب ضعیف -
 شریعت الله شد ما بین عباد و تاجین تسووک و نه معلوئونه صعلوک

هیچجه سبب و علل را ندانستند و آنچه عزت یافته راجع شود و علم افتاده
 نصب کردند آگاه نبود و نیت کنند باری یا خلیج شیمه یا خلیج منی
 یا خلیج شیش یا خلیج شاه نعمت اللهی یا خلیج نقشند ی یا
 خلیج ملائی یا خلیج جلالی یا خلیج راغی یا خلیج خرابانی
 ان تعبدوا سبیل الحجه لا تعبدوا الی آخر اللعین باری مضمون
 آیه مبارکه راجع بسجده میفرماید هر سرچیزیک و تمیزی چه بد چه نیک
 است و نه محدودی تعیین نگیرد و اینست که سجد و هر چه چیز جائز
 و هر چه چیز جایز تر و هر چه چیز منتهی است و همه ما می دانیم که نماز شبانه
 روزی ما سجد و خداوند نقد صلوته کبیر را برای سجد و است و تقبای نماز
 و همه میدانیم که در اسلام اگر برای و هو نماز محض بودند بایستی بخاک
 تیمم کنند گشت و صورت خود را بخاک بپاشند اما در این امر مبارک
 اگر کسی آب را نیاید برای وضو یا از استعمال آب معذور باشد باید
 بد کراهی تیمم کند و مشغول نماز کرد و ذکر تیمم اینست که پنج مرتبه
 بسم الله اعظم الاظهر حال اگر سر پای یا مازان شود و بشکر آنست
 آستان مقدس قیام کنیم آیا میتوانیم از عیده شکر این عنایات بر آئیم
 که چگونه ما را از اوام و خرافات نجات بخشید و از سلاسل تقلید
 رهانید و بصراط مستقیم و بنیان قوم خود دلالت فرمود و در سینه
 حمرا ی خورشید مفر و ما وی داد و از خضر غرق و عداوت ایمن و آسود -
 فرمود لا والله از ادای شکرالتا شرا جزیم چاره جز اعتراف بجز خود
 نداریم چه نیکو فرمود است شیع علیه الرحمه بنده همان پند -

کفر تقصیر خویش در بدرگاه آمد آورد ورنه سزاوار خدایند پیش
کس نتواند که بجا آورد .

نظم حق بیست و یک

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

وَالْيَوْمَ إِتَىٰ طَائِفٌ مِّنَ الْبَنِي إِسْرَٰءِيلَ
بِالْأَسْبَاطِ وَالْمَنَاجِمِ الَّتِي مُهِنَّاكَمَ الْأَوَّلَ
إِنَّهُ لَكَا الْمُهِنِينَ الْحَكِيمِ قَدْ عَزَّوْنَا عَنْكُمْ
الْأَيَّامَ إِذَا ظَهَرَ أَذْكُرَاللَّهُ بِالْعِظَمِ وَالْإِسْتِدَارِ
إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ تَوَلَّوْا الْعِظَمَ لِلَّهِ رَبِّ الْمَاجِدِ
وَمَا لَا يَكْفُرُ رَبُّ الْمَالِكِينَ .

از مسلمات جمیع ادیان وظل عالم است که موجد امکان را در ایجاد
عالم مظهر و مقصودی بوده و آن مقصود و منظور بموجب تصور صریح
کتاب سماویہ عرفان و عبادت ذات مقدس بوده است از این جهت
انبیاء و رسول را مبعوث فرموده که حامی و رازشما ی بشر در زندگی و
معرفت باشند و آن ذات قدس به حدی که در دسترس ایشان بوده
و وسیله ابلاغ رسالت برای ایشان مهیاء بوده و جد و جد و جد و جد
تربیت خلق فرموده اند و عموماً بامت خود بشارت چشم و عقلی در
عالم داده و فرموده اند جمیع بشر با هم موافق و موافق خواهند
بود و چنان وسائل و وسایل مراد و ارتباط و وسایل تربیت بشری یک
نوع خواهد بود که جمیع عالم حکم یک خانه باید و اصل عالم مانند یک

خانه مشاهده کرد چنانچه از نور یک شمس روشن است اصل عالم نیز
از انوار سالک یک شمس حقیقت استقفاً مشاهده و بشیریت واحد و پرور
باید و بدین واحد مشتمل شوند آفتاب عدل الی چنان بر تمام عالم
اشراق نماید که جمیع اصل عالم در صید امن و امان و راحت و اطمینان
چنان بیایند که کفر و وهش و شیروکوسالو و عذاب و عید و کفر و عیش
و مزاح و شگفتی باز نباشد یک خوا برآورد کنند که توشه همین در یک آشپانه
ماورای جویند نزل و جدال و حرب و قتال بسلح و سلاح تبدیل شود علم صلی
موسی در وقت عالم بلند کرده خلاصه این **بشوات** در جمیع کتب آسمانی
سن و منسوب است و در انواع الهیه نازل و مشرق است از جمله در این
حق از اسان علم نازل **بنام خداوند یکتا حق منبع خلق را مخصوص**
این يوم از نبوتی یاسنی آورد و بعد آفتاب نسل بر کل یک نحو تلی
فرمود تا جمیع بحرین دوست حقیقی آثار شوند و همچنین کل را بر استقامت
امر نوح معذلک یعنی پیشین و پایی تقدیر نمودند و عین الی
را شکستند تا مقاله تو باقی استقامت ناظر باشی نشانی که از کلمات ناقصین
و اشارات معروضین و کتاب صحیحین از حق معنی معانی ایست و وصیت حق
بباد و اما خود را و در لوق دیگر میفرماید تولد اجل جلاله **امروز روز نیست**
که آفتاب مقام انسان و جوهر او را غریب شود و امروز روز تلی السرائر است
و اگر اکثر از آن نازل امروز روز نیست که آفتاب از نور او روشن و منیر است
و جوهر ثنائی کله اغریق از آن آفرود لوق عهد نور میفرماید حق جل جلاله
الجمیع یسبیا جمیع هذا الیوم عیدا للمؤمنین من عبادك المحلین

من احببتك وسعيتك بهذا الاسم الذي به سميت الانبياء و فاجت نجات
الظهور بين الارض و به ظهورها هو المظهر في صفك المقدسة و كتبك
العلوية و بشارت عرفت انك و اولياك ليستعد الكل للتوكل الي
بحر و ما لا يحد و حشر و اقر عرشك و بمعناها انك الاحلى

معلوم بيان مبارك چنین است مخصوص تو است حمد که مقرر نمودن این
روز را برای بندگان مقرر نمود و ستان خالصت و آثار يوم الیهام نام کردی
و این اسم شریف را تفسیر نمودی و منتشر شد تسبیح محط این ظهور
در میان زمین و آسمان و در این روز ظاهر گشت آنچه نوشته شده بود در
صفحه های مقدس و و کتابهای گماز شده از نزد تو بشارت یافتند
بظهور این روز و بروز و ظهور تو جمیع فرستادگان و دوستان تو برای آنکه
تماما مبیای تلقی تو بگشاده گردند و هدایای وصال تو توجه نمایند و
بر مقرر هرش تو حاضر شوند و ندای شهن تو را بشنوند و حاضر گردند

الیهام جل اسمع الاعلی میفرماید قوله تعالى در جمیع کتب الیهام از جمیع
ملل روزی موعود است که آنروز جمیع بشر در میان و امان راحت خواهند بود
و عالم انسانی اتحاد و اتفاق حاصل خواهد نمود نزار و جدال نخواهد
ماند جنگ و حرب نخواهد بود جمیع ملل با هم ارتباط خواهند یافت
و وحدت تعال انسانی جلوه خواهد کرد حال ملاحظه میکنیم که آنروز صیحت
دمیده است ای آخر بیانه جل بیانه باری باصل موضوع رجوع کنیم
چون این ظهور اعظم برای جمیع اهل عالم است و دون تفاوتی مسلم
اهل آفاق است و حصول و تفسیر شبها و روزها از تفاوت نره ارض تحقق مییابد

این تفاوت از تقابل با آفتاب مشهود میشود بعضی از نقاط ارض هست
که بجهت عدم تقابل با شمس چند ماه شب و چند ماه روز است و این حکم
هم و صلو و بعضی بشارت لذا حق جل احسان میفرماید بلادیک
در آن شعب و روز اولانی است باید بواسطه ساعت یا آلات دیگر که وقت
را تشخیص میدهد اشغال شود و بهای را ادا کرد و در ستمال و جواب یا اعتراض
اشغال بساعت را تغییر فرمود استجاء حضرت زین سئوال کرده است که
آیا در صبح اشغال بساعت میتوان کرد یا میباید اشغال بساعت جایز است
چون در اسلام علمای عقائد و اوهام دیگر بود میگفتند تا ذرات حشره
شرقی تحقق نیابد اعمار جایز نیست و این تشخیص در هوای صانع ممکن
بود ولی در هوای ابر که حشر و خضر و غیر این بود تشخیص مشرب غیر ممکن
بود مگر آنکه صبر کنند تا شب تاریک شود و تکلیف اعمار معلوم گردد و
اما راجع بنماز آیات در اسلام صلو آیات یکی از صلو واجبیه بشمار میزند
و هنگام حادثه هولناک در عالم واقع میشود اقامه صلو آیات واجب میشود
و آن حوادث عبارت از کسوف شمس یا خسوف قمر یا زلزله یا بوزیدن باد های
سالف یا رعد یا بوز شدید بود که موجب خوف و شوق یا هرگونه حادثه خوفناک
زنده شد و آن نماز در رکعت بود و در هر رکعت پنج رکن و قنوت داشت
ولی در این امر مبارک این نماز عفو شده و باین آیه مبارک اکتفا گشته و
تلاوت آتم واجب نیست ولی محبوب است بدین است که هر یک از احکام
و آداب هر شمسش در عمر خود متضمن حکم و مصالحی بوده است و حال
تو را آن متضمن مفلون است آنچک نیز متضمن و غیر مطلوب است نه آنکه

احکام منسوخه را تنقید کنیم یا بنظر تحقیر بنگیم بلکه باید بچنین
شرح و ادیان الهیه بنظر تعظیم و تقدیم نظر بانیم .

تأمل بی نیست و ندوم

بِحَبْرِ مَلِكِكُمُ الْمَلُوءُ مُرَادُی كَدُّ رُئُوسِكُمْ الْجَمَاعَةُ
إِلَّا بِی مَلِكُ الْبَيْتِ إِنَّهُ لَكُوا الْخِرَ الْحَبِيبُ كَدُّ
عَلَى اللَّهِ عَنِ النَّبِیِّ جِئْنَا بِمَا یَصِيدُنَ الْكَدُّ الْعَسَمُ
وَالْمَلُوءُ وَبِیْنَهُ أَنْ یَتَوَكَّلَنَّ وَیُحِبَّ عَسَا وَیُحِبَّ
مَكْرَهُ یَنْزَالُ إِلَى نَوَالٍ سُبْحَانَ اللَّهِ ذُو الْفَلَاحَةِ وَالْجَبَلِ
هَذَا مَا قَدَّرَ لِي الْكَتَابُ إِنْ أَنْتُمْ مِنَ الْعَالَمِينَ .

همه میدانیم که جمیع عبادات باید تفهیم از رب و بنا باشد
و پائینی خالص باید هر عملی لله انجام باید و مقصدی جز تحمیل
رضای الهی نباشد خصوصا در نماز و مناجات و ذکر و هر قدر
محل عبادت خلوت و خالی از اغیار باشد اقرب بخلوص و عیدیت
و اظهار رقیقت است با لآخر نماز عبادتی است که مخصوص و افونجا از جمیع
است با معبود بی نیاز خود بدیسی است و بی تنها باشد حال
توجه و حضور قلب بیشتر است تا آنکه جمعیت و ازدحام باشد لهذا در
این آیه مبارکه بنماز نوازی امر میفرماید و از جماعت نهی میفرماید
مگر در نماز میت که جماعت امر میفرماید در دیانت اسلام نماز
جماعت از مستحبات موهبه بود بلکه اهل تسنن نماز جماعت را واجب

میدانند حتی اگر در نفر باشند نماز بخوانند باید یکی پیش نماز
باشد و آنگاه بگویند و انشأ نماید و نماز را بجماعت ادا نماید ولی در
حضور انفرادی واجب نمیدانند مگر در نماز جماعتیم بشرایطی
مشروط است و معلوم و مسلم است خوب یا استحباب صلوة بجماعت در
دیانت مقدسه اسلام میتی بر حکم و معالهی بود که اقامه نماز
جماعت بسیار مندوح و مقبول بود و این امر ببارک مستحسن
و مندوح نیست و میفرماید در این امر جماعت برداشته شده حکم دیگر
که در این آیه مبارکه است و راجع بنگیفتن نماز است میفرماید چون بعد از
معرفه متعذر شدند نماز روز را از ایشان ساقط میشود و نگیفتن در
ایام اعتذار نیست که وضو بگیرند و هر روز هنگام ظهر بجماعت
این تسبیح را بخوانند سُبْحَانَ اللَّهِ ذِي الطَّلَعَةِ وَالْجَبَلِ
فی الحقیقه از مرد و زن در این جمیع اعظم از ادای شکر الطاف و غنای
حق عاجزم چه هرگز از احکام شریف سابقه و تکالیف شایسته زنان در موقع
غیر معتمدان مطلق و موقوف نیامد بلکه مطلق مواجب و الطاف الهیه
در این امور روحانیت احکام و اوامر مقدسه این ظهور نمیشود مثلا در نفس
حضرت زهراست چون زنان بعد از معتمد معذور و میگویند باید آن بیچاره
در محل معینی مسکن نمایند و کسی با آنان معاشرت نکند چون ایشان را
نفس می پنداشتند و همچنین کلیعیان در ایام غرض معاشرت باز نمانند
باین نمیدانستند و در اسلام کجوه معاشرت بانموانرا ممنوع نمیدانستند
و این را اعتقاد شمس آورده را باید انجام دهند پس ما بندگان آستان مبارک

معونا و اما الرحمن خصوصا چگونه میتوانیم از عهده شکرانه عنايات و مواهب او برآئیم يا لا اله الا الله الرحمن که از مواهب ربانیه با رجال مساوی و همگان گشتند بلکه عنايات مخصوصه شخصيه را تشنه و تاج و جامی بر سر گرداشتند که ای الابد کوبک لایح بر تن و اعصار ساطع و در رخشان است در الواح عهده به پخلعت عنايت و تخصیص مخلق گردیدند و در الواح وزیر معتمد و از قلم اعلی و براعه یتاق و لکک مبارک حضرت ولی عزیز امرالله مورد مراحم مخصوصه واقع گشتند منجمله در این لوح مبارک میفرماید "بسم الله الاخر الا ابعی الا بهی اکثری از رجال از فضل ذی الجلال محرم مانده اند از فضل الهی شاید تنها بر امرش قیام نمایند و بگذرند ناطق شوند و بشیرند منجمله گردند ای گیتی حق الیک در صحت واحد بین یمن الله مذکورند هر نفسی اقبال نمود از اهل بها محسوب و از رجال اعرف مذکورند خواه که بگذر موفق شوی در این ایام که شمس جلال از افق عظمت و اجلال لایحی طالع شده و افشش گل من فی السماوات و الارض را احاطه نموده است گیتی حق خمر حیوان را از معانی کلمات رحمان بیاشام قدم باسم اعظم شمر نفسی باین کوثر روحانی مزین شد و فائز گشت عجاای اهل عالم او را از شطر قدم متع ننماید بلکه گل امکانها معدوم نموده گشت و بشیر رحمان توجه نماید بگویند جان کلمات سلطان معانی را بشوای نیست رحمت جمال قدم امام خود را در این دیگر میفرماید توله جل اقبال ای گویزان بردانه بر امر حق قیام نمائید پس از

نساء که البیض از رجال مذکورین بعضی رجال که از نساء محسوب میباشند
ای اخبر حشر عبد البها جل اسمع الاعلی میفرماید "هو الا بهی ای ابا جمال قدم هر چند در ذکر نرفغان طاعت نساء جنس ضعیف شمرده شدند و در حقو قلیل التخصیب الرجال قوامین علی النساء تاویل و کلفه کریم الله الانبیین و اهل ولی اهل لوقان یا از اندازد بیرون نساء در از حد تجاوز کردند بقسمی که بیهوده نساء اسیر نمایند و زبرد شدند ولی الحد لله در این گروه دل الهی چنان خیره و شرکاء در قلوب افاق زد که در جمیع حقوق سبیم و شریک رجال گشتند و علم کم من ربات الحد و رجال الجبال ناکست الرجال بر امر او گشتند و رسیدان امتحان گوی سبقت پیشه بودند و در رحل شداد نیلا بالایت گیری شدند و در لغت و فصاحت رایت شکرت تقی گشتند و البها علیکم ع و حضرت ولی امرالله عز و تبارک و ربکی از الواح دفعه میفرماید توله عز و تبارک "امیرتلی نساء تاجین حضرات اما الرحمن در تعصبات مادی و معنوی و شک و د با امرالله و تعارض و تعاهد شان با حضرات رجال در متعظیم و تقدم امرالله در این در اعظم معیار و این اوقات خصمها از امر ساء محسوب ملاحظه فرمائید که در لوحی از الواح حضرت عبد البها با افتخار امینی از اما رحمن چه میفرماید "ای روف طوبه های این عزت قدیمه بر سر اما الرحمن سایه افکند و انتاب انفسک توجیه بر وجود و کائنات بر تو انداخته ریاست حبال ابطال میدان

گرفتند و بفرموده تشبیهان را در نگاه داشتند و گفتند که در این روز
بسیار منزلت است و این رسید و باینکه بگویند در تشبیه و تشبیه
عنايت تشبیه و در بیاورد رب احدیت اربیه و خوشایند است
ایشان و از این آیات اولیه معانی روحانی تشبیه و انجرا و ...
و ساقی تعالیه برای ترقی امر منسوبان است * الی آخر بیان
الاولی

تالیس بیست و سوم

وَلَكُمْ رَحْمَةٌ فِي الْاَسْفَارِ اِذَا زُلْزِلَتْ بَاسْتَرْخِمْ الْقَامَ الْاَمِنْ مَكَانَ
كُلِّ مَلُوفٍ مَّجْدَةٍ وَاحِدَةٍ وَاذْكُرْ اَقْبَابَهَا سَيِّدَانِ اللّٰهُ فَرَى -
الْعَظَمَةُ بِالْاَجْلَالِ وَالْمَوْجِبَةُ بِالْاَهْطَالِ وَالَّذِي جَعَلَ قَوْلَ سَيِّدَانِ
اللّٰهُ اِنَّهُ يَكْفِيهِ بِالْحَقِّ اِنَّهُ لَكُنَّا لَمِنَ الْبَاقِي الْقَوَارِ اَرْسَمُو
بَعْدَ اَنْتَا السَّجْدَ لَكُمْ رَحْمَةً اَنْ تَعْمَدَ رَاحِلِي هَيْكَلِ التَّوْحِيدِ
وَقَوْلُوا ثَمَانِي عَشْرَةَ سَيِّدَانِ اللّٰهُ فَرَى اَلْمَلِكِ وَالْمَلَكُوتِ كَذَلِكَ
يُبَيِّنُ اللّٰهُ سَبِيلَ الْحَقِّ وَالْبَدِي وَارْتَبَاهَا اَنْتَهَتْ اِلَى سَبِيلِ وَاحِدٍ
وَأَهْوَذَ الصَّرَاحُ الْمُسْتَقِيمَ جَوْنِ دَرْشَمَعَتِ مَطْبَرِهِ رَسُولِ اَكْبَرِ
حُكْمِ قَضَايَ نَمَازِ رُزْهَ حَقِّقْ وَاَزْمَرُ مَحْصُوبٌ يَدُ حَتَّى اَيْنَكَ اَز
بِرَايَ مَيْتِ صَوْمٍ وَحَلْوَةٍ اَسْتِجَارِ مِيكَرْدَنَدَ اَكْرَدَ رَايَا مَحِيَا ت
نَمَازِ رُزْهَ اَزْ رَاقُوتِ شَدَّ اَنْ نَمَازِ رُزْهَ كَمَا بَرَايَ مَيْتِ خَرِيدَ مَانَدَ
بِرَايَ مَيْتِ وَحَلْوَةٍ قُوتِ شَدَّ اَرَايَا شَدَّ وَاَرَايَا اَسْمَايَا كَدَ صَوْمٍ
قَضَا اَرَدَ وَاَرَدَ اَيْنِ اَوْحَامِ وَخَرَافَاتِ مَعْمُولِ جَانِزَا حَتَّ نَقَطِ دَر

این امر باریک قضا برای حلوه یافته حقیق است بترتیبی که در
این آیات مبارکه نزول یافته که مضمون بیان اینست که در
سفر اگر سوغق ناامن عبور کنند و وقت حلوه برسد برای نماز باید
نشوند تا مقام امنی برسند و چون اسود و راحت شوند بجا
در نمازی که قضا شده است و حق بگیرند و بعد از روز و گذر
سجده اینست سَيِّدَانِ اللّٰهُ فَرَى الْعَظَمَةُ بِالْاَجْلَالِ وَالْمَوْجِبَةُ
وَالْاَهْطَالِ بعد از سجده بهیچک توحید یعنی چهار زانو نشستن
و ایجاد مرتبه این ذکر را بخوانند سَيِّدَانِ اللّٰهُ فَرَى اللّٰهُ
وَالْمَلَكُوتِ و این قضا نوازند تنها مخصوص سفر است بلکه در
سفر و حضر قضا نوازند این است چنانچه در سؤال و جواب
مضمون است و این عین عبارت سقراط و جواب است
سؤال از این مبارکه که فَرَى الْاَسْفَارِ اِذَا زُلْزِلَتْ با سَرَّخِمْ الْقَامَ
الْاَمِنْ مَكَانَ كُلِّ مَلُوفٍ مَّجْدَةٍ وَاحِدَةٍ سَيِّدَانِ این سجده و
قضا نوازند که در اثنای حرکت و مواقع ناامن قوت شد و
اگر بوقت نمازی در ناامن مستحب باشد همان نماز
در وقت راجعای ابر و این حکم که در قضا نازل در سفر حضرت
در ایستادن است و اما راجع بقبله که آیات توجیه بقبله مخصوص بِرَايَا
يَقْدَايَ اذکار راجعه فیجی توجیه بقبله اکرم است آنچه از حقیق
جل جلاله در ایجاب سؤال شده و جواب از مضمون تشبیه نازل
شد و عین عبارت اینست سؤال در صلوة این توجیه بیست قبله

تأهل در آن کار توجه بکدام سمت باید کرد جواب در صلوة ستم
 قبله تأیید و در آن کار حکم لا تزله الوجه می افرازان چنان
 ایستادند و وجه الله و همچنین از جهت جل احسانه سؤال
 شد که آیا بر حسب ظاهر آیه مبارکه این قضای نمازخانه و
 نمازخانه ای است که در مسجودیت شده است یا بالا قضای
 مرتضیان است که فوت گشته بجهت در مسجودیت در وضو اکنون
 این عهد بین عبارات سؤال و جواب را محصور میدارد سؤال
 از آیه مبارکه و فی الاسفار اذا انزلتم واسترحتم القام الامن مکان
 کل صلوة سجده واحد قضای نماز است که بعلمت عدم امنیت
 فوت شده یا یکی در مسجودیت یا قطعه است و سجده بجای
 آنست جواب اگر وقت صلوة برسد و امنیت نباشد بعد از دخول
 بکلیه امن هر قدر وقت شده بجای هر یک یکبار سجده نماید
 و بعد از سجده یا اعیین بر عیال توحید نشسته ذکر معبود را
 قرائت نماید در سفر اگر موقع امن باشد صلوة ساقط نه سؤال
 پس از نزول استراحت هرگاه وقت صلوة باشد صلوة معوض
 است یا باید و عرض صلوة سجده نماید جواب جز در موقع
 نا امن ترك صلوة جایز نه سؤال هرگاه سجده صلوة باشد
 متعدد یا باشد بعد از ذکر بعد از سجده لازم است یا نه جواب
 بعد از سجده ایستادن ذکر معبود گاهی است بحد و
 سجده تعدد ذکر گاهی نه سؤال در حضور اگر صلوة فوت شود

جواب تأیید سجده لازم است یا نه جواب در جواب سئوالات
 قبل سئوالات این حکم که در رمضان نازل در مسجودیت و در
 یکسان است با در سال شعله با قضای نماز حکم نماز در
 مسجودیت یا در ایستادن بیان این سئوالات نیست که
 این حال در گریز محمول گردد چون وضو برای هر نمازی واجب
 است حال اگر کسی برای تلاوت الحاق با آن کار وضو گرفته باشد
 آیا وقت صلوة تمام شده باشد همان وضو کافی است یا نه تجدد
 لازم جواب همان وضو کافیست تجدد لازم نه مسئله دیگر
 که بیان آن لازم بنما صاحب این مقام است اینست که اگر برای نماز
 صبح شستن وضو گرفته باشند و این وضو باطل نشده باشد تا وقت
 نماز برسد و همچنین وضو نماز ظهر یا قی باشد تا وقت نماز
 شام آید و بشود نماز ظهر یا وضوی نماز صبح یا نماز شام یا وضوی نماز
 ظهر یا وقت شود یا برای هر نمازی باید وضو مخصوص گرفته
 شود ظاهر کتاب سؤال و جواب اینست که برای هر نمازی وضو
 مخصوص لازم است ولی حضرت عبداللہ با بفرمایند جائز است
 قوله تعالى یا ایها الذین آمنوا یا بعد از آن در نماز چنانچه
 مکررات وضو ساقط گردد الی اخره این بعد از فضل واضح
 و رحمت شمس است حق داریم که توفیق عمل بمعصی مرحمت فرماید

تأیید نیست و چه بسا

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَدْ يَأْتِيَكُمُ الْفِتْنَةُ فَكُنُوا عَلَىٰ مَوَاقِفٍ
مُتَّحِدِينَ وَنَحْمِلُوا أَوْثَانَكُمْ وَنَحْمِلْكُمْ وَكُنَّا رَاغِبِينَ
أَهَآئِكَ نَتُخَالِفُ عَنْ أَفْرِغِ النَّارِ كُنَّا نَحْمِلُ الْوِثْقَ
وَالْأَثَرِ * از جمله او موطن بعد حشویه و بدیه حکم حکم صوم
است که در انطباق شرایط این امور عرض از اوقات لازم
هر اشی بود و لوازم بدیه و نتائج مفیده این امر بین در
جمیع عوالم البیه بسیار است و بعضی ازان در الواج مقدسه
جای بسیار حضرت عبدالجبار نازل و بعد بدیه ازان جمله
در لوحی که یافتند از احباب اینک از کتب مبتدای نازل گشته
بفرماید قوله تعالى * هُوَ اللَّهُ اِى حَزْبِ اللَّهِ نَامِسْتِ
بعضی از شعاعها و اصل گردید عبارت در نهایت ملاحت و بلاغت
و فصاحت و جلالت بود از قوافل نهایت بصرت حاصل گردید
تخلیق بریزد ماه صیام بود خوشحال شاه که حکم الهی را
بجری داشتند و از این مبارک به کام قیام نمودند زیرا این صیام
جسمانی رمز از صیام روحانی است یعنی گفت نفس از جمیع
شبهات نفسانی و تخلیق باغیان روحانی و آنچه اب بلغات
روحانی و اشتغال با غریبیت صیغانه * الی آخر و در لوحی که
از اقلم اعلی نازل یافته بفرماید قوله جل جلاله حمد شد دارند
را که اولیا اش را نباید فرمود بر آن خد صبی و موفق شود بر اوصالی

که حشمت و رکاب نازل ای الحقیقه صد هزار حمد و شکر لازم
که دوستان خود را مویده برمود و برضی با نهج صهب اهلا -
کلمه "اوست آفرینا نرا صد هزار جان باشد و در سمبل ظهور
و امر او احکام خدا نماید خود را خجل مشاهده کند چه که
انچه از امر هم ظاهر خبرش راجع بولایت و احیاء اوست " ای
اخرا الخ بدیسی است اطاعت او امر الهی جالب رضای
الهی از عهد است و پیرایه بدیسی مقلد بالا تر از رضای
الهی نبوده و نیست چنانچه تأکیدات حضرت اجل جلال
اسمه الاهی در جمیع آثار مبارکه اش شاهد این مقال است
میفرماید در هم ظهور نهایت سعی و کوشش را مبدل نماید
که بلکه ناگزیر و بیانات الهیه را در این موضع در مقام
دیگر مبرور خواهم داشت باری همه میدانم که در ذرا امر
الهی حکم و مصلحتی منظور است که فزاید و مبالغه آن بخود
عاطفین راجع است همینکه باید با امر الهیه نهی است
احمت را بابت کنیم و در اطاعت و انجام آن مسامحه و تگاهل
روانداریم زیرا تگاهل در انجام وظایف عبودیت معنای بسیار
ادعا ی محبت و بندگی بارگاه الوهیت است و چون در انواع
مقدسه تعمق و امعان نظر ننمایم خواهیم دید که در اغلب
موارد حق جل جلاله اطاعت او امر مقدسه خود را معلق و

و مشروط بحیث و عقل ذات مقدس خود نبرد ، حتی در
 زیارت مبارک نزول یافته توله جل بیانه اسئل الله بک و
 بالذین استغاثت وجوههم من النور وجهک و انهموا ما امروا
 به حبالنفسک ان یكشف السجحات التي حالت بینک و بین
 خلقتک * ضمن چنین استاز خدا خواهم بحرمت او و گسائیکه
 روشن شد رویهای آنان از انوار ذات تو بیرونی کردند او امر
 مقدس تو را بجز در عقلی ذات تو که زائل نماید موافق را
 که حاصل و حجاب شده در همان تو و خلق تو در لوح دیگر
 که مخصوص من و ما و عیام از ظلم اعلی نزول یافته میفرماید
 "الاعظم الا بهی سبحانه الذی نزل الحکم کیف یشاء انه
 لیهما الحاکم علی ما اراد یا احبائی ان اصلوا بهما المرقم به فی
 الکتاب قد کتب لکم الصیام فی شهر العلاء صوموا لوجه ربکم
 العزیز المتعالی کما انکم من الطلوع الی الغروب کذلک
 حکم المحبوب من لدی الله البکته و المستأثر لیس لاحد ان
 یتجاوز عن حد و الله و سنته و لا لاحد ان یتبع الا و همام
 طویس لمن عمل او امری حیال جمالی و ویل لمن غفل عن مشرق
 الامر ایامه به العزیز العجبار * ضمن بیان بدین -
 تفرقت است پاک و منزله است خدا فی که نازل میبود حکم را
 چنانکه خواست الهی است حاکم بر هر چه اراده نماید -

ان دوستان من بجز این آنچه را بیان میفرستد ، این دو کتاب
 الهی بشعائیل میست شد ، است برای شما روز و در شهر العلاء
 روزه بگیرند بحال رشد ای پیروز کاروان که صاحب عزت
 و علو است ، با لگویری کنید از خودتان از ابتدای طلوع تا نهایت
 غروب چنین حکم میبود ، است معصوم از طرف خدا بودند توانای
 صاحب اختیار را اثر نیست بر او احدی آنکه تجاوز کند از قوانین
 الهی و صفت او نه چنان است برای کسیکه پیروز کند او همام را
 خوشحال کسیکه عمل کند با او امرین محض دوستی جمال من
 و او را غیر آنکسی که غافل شود از مشرق این امر روز پیروز کاروان
 بهار شود شرف را شراین لوح میفرماید تسبیحاً باقی بنای تفکر
 فی الدنيا و الآخرة ولا تشبهوا للذین هانوا فی بداهة الخلال *
 مقیم آید مبارک اینست تسبیح جوید ای قوم من یا نهج شود
 بفرماند شما را در دنیا و آخرت و متابعت نگیند گمشا را که سرگردان
 شدند در پاهای گمراهی باری مقیم آید مبارک اقد من راجع
 بحکم روزه چنین است ان اهل عالم ما تو شقیم بر شما روزه را در
 ایامی معذور و معلوم و مقدر اشته میروز را بعد از راجع شما پس
 از انشام ماه صیام چنین در فرستیده است اعتبار بپایان از افزاین
 کتاب .

نظم بیست و پنجم

رَاجِعُوا إِلَيْنَا الْيَوْمَ الْآخِرَ مِنَ الْعِبَادَةِ قُلْ شَهِدُوا أَنِّي أَنَا مُحَمَّدٌ
 مَكَّا هَرَجْتُ بَيْنَ النَّبِيِّينَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 وَالْقُرْآنُ يَكْفِي لَكُمْ الْإِيمَانُ أَنْ يَطْعَمُوا مِنْهُ الْفَتْرَةُ وَالْقُرْآنُ
 الْقُرْآنُ ثُمَّ الْقُرْآنُ وَالْمَسْكِينُ وَالْمَسْكِينُ وَالْمَسْكِينُ وَالْمَسْكِينُ وَالْمَسْكِينُ
 رَحْمَتُ اللَّهِ وَالْإِيمَانُ ۚ چون سال میبرد و شش سال
 میبرد و پنج روز است و **هَذَا هَذَا** هر ماهی سی روز یا بیست و نه
 روز یا اختلاف ماه شمسی و قمری است و چون شمس حقیقت در میزد
 صبح حقیقت در ششید و ظهر را الهی در روزه را تجدید فرمود حضرت
 اعلی جل اسمہ الایسی احکام و اوامر بدین را بر حروف بسم الله
 الرحمن الرحیم که نوزده حرف است یعنی فرمود از آن جمله سال را
 نوزده ماه یا نوزده روز قمری فرمود و هر یک از این روزها
 باشد یا نوزده روز پنج روز از سال زیاد میاید و در میان این پنج روز
 پنجمه است و روزی که میاید معروف بود و در هر روز یکشان بهلولی این
 پنج روز را ماههای فروردین و اردیبهشت و خرداد و تیرماه و مرداد
 و شهریور است که شد چون بر این مقدمه اخلاص حاصل شد
 معروف بشود که حق جل جلاله در این ایام مبارکه این نیکو
 لطایفه را عباد خود تذکره دهد که چون این پنج روز بعد از
 بود و هفت روز است و هفت روز را هر ماهی است و هفت روز
 میان شهباز و روزهای این جهت این یکی روز بعد از سال و ماهها

بقدر و حد و کثرت و بسیار این پنج روز از سال را قتل ایام
 ایام فرموده است و این ایام ظاهر و باطن است و محترم
 است و زار و زحمت است که به ایمان در این پنج روز که ایام
 ها موسوم است یعنی روزهای بزرگ دارند و پنج روز هر روز و کسان
 باید صحت بگیرند بلکه در این ایام اطعام بخورند و خوششان
 از کنند و در صورت امکان و توانایی بقرا و مساکین واریس
 استحباب نیز اطعام و انعام کنند و این ایام بذکر الهی و مناجات
 بگذرانند خدا را تمجید بگویند و مراد از تمجید تمجید است
 که لا اله الا الله باشد یعنی خدا را بوحده انیت ستایش کنند
 و تکبیر بگویند که مقصود کلمه الله اکبر است یعنی خدا را بزرگی
 بستانند و تسبیح بگویند و مقصود از تسبیح گفتن سبحان الله است
 و خدا را تعجب گویند که مراد کلمه الله امجد است و در نهایت
 این را بنیاد این ایام را بر سر بردن مناجاتی که مخصوص این ایام
 ها از قلم اعلی نازل یافته تلاوت نمایند و آن مناجات اینست
بسمی الاعظم یا الهی و یا نوروزی که دخت ایام التمسی
میتبیا یا ایام النبأ لی کتابک یا ما لا اله الا الله و قریب ایام عیادت
الذی انزلت من التک الالهی لی فی ملکوت الانشاء این
 است که بخت ایام را از بین تسکین و یا بخت ایام و غرض
 احکامات یا تسکین اکثر نفس بقرائی چنانکه در مقام الی عبود
 نوزدهم این ایام عباد ما منعمهم الجود فی انزلته لی کتابک

قد خضعت اخلاقهم لاسره را اندر کتابت بقوت و معلوما امرا
 به من خندید و از انرا با من از این من لذت داشت و برتری انهم
 انرا با اختیار و باطل انرا با حق انرا بر این من به
 عطا شد که می توانست که کتابت این من از این من به
 و انرا بر این من عطا شد که با من انرا با حق انرا بر این من به
 بان شد که این من عطا شد که با من انرا با حق انرا بر این من به
 من انرا بر این من عطا شد که با من انرا با حق انرا بر این من به
 عرشه فی کل عالم من عوالمک انما انت الله العالی الخیر
 ترجمه این آیات ترجمه این مضمون است بنام بزرگ من ای
 خدا من و نار من و نور من به تحقیق در این روز عظمی که موسوم
 فرموده می بایام عالم در کتاب خود ای خداوند اعظم و بزرگ
 شد ایام عجم که عرض نمود می انرا از قلم اهلائی نمود برای
 اهل عالم ای پیروزگار من در خواست میکنم از تو حرمت ان
 ایام و گمانی که شکست جستند در ان برشته و آمد و دست
 او را حکام ثواب که مقرر نمایی برای هر گسار ما گاهی در تو را
 خود و من و من در نزد پیروز خود ای پیروزگار من ایشانند
 پندگانی که مانع نشد انرا و ای از آنچه نازل فرمودی انرا در
 کتاب خود به تحقیق کن شد کرد ثوابی ایشان بر اسرار و -
 گرفتند کتاب تو را بقوت تو را به تمام رساندند آنچه را ما آوردند
 بیان از نزد تو را اختیار نمودند آنچه را نازل گشته بود از طرف تو

ان پیروزگار من می بینی ایشانرا که انرا کردند پیروز نازل فرمود
 آنرا در التواج خود است امروزه کار من بنوشان بایشان از دست -
 رحمت خود که کثیر بقای خود عزا پس بنویس برای ایشان اجسر
 که به مستغفر است در دنیا و تو و فائز گشته است بشرا بوصول
 از تو سوال میکنم ای پادشاه پادشاهان و رحم کننده بر بنده دکان
 که مقرر نمایی برای ایشان خیر دنیا و آخرت را پس شتو فرما برای -
 ایشان آنچه که تشناخته است آنرا کسی از خلقت پس از ان قرار ده
 ایشانرا از کسانیکه طواف کردند در حول تو و طواف میکنند دور عرش
 تو را در هر عالمی از عوالم خود البته نوشی توانای دانا و گاه از
 مناجات مبارک و مشایخ عالیه آن شرافت این ایام و صیام معلوم و
 واضح است از فضل و عنایت حق میدانیم که همه بنده دکان خود را -
 موفق با طاعت و انجام او امر و مباحه خود نمائید و احدی را از شرافت
 این ایام و فضل و رحمتها نیکه در آن ایام از صفا هایت حق نازل میشود
 محروم نمائید گرچه در عالم بهائیت بین بهائیان در جمیع نقاط معمو
 است که در ایام ها اقامات خصوصی و مهم برای پیروشن و رعایت حال
 فقرا و تنجیه وسائل و وسعت و راحت ایشان در راه صیام میشود که هیچگونه
 تکراری خاطر برای فقرا رویند و هد و لکن نظیر با هر منطاع و نواذ
 و انما الذکر فی تنفیذ المؤمنین احبار یا یاد آور و متذکر میشویم که
 فقرا را فراموش نکنند زیرا بصبح بیان میفرماید "فقرا امانت مند"

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX+

نظم
 ق بیعت و شهادت

 وَأَنَا تَعَدُّ أَيْتَامَ الْإِسْلَامِ قَسْلَ الْإِسْلَامِ تَلِيهِمْ
 فِي الصَّبَامِ كَذَلِكَ حَكَمَ مَكُونِ الْإِنَامِ لِيَكُنْ عَلَى النَّسَابِ
 وَالْفُرْعَانِ حَكَمٌ عَلَيَّ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ لَكُمْ نَكْرٌ مِنْ عَيْدٍ
 إِنَّهُ أَكْبَرُ الْكِبَرِ الْكِبَرُ الْكِبَرُ الْكِبَرُ الْكِبَرُ الْكِبَرُ
 النَّبِيُّ مُحَمَّدٌ مِّنَ الْقَسَمِ الْأَكْبَرِ فِي النَّبِيِّ الْأَكْبَرِ
 چون لسان قدیم برخی از آداب اعتبار را در آیات قبل بیان فرمود در
 این آیات شریفه میفرماید چون ایام اعطاء تمام شود باید هرکس در
 صیام داخل شوند و در این آیه مبارکه نفوسیکه از گرفتن صوم معاف
 و معذورند بیان میفرماید از آنچه صیام مساوی و میثاق و زنان باردار
 و زنان شهیده و نیز اشخاص دیگر معافند که در جای دیگر بیان میفرماید
 گرچه ماه صیام معلوم و معین و تعیین عده ایام صیام لزومی نداشته
 با وجود این در الواجب میفرماید بگذرد ایام صیام نیز از قلم اعلیٰ تصریح
 شده از آنچه در سوره مبارکه هیکل مخاطب بیان مبارک تا بطیون
 سم است قوله جل بیا نه قد کتبنا الصوم مشر یوماً فی
 اعتدال الفصول و غفونا ما دونها فی هذا الشهر المشرق العتیر
 کذلک فعلنا و یبشائکم ما امرت به لتتبعوا اوامر الله و تلتزموا علی
 ما تدر لکم من لدن عزیز حکیم ان ربحتم الرخس و تحبوا ان یسری
 من فی الاکوان کفراً واحدة و هیکل واحد اغتصموا فضل الله و رحمته

بیت و الانیام التي مارا من الایام شیهة طوی لمن یستد ما
 عند ایشناس ما عند الله یستد الله من العاتین منجم آیات
 مبارکه چنین است ما امرت بکم و ثبت نمودیم روزه را نوزده روز در
 معتدل ترین فصلها و غفون نمودیم غیر از آنرا در این شهر درخشان
 نورانی چنین شن دادیم و بیان نمودیم برای شما آنچه مامور شده اید
 بآن برای آنکه پیروی کنید اوامر الهی را و اجتماع کنید بر آنچه معتد ر شده
 از برای شما از جانب عزیز انا البتہ پروردگار رحمان شهادت میدهد در
 که به پیوند اهل عالم را مانند یک شخص و یک هیكل غنیمت دانید فضل
 الهی و رحمت او را در این ایامی که گذشت ماست چشم روزگار شبهه آنرا خوشا
 به حال کسیکه بیفتد آنچه را در نزد خود دارد محسوس طلب و آرزوی
 آنچه نزد خداست شهادت میدهد که او از رستگاران است فی الحقیقه
 اگر در عنایات و فضل و رحمت الهی در این شهر اعظم اندکی فکر کنیم
 خود را از ادا نشکر عاجز می بینیم در هیچ عصری مانند این عصر نورانی
 اهل عالم مشغول چنین فضل و رحمتی نبوده اند بلکه از هر جهت مکلف
 بشکلیف شاقه بوده اند و در شریعت مطهر ما خاتم الانبیاء قدی از تکالیف
 شاقه گشته شد و نسبت به شرائع سابقین و نوزده ما غیبه تحفیهات چنانچه آیات
 شریفه قرائی شاهد مقال است که میفرماید ریشا ولا تحمل علیها اصرا
 کما حملته علی الذین من قبلنا ریشا ولا تحملنا ما لا طاقت لنا به
 یعنی پروردگار را بر ما تحمیل نفرما آنچه طاقت و تحمل ماست با اینکه
 شما خستگان سلام نسبت به شرائع گذشتگان تحمل آسانتر است ولی نسبت به یانت

مقدسه پهبائی و ثنائی ساخت ثرو صعب تر دارد خصوصا در امر صوم
 بمزاق و لحاظ عدید بهر ماه صیام اسلام ریحان دارد اول ماه صیام
 چنانچه برموده است در فصلی است که از فصل اربعه ساله بیشتر
 و در نهایت اعتدال است نه زیاد سرد و نه گرم است و شبانه روز مساوی
 نه روزها بسیار گرم تولاتی و نه زیاد کوتاه است دوم برای نفوسیکه
 با شغال شافه مشغولند حکم صوم مرتفع است سوم اگر کسی بعد از
 از اعتذار انکار کند قضا بر او تعلق نمیکرد بخلاف شیخ است اسلام
 اگر کسی مسافریا میسر میشد باید قضا ی روزه را در ایام دیگر روزه
 بگیرد یا زن حاطه و شهره باز روزه معاف نبود مگر احتمال خوف و ضرری
 برای شغل یا خود آئین متصور باشد همچنین زن که بسبب عادت بیری
 از روزه صاف میشد باید بحراز ریح عذر قضا روزه را بجا آورد یعنی
 هر قدر در ماه صیام روزه نگرفته است باید در سایر ایام سنه قضا ی آنرا
 بگیرد چهارم بایستی در سحر برخیزد و سحری بخورد تا قبل از طلوع
 فجر ~~مستحب~~ اگر فجر طالع میشد و کسی چیزی میخورد روزه او باطل
 بود ولی در این امر مبارک سحر چیزی بسیار محبوب است خصوصا
 در ماه صیام و تلاوت الواحیکه باید در اسحار تلاوت شود یا ترتیل
 الواح دیگر ولی تا آفتاب طالع نشد اکل و شرب ممنوع نیست چنانچه
 در لوحیکه با متخار حضرتورا از قلم اعلی نازل یافته میفرماید قوله
 جل اقول انه از لسان خدام * و اینکه در باره ذکر مرقوم داشتید که از
 بعضی دوستان الهی قبل از طلوع بر میخیزند و ذکر حق جل

جلالت مشغول میکردند و حال آنکه این ذکر مخصوص یوم است و تحدید
 یوم در ایام صیام من الثلث الى الاول شده این فقره هم در ساحت
 اقد من لایترتب من طمعه شی غیر شده و عذره مسا تطبیق به الحق
 جل چنانکه یوم فی الحقیقه در بیان من الثلث الى الاول است و لکن
 نفوسیکه قبل از طلوع حیا الله بر میخیزند و ذکر مشغول میشوند این
 لدی الرحمن محبوب است و مقبول دیگر اعاده لانه نه و همچنین در شرق
 الانکار دوستان الهی متمسکین باینکه فی کتاب الاقدس در اسحار
 توجه بشرق الانکار مینمایند و ذکر محبوب بایمان مشغول میشوند
 ایشان هم اگر در طلوع و بعد از طلوع ساعتی بذكر مشغول شوند
 مقبول است حق در جمیع احوال راحت عباد خود را خواسته و ذکرش
 اگر پشام یوم و ریحان از ذکر ظاهر شود محبوب و مقبول بوده و خواهد
 بود نویسنده نفس شمسیت حب ملاء و نویسنده لعید ابقثته نجات محب الله
 آنتهی بموجب این بیان مبارک اگر کسی قبل از طلوع فجر بمباراة اخری
 سحر برخیزد و مشغول تلاوت و ترتیل آیات و الواح نازله مخصوص بلیالی
 و ایام صیام شود و چون روشن شود به تناول سحری و صرف جای پا
 مشروبات دیگر مشغول شود تا قبل از آفتاب مدح است زیرا در تمام
 سال بیداری در اسحار مدح و مستحسن است در کلمات مکتوبه
 فارس میفرماید * ای جوهر خوی پسا سحرگاهان که از مشرق لا مکان
 بستان تو آمدن و تو را در بستر راحت پذیر خود مشغول یافتن و چون برق
 روحانی پندام عز سلطانی رجوع نمودم و در مکان قریب خود نزد جنود

ند در اقامت مبارک داشتیم .

نظم حق بیست و هفتم

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

تَسْكُوا بِأَوَامِرِ اللَّهِ وَأَحْكَامِهِ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الَّذِينَ
أَخَذُوا أَسْوَاقَ أَنْفُسِهِمْ وَتَسْأَلُوا أَصْلَ اللَّهِ وَرَأْسَهُمْ بِمَا
أَتَعَمَّيَا أَنْظُرُونَ وَلَاؤُهُمْ فَخَسُوا أَنْفُسَكُمْ مِنَ الْأَكْمَلِ وَالْقَسْرِ
مِنَ الْكُلِّ إِلَى الْأَوَّلِ إِيَّاكُمْ أَنْ يَفْعَلَكُمْ الْهَوَى عَنْ عِلْدَا الْفَضْلِ
الَّذِي تَدْرِي مِنَ الْكِتَابِ .

در این آیات مبارکه محض فضل و نهایت بندگیان خود را امر بتسلک
اوامر و احکام مقدس خویش میفرماید و از هوی پرستی و متابعت ظنون
و اوهام تبی میکند و حد صوم را تعیین و تحدید میفرماید که ابتدای
صوم از چه وقت است و انصار چه موقع میفرماید باز دارند خود را از
خوردن و نوشیدن از ابتدای طلوع آفتاب تا غروب آفتاب میبندد هوی
نفسانی شعارا مانع شود از آنجمله در کتاب الهی بر این شعرا مقرر شده
است مناسب چنانست که مثل متعلقه بصوم و صیام را موافق آنچه
صریح بیان میآید حق است معروف داریم اول نویسیکه از صوم معاندند
میسوزد و مسازد و حامله و زن شیرده و پیر هفتاد ساله و نفوس ضعیف
العزاج و ناتوان و اشخاصیکه با عیال و امسال شاقه میشوند و ولی باید
محدرا اجتناب امر و احترام شهر صیام را نشان مردم از خوردن و آشامیدن
خود دارند کنند چنانچه در سؤال و جواب از لسان علمت تصریح

شد بر همین عبارت اینست . سؤال از صوم نویسیکه در شهر صیام

با ششال شاقه میشوند جواب صیام نفوس مذکور و عفو شد
ولکن در آن ایام قناعت و ستر را جل احترام حکم الله رعایت
صوم اولی را حب سؤال از حد صوم مسا میبندد جواب حد
ان در ساعت مقرر شده است پیشتر بود انصار را نیز سؤال از حد
صوم جواب نیز از عراب انفس الکیون نزد اهل بیما تجار از
سپهین سؤال از تعیین سفر جواب تعیین سفر در ساعت
از قرار ساعت مقرر را اگر مسافر رجائی توقف کند و تعیین باشد
توقف او نایک شهریاریان باید صائم شود و اگر اقل از یک شهر
باشد صوم بر او نیست و اگر در بین شهر صوم وارد شود چنانی که
یک شهر صیامی در آنجا توقف مینماید باید سه روز استراحت کند و
پسند از آن مابقی ایام را عیال شود یا کنی بوظیف خود رسد که داشت
الاقامه در آنجا بود است باید همان يوم اول ورود صائم شود
اما راجع با عیال و حکم صوم که چه روزی عید صیام است یا اگر ایام
صوم با عید میبست یا مولود تصادف بود حکم ان چگونه است اما
تعیین عید نوروز زمین عبارت اینست سؤال در باب نوروز جواب
نوروز شمس تحویل بعمل شود همان يوم عید است اگر چه
یکد تهنه یا صوم باشد یا باشد سؤال اگر عید مولود یا میبست
در صیام واقع شود حکم چیست جواب اگر عید مولود یا
میبست در ایام عیال واقع شود حکم صوم در آن يوم مرتفع است

از حضرت عبدالجبار* نوزدهمین سؤال شده و همین جواب را -
فرموده است و اما بعد در زیاده بیام هم از حضرت پیرا* الله
و هم سرگومینان سؤال شده و بدست نوزدهم و نهمه آن تصحیح شده
این عبارت است

سؤال در زیاده و زیاده اگر کسی خواست باشد صائم باشد صائم
شود جائز است یا نه را اگر نه روز عید کرده باشد صائم شود مجزئ
مستحب است یا نه جواب حکم صوم از عید تا قیامت است که باز شد هرگز
اگر کسی عید نماید که الله صائم شود بیعت کفای حاجات
و در آن با صی نبود و زیست و نیک حق جل جلاله درست -
داشت که عید و نذر را موری که مصلحت آن بیاید الله میسرند
واقع شود سؤال از صوم و صلوة میفرماید جواب براساسی میگویم این برای
صوم و صلوة عند الله مقامی است عظیم و نیک در حین صحت -
قبضش موجب و نقد تشریف یابی - اثر نه اینست حکم حق جل جلاله
از جهت و بعد طریقی للمؤمنین و للمؤمنات و له المؤمنین و المؤمنات
الکحل لله منزل الایات و ظهور الایات* از این بیان مبارک و
بجای از انواع مقدس مقام صوم و صلوة را عید آن و تقیلت این
و حکم برضای احکام و اوامر مشرعی و برتر من است و قاف از سائده
و صائبان نمیدانم که صحت خود را بقضی از این لوح مبارک کس
مشتخر و تقیلت صوم و ما عید است بیابان هم بسم الله الا قدس
الایهین یا الهی الله یا امام انبیا حضرت العیام فی عبادک و

به نیت دیدن کتاب اوامرک بین برتک زینت صحائف
احکامک لعن فی ارضک و سماک و اختصت کل حاجه منها
بفضیلتی لم یحصل بها الا لعلک الذی احاطه الانبیا* کتبها و
نشرت لکل نفس منها نصیبها فی لوح قضاک و برتک پرک و -
اختصت کل ورقه منها بحزب من الاحزاب و قد رت لالعشای
تا صرک فی الانبیا و یارب الارباب اولک عباد
اخذ هم سر غریب بارک علی شان پیروی من الحاجج -
شوالد کرم و تناک و یقرون من الفهم طلبا لفریک و عنایتک
لم یزل یزعمهم الی مشرق السماک و وجههم الی مطلع الهامک
تا نزل علینا و علیهم من سما رحمتک ما یمنی لسانک بغلتک
و کرمک* الی اخر منجم قریب باین مضمونست ای خدای من این
ایامی است که دران امر فرمودی روزه را بر بندگان خود و میان
میزن فرمودی در شماره کتاب اوامر خود شاد و میان خلق -

خود و آراستی صحیفه های احکام خود را برای هرگز در زمین
و آسمان توانست و مخصوص فرمودی هر ساعتی از انرا بفضیلتی
که احاطه نکرد و است بان مکرمل تو که محظوظ است بر هر چیزی
بتمامه و مدد فرمودی برای هر شخص از انبیا پیروئی در لوح
قضا فی خود و کتب تقدیر خود و تظهِیر فی هر ورق از انسرا
بخش از احزاب و مبدد نمودی برای عاشقان جام ذکر و تادیر
محررها فی هر روزگان هر روزگان ایشانند بندگانی که گرفته است

ایشانرا معنی شراب سرسبایت بهائیکه برار میکنند از مستودای
 خواب محض نشانی از کوششی توپوش کردند از خواب محض طلب
 قرب و عنایت تو پرورسته نشانیان بشوق الدنایا تو است -
 و روشنای بسوی صبح الهام تو است پس
 نازل بر ما بر ما و بر ایشان از هر رحمت آنچه سزاوار است آن نقل کنم
 تو است انبیاءات مبارکه مقام روزه و روزه دارد رما و صیام واضح و
 معلوم است

نظمی بیست و هشتم
 كَذَّبَ لَعْنُ دَانٍ بِاللَّهِ الدَّيَّانِ اِنْ كَسَلُ بِي كُلَّ يَوْمٍ يَدْعُوْنِي
 وَجْهَهُ يَفْعَلُ مِثْلًا اِلَى اللّٰهِ يَدْعُو كَرَحْمَةً وَتَسْمِعِينَ مَرَّةً اَللّٰهُ اَجِبْنِي
 كَذَلِكَ حُكْمٌ نَّاجِزٌ اَسْمًا وَاَذًا اَسْتَوِي عَلٰى اَهْرَاسِ الْاَسْمَاءِ بِالْعَقَّةِ
 وَاَلَا تَنْدَارُكَ تَوْحَاؤُا لِلْعَلْوِ اَمْرًا مِّنَ الْوَاَحِدِ الْمُخْتَارِ اَرْجَمُهُ
 اعمال واجبه و تكليف لازمه ذكر الله ايجبي است كه در روزی نود
 و پنج مرتبه كه بگذر و تسبیح بهائی است باید گفته شود و این عمل
 مغفوض نمیشود نماز و وضو نیز است و این عمل در هر وقت از روز و جا
 آورد معدوم و مشمول است مثلاً اگر بعد از نماز صبح نود و پنج مرتبه
 الله ايجبي بخوانند دیگر تجدید وضو لازم نیست با همان وضوی
 نماز صبح کافی است اما اگر پیش از ظهر یا وقت دیگر از اوقات روز
 بخوانند انجام دهند باید وضوی مخصوص بر او ای این ذکر
 مبارک بکیرند چنانچه نصوح است ولی بر او این ذکر توجیه

بقیله لازم نیست چنانچه صبح چهل و بیست و شتوای و جواب
 است باری مفهوم آیات مبارکه اینست خداوند بر او گرد تا است
 برای هر کس **مشتببی** بخدا از جزاء دهند و **لحظه** در هر روز
 نود و پنج مرتبه بخواند و در وقت خود را بشود و بشنید و رحمتی توجه بخدا و
 نود و پنج مرتبه بگوید الله ايجبي چنین حکم فرمود خالق
 اسمان و ارضی که بر عرشها را صفا حسنی جلوس فرمود پیروز گوی
 همچنین وضو بکیرد برای نماز نظریا میگوید بخداوند بکا نصنعتار
 است از موق آیه مبارکه چنین مفهوم میشود که این ذکر مبارک
 پس از او امر مهم حضرت اعلی روح **طیوره** دعا بود چه
 که انحضرت بقام و ما لئل توسل جست که در نفوس ایجاب
 استعداد نماید برای آنکه خلق مستعد ظهور حضرت بهاء الله
 گردند اینست که در جمیع الواج و آثار مبارکه خود تیسری نام
 مبارک را ذکر کند و مثل اینکه در تسبیح شپور سینه ماه اول -
 سال و شهر را بگوید و **وَقَدْ اَوَّلَ** عرفاء راجع الیها ناجده و تحقیر
 مومنین را چهار مرتبه فرمود الله ايجبي الله اکبر
 الله امجد الله اَجْمَل و در میان این چهار تکبیر
 الله ايجبي را انتخاب فرمود و در جمیع مواضع این کلمه مبارکه
 مقرر شده حتی در زیارت شمس شاهره بکلمه بهاء لفظ فرمود
 و مقصد انحضرت با اینها و اشاره و گشاید تبیین این نکته توفیق بود
 است که شمس یقینت صالح است ولی در زیر محاب است والا

شمس ظاهر یکی از آیات مخلوقه شمس حقیقت است باری حضرت
 اعلى روح ماسوا دناه اقل انتاب هر روز و بانتاب ایستاده
 این زیارت را میخوانند انما الیهنا من عند الله عسی
 خلعتنا یا ایها الشمس الخالعة فاشهدی علی ما قد شہد الله
 علی نفسه انه لا اله الا هو العزیز المحیوب از صاحب عزت حضرت
 بیاء الله عز و جازه سؤال کرده اند که شان شخص عالی اجل
 از آنست که در مقابل دافعی و صفت ترا خود خاضع و خاشع گردد
 با آنکه شمس ظاهر نسبت به حضرت اعلى موجودی حقیر بود معذلک
 ان حضرت در هر روز باین کلمات شمس راستایش میفرمود حکمت و
 فلسفه آن چیست در جواب میفرماید قوله جل ذکره قل تالله انه ما
 اراد من الشمس الا جمالی الذی کان مشرقاً تحت السحاب بانوار
 عظیم فلما جعلنا الشمس من اعظم آیاتنا بین الارض و السماء ذاک
 کان اول خلقها فلما خلقنا الشمس المشرق ^{الشمس} المشرق مضمون بیان چنین
 است بگویند انتم حضرت اعلى اراده نفرمود از آنکه شمس مگر جمال
 مرا که تابان بود در زیر امسیر به نوار عظیم پس چون مقرر داشتیم
 شمس را بزرگترین نشانه های خود در میان زمین و آسمان از اینسرو
 آن حضرت مقابل شمس ایستاد محض خضوع ذات من شا
 اینکه بزبان فارسی میفرماید قوله عز و جانه چون در آیام خمس
 مشرق بوده و شمس خلف سحاب اتعالم الحقائق الله لذان سنا ج

وجود تلقا شمس قائم چه گماند آیتش حقیقی بوده لیکن
 خود که الله العزیز الاحد و باین اسم اعظم خالق شدند تا کل در
 بی خود و آنچه شهادت داده شهادت دهند و این حکم
 از اصول او امر الیه است که در بیان نازل شده و بر نفس الیه
 اتم است در هر بندی که هست در بی جمعه متوجهاً الی شهادت الله
 باین کلمات خالق شود و محبوب عالمی را ذکر نماید نزد اهل
 بحر مشهور است که شمس بنفسها آیتی از آیات پیوردگار بوده
 و معذلک سناج قدسی که جمیع ممکنات بقول او خلق شده چگونه
 جائز که نزد آیتی از آیات باین قسم خضوع و خشنوع نماید بلکه
 حیثاً لمن و صدق الی الالواج بوده و خواهد بود چنانچه این امور
 در ظاهر و باطن متناسخ محبوب داشته نامہ فی از آن با و میسر
 او کمال خشنوع و خشنوع آن نامه بینماید بشتانی که بر دیده و ستر
 میکند ارد و استتمام بینماید بر او و لا یبدا و یحقق است که این اسرار
 اهره مخصوص خود مکتوب بنفسه بنفسه نبوده و نیست بلکه بنمیت
 الی محبوب پیورده و خواهد بود حال غلظت اهل بیان را ملاحظه کن که
 چه مقدار خفا شده اند نفس را که بآیه الی از آیاتش محبوب عالمی
 باین قسم و باین نحو اظهار حب فرموده از او غافل شده اند و
 بنفسمیکه لاک ذکر نیست متبع ناقص لبس و لوازم الی آخر
 الشرح خلاصه و مقتصد اینست که باین ذکر مبارک و امر باینکه در هر
 روز با و شوند و پنج مرتبه گفته شود در باین نکته بود که هر

روزی با وضو نمود و پنج مرتبه گفته شود نظر باین نکته بود که هر مومنی مستعد ظهور موجود بیان باشد و باین کلمه مبارک مترنم و رطب اللسان تا ظهور محجب و محروم نگردد و از جمله اوامر و احکام مطاعه حضرت اعلی روح ما سواء که از قلم اعلی امضا شده و در کتاب مستطاب اقدس شرف نزول یافته همین امر مبارک است که مانند نماز شبانه روزی که واجب است این ذکر مبارک نیز از فرائض حتمیه است و ترک آن جائز نبوده و نیست و بدیهی است که این ذکر مبارک اعظم از جمیع ادکار است زیرا اسم اعظم پروردگار است و ذاکرین را مقامی جلیل مقرب و اجری جزیل مقدار است امید است عموماً موفیق بآن موفیق گردیم .

نظم
بیست و نه

قَدْ حَرَّمَ عَلَيْكُمْ الْقَتْلَ وَالزِّنَا نَسَمَ
الْغَيْبَةِ وَالْإِنْتِزَا اجْتَنِبُوا هَٰؤُلَاءِ مِنْهُ فِي الْأَصْحَافِ
وَالْأَلْوَحِ .

جمال قدیم جل ذکره الاعظم در این آیات مبارکه بندگان خود را بتحریم قتل و زنا و غیبت و تبسم آگاه مینماید چه هر یک از این معاصی از گناهان کبیره است و در هر یک از شرایع الهیه این چهار عمل مذموم و از امتهات معاصی محسوب بوده اما قتل و زنا هر یک را در مقام خود مبین و مشروح بیان خواهیم نمود و در این مقام

خود مبین و مشروح بیان خواهیم نمود و در این مقام غیبت و انتزاع اکثراً مینمائیم معلوم آیه مبارک اینست که میفرماید بتحقیق قتل و زنا و غیبت و انتزاع بر شما حرام شده اجتناب نمائید از آنچه منوع شده آید از آن در صحنه ها و الواح الهی بر هر کس شعور قباح و زشتی و بدی قتل و زنا در نهایت بداهت و وضوح است باید از این آیه مبارکه قباح و مفاسد غیبت و تبسم و تاملت شوم که بجه انداز است که در ردیف قتل و زنا از قلم اعلی نزول یافته و فی الحقیقه اگر در این دو صفت رذیله اعمان و تعمق نائیم خواهیم دید که این دو صفت سرچشمه اغلب مفاسد و شرور است و سبب تولید مفاسد عظیمه و خطیئات بیشمار است و در پیشگاه عقل

سلیم و وجدان پاک و الواح مقدس الهیه بی نهایت مردود و مسرود است و در جمیع ادیان و شرایع منوع و مزلوم بوده و در قرآن میفرماید "وَلَا يَنْتَبِ عَصْفُكُمْ بَعْضُ اِیْحَبْ اِیْحَدُكُمْ اَنْ یَاْکُلَ لَحْمَ اَخِيْهِ" میسافکر هشتمه "الی آخر" گناید غیبت کنند بعضی از شما بعضی دیگر را آیا دوست میدارد یکی از شما بخورد گوشت مرد یا برادر خود را و اما در این امر مبارک بقدر الواح در مدت و قدح این صفت رذیله نزول یافته که بحد و حصر نمی آید از آن جمله در کلمات شریفه فارسی و عربی که بصرح بیان مرکز میثاقی روح العشاق لشریفات افدا از خواص الواح الهیه است و سایر الواح مقدسه در کلمات مشکوٰه فارسی قوله جل ذکره "ای مهاجران لسان مخصوص ذکر من است غیبت مهلا

و اگر نفس ناری قلبه نماید بذكر عیوب خود مشغول شود نه بغیبت خلق من زیرا که هر کدام از شما بنفس خود اصرار کنید از نفوس عباد من و در کلمات منی قوله جل جلاله "یا بن الوجود کیف نسیت عیوب نفسك و اشتغلت بعیوب عبادی من کار هلی ذلک - تعلیم لعمرة من ینسان لا نفس یخطا احد مادامت خاطئا وان تغفل بغیر ذلک طمعون انت وانا شاهد بذلک" یعنی ای پسر وجود چگونه فراموش کردی عیبهای خود را و بعیوب بندگان من پرداختی هر گس چنین باشد پس پراو باد لعنت من ای پسر انسان دم من بخطای احدی مادام که خودت خطا کاری و اگر بخطای قلب بگشایی مورد لعن خواهی بود من گنیز شاهد من طمعون بودن تو در لوح دیگر میفرماید قوله جل جلاله "انسان از برای ذکر خیر است حیفاست بغیبت بیاید و یا بکلماتی تکلم نماید که سبب حزن عباد و تندرست و حضرت عباد الیه" جل اسمع الاهی در یکی از الواح میفرماید "هو الله ای دگر من نامه تو رسید نوایا ی خویش را مرقوم نموده بود" چقدر این نوایا مبارکست؟ بآن موقوف شود زیرا بدترین خلق انسانی و کناه عظیم غیبت نفوس است علی الخصوص مادر از احبای الیه اگر نوحی میشد که ایواب غیبت میداد میشد و هر یکی از احبای الیه ستایش دیگران را مینمود آنوقت تعالیم حضرت بها "الله نشر من یات قلب نورانی میگشت روح ربانی میشد عالم انسانی سعادت ابدی مییافت امیدم چنانست که احبای

یکی از غیبت بیزار شوند و هر دستایش بگذر نمایند و غیبت را سبب نعمت الیه می دانند تا بدرجه رسد که هر نفسی اگر کلمه غیبت نماید درین جمع رسوا شود زیرا میفرماید درین اخلاق عیب جوئی است باید تحریر این نفوس نمود نه تجسس عیوب پس بقدر امکان باید از عیوب چشم پوشیده و از کمال نفوس بحث گنبد نه از نقائص آنها گویند حضرت مسیح روحی له الفداء "روزی با حیوانیون بر حیوان مرده می گذشتند یکی گفت این حیوان چقدر متعفن است دیگری گفت چگونه صورت فیح یافته است دیگری گفت چقدر مکره است حضرت مسیح فرمودند ملاحظه بندگانهای او نمائید چقدر سفید است ملاحظه گنبد که هیچ عیوب آن حیوان را حاضر مسیح ندید بلکه تقشیر فرمود تا ملاحظه کرد که دندانش سفید است همان سفیدی دندان را دید دیگری پرسید کی و تعفن و فحش - منظور او چشم پوشیده اینست صفت بنا "ملکوت اینست و روش و صلوات بهائین حقیقی امیدوار که احبایان موفق گردند و علیک بها "الله الاهی ع و در لای دیگر میفرماید قوله تعالی "بعضی از احبایا در سر ستم مذمت یاران دیگر نمایند و اساس غیبت را در نیابت متانت وضع نمایند و اسرار را دلسوزی را ملکه گذارند البته کمال مواظبت را داشته باشید و جمیع را منع صریح نمائید زیرا هیچ خصطنی ضرر از این صفت عیب جوئی نعلی الخصوص با مر الله ایدا نباید نفسی کلمه یا اشاره می غیر لایق نسبت باحدی از احبایا

انساناً سمعنا ضجيج الذرات في الاصلاب زدنا ضعف ما لهم
و نقصنا من الاخرى جواب موارث در کتاب الی و هزار و پانصد
و بیست (۲۵۲۰) سیم شده که جامع سوره تسعة باشد و این
هفت قسمت میشود هر قسمتی بمثل افوارث میرسد چنانچه در
کتاب مذکور است از جمله کتاب طسا نه شصت که عدد مقت میشود
مخصوصاً به مقرر شده و معنی قوله تعالی زدنا ضعف ما لهم يك
مثل بر آن افزوده عدد دو طاء میشود آنچه زیاد شد از سائین
کم میشود مثلاً نازل شده و للزوج من كتاب الحاء علی عدد التاء و
الفاء یعنی هشت شصت که عدد تا و فاء میشود از برای ازواج محید
در حال شصت و نصف شصت که عدد نود میشود از ازواج کشفه و
بر ذریه افزوده و همچنین الی آخر که عدد آنچه کم شده شصت
میشود که بر نه شصت اول افزوده شده این بود عبارت مبارکه
از سؤال و جواب حال در این مقام بعضی توضیحات که تعلق پس این
موضوع دارد نیز مناسب و لازم است از جمله طبقات و را خبر ازان و
خواهران دولی در صورتیکه از پدر و مادر یکی باشند اما اگر برادر و
خواهر از پدر یکی باشند ولی از دو مادر باشند يك ثلث از میراث
ایشان به بیت العدل راجع میشود چنانچه در کتاب مستطاب
سؤال و جواب تبیین و تصریح شده و اینست عین عبارات مبارکه
سؤال از میراث اخ اگر برادر از طرف مادر بود و هر دو باشد و ارث
استیفاء از یک طرف هم که باشد و ارث است جواب اگر برادر از طرف ا

حق او علی ما ذکر فی کتاب باو میرسد و اگر از طرف ام باشد -
ثلث حق او به بیت العدل راجع است و دو ثلث باو و گذارک فی -
الاخت توضیح دیگر در باب ارث معلم است باید دانست که
معلم در صورتی ارث نمیرد که بهائی باشد و الا ارث نمیرد چنانچه
در سؤال و جواب تصریح شده این است عین عبارت مبارکه سؤال
مجدد از ارث معلم استسار شده بود جواب اگر معلم از غیر اهل
بها است اید ارث نمیرد و اگر معلم متعدد باشد میانشان -
بالمیوه قسمت میشود اگر معلم وفات نموده باشد با ولاد او ارث -
نمیرد بلکه دو ثلث ارث با ولاد صاحب مال و يك ثلث به بیت العدل راجع
توضیح دیگر راجع بارت معلم سؤال مجدد از معلم استسار
شده جواب يك معلم مرده باشد ثلث سیم او به بیت العدل راجع
و دو ثلث دیگر به ذریه میت نه معلم توضیح دیگر انکالین تقسیم
با این ترتیبی که از قلم اعلی نازل شده در صورتیست که شخص وصیت
نکرده باشد یا بعمل خود بهیچ ترتیبی وصیت کند و الا هر نفسی -
مادام الحیات که اختلال یا زوال در عقل او روی نداده تسلط و
اختیار تام در اموال خود دارد که بهر نحیه که بخواهد معمول دارد
خواه بذریه یا ذوی القربی یا بهر کس میل دارد تخصیر دهد یا
صلی و هبه کند چنانچه تعرقاطع و صبح بیان جمال قدم جل ذکره
الاعظم است و در لوق مبارک که بافتخار مرحوم حاجی آخوند ایمانی
است قوله جل اقاله و سؤال دیگر آنجناب آیا نفس مختار است
در اموال خود بخود نه به دستور دیگران و گفته اند که صاحب اموال و هبه و صلح و
در باب و بیشتر هفتاد و نه باب از کتاب

یعمل فيه كيف يشاء تا حکم عقل بر اوصاف اختیار از او سلبینه
 هذا ما حکم بالتموید از اختلال واقعی که نزد حاکمین اطمینان
 معین و واضح شود اختیار از او ساقط است بحکم کتاب الله یعمل
 ما یشاء و بحکم ما یبید لا اله الا هو القدر العزیز الحمید تجل
 جلاله نعم نواله و کمال فضله و احسانه و عظم شانه بر ارباب ذوق و
 نظرت سلیمه که بنظر تعقی و فکر دقیق در مفاهیم آیات کتاب
 ناظرند حکم بالغه الهیه را در این تقسیم مشاهده مینمایند که
 چگونه ابواب فضل و احسان را بر وجه عباد خود گشود و طسریق
 تعدیل معیشت عموم را مفتوح نموده و وسایل راحت و آسایش اهل
 عالم را فراهم و مهیا کرده و فقر و مسکنت جامعه بشر را زائل ساخته
 البته اگر انسان بصیر بصیر حدید و نظر دقیق در آیات الهیه
 ناظر شود در ظلمات مداد شراتوار هدایت را تا پایان و آب حیوان را
 در جریان ببیند و در قصور کلمات حواریات لم یظن انهم لاجان را
 مستور و پرده نشین مشاهده نماید و از وصلشان تمتع و لذت حاصل
 نماید دیگر تا دست اقبال و نصیب کدام عاشق دلباخته با انامل -
 اشتیاق نقاب ازوجه دلاری معشوق آمال خود برگیرد و میوهات -
 قرب و وهال دریابد و یاد لبر مقصود خود نبرد عشق باز و تا حلقه
 های زلفش خلق که راست روی ما از پرده برون گردان برآورد اما گمانی
 که از بصیرت محرومند هر قدر چشمه خورشید تا پایان توجه نمایند
 جز بخریبری و تیرگی چشمان افزوده نگردد صم بکم عی قلم لا

بصیرون در این مقام مناسب سرود ما ستاد پیر شیرازی وصف رخساره
 خورشید شفاف مهرس که در این آینه صاحب نظران حیرانند پس
 بر اربابان که فضل بد و ناستحقاق الهی شامل گشته و از ورطه مهلك
 ضلالت نجات داده و قلوب ما را بانوار هدایت و ایمان منور فرموده
 لازمت است که آتی نگاهل و تکامل بخود راه نداده مشب و روزد رتویج
 و تحقق او امر و احکام الهی گوشش گنیم تا عالم خاک را آئینه اخلاق سازیم
 و کشتنک اوادی ضلالت را براه هدایت لالت نمائیم چه که یقین مبین
 میدانیم که اگر بر خدمت امر الهی قیام کنیم جنود مجتهد و تائید را
 حاضر و ناظر خود مشاهده کنیم و دلبر توفیق را در آغوش خود بیا
 بینیم و سعادت ابدی و میوهات سرمد را هدم و قهرن خود یابیم
 و کثرت لا یفتی را که ذخیره ملکوتی است برای خود تهیه نمائیم -
 و هر يك در سما دیانت مانند گواکب لامعه گردیم و لیس ذلک من -
 فضله العیم بیدیع

نظرق سی و یکم

مَنْ مَاتَ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ ذَرِيَّةٌ تَرْجِعْ حَقَّقَهُمْ إِلَى بَيْتِ
 الْعَسَدِ لِيَمْرُقُوا أَنْسَاءَ الرَّحْمَنِ فِي الْأَشْجَاءِ وَالْأَرْامِلِ
 وَمَا يَنْتَقِعُ بِهِ جُمْهُورُ النَّاسِ لِيَسْكُنُوا رِبَاسَ الْعَنَزِ
 الْفَقَارِ وَالَّذِي لَهُ ذَرِيَّةٌ وَلَمْ يَكُنْ مَا دُونَهَا عَمَّا جَدَّدَ
 فِي الْكِتَابِ يَرْجِعْ لِلثَّلَاثِ مِمَّا تَرَكَهُ إِلَى الذَّرِيَّةِ وَالْثَلَاثِ

إِلَى مَعْبِدِ الْعَدْلِ كَذَلِكَ حَكَمَ الْعَقْبُ الْمَعَالِ بِالْعِظَةِ وَالْإِجْلَالِ
وَالَّذِي لَمْ يَكُنْ لَهُ مِنْ بَرِّهِ وَكَانَ لَهُ ذُو الْقُرْبَى مِنْ أَهْلِهِ الْآخِ
وَالْأَخِي وَبَنَاتِهِمَا فَلَهُمُ الثَّلَاثَانِ وَالْأَعْلَامُ وَالْأَحْوَالُ وَالْعَمَلُ
وَالْعَمَلَاتُ وَمِنْ مَعْبِدِهِمْ وَبَعْدَ هُنَّ لِأَبْنَائِهِمْ وَأَبْنَاتِهِمْ
وَبَنَاتِهِمْ وَبَنَاتِهِمْ وَالثَّلَاثُ بِرَجْعٍ إِلَى مَعْبِدِ الْعَدْلِ -
أَمَّا فِي الْكِتَابِ مِنْ لَدَى اللَّهِ مَالِكِ الْقَرَابِ مِنْ مَنَاتٍ
وَلَمْ يَكُنْ أَحَدٌ مِنَ الَّذِينَ تَزَلُّوا سَمَائِهِمْ مِنَ الْقَلَمِ -
الْأَعْلَى تَرْجِعُ الْأَسْوَاقُ كُلُّهَا إِلَى الْمَعْبِدِ الْمَذْكُورِ لِتَصْرُفَ
بِهِمَا أَسْرَأَ اللَّهُ بِهِ إِنْ شَاءَ الْمَقْدِرُ الْأَمَارُ.

در آیات شریعه سابق اصناف هفتگانه وراث و اسهام هر صنفی معلوم
شد و این آیات در بیان اینست که هرگاه یکی از اصناف وراث موجود
نباشند حکم آن چیست آیه مبارکه را قول اینست که هرگاه کسی بمیرد
و اولاد نداشته باشد در اینصورت اشی را که باید با اولاد میرسد
جمعیا باید بمخزن بیت العدل راجع شود که امتیای بیت العدل
صرف ایقام و بیوه زنان و منافع عمومیه نمائند تا سبب شکر گذاری
عباد باستان خداوند مهربان شود آیه دوم در بیان اینست که اگر
شخصی فوت شود و اولاد نداشته باشد ولی شش صنف دیگر از وراث
موجود نباشند در اینصورت دو ثلث از میراث اصناف ششگانه با اولاد
میرسد و یک ثلث به بیت العدل میرود آیه مبارکه سوم در بیان اینست
که اگر کسی بمیرد و جمیع اصناف هفتگانه وراث مفقود باشند و لکن

اقارب و اقوام نزدیک از قبیل پسران برادر و دختران برادر و پسران
خواهر و دختران خواهر داشته باشند در اینصورت دو ثلث از -
مشروبات به برادرزادگان و خواهرزادگان میت میرسد و یک
ثلث از مشروبات به بیت العدل راجع میشود و در صورتیکه
اولاد و برادر و خواهر نیز مفقود باشند ولی عمو و خاله داشته
باشند در اینصورت باز دو ثلث از مخلفات بمعموها و خاله ها و عمو
ها و خاله ها و یک ثلث به بیت العدل میرود آیه مبارکه سوم در
بیان اینست که اگر کسی بمیرد و جمیع اصناف هفتگانه وراث مفقود
باشند و لکن اقارب و اقوام نزدیک از قبیل پسران برادر و دختران
برادر و پسران خواهر و دختران خواهر داشته باشند در اینصورت
دو ثلث از مشروبات به برادرزادگان و خواهرزادگان میت میرسد
و یک ثلث از مشروبات به بیت العدل راجع میشود و در صورتیکه اولاد
برادر و خواهر نیز مفقود باشند ولی عمو و خاله و عموخاله داشته باشد
در اینصورت باز دو ثلث از مخلفات بمعموها و عموخاله و عموخاله و یک
ثلث بمیتن العدل میرسد و در صورت فقدان عموخاله و عموخاله دو
ثلث از مشروبات به پسران و دختران عموخاله و پسران و دختران عمو
خاله میرسد و یک ثلث بمیتن العدل اعظم چنانچه حضرت زین
المقرنین نیز بر این استیضاح و تشریح این آیات و احکام مبارکه از
مستد امر مشوال کرده و جواب آن مشروح از فم مشیت حق جلیل
جلاله شرف نزول یافته است و اینست عین عبارت مشوال و جواب -

* سؤال در باب ارث مقرر شده که اگر ذریه موجود نباشد حقوق ایشان به بیت العدل راجع است هر یک از سائر طبقات هم عرکه موجود نباشند مثل اب و ام و بن و اخت و معلم حقوق آنها راجعه به بیت العدل است و یا قسم دیگر است جواب آیه مبارکه کافی است قوله تعالی من مات ولم یکن له ذریه ترجع حقوقهم الی بیت العدل الخ و الذی له ذریه ولم یکن مادونها عما حد د فی الکتاب یرجع الثلثان معا ترکة الی الذریه و الثلث الی بیت العدل الخ یعنی اگر کسی بمیرد و ذریه نداشته باشد حقوق ذریه به بیت العدل راجع است و اگر ذریه باشد و سایرین از وراثت نباشند دو ثلث از میراث بذریه میرسد و ثلث آخر به بیت العدل راجع این حکم در کل و بعضی هر دو جاری است یعنی هر کدام از سایر وراثت نباشند دو ثلث به ذریه راجع و ثلث به بیت العدل و در آیه مبارکه چنان میفرماید اگر کسی بمیرد و جمیع طبقات عرکات مذکوره در کتاب مفقود باشند تمام مشرکات میت به بیت العدل راجع میشود برای آنکه در امور لازمه فی مصرف کرد و در اینجا بی منافعتی برای مزید توضیح قسمی از بعضی الواج مقدسه در خصوص میراث از قلم اعلی نازل شد و مرقوم گردد از آن جمله در خصوص ارث پدر برادر با خواهری که از دیه واد باشد در صورتی ارث میبرند که برادر با خواهر امی

و امی مفقود باشند چنانچه حضرت زین العقرین محض استیضاح از مصدر امر سؤال نموده و جواب از لسان علمت منقول یا تمعین عبارتست سؤال و جواب اینست سؤال در باب ارث جمع وجود اخ و اخت امی و امی اخ و اخت امی هم سهم میبرند یا نه جواب سهم نمیبرند و همچنین در مقام دیگر حضرت زین العقرین راجع ارث سؤال نمود و در سؤال و جواب ذکر و بیان شد اینست - سؤال از ارث جواب در باب ارث آنچه نقد اولی روح ما سواء - فداء بآن امر نموده اند همان محیی است آنچه از ابوالقاسم موجودند قسموا بهنهم اموالهم و ما دون آن باید بساحت اقد عرض شود الامر بیده بحکم یشاء و در این مقام در ارض متر حکمی نازل و قسمت نفوس مفقود و مؤثبات وراثت موجود راجع الی ان یحقق بیت العدل بعد از تحقق حکم آن ظاهر خواهد شد و لکن - المباحین الذین هاجروا فی سنة الفی فیها هاجر جمال القدم میراث سهم راجع الی وراثت هم هذا من فضل الله علیهم و این قسمت از بیان مبارکه که در سؤال و جواب مندرج گشته است یک قسمت از لوحی است که با افتخار خود زین العقرین استوار از مفهوم بیان مبارک خصوصیت و جلالت قد و عظمت و علو مقام مباحین بر سائر مومنین معلوم است و همچنین ضامین بیان حقیقت تبیان - دلیل است بر کثرت و لا حق نسبت بعباد خود شش پشتر آنکه مختصری نیز که ذکر وفای خود نسبت بعباد میفرماید در این جا

درج کنیم و قلوب بندگان با وفا ی حق را شاد و مسرور نمائیم * بنام
 دوست مهربان وفا ی حق را در ظاهر مشاهده کن که تو را فراموش
 ننموده و در احیان توجه قاصدین ذکر از قلم اعلی جاری و است
 در الواج مقدسه مذکور این وفا ی ظاهر است که در عالم مسلک
 مشهود گذشته حال تفکر در وفا ی باطن ناعظم بشری وحی اگر
 بآن مطلع شوی خود را در مقامی مشاهده نمائی که از کدورات
 و تشوئات و اوهمات عالم خلق منزّه و مقدس و میراست شکر این
 مقام را هر لسانی قادر نه پس باید آنچه سزاوار و لایق است
 قیام نمائی گذلک بذكر محبوب العالم کما ذکرک من قبل و
 و قبل القبل ان اشکروا لله الحمد یا من اسمع تدائیک من
 سجنک الهمید جمیع احباب را از قبل حق تکبیر برسانید انشاء
 بذر گرم می هذا الحصن الثمین * در صورتیکه وفا ی حق در باره
 عبادش چنین است بر ما بندگان نیز لازم است که در مقابل وفا ی
 او بوفای قیام نمائیم و بدیهیست که وفا ی با حق عبودیت آستان
 اوست چه بصریح بیان عهد عبودیت را از ما گرفته است چنانچه
 میفرماید قوله جل ذکره * قد اخذ العینان حین الاشراق من
 الذین آمنوا لا یعبدا الا الله و لا یملک وافی الارض مفہوم
 بیان چنین است که در حین ظهور عهد عبودیت را از عباد خود
 گرفته و وفا ی بعهده اطاعت و اجرای اوامر سبحانی و احتراز و اجتناب
 از وساوس و هواجر نفسانی است و بطور یقین میدانیم که وفا ی
 بعهده و اطاعت اوامر مطاعه سمیع ترغیب مقامات و ترقیات مادیه و

معنویه و تقرب درگاه عزت اوست و مخالفت اوامر و احکام مقدسه
 او موجب خسران دنیا و آخرت است پس با وجود یقین باین -
 مطلب سزاوار مقام عقل و عاقل نیست که از فوائد و منافع ملکی
 و ملکوتی صرف نظر کند و بعصای مادی و معنوی میبادرت جوید
 پس شرط عقل و وفا ی بعهده الهی است که عموما احباب دست بندست
 داده متحد با اطاعت و اجرای اوامر و احکام الهی میبادرت -
 جویم و از نواهی و مناهی احتراز و اجتناب نمائیم .

نظم ————— قی ————— سی و دی

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

وَجَعَلْنَا الدِّنَارَ الْمَكُونَةَ وَالْأَلْسِنَةَ لِلْمَخْصُوصَةِ لِلدَّيْنَةِ
 مِنَ الذِّكْرِ أَنْ دُونَ الْإِنَاءِ وَالْوَرَاثِ أَنَّهُ لَهَا الْمُعْطَى الْيَاخُزْ

از جمله اوامر مقدسه الهیه که متضمن حکم بالغه و نتائج پارهه است
 اینست که خانه نشینان و لیا سبای خصوصی بدر به پسر بزرگتر
 تخصیص یافته و سایر ورثه را در آن حقی نیست با وجود صراحت
 این آیه مبارکه باز هم حضرت زین محض استیضاح سئوالاتی نمود مو
 جواب از لسان عظمت نزول یافته از جمله سئوالات اینست که اگر
 بیت مسکونی متعدد باشد چگونه است و چنان عبارت سئوال و جواب
 اینست سئوال از بیت مسکون که مخصوص اولاد ذکر است جواب
 اگر بیت مسکون متعدد باشد اعلی و اشرف آن بیوت مقصود است
 و ما بقی مثل سایر اموال است که باید بین کل قسمت شود و هر یک

از طهارت وراثت که خارج از دین الهی است حکمش حکم معدوم است و ارب نمیرسد سؤال دیگر حضرت زین که هرگاه اولاد مذکور موجود نباشد حکمش چیست و این عبارت سؤال جواب است سؤال دار مسکونه و البسه مخصوصه ذریه مذکور است و این اناث هرگاه ذریه نباشد تکلیف چیست جواب بقوله تعالی من سات ولم یکن له ذر فشرع حقوقهم الی بیت العدل نظر یابن آیه مبارکه دار مسکونه و البسه مخصوصه به بیت العدل راجع است گرچه از ظاهر آیه مبارکه چنین مفهوم میشود که خانه نشینان بین اولاد مذکور مشترک است و لکن حضرت عبدالبها جل اسماء الاعلی مبین مخصوص جلال اقدس را پیوسته میفرماید "دار مسکونی و کلیه اشیا مخصوصه به مخصوص سر بزرگوار است و در الواج متعدد و تصریح فرموده اند از آنجمله دو لون مبارک به افتخار مرحوم بشیر الهی است و مناسب بلکه لازم است در این موضوع مرقوم گردد لون اول "هو الله ای ثابت بر پیمان نامه آنجناب رسید و مضمون معلوم گردید این مکتوب در یازدهم رمضان رسید و جواب در بیست و یکم شعبان ارسال گردید یعنی صدور جواب بیست و چهار روز قبل از وصول سؤال بود البته تا بحال رسید است فی الحقیقه و حول سؤال بقیعه مبارکه مقارن وصول جواب بآنجا است آن فی ذلک لایه با هر توجیهی للمفسرین در نهیم شعبان از شیراز مکتوب شما صادر و در بیست و یکم شعبان از اینجا جواب ارسال شده است فاصله دوازده روز نیز جهت آنست

که جواب مرقوم میشود و جناب میرزا منیر مرقوم مینماید و از کثرت غوائل و مشاغل ارسال اجوبه بعد از تحویر چند روز تاخیر میشود زیرا اجوبه مکاتیب گنیزه یکده نهمه پیاپی صادر میگردد و چند روز به جهت تصحیح نیز جناب میرزا نورالدین تسلیم گرفته بعضی اوقات ده روز طول میکشد تا آن مکاتیب را جمعا تبیین نماید و بسیار عید البها خط میرزا نورالدین را مراجعت مینماید و تصحیح میکند و مبر مینماید مقصود اینست جواب لایده دوازده روز طول میکشد و تصحیح گردد و تبیین شود و تعبیر گردد پس چون بدقت ملاحظه نمائید بوم صدور سؤال از شیراز جواب از بقیعه مبارکه ارسال شده است لهذا لهو الحق المعلوم اگر انصاف باشد همین پرهیز گنایت است علی الخصوص که جواب اول صادر شده بود دوباره جواب ثانی صادر گشت این جواب ثانی مقارن سؤال ثانی است درست دقت نمائید و این نظر بایسته مبارکه است که میفرماید و اما بقیعه ربك حدث و خلاصه مسئله اینست که در جواب ثانی مرقوم شده است که عبدالبها از مبینی کتاب استعفاء بملکوت الهی تقدیم نموده است و این معلوم غیر مجبول و اما در آیه مبارکه از ذکور دون اناث مقصود ولد بگراست زیرا ولد بکر در جمیع شرایع الهیه اختصاص داشته بگنیزه و انجیل و همچنین احادیث موهبه سابقه مراجعت نمائید قصه ایسوی یعقوب دوا و اداسحق را در تورات قرائت کنید تا واضح شود که در جمیع شرایع الهیه ولد بکر امتیازات فوق العاده

داشته حتی میراث ثبوت تعلق باو داشت تا چه رسد بزخارف
دنیا حتی قوانین عادلانه بین دول و ملل متدنه نیز ولد بکسر
امتیازی داده الیم انگلیس را ادعا چنین است که عاقل ترین دول
عالم است و از خصایص ملت انگلیس اینست که جمیع اموال را حصر در
ولد بگر میکنند و مقصودشان اینست که ثروت چون تقسیم گردد در پیشا
شود و از دست برود مثلا شخصی بزحمات زیاد ثروتی فراهم آورد -
چون بعد از وفات تقسیم شود توزیع سبب تفریق گردد بهادر و ولی
اگر ولد بگر حصر شود باقی ماند و او دیگران را نگاهداری نماید -
اینست که در ملت انگلیس الآن بسی خاندان موجود که چهار صد
پانصد سال است ثروت در آن خاندان باقی و برقرار است تفریق و
توزیع نشده است باری ابد مقصود این نیست که حصر میراث در ولد
بگرم مدوح و مقبول است مقصد اینست که در قوانین ملل متدنه نیز
ولد بگر را امتیازی و مراد از ولد بگر بزرگترین اولاد ذکر موجود است
و مقصود از اختصار دار مسکونه و این است که اقلا خانه متوفی باقی
و برقرار بماند تا عائله چون در آن خانه باشند و با وارد گردند بپاد
ا و افتند و طلب عفو و غفران نمایند * الی آخر الملح و در لوق دوم -
بشیر السلدان میفرماید قوله تعالی از معنی کتاب اقدس سؤال
نموده بودید و بیان صریح رجا نموده بودید اگر چه این عیب
از مبینی کتاب بد رگاه جمال ایس استعفا تقدم نمود زیرا الحمد
لله مجتهدین موجود ثبوت و قدر استنباط احکام از کتاب دارند

احتیاج بعید البها نیستولی محتر خاطر شما بیان این آیه
مبارکه میشود دار مسکونه و البسه مخصوصه تعلق بولد
بگردارد یعنی ارشد اولاد متوفی نه بعمیم اولاد ذکر
و در لوق سر حرم شیخ محمد هشام شیرازی معروف بغافل
مسجد میفرماید قوله عز اسمه و اما ما سئلت عن السدار
المسکونه نهی للولد البکر خاصة مع مؤایعها من اصطبل او
ضیف او خلوة و اما السدار السائرة الغیر المسکونه فقوسه
بین رجال و نسا من الورثة * الی آخر الملح و از جمله متعلقات
این آیه کسر خیم زین العقیبن سؤال کرده اینست سؤال در احکام
البسه در باب ارضه دار مسکونه و البسه مخصوصه را از برای ذکران
ذریه مقرر نموده اند بیان شود که این در مال اب است
و یا در مال ام همین حکم جاریست جواب البسه مستعمله
ام مابین بنات بالسویه قسمت شود و سایر اشیا از ملک و حلی -
و البسه غیر مستعمله کل از آن قسمت میگردند بقسمت گاه
در کتاب اقدس سائل شده و در صورت عدم وجود بنت جمیع -
مال گما نزل فی الرجال باید قسمت شود و ایضا
این مقرر نیز در سؤال و جواب است سؤال مجدد در سؤال
شده دار مسکونه و البسه مخصوصه در صورت عدم وجود ذکران
از ذریه راجع بده بیت العدل است یا مثل سایر
اموال تقسم میشود جواب در وثقت خواننده و البسه مخصوصه

بأننا إذا زدناه راجع وثالثاً إلى بيت العدل الأعظم جعله
 الله مخلصاً لأمة البقية لإحكام الهيبة حكم -
 بالفسخ موجوداً سواء بر ما مكنون باشد یا مستور محالاً
 ثبت وعنده علم الكتاب.

نظم ق و م

إِنَّكَ تَكُونُ مَا لَيْسَ بِكَ فِي كِتَابِ اللَّهِ أَتَمْنَوْنَ بِهِمْ
 وَتَكْفُرُ بِالْخَالِقِ فَذَلِكَ مَا تَحْكُمُ الْكَافِرَ وَقَدْ
 لَقِيَ الْأَحْكَامَ مِنْ لَدُنْ مَا لَكَ الْأَنْبَاءُ وَالَّذِي تَكْرَهُ
 ذُنُوبَهُمْ عَمَلًا سَلِمُوا مَا لَهُمْ إِلَىٰ آمِينَ يَتَجَرَّعُونَ
 لَيْسَ إِلَّا أَنْ يُلْقُوا أَسْدَهُمْ إِيَّاهُ مِنْ مَوْجِ الْأَمْرِ كَذِبٍ
 ثُمَّ عَمِلُوا إِلَّا فِي حَقٍّ وَمَا حَقٌّ مِنْ اتِّجَارَةٍ وَالْإِقْتِرَارِ
 چون در صحبت اسلام برای ذنب تو سبک در ایام حیات بدر خود
 فوت میشوند میراثی مقدر نشده بود اگر شعلی صاحب ثروت
 زیاد بود و فوت میشد و فرزند اثر در نهایت فقر و پشیمانی
 بودند از میراث جسد خود بی بهره و تصیب بودند و لکن در این
 امر مبارک فضل عظم و رحمت منبسطه الهیه چنان وسایل
 راحت و آسایش و تعدیل و تسهیل معیشت عمومی را فراهم
 نموده که احدی از آن دور و نزدیک محروم نداشته باشد چه

259

رسد بفرزند ازادگان شاهره می رسد لذا در این دو آیه مبارکه آنچه لازمه فعل و موهبت در باره ذریه اولاد و اشغال صغار یا ذریعه صغار است در نهایت وضوح تصریح تنصیر و تاکید فرموده است بحسب این مقام است این دو مورد چنان لطف خاصیت یا همتی است که هر بنده گوید خدای من است جداکار هر یک - چنان ساخته گنجها بخیری نپرداخته منهدم آیه اول چنین است کسیکه در روزگار حیات پدرش میرسد و برای او فرزندی باشد ایشان میراث برنرسد آنچه را که ارث پدرانشان میرسد و بر حسب حکم کتاب سنت گوید در میان ایشان بعد التخالصه دهای گدایم چنین موج زده و جواهرات احکام را بیرون ریخته از جانب خداوند خلق و حضرت عیسی المصلحین از آستان مقدس سؤال کرده که هرگاه دختری در زمان حیات پدرش بمیرد حش چیست جواب از مصدر عزت چنین نازل شده و این است عبارت سؤال و جواب قوله تعالی ان الذی مات بی اجماع والده و له ذریه اولئک یسرون ما لایهمم اگر دختر در ایام پدر فوت شود حش چیست جواب بمیراث او بحکم کتاب بیعت سهم منتقم میشود و نیز سؤال کرده که اگر میت زن باشد سهم زوجه یکی میرسد میفرمایند نوع میرسد و این است عین عبارت سؤال اگر میت زن باشد

سهم زوجه بگه راجع جواب سهم زوجه بنزوح راجع
جواب سهم زوجه بنزوح راجع و همچنین در خصوص -
لباس و زیورین متوال شده که آیا چنانچه البسه
خصوصی مرد مخصوص زکوره بود لباس و زیورین حکم
مخصوص دارد یا حکم سائر شرکاء میت دارد
و این عبارت متوال و جواب است متوال در باب البسه
و حلی که شخص از برای شلح میگیرد هرگاه متوفی
شود مابین وراثت قسمت میشود یا مخصوص است بشلح
جواب غیر از البسه مستعمله هر چه باشد از حلی
و غیره راجع بنزوح است مگر آنچه با ثبات معلوم شود
بنزوح بختیده است مفهم آیه مبارکه دوم کی که بعد از
توتش اولاد صغیر یا غعیف داشته باشد باید اموال
آنان را بشخص امینی تسلیم کنند و برای امین حق -
معین مقرر دارند تا از مال صغار تجارت یا گنبد
کند یا در محل شرکائی گذارند و هر چه از تجارت و گنبد است
آید بشخص امین حق مقرری خود را پسردارد و چون صغار
بعد رشد و بلوغ رسند اموال را با رج و متاعیکه
بدست آمده جره **اره** با ایشان تسلیم نمایند و اما
در خصوص حد بلوغ پسریا دختر درجه سن است متوال
شده و این عین عبارت متوال و جواب است متوال از بلوغ

و بلوغ در تکالیف شرعیه جواب بلوغ در پانزده است
نساء و رجال در این مقام يك سان است هم چنین در -
السواح مقدمه سه حضرت عبداله با روح ما سواء حد
بلوغ سن پانزده تصریح شده چنانچه در لوح علی -
اگیر پنداری که در ساره اقتصران و حد بلوغ متوال -
نموده جواب اینست قوله تعالی اقتصران بعد از بلوغ
زوجه سن پانزده است و قبل البلوغ جائز نه لهذا
بهر عذری ممکن نمیگردد بعد در متعذر شوید که ما بین
کیلیت متعذر است ولی بحکم تا سبب تکدر قلب او نشود
بوسا ئلی تثبیت نمائید که نه او دلگیر گردد و نه
مخالف امر گنبد امری جاری شود لا تبدیل
لحكم الله ذلك الدين القيم و من يتعد عن حدود الله
فاولئك هم الخاسرون الى آخر اللوح از این بیان
مبارک دو مطلب مفهم میشود یکی حد بلوغ دختر
و سر و مساوات حقوقشان یکی لزوم رضایت والدین و
در سائر السواح البیبه تحصیل رضای والدین را در جمیع
امور گنبد شرک با صرح بیان تصریح و تاکید شده از
آن جمله در لوحی که بافتخار حضرت سید اشرف
زنجانی از قلم اصلی نزول یافته قوله جل اقواله
اننا ارجعناك الى محلك فضلا على امك اننا وجدناها
في حزن عظيم اننا وصيناك في الكتاب بان لا تعبدوا

لازم است چنانچه در قرآن میفرماید -
 وَاَنْ جَاهِدَاكَ لَتَشْرَكَ بِي لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ
 فَلَا تُطِعْهُمَا باری معلوم شد که در
 این امر مبارک من بلوغ در پسر و دختر
 مساویست چه که شرعاً سلام حسد
 بلوغ پسر را از اكمال و اتمام پانزده
 سنه است ولی دختر بعد از اتمام نه
 سنه پسوده چه که در مواهین مسلمین
 مسلم است که حضرت صدیق به طاهره
 ساطعه دختر رسول الله نه ساله
 بود که بحاله حضرت امیرالمو
 منین داخل شد و یکی از اعتراضات
 مسیحیان بر اسلام همین است بلکه
 بر سهیل طعنه و استهزا میکنند دختر
 نه ساله باید با عروسک بازی کند مخصوصاً
 در کتاب سنجش حقیقت که اخیراً در رد
 اسلام تالیف شده در صفحه منوبه که
 عایشه در سن هفت سالگی مخطوبه رسول الله
 شد و در نه سالگی زفاف واقع شد و در آنوقت عایشه با
 عروسک بازی میکرد ولی ما بهائیان جمیع مظالم قدسه الهی را منقهر
 بفعل و ما بشنا و بحکم ما پدید میدانیم

و در احکام و اوامرشان لب از چون و چرا بسته ایم هر یک از
 احکام نافذه مطاعه ایشان را بر حسب مقتضیات زمان و مکان بر
 وفق حکمت و مصلحت میشناسیم و مطاع و متبع میدانیم خلاصه
 القول چون در آیات الهیه و بیانات مبین آیات سن بلوغ پانزده
 است یا باید پانزده تمام و کامل شود و در شانزده داخل شود
 لذا محض استیضاح محفل مقدس ملی بهائیان ایران از ساحت
 قدس حضرت ولی امرالله جل شانته سؤال نموده اند و جواب -
 صریح نازل شده که سن بلوغ در پسر و دختر بعد از تمام شدن
 پانزده سال است و چون لوح مبارک حاضر نیست که عین هیارت
 در این توره درج شود بتحریر مضمون بیان مبارک اکتفا میگردد

نظیر ذلک بعد ادا حق الله والدین لو توفوا علیهم و تجیر

الاسباب للکهن واللعن النیت بالعمرة والاعتزاز کذلک حکم مالک
 العبد والتائب

چون در شریعت مطهره اسلام اگر کسی در زمان حیات و صحت
 عقل و مزاج وصیت نمیکرد و درباره دین یا ادای خمس و زکوة و
 رد مظالم چیزی تعیین نمی نمود کسی حق نداشت که يك دينار
 از ترکه میت صرف دین و کفن یا ادای دین نماید یا از بابت -
 خمس و زکوة دينار تعیین بدهد خصوصاً اگر میت وارث
 صغیری داشته باشد و لکن در این امر مبارک چنین نیست بلکه
 تقسیم ارث بترتیب مذکور بعد از ادای دین میت است اگر میت

مفروض باشد و همچنین بعد از ادای حقوق الله است اگر
بر ندمه داشته باشد و همچنین بعد از سخاوت دین و کفن و
حمل میت به عزت و احترام موافق شئون است خواست شخص در
حال حیات در باره دین و کفن و ادای دین خود یا ادای
حقوق الله وصیت کرده باشد یا بدون وصیت فوت شده باشد
باید اول از متروکات آنچه لازمه شئون است لایقه است در —
تجهیز اسباب حمل و دین و کفن مصروف شود بعد از مخلفات
و متروکات تا اگر قرضها حقوق الله بر ندمه داشته ادا شود
انگاه هر چه باقی ماند بر حسب حکم کتاب در میان وراثت تقسیم
گردد چنانکه در خصوص هر یک از مراتب مذکور از مصدر
امر مبین منصوص شوال و استیضاح شده و جواب از قلم اعلی
یا مرکز مینائی در نهایت وضوح نازل گشته اکنون همین عبارات
مبارکه شوال و جواب را در خصوص هر یک در این اوراق درج
مینمایم "شوال حقوق الله و دین میت و تجهیز اسباب کسدام
مقدم است جواب تجهیز مقدم است بعد ادای دین بعد
از اخذ **مسئله ۱۰۰** چون حقوق الله و اگر مال معادل دین نباشد
آنچه موجود است بمقتضای دین قلیلا و کثیرا قسمت شوند
و در این خصوص مناسب چنین که قسمتی از بیان مبارک حضرت
عبداللہا نیز نیست بخش این اوراق کنیم در صورتیکه شخصی
فوت شود و مفروض باشد و بهیچ مالیه چیزی نباشد بایست
مومنین دین او را ادا کنند و راضی نشوند که متوفی مدیون بماند

قوله تعالی "اگر نفس از احبای الهی فوت شود و قرض داشته
باشد و چیزی نداشته باشد باید یاران همت نمود و قرض —
او را بدهند مثلا اگر من قرض داشته باشم و از این عالم بگذرم
باید شما ها بگوئید که جمیع قرضهای من داده شود چنانکه
نفر در بغداد و عکا از یاران فوت شدند و مدیون بودند و —
چیزی نداشتند من قرض آنها را دادم چه فرق میکند چه دین —
خود انسان باشد چه دین دوست انسان همین فرق نمیکند شاید
بیش مردم فرق کند ولی نزد ما نباید فرق بکند باید دین هر
کدام از احبای الهی را دین خودمان بدانیم علی الخصوص —
کسیکه چیزی داشته باشد یا زمین یا خانه یا اسباب و غیره بایست
احبا آنها را بفروشد و قرض را بدهند تا شخصی که فوت شده
است يك پول مدیون کسی نباشد خیلی باید احبا بمی همت
بکنند که قرض میزرا محرم را بدهند بچنان نوبت محبت مرا برسانند
من خیلی او را دوست میدادم چونکه من بینم خادم امر است از این
و راحت و خوشی تعظیلید این احبای الهی هر يك مثل يك عضو ^{فوت شده} است
فعال و يك عضو معطل ساکن متحرك ملکی متحرك نیست مثلا
چشم يك عضو از اعضا است باید همیشه به بیند گوش يك عضو
از اعضا است باید همیشه بشنود دست يك عضو از اعضا است
باید متحرك باشد اما اگر چشم یا گوش یا دست مظهر این افعال
نباشد بی ثمر است مثلا دست اگر حرکت نکند عاقبت خشک میشود
همینطور هر يك از احبا عضو از اعضا هستند باید فعال

باشند جناب نون عقیقست فعال فرق است میان نفسی که جمیع
اقال و آفتوش خوشی و راحت و شادمانی این دنیا را فانی -
است و هیچ فکری جز این ندارد و میان نفسی که خوشی و شاد
دمانی و راحت خود را فدای حق کرده باشد جز رضای حق
مقتضی نداشته باشد همیشه فکرتش این باشد که چه کم کیسه
موفقی برضای الهی باشم **الی آخر** بیان الاحوال از جمله مسائل
که در این موضوع ذکر و بیان لازم است اینست که قبلا ذکر شد
که خانه مسکونی به پسر بزرگ، شرخصی یافته با وجود این باید
دانست که این حکم محکم در صورتی است که شخص متوفی مقروض
نیباشد پس اگر مدیون باشد ادای دین بر هر چیز مقدم است
و باید بیت مسکون فروخته شود و دین میت ادا گردد چنانچه
از مصدر عزت سؤال شده و از تم مثبت جواب صدور یافته است
عین عبارت سؤال و جواب اینست :

* هرگاه شخص متوفی حقوقی الله یا حق الناس در ذمه او باشد
از بیت مسکون و البسه مخصوصه و سایر اموال با التمسعیه بایسد
ادا شود یا آنکه بیت و البسه مخصوص ذکر است و دیون بایسد
از سایر اموال داده شود و هرگاه سایر متروکه وفا نکند بدیون
چگونه معمول شود -

جواب دیون و حقوق از سایر اموال داده شود و اگر اموال -
وفا نکند از بیت مسکون و البسه مخصوصه ادا شود *

مسئله دیگر که ذکرش در این مقام مناسب است بیان وجوب صلوة

میت و وقت آنست اول وقت نماز قبل از دفن است و این صحن -
عبارت سؤال و جواب است :

* سؤال از وقت نماز میت قبل از دفن و یا بعد از آن و توجه
بقبله لازم است یا نه -

جواب ادای صلوة قبل از دفن و اما القیلة اینما تولوا فثم وجه الله
یعنی قبلة لازم نیست بهر طرف بایستید صحیح است ثالثا
نماز میت باید بجماعت ادا شود چنانچه در ضمن بیان نماز
پومیه سابقا بیان شد رابعا نماز میت مخصوص گیاراست و برای
اطفال که فوت میشوند نماز میت واجب نیست و اما کیفیت صلوة
میت در ضمن بیان نماز واجب مشروحا بیان شد و در این مقام
تکرار لازم نیست و چنانچه عرض شده که نماز میت برای اطفال
واجب نیست عبارت سؤال و جواب این است :

* سؤال وضع خاتم که در کتاب اقدس نازل شده مخصوص گیار
است یا صغار هم داخلند -

جواب مخصوص گیاراست و همچنین صلوة میت اتم مخصوص گیار
است //

اگر کسی اعتراض کند که دفن اموات رعایت احترام چه لزومی دارد
جواب گوئیم احکام الهی مشتمل بر حکم بالشفه است اگر چه
آن حکمها از ادراک ما مستور است چه بسا اشیا باشد که تا بهر
انرا ادراک و مشاهده نکند عقل از تصور و ادراکش عاجز است
از آنجمله در سقوط جنین از رحم مادر از مصدر امر سؤال شده
جواب از تم مثبت صادر شده و توله جلست عاقله * خلق جنین از
برای تعویض است و هر نفس از ادراک گنه حکمة الهی عاجز

بوده و هست عقل فی الحقیقة آیه اعظم است در انسان طوی
از برای نفسی که باتفاق است و لکن مع عقل مقام و سمو رتبه
از مشاهده میشود از ادراک اکثر اشیا عاجز است بجهت عقل
از گواهی بصراحت اگر چشم نخل را مشاهده ننماید عقل عالم
اشعار و اوراق و اشجار و اقسام و افعال را در نوازه ادراک نکند
کجا قبل از بهت عقل ادراک نماید که شش در عالم یافت می
شود که ذره آن جمیع عالم را بسوزاند و ریاد نماید و معدن و
مفقود کند البته بد قدرت حق آن جنین را به عالم کمال رساند
نه عالم الهی منحصر باین عالم است و نه قدرتش از شش منوع
و نه قوتش محصور باسیاب این عالم و چون ثابت و محقق شد
که منبع او تمام و کامل است و آنچه مشاهده شده و میشود
بمقتضای حکمت است در اینصورت نزد هر نفسی ثابت و محقق
میشود که از برای آنچه ناقص مشاهده میگردد تمامیت و کمالیت
مقدر شده و ظاهر خواهد شد انه عوالم در الصانع العظیم
الحکیم

نقل از فیصلی که بافتخار حاجی آخوند ایادی از قلم اعلی
نزول یافته.

خطبه فی شرح آیه اعظم
قُلْ هَذَا لِبُحُورِ الْعِلْمِ الْمَكُونِ الَّذِي لَنْ يَتَغَيَّرَ لَأَنَّهُ
بُدِّعَ بِالْعِلْمِ الْمُدَّةِ عَلَى الْأَسْمَاءِ الْمَكُونِ الْعِلْمِ الْمُسْتَبْعِ
وَمَا حَصَّنَاهُ لِلذَّيَّاتِ هَذَا مِنْ قَوْلِ الْعَلِيمِ لِيَتَكُونُوا لَهُمْ

الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

معلوم آیه اول چنین است که تقسیم میراث بدین ترتیب که در
کتاب مستطاب اقدس نزول یافته اند و سرمدی است و هرگز
تغییر نخواهد کرد زیرا که از عدد نه آغاز نموده و این عدد
مبارک با اسم اعظم مطابق و این علم مکتوبی بود که در این ظهور
اعظم ظاهر شد و الی الابد از تغییر محفوظ و مصون خواهد بود
زیرا این دور مقدس را امتداد عظیم است و بصریح بیان تا
پانصد هزار سال دیگر ظهوری در عالم باین عظمت نخواهد
یافت نه اینکه بعد از این ظهور ظهورات مظاهر مقدسه الهیه
منوع باشد و ظهور مظاهر الهی خاتمه یافته باشد و دیگر شریعتی
تشریح و تجدید نشود چه عقیده ما بهائیان مانند تقالید موهومه
ملل و ادیان سائره نیست که بدالله و مغلول و قیوضات داشته
مستمره الهی را مقطوع و مختوم بدانیم معاذ الله بلکه معتقدات
ملل را قدح و ذم میکنیم نهایت آنکه بموجب نصوصی قاطعه
صریح ظهورات آتی را در ظل این ظهور اعظم و مستغنی از
قیوضات جمال قدم جل اسم الاعظم میدانیم چنانچه حضرت
عبدالبهاء جل ذکوه الاعلی در لوحی راجع بظهورات بعد
میفرماید قوله تعالی

اما العاقل المقدس سالتی تاتی متبعی فی ظل من النعمان
من حیث الاستفاضه هم فی ظل جمال القدم و من حیث الانفاذ
یعدل ما یشاء

یعنی مظاهر الهیه که بعد از این ظهور ظاهر خواهند شد
از حیث تبار بخشی مستقل و مختارند و از حیث تباری جوئی -
مستفیان از جمال قدم اند چنانچه انبیاء اولوالعزمی که بعد
از حضرت ابراهیم مبعوث شدند مانند حضرت کلیم و حضرت -
مسیح و حضرت خاتم الانبیاء با اینکه مستقل و صاحب کتاب و
شریعت جدید بودند مع ذلک سنن و آثار حضرت خلیل در
شرایع مقدسه ایشان مجری و متبع بود چنانچه بعضی قرآن -
حضرت رسول اکرم مأمور متابعت سنن ابراهیم بود قوله تعالی
"فاتبعوا ملة ابراهیم" ایضا بامت خود امر متابعت سنن ابراهیم
میفرماید .

"فاتبعوا ملة ابراهیم حنیفاً" و این معنی از الواح مقدسه -
حضرت عبدالباقی جل اسمع الاعلی در کمال وضوح و مفهومی و مستفاد
میکرد که چون از تعبیر آیه مبارکه "یدیر الامر من السماء" الی الارض
سؤال کرده اند جواب از مرکز میثاقی چنین نازل شده قوله تعالی
"از آیه مبارکه یدیر الامر من السماء" الی الارض ثم یعین الیه
فی یوم یوم مقداره الف سنة ما تعدون" سؤال نموده بود پسند
این یوم یوم قیامت گیری محمد و طایفه عظمی است زیرا در آن
یوم آثار و وقایعی و انوار و حوادثی و شئون و بدایعی و حقایق
و اسرار و احکام و آثار ظاهر گردد که پنجاه هزار سال -
کجایش ظهور آن انوار نداشته باشد و دیگر آنکه در آن یوم که
که میقات یوم معلوم بود احکام و شرایع و آثار و فیوض و تعالیم
هزار سال بلکه مانند هزار سال جاری و ساری است این هزار

سال با پنجاه هزار حدود تقریبی است و کتابه از احقاب و دور است
و در آن یوم موجود فیوضات الهیه و اوصاف از ملکوت رحمانیت
و سما" فردانیت نازل و چون آن فیوضات در عالم ادنی الی الابد
استقرار نیابد بلکه آن نور ساطع باز بکوکب لامع عود نماید و
آن باران رحمت که از فیوضات بحر احدیت استسماز به محیط عظیم
راجع گردد چنانچه ملاحظه نمودید که در یوم ظهور نقطه سقران
روسی له الفدا" انوار فیوضات از آن نور لامع بر عالم امکان واضح
و مشهود و ساطع گشت و هزار سال آن فیوض رحمانی بر تلال و دیار
و حقایق مسکات فائز بود و چون دور منتهی شد آن آثار راجع
بملکوت غیب شد پس اشراق جدید شد و نور بدیج خلق نمود راه
هدایت واضح گشت دلیل جلیل ظاهر شد و سبیل حضرت ترجیم
مکتوف و اشکار شد بهار الهی چنان بذل و بخششی نمود که در آفتاب
تربت جنت آبسی را زینت بخش ملکوت اعلی کرد این نور جدید
که در یوم سعید علم افراخت فیوضات و انوار و اسرار و آثار و بینات
تا پانصد هزار سال جاری است "الی اخر اللق" و نیز صریح الواح
الهییم فی همین بیان مبارک را معلوم و مشهود میداد از آن جمله
در این لوح مبارک صریحاً و واضحاً من غیر تأویل میفرماید قوله
جل کبریا که لیس لیس فی العباد بعد و اللغات فی التزییر
واللواج قل لو یظهر فی کل یوم احد لا یستقر امر الله فی العدن
والبلاد هذا الظهور یظهر نفسه فی کل خمس مائة الف سنة
مرة واحدة کذلک کشفنا القنا و ارفعنا الاحجاب طوبی لمن هصرف

مراد الله من عرفة یعنی قلبه و یستقیم علی الامر علی شأن
 لا یزل من فی الابداع قد کشفنا فی هذا اللق سر من اسرار
 هذا الظهور سترنا ما هو المکنون لثلاث ترفیضها الفجار
 یعنی خوشتا بحال کسیکه تربیت کند بندگات را با حکام خداوند
 که نازل شده در کتاب والواج یگو اگر ظاهر شود در هر روز
 کسی استقراری باید امر الهی در شهرها و بلاد این -
 ظهور هراته ظهوری است که در مدت پانصد هزار سال پند
 مرتبه ظاهر میشود چنین برداشتم نقاب را بلند کردم حجاب
 را خوشا آنکسی که بشناسد مقصود الهی را هرگز بشناسد مسرور
 میشود قلب او و مستقیم میشود بر این امر بشانیکه نمی لغزاند
 او را اهل عالم ما ظاهر کردم در این لوح سری از اسرار این
 ظهور را و مستور داشتم آنچه پوشیده است برای اینکه خوشا
 فجار بلند نشود و از الواح عیدیه حضرت عبداله باجل بیانه
 نیز امتداد این دور مبارک و هم بقای آثار معلوم و مفہوم میگردد
 کتا پانصد هزار سال باقی است ولی مقصود این نیست که تا
 پانصد هزار سال دیگر مظهری از مظاهر الهی ظهور نمیکند
 و شریعتی تشریح نمیشود نهایت قبل از هزار بصریح بیان -
 جالب مبارک ظهور متعجب و محال است در مقام خود آیات و -
 الواح منزله در آن خصوص مبدع خواهد شد و نکته دیگر نیز از
 الواح مسطوریه میتوان ادراک نمود و آن اینست که از برای هر
 یک از ادیان و شرایع مقدسه الهیه دوره تا سیم و دوره تدبیر

و شریعت و دوره عروجی مقرر بوده مثلا در دین مظهره اصلاحیه
 دوره تا سیم عبارت از ایام حیات رسول الله که شارح شریعت است
 و دوره تدبیر ایام حیات عروجیه الله اولیا دین و ائمه ظاهرین
 که مبین کتاب و حافظ دین و مرقی شریعت سید المرسلین بودند
 در مدت دوست و شصت سال و دوره عروجی از صعود حضرت
 عسکری تا مدت هزار سال تمام که عبارت از ایام یوم ربانی است سه
 موجب آیه مبارکه * قل لکم عباد یوم لا یتأخرون ساعة ولا -
 یستقدمون و آن یوما عند ربک کالفرسنة ما تعدون و پس از هزار
 سال تمام که حیات عروجیه الهی تجدید شد اما چون در این ظهور
 اعظم کلیه امور بهیشت بیت العدل اعظم در تحت ریاست ولی امر الله
 محول و مرجع است لهذا امتداد عظیم است و ممکن است تا هزار
 ان سال ظهوری نشود چنانچه از بسیاری از الواح مقدسه مرکز
 میثاق معلوم و مفہوم میگردد از آنجمله این لوح مقدس است قوله
 جل بیانه و اما از بیان الف سنه در کتاب اقدس مراد این است که
 قبل از الذقطنیا ظهور متعجب و مستحیل است و جمیع نفوس مقدسه
 در ظل مبارک ولی بعد از الف سنه مصطلح بین تاسر متعجب و -
 مستحیل نیست حال آن مدت احتمال دارد میشود که هر روزی
 عبارت از هزار سال شود چنانچه در قرآن میفرماید ان یوما عند
 ربک کالف سنه مقصود اینست که بعد از انقضاء الف سنه مصطلح بین
 تاسر ظهور تانی و ثلثی محتمل نیست شاید امتداد زیاد یا بدانی آخر
 اللق و اما مفہوم آیه مبارکه دوم اظهار فضل و نهایت در حق زنده

است میفرماید آنچه بدست میسر ندادیم یعنی نه سهم دیگر
بر احصاء نه به اضافه کردیم و از دیگران نفر کردیم این
محضر قابل و رحمت بود بر آنان تا سبب شکرگذاری ایشان به
پسرود کار بسیاران خود گردد.

نظم
.....

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ لَا تَعْتَزُّهَا يَا مَعْشَرَ النَّفْسِ أَتَيْتُمُو
مَّا أُمِرْتُمْ بِهِ مِنْ مَّطْلُكِ كَيْبَانَ وَالْمُخْلِصُونَ يَكُونُ -
حُدُودُ اللَّهِ مَّا الْحَيَوَانُ لِأَهْلِ الْأَدْيَانِ وَمِمَّنْ أَلْحِكْمَةُ
وَالْفَلَاحُ لِمَنْ فِي الْأَرْضِينَ وَالْأَسْمَاءُ *

نفوس موقفه ای که بصر و بصیرتشان از انوار هدایت و عرفان -
روشن و منیر گشته و از ظلمات طبیعت نجات یافته بشاهراضجات
رسیده اند بیقین میباید میدانند که تشبیه چیزی که کامل راحت
و آسایش بشر است فقط شرایع و ادیان الهیه است که در هر
عصر و زمان بتوسط یکی از مظاهر مقدسه الهی تشریح و تفسیر
شده و میشود و صلاح و فساد و مسائل و اسباب هدایت و -

ضلالت مشروحا تبیین و توضیح گردیده و از هر جهت
حجت الهی بر مردم خلق کامل و بالغ شده تا کدام عاشق صادق
با دلبر سعادت دست درآویزش گردد یا کدام جاهل غافل خفاش
صفت چشم از انوار شمس حقیقت بیوشد و آن هیاکل قدسیه اول
میری نوع بشرند که جامعه انسانیت را بشاهراه حقیقت راه داده
و پسر منزل سعادت و راحت میرسانند و ایشانند اول معلم الهی

که نوع انسانرا در مکتب توحید و دیستان تجرید درس معانی و
بیان و حقایق و دقائق عرفان و ايقان میاموزند و از همهجیت و توحش
نجات داده بمقام بلند انسانیت و تمدن میبرسانند و از تحالیم
جان پرور خوشمقاصد و شریور و ناقص عالم طبیعت را بمقتضای
و کمالات تبدیل مینمایند و ضمیرا شعله نفس و هوای را بفوائد و
نتایج بیوتقوی دلالت و هدایت میفرمایند و اما اشخاص که در
هر عصر و زمان در حفره جهالت و غیبار غنچه اند و در اسفل السافلین
فلین طبیعت ماوی هستند و مانند خراطین و کرم میباید در زیر
زیر بطن اوهام و خرافات قانع شدند و با قوه قاهره الهیه به
مقاومت و معارضه برخاستند و در ظلمت کفر ضلالت باقی ماندند
و از انوار ساطعه شمس حقیقت استغفار استغاثه نخواهند شد و
خود را از فیوضات ابدی محروم و بی نصیب نموندند تا در این عصر
مجید که در شمس حقیقت از افق کشور مقدس ایران درخشیدند

و از نوع بشر بر حسب عادت به موجب آیه شریفه " **كَمَا يَدَّكُم تَعْمَدُونَ**
نهیقا هدی و نهیقا حجت علیهم **الضلالة** فرقه بنور هدایت میباید
شدند و از انوار مشرقه این دوشمس حقیقی مستشش و مستنیر گشتند
و جمعی دیگر بهضلال اوهام تسلسل جستند و شیاطین عصر اولیا
دانشمند و پیروز آنرا بر متابعت حق ترجیح دادند اما نفوسیکه
بشریقات الهیه موفق شدند و بمعرفان مشرق وحی فائز گشتند و از
غرقاب کفر نجات یافتند مشمول فضل و رحمت منبسطه جمال قدم جل
اسم الاعظم شدند لهذا در این آیه مبارکه به فضل و عنایت عباد
را از پیروی نفس و هوای نفس و متابعت احکام مقدسه خود امر میفرماید

و بعد از تجاوز از احکام متذکّر میگرد و میفرماید این است احکام الهی بهر آن نفس خود از احکام حق تجاوز نکند و به آنچه از مطلق بیان رحمت مأمور شده باید متابعت کند چه از باب خلوص و رستگاری می بیند و در سائر احوال الهیه این نصیحت مشفقانه مگر از قلم اعلیٰ نزول یافته از آنجمله ^{در} لوحی میفرماید قوله جل و علاه:

"ای دوستان این مظلوم **ثکم** نمیباشد مگر آنچه مصلحت شما در آن بوده از نصیحت او مکن و بهر آن خود میگردانید."

و در لوح دیگر میفرماید قوله تعالی شانه

یسرای دوستان بشنید ندای دوست حقیقی خود را و بآسیا

دنیا و آنچه در اوست مشغول نشوید و خود را از زیارت جمال

محیوب جان متنوع نفرمائید و تمیخواهد برای شما مگر دولت

باقی و ملک دائمی را و هرگز برای خود چیزی نخواستیم

مقصود از **جز ظهور عدل و احسان** وصول احیای بحال -

قدس باقیه نداشته و کفی بالله شهید او من عند علم الکتاب *

و در لوح دیگر میفرماید قوله جل و علاه

"الین برکل لان و واجبی است متابعت احکام الهی و از اعظم

احکام حکمت است جمیع بآن مامورند و تفصیل آن در احوال عربی

و فارسی نازل شده باید ملاحظه نمایند و بآن عامل گردند و

و در لوح دیگر که بافتخار این ذبیح از قلم اعلیٰ نازل میفر

در اول امر حق جل و علاه ناظر باقیال وسته بود و چه که قبل

از نزول او امر و احکام اظهار نمود و الفتای گفته فرمود هر نفس من غیر تو ندانم قبول تو را و بکن خیر فاق و بعد از ارتفاع سما حکم الهی و امران شمار امر بر کل لان و واجبی که بآن شما نباید بآن عامل شوند *

و در لوحی که بافتخار میرزا محمد تقی نازل میفرماید تواسه جل قوله

"همانقسم که ذکر و اقبال و طاعت نزد حق مقبول و مذکور و

مصدق همانقسم اعمال تا لایقه مردود و غیر مقبول چه بسیار

از امور که واقف شده و حق آنرا ستر فرمود و البته این شیوا -

کنش ازین و جزایش از حق * انی آخر

و در لوح مرحوم عندلیب میفرماید قوله جل و علاه

"بگو ای اصل بهای از هر یک اگر عمل تا لایقه ظاهر شود او

ناصراعدای حق بود و هست چه که نفس فاعلند بجز در اصفا *

عمل منکری تا رفساد برافروزند و با انتشار عمل آقا نمایند و نسبت

آنرا بعد از راجع کنند مگر از قلم اعلیٰ این کلمه علیا نازل جنود ی

که ناصر حقند اعمال و اخلاق پسندید بود و قائم و سرور این

جنود تقوی الله است آذانی که لایز اصفا * این ند است قلیل

مشاهده میشود * انی آخر

باری فضل و عنایت حق در باره عباد خود نه بعد است گفتنی

و چه بر زبان و بیان بشواید از عهده و برآید در این مقام فقره دیگر

از اول منزله از قلم اعلیٰ مرقوم میشود چه عاقل و خیر از نظیره

یہ بند رہا مہرہ قولہ بیل احسانہ

تا اعمالی و اولیائی نسیم عزت ملکوتیں محبت رب العالمین ۔
عاشقین خود را نہایت ندارد چه که اصل موجود اتر از اہ - قدره
از بحر حب خود اقمیدہ است چنانکہ خلق عوالم البیہ نہایت
ندارد مراست محبت او ہم غایت نداشته و ندارند ان یا عبادی
ایلی فاحیون ان یا عاشقانی ایلم عاشقون *

و بیانات حضرت عبداللہؑ عن اسمہ الاعلیٰ در امر بلوغ احکام و از امور جنسی از تجاوز از حدود و قوانین الهیہ بقدری تاکید فرمودہ است کہ حد ندارد و راینورقہ بدو سہ فقرہ اشفا پیشداد از مجموعہ در لوحی میفرماید قوله تعالی :

۴ اما شما از تعالیم و وصایای جمال مبارک بقدر سرسوزن تجاوز ننمائید چه ناقص که در الواج تجلیات و اشرافات و کلمات بشارت و مکتب مثبت بهمان نوع حرکت ناعاید *

و در لوحی که در ایام اقامت در مصرازه پراخه میثاق صادر گشته
میفرماید: قوله جبل بیان :

جمال وقت آتشکده پاران بشیریں خلق رحمان بردارند و بموجب
وصایای جمالی مبارک بحسب جمیع مشهور گرددند و ششصد و شصت
الحسین بر خیزند و بموجب تصایح جمال مبارک عمل نمایند تا
احکام رحمانی و تعالیم ربانی و فرائض ایمانی از حیز سطور بحیز
ظهور آید و حصول پذیرد و این شجر ثمر بخشد و این گفت
آبیار گردد و حسب احوال و اخلاق باید تطبیق آیات کتاب نمود

و بموجب تعالیم حرکت کرده و سپس نورانیت جهانی و ظهور

و در این نیکو میفرماید قوله الاعلى :
و در این نیکو میفرماید قوله الاعلى :

مانند * الى آخرياته

و این مقدار که ذکر شد بر آن بنده گمان آستان الهی که در اجراء
و امر و احکام سعی نموده و می نمایند و مایلند که عظمت امر و
آثار جمال مبارک را معلوم بآهل عالم باشد و می نمایند گفت است

نماز میں ہاتھ کی وضو

قَدْ كَبَّ اللَّهُ عَلَى كُلِّ مَذْبَهِ أَنْ يَجْعَلُوا فِيهَا جِثَّ الْعَدْلِ
وَيَجْعَتِ بِهِ النُّفُوسُ قُلُوبَ عَدَدِ الْيَسَاءِ وَإِنْ أَرَادَ أَنْ لَا يَأْسَ
لَيَسُونَ كَلَامُهُمْ يَدَ حُلُونِ حَضَرِ الْعَالِي الْأَعْلَى
يَرُونَ مَنْ لَا يَزِيدُ بِنَيْبِ لَيْسَ أَنْ يَكُونُوا أَمْسًا الرَّحْمَنِ
بَيْنَ الْأَمْسِ وَكَلَّا اللَّهُ لَمَنْ عَلَى الْأَرْضِ كَلَّمَا وَمَا وَدَّ أَنْ
مُضَالِ الْعِبَادِ لَوْهَ اللَّهِ كَمَا يَشَارُونَ فِي أَمُورِهِمْ وَ
يَحْشَاوَانَهَا هُوَ الْمُتَارِكُ لِحُكْمِ رَحْمَةِ الْبِقَارِ بِأَمْنٍ أَنْ
يَدْعُوهُمَا هُوَ الْمُصَوِّرُ فِي الثَّلَا بِأُكُلِي الْأَنْفَارِ

در این آيات مبارکه امر بتأسيس بيت العدل و بيان تعداد اعضا
مجله آن و بيان وظائف و تكليفات رجال بيت العدل در
موقع حضور اجتماع و اهميت آن بر جميع افراد بهائى در نهايت
وضوح و بدياهت است كه اين امر مهم مستغنى از شرح و توضيح

و بیان لزوم و اهمیت آتیه من ذلک چند فقره از الوان مقدسه
 الهیه و مرکز میثاق روح العاشق لشرفه القدا در این اوراق
 مندرج و مستطوره میگرد که اینموضوع نیز مسکوت عنه نماند باشد
 از آنجه این لون مبارک است که آیات اول این لون بعینه
 عبارات مبارکانه در است مگر اندکی عبارت این لون مبارک با
 آیات شریفه کتاب مستطاب اقدس تفاوت دارد قوله الاشع الاقدس
 هو الحاكم علی ما يشاء قد كتب علی کل مدین بقایان يجعلوا فیها
 بیت العدل و یجتمع فیہ النور علی عدو البیاء و ان از داد لا
 باس و یرون کاتبهم یدخلون محضر الله العلی الاعلی و یرون من لا
 یری و یشع فی لهم ان یکنوا امثالاً لرحمته یمین اهل الامکان و یوکلاه
 لمن علی الارض کلها و یشاؤون فی مصالح العباد لوجه اللعنا
 یشاؤون فی امورهم و یختارون ما هو المختار ذلک امر بکمال العزیز
 الغفار

جمال قدم مخاطبیا للام میفرماید در هر مدینه شی از مدائن
 ارض با سمعدل بیشتر بنا کنند و در آن بیت علی عدو داسم اعظم
 از نفوس زکیه مقدسه مجتمع شوند و باید آن نفوس حین حضور جنات
 ملاحظه کنند که بین یدی الله حاضر میشوند چه که این حکم حکم
 قلم قدم جاری شده و لاحظه الله بآن متوجه و بعد از دیود باید
 و کائنات نفس العباد را مریوم صالحی کل تکلم نمایند مثلاً در تبلیغ
 اموال فاراد چه که این امواهم امور است تا کز گفتن واحد در
 سران واحد به وارد و جمع من علی الارض دیگر واحد مشاهده

شوند و همچنین در آداب نفوس حفظ ناموس و تعمیر بلاد و سیاست
 اثنی جملها الله اما للبلاد و جزو العباد ملا حظه کنند و تبلیغ
 امواله نظر بحال اوقات و اعتبار ملا حظه شود که چگونه مدخلت است
 و همچنین سایر امور و آثار مجرد دارند و لکن ملتفت بود که مخالف
 آنچه در آیات الهی در این ظهور عرض مدانی نازل شده نشود چه که
 حق جل شانه آنچه مقرر فرموده همان مدخلت عباد است انه ارحم
 بکم منکم انه لم و العليم الخیر و اگر نفوس مذکوره بشرایط مقرره عامل
 شوند البتة بعنايات غیبیه مبدء میوند این امری است که خیرش
 بکل راجع میشود بسیاری از امور است که اگر اعتنا نشد ضایع و باطل
 خواهد شد چه بسیار از اطفال که در ارض این اب وام مشاهده میشوند
 اگر توجهی در تعلیم و اکساب ایشان نشود بی ثمر خواهند ماند
 و نفس بی ثمر موشن ارجح از حیات او بود و همچنین در افضیا و اعزّه که
 بعلمت ضعه و بیبری یا امر آخر بقدر ذلت مبتلا شده اند باید در کل
 این امور و امورات دیگر که متعلق بارس است این نفوس لله تفکر و تدبیر
 نمایند و آنچه صواب است اجرا دارند اگر عباد بطرفی قواد ناظر شوند
 یقین میدانند که آنچه از بعد امر نازل شده محضر خیر است از برای
 من علی الارض کل باید بمثابة جنات باشند از برای بگذر
 فخر انسان در حکمت و عقل و اخلاق حسنه بوده اند و در جمیع
 زخارف و کجور غرور کل از تراب مخلوق و باور راجع از اهل بها زینت
 انسان با سیاق دنیا نبوده بلکه موهبا حق عزز اعززه و عظیم و صبیح
 و آداب بوده شما لثانی بحر احدیه باید در لولو ملاحظه کنید که
 «عاز عزت» و بنظر او بود اگر او را در حیرت های بسیار لطیف

بگذرند آن حیرت‌ناخ ظهیرات طراوت و لطافت او خواهد شد زینت
 او بنسب اوست گسب این زینت نماید و از عدم اسباب ظاهره محزون
 میباشد این اشجار و روضان خود را از ارباب ریح الهیه متبع میکنند
 و از نجات کلمات حکیمه ربانیه محروم ننمایند عنایت بقامی است که
 مع غفلت کل و این بلیه گیری در سجن عکا از قلم ابی جاری فرموده
 آنچه را که خیر عباد او بوده اند هوا لغفور الرحیم و از احوال مقدسه
 حضرت عبد البها از اسماء الابهی بقسمتی از روح این لوح مبارک -
 اکتفا میکنیم تا ریشه نشان تهر قطره دلیل بچوگرد و قوله عن پیانسه
 از حکمت حواله بعضی احکام مهمه به بیت العدل سؤال ندوده -
 بود بدو اولاً آنکه کور الهی صرف روحانی و رحمانی وجودانی است
 تعلق جسمانی و هلی و شئون ناسوتی چند آن ندارد چنانکه در -
 حضرت مسیحانی نیز روحانی محض بود و در جمیع انجیل جز حکم منبع
 طلای و اشاره بر حق است نبود جمیع احکام روحانی و اخلاق رحمانی بود
 چنانچه فرمودند ما جانی بین الانسان لبین العالم بل لیحیی العالم
 حال این دو را عظم نیز صرف روحانی و معطی زندگانی جاودانی است
 زیرا اساس دین الله تزیین اخلاق و تحسین صفات و تعدیل احوال
 است و مقصود اینست که کینونات محتجبه ب مقام مشاهده فائز گردند و
 حقائق ناقصه نورانی شود و اما احکام سائره فرع ایقان و ایمان و اطبیان
 و عرفان است با وجود این چون در مبارک اعظم ادوار الهیه است
 لبند اجام جمیع مراتب روحانیه و جسمانیه در کمال قوت و سلطنت لهذا
 مسائل کلیه که اساس شریعه الله است منصوص است ولی متفرعات راجع

به بیت العدل و حکمت آن اینست که زمان هر یک متوال -
 نمائند تغییر و تبدل از عناصر و لوازم امکان و زمان و مکان
 است لهذا بیت العدل به مقتضای آن مجری مینماید و همچو
 ملاحظه نشود که بیت العدل به تقویری خویش قرائی دهد
 استغفر الله بیت العدل اعظم بالهام و تأیید حق القدس
 قرار و احکام جاری نماید زیرا در تحت و قایت و حمایت و صیانت
 جمال قدم است و آنچه قرار دهد اثباتش فرض مسلم و واجب
 متعین است ابد امیری از برای نفس نه قیل یا فیم آن بیست
 العدل الاعظم تحت جناح ربکم الرحمن الرحیم ای صونه و
 حمایت و حفظه و کلاشته لانه امر المؤمنین بالموقنین باطاعته تلك
 العصبة الطاهره و الثلث المقدسه القاهره فسلطنتها ملکوتیه
 رحمانیه و احکامها الهامیه باری مقصود حکمت ارجاع احکام
 مدنی به بیت العدل این است و در شریعت فرقان نیز جمیع
 احکام منصوص نبود بلکه عشر عشر از عشار منصوص نه اگر چه
 کلیه مسائل مهمه مذکور ولی الهیه یک کور احکام غیر مذکور بود
 علما بقواعد اصول استنباط نمودند و در آن شرایع اولیه افراد علما
 استنباطهای مختلف مینمودند و مجری میشد حال استنباط راجع
 به بیست بیت العدل است و استنباط و استخراج افراد علما را
 حکمی نه مگر آنکه در تحت تصدیق بیت العدل در آید و فرقی
 همین است که از استنباط و تصدیق همیشه بیت عدل که اعضا
 منتخب و مسلم غیر ملت است اختلافی حاصل نمیکرد ولی از -

استیاض افراد علما و حکما اختلاف حاصل شود و باعث
تفریق و تشکیک و تبعیض گردد و وحدت کلمه برهم خرد
و اتحاد دین الله مضاحل شود و بنیان شریعت الله
متزلزل گردد * الی انزل اللوح و اما شرایط و کیفیت
انتخاب در الواح مقدسه و صایا و لوحیکه بافتخار مرحوم
حاجی آخوند ابادی الواح هدیده از کنگ حضرت
ولی امر الله جلت ولایت دستوران بیان شده و از بیان و
تحریر رابنقره مستفی و صانیم امیدوار از فضل
محیط چنانیم که بعمل و اجرا دستورات مبارکه موصی
و عامل گردیم .

نظمی و هندی
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا يُسَبِّحُ بِحَمْدِ اللَّهِ
الْإِيمَانُ بِأَسْمَاءِ اللَّهِ الْأَدْبَانِ فِي السُّلْدَانِ وَ
يَسْتَوْفُوا بِمَا يَنْبَغِي لَهَا لَا بِالْقَصْرِ وَالْأَمْسَالِ
ثُمَّ أَذْكُرُوا فِيهَا رَحْمَتِ الرَّحْمَنِ بِالْقُرْآنِ وَالْإِيمَانِ -
أَلَا يَذْكُرُهُ تَسْتَبِيرُ الْعَدَدِ وَتَقَرُّ الْأَعْيَارُ .

این پس واضح است که در هر يك از اديان الهييه
و كتب سابقه امر به بنای محلی منحصر برای عبادت -
و ذکر الهی بوده و در هرامتی باسی موسوم بود ماست
مثلا در شریعت حضرت کلیم بکلیه و در دیانت حضرت

زرتشت با آتشکده موسوم و معروف بوده است و در دیانت
مقدسه یبانی بشرق الاندگار شمعیه شده و در این آیه مبارکه
حق جل جلاله بمعناد خود امر میفرماید که در هر شهری بیش
در نهایت تمیز و رفعت و کمال باسی حق بنا کنند و آنچه -
لازم نیست و آرامش است در آن بنای مقدس بکار برند و لکن
از وضع صور و تماثيل و مجسمه ها در آن بنیان رفیع خود داری
نمایند که مانند ملل قدیمه عاقبت عجز بصورت پرستی و عبادت
اسنام نشود چنانچه در بعضی شرایع شمال بزرگان دین خود
را محفوز کسر و یادگار در معابد میگردانند و عاقبت منجر
به بت پرستی میشد از جمله آن بیوت مبارکه خانه کعبه بود که
بنا بر بعضی اقوال اول موسس این بیت حضرت آدم و موافق
مشهور نخستین موسس حضرت ابراهیم بوده و مخصوص عبادت
و ذکر الهی بنا و تاسیس نموده اند چنانچه در قرآن در -
سوره مبارکه بقره در آیات هدیده تصریح شده و همچنین در
سوره آل عمران میفرماید * آن اول بیت وضع للناس للذي بک
مبارک و هدی للعالمین یعنی اولین خانه ای که برای مردم
بناشد همانا که بود و این بیت مقدس علت برکت و هدایت
خلق بود و لکن بالتشیع بجهت وضع صور و تماثيل و مجسمه ها
بتخانه شد و پس از بعثت رسول اکرم و فتح کعبه در سال هشتم
هجرت دوباره این بیت مقدس را از آتش اسنام و اوتان پاک شد
و آنحضرت این بیت مبارک را قبله و مطاف عالم مقرر فرمود و -

شهر که را چنان در انتظار جهانیان معزز و محترم گردانید
 که اقرا بلند امن و امان خوانند پس چنانکه هرگز مرتکب عسر
 خطائی میشد همیشه بک پناهنده میشد محفوظ و در امان
 بود چنانچه صریح آیه قرائت است لله آیات بیّنات مقام ابراهیم
ومن دخله کان آمنا الی آخر چنانچه تفویض در جسد
 صفین عهد و بیعت امیرالمومنین را شکستند و در تپس روان
 صف قتال یا حضرت آراستند پس از شکست و انهزام بکس
 قرار نمودند و آنحضرت ایشانرا تعقیب و تعرض نفرمود و در
 اقبال آسوده و آسین بودند و مشورت قتل آنحضرت نمودند
 و این ملجم را و طلب قتل آنحضرت شد باری در این آیه
 میفرماید آن بیت را در هر شهر باسم حق پنهان نمائید
 در نهایت کمال و در تنهین آن بآنچه شایسته مقام آن پنهان
 رفیع است تصور ننویسد اما نه بوضع صور و اشال در آن بیوت
 مقدسه پس از آن در آن بیوت بذكر الهی مشغول گردیدند -
 بدانند که بوسیله ذکر خداوند قلبها شور و دیده ها -
 روشن میشود و اما در فضیلت و اهمیت ذکر الهی بر نفوس که
 تشیع در کسب سایه دارند در نهایت توضیح است که تاکید
 که در باره آن ذکر شده در باره اعمال و عبادات دیگر نشده
 است زیرا برای هر ائمه اعمال مستحده می بینیم و مقرر گفته -
 گشته و از برای ذکر الهی حد محدودی تعیین و تحدید

نشده مثلا در قرآن شریف برای نماز در شبانه روزی هفت
 رکعت نماز در سال یکبار میزید در صورت استطاعت و بعد
 عمر یا مرتبه حق تعیین مقرر شده و همچنین سایر اعمال و
 عبادات ولی در باره ذکر میفرماید "یا ایها الذین آمنوا
انکثروا الذکوالله ذکر کثیرا و سبحوه بكرة و اصیلا" یعنی
 ای اهل ایمان ذکر خدا را بسیار بگوئید و در هر صبح و
 شام ذات کبیرا را تسبیح بگوئید و نیز میفرماید فاذکرونی
اذکرکم و انکثروا لی ولا تنکون" یعنی اگر شما را ذکر کنید
 من نیز شما را ذکر خواهم کرد و اگر از ذکرش غفلت کنید از نظر
 نظر عنایت من محو خواهید شد و در مقام میفرماید
ومن اعراض عن ذکری فان له معیشة شکیا و تحشره یمم القیمة
 اعراض الی آخر یعنی هرگز از ذکر من اعراض نکند -
 معیشتش تنگ میشود و در آخرت کور محسور میگردد و از قلم
 میثاق تفسیر این آیه مشروحا نازل شده که در آن در این مقام
 تنگد و شاید در موقعی دیگر بذكر و در آن توفیق یافتیم
 و اما اهمیت ذکر در این امر مبارک بر ارباب اطلاع مخفی نیست
 که شئون الواج و نوالیه مشحون است بر ذکر عباد خود
 بذكر و فوائد و نتائج ذکر الهی و این عهد چند فقره اقرا مرقوم
 میدارد در کلمات مکتوبه میفرماید قوله تعالی ذکر -
آی بیگانه با یگانه شمع دلست برافروخته دست قدرت نیست -

آترا بیاد های مخالف نفس و هوای خاموش مکن و طیب جمیع
 غلبه های تو ذکر نیست قواموشن معنا حب مرا سرمایه خود -
 کن و چون بصر و جان هیزش دار *

در قبلیت ذکر همین سرکه حق جل و جلاله آترا طیب حاد
 جمیع امراض روحی شمرده و اشارات لطیفه ای در این بیان
 مختصر مکنون که اشاره بآن بی مناسبت نیست اول آنکه
 ذکر سبب نورانیت قلب و نجات از مضرات و مفاسد نفس و
 هوای است دوم ذکر الهی موجد عشق و محبت الهی است
 و حصول عشق و محبت نهایت ترقی و معراج مومن است بمعراج
 قرب چنانچه حدیث قدس من عشقش عشقه شاهد این
 مقال است و نیز در کلمات مکتوبه عسی میفرماید
 ۲ ذکر کن فی ارضی لا ذکر کن فی سماء لی تلقی عینی * و در
 لوحی میفرماید * ذکر الهی اظهار رحمت است از برای حبه
 های معانی * در لیل دیگر قوله جل شانہ * صبا دل
 حب الله بوده او را بدین ذکر بفرموزید * در لیل دیگر
 میفرماید ذکر حق مونس جانها و محیی دلهاست * در لیل
 دیگر میفرماید تعالی ذکر الله نعمت ابرار است و نعمت
 اشراق * در لیل دیگر میفرماید جبه کن تا بیت دل را از
 غیر پاک کنی * در لیل دیگر میفرماید * طوبی از برای -
 تسبیح الهی بذکر الله تا اگر و بشطرن تا خراست * در لیل دیگر

میفرماید * آتش بذکر الله تم انص ماسواء * معنی این بیان مباد
 ایست بذکر خدا موانعت جو و غیر حق را فراموش کن و در لیل
 دیگر میفرماید * هر نفس که شجره محبت رحمانیه را در بستان
 قلب خود کاشته باید او را حفظ نماید و از باران اذکار میسر
 آب دارد و نیز در کلمات مکتوبه فارسی میفرماید * ای برادران
 طوبی چرا از ذکر نگار غافل گشته اید و از قرب حضرت یارگو
 مانده اید و در لیل علیمحمد سراج میفرماید گمان از برای ذکر
 رحمن خلق شده زنبهار او را بکلمات مقاهر شیطان میالائید -
 لسان مشرق انوار عدی است او را مطلع کلمات کذب معنا نید لسان
 مخزن بیان و تنای من است او را بذکر این و آن مشغول مسازید
 چه او را در مقام خود آیه لا یفقد قرار فرموده ام چنانچه نطق
 نماید قادر است مادام که وجود یاقی نطق از او مقطع نشود مگر
 مرضی حائل شود مابین او و شما * رب او را ز قاف بصر ادراک -
 مینماید که علم الهی انتباه نداشته و نخواهد داشت ثانی بیان
 عالیج در او مستور و لکن برجسته او پیغمبر و انوار معانی از او -
 جاری و از او ذره نمی گشته * و اما تاکیدات اکیده حضرت -
 عبدالباقی جل اسمع الا لهی درباره ذکر از حد حصر خارج است
 و در این مقام بدین این لون مختصر انکشاف میشود
 الله ایی ای زنده بذکر حق حیات حقیقی در این جهان -
 ذکر یزدان و در آن جهان جوار رحمت رحمت رحمت رحمت

را آیات بینات کن تا آن حیات حاضر و مبادی گردد و الا
زندگانی از بنیاد برافتد و ذکر حق در مرتبه اولیه تبلیغ امر
حق است و الهیاء علیک مع
و این را نیز باید دانست که ذکر الهی برد و قسم است
یکی ذکر لسانی و دیگر ذکر قلبی ذکر قلبی آنست که پیوسته
قلب انسان توجه بحق داشته باشد و آتی غفلت و فراموشی
بخود راه ندهد و بیاد حق باشد و غیر حق را معدوم تصور
کند و هر چه میکند و میگوید مقصودش رضای حق باشد چنانچه
در یکی از احادیث نبوی است و از لسان قدم نیز جاری شده
"ان یا اولیا الله سکوا فکان سکونهم فکرا و تکلموا فکان کلامهم
ذکرا و نطقوا فکان نطقهم حکمة" یعنی اولیا و الهی سکونشان
فکراست و کلامشان ذکر است و صحبتشان حکمت است و اما ذکر
لسانی ثلاث الواجبات و از کار است حکیم نظامی در شرح حال
حال مجنون عامری گفته است : دیوانه صفت در آن پیر سگ
لیلی لیلی زنان پیر گوی . آیا ممکن است کسی مدعی عشق
و محبت الهی باشد و قلب و لسانش از ذکر و فکر حق فارغ و
آسوده باشد یا میشود تصدیق نمود که چنین شخصی عاشق
صادق است یا آنکه لسان عفتت باین کلمات علیا نطق نموده
توله جل ذکره "عاشقی جمال دوست قرار نگیرد و در ذکرش
اصطبار نماید

نظمی و شمس و شمس و شمس
=====

قَدْ حَكَّمَ اللَّهُ لِمَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمْ حَقَّ الْبَيْتِ دُونَ النَّبَا
عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ رَحْمَةٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لَيْسَ الْمَعْنَى الْإِعْجَابُ
چون در شریعت اسلام بموجب این آیه شریفه "وَلِللَّهِ النَّاسُ
حَقُّ الْبَيْتِ مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا" حکم حق بیت الله بر سر
مستطیعین بود خواه مرد باشد یا زن و احدی از این آیه
و حکم مستثنی نبود فقط مشروط با استطاعت بود حتی اینکه
اگر شخصی مستطیع بسبب قیوم یا مسامحه یا عذری دیگر
در حال حیات موفق به حج و طواف کعبه نمیشد بعد از فوت
او باید وراثت او را برای شخص متوفی از شخص دیگر حجهش
بخرند و آن شخص که حجه فروخته میبرد بکس و بنیابت آن متوفی
مناسبت حج را انجام دهد ولی در این امر مبارک چنین نیست
حکم حج فقط بر رجال تخصیص یافته که در صورت استطاعت بر
هر مردی واجب است که بزیارت و طوافش یکی از دو بیت مبارک
تشریف حاصل نماید و فقط رجال مشغول این حکم **حکم** هستند
لکن محسن فضل و رحمت خداوند حکم حق را از نسوان مرتفع
داشته و آن دو بیت مبارک یکی بیت حضرت اعلی در شیراز
است که بعثت آن حضرت در آن بیت مقدس واقع شد پس کسی
بیت مبارک بغداد است که بعثت جمال مبارک در آن بیت اعظم
وقع یافته و انسان در حق یکی از این دو بیت مختار است یعنی
زیارت هر یک از آن دو بیت که بر او زائر سهل تر باشد و مستند
اعمال حج هر یک از آن دو بیت در دو سوره حق بیت بغداد

و سوره حج بیت چهار از قلم اعلی نازل یافته و در مسائل متعلقه
 بحج نیز تاجد ن که از مصدر امر سؤال شده و جواب نازل -
 گشته این عید در این ورقه مستور و محرر میدارد یکی از مناسک
 و اعمال که در سوره مبارکه حج نازل شده امر برترانیدن سراسر
 و در کتاب اقدس تراشیدن سر نهی شده و لذا حضرت زین العابدین
 سؤال کرده است که آیا قاصدین طواف بیت از این حکم مستثنی
 هستند و حلق را یکی از مناسک حج محسوب یا حلق را پس از
 احکام منسوخه محسوب است عین عبارت سؤال و جواب اینست
 سؤال - در کتاب اقدس نهی از حلق را منسوخه و در سوره
 حج امر بان -

جواب - جمیع مأمورند بکتاب اقدس آنچه در آن نازل است حکم
 الهی مابین عباد و خلق را پس از قاصدین بیت عفو شده و
 و در باره حج بیت حضرت زین العابدین منسوخه است سؤال کرده
 که آیا در صورت استطاعت حج هر دو بیت واجب یا حج یکی از
 آن دو بیت مقدس کافی است و عبارت اینست :

«سؤال از حج /

«جواب حج یکی از دو بیت واجب دیگر بسته بعمل شخصی است
 که عزمیت حج نموده باز هم بران مزید اطلاع سؤال کرده است
 که آن پیش که باید مطابق طائفین باشد کدام است و این است
 عین عبارت

«سؤال مجدد از حج استفسار شده بود

جواب - حج بیت که بر رجال استبیت اعظم در پیته داد و
 بیت نقطه در شیراز مقصود است هر یک را که حج نمایند کافی
 است هر کدام که نزد یکدیگر بپردازند است اهل آن بلد اتسار
 حج نمایند و چو در موضع دیگر از کتاب اقدس امر با ارتفاع
 بیشین شده حضرت زین بران استیضاح سؤال نموده و جواب
 از لسان عظمت نازل یافته و عبارت این است -
 سؤال از ارتفاع بیشین بیت اعظم و بیشین نقطه عسلت در مقامین
 و مقامات مستقر عرس -

جواب مقصود از بیشین بیت اعظم و بیت نقطه است و مقامات
 دیگر یا اختیار اهل آن بلد است هر پیشی را که محل استقرار
 شده مرتفع نمایند یا یک بیت را اختیار کنند

این بود آنچه راجع به حج در سؤال و جواب اکنون بی مناسبت
 نیست که چند آیه از سوره مبارکه حج بیت اعظم کدر مناسک و
 اعمال است بران اطلاع و استحضار عین در این ورقه مقدس
 دارم قوله جل کبریا که

ای رب هذا مقام الذی کان فیه امرأه فی سرائر و ما تتحرك
 فیه شفتاه علی ما اردت و سترت لیه وجهک العنبر و کنت فیه
 غیب الغیب و سر السریحیت ما عرف الغیب احد من العالمین
 ای رب هذه بیتک الشی عریضا بعدک عبادک و عذابوا ما فیها
 و نبیوا ما علیها و انذک هتکوا حرمتک و حاربوا معد فی سرهم
 و نقصوا میثاقک و کسروا عهدک و انت سترت کل ذلک و تجاوزت

حشم یعقوبان بیدین ان رب لا تعزنی عن جمیل شکر ولا تنزع
 عنی برد عنایت و غفران و لا تبعدن عن جوار رحمت و لا
 تحرم من جمیع عن کوثر فضل المبعوث رب قد سئل عن
 دینک و فریق الی نفسه و شرفی بلفظاته و انما انت القادر
 العالم المدبر الباعث المحیی الممیت ان رب و فتن علی مسیما
 انت اردت ان تعبد ان المومنین ثم قدر لی خبر ما قدرته لاصفیا
 المقدسین اذا یسک فی نفسه و یسک فی ذاته ثم یشوجه
 بقلبه و سمعه الی شطر الیه ان وجد رائحة الله و سمع ندائه
 یوقن فی نفسه بان الله کفر عنه سیئاته و تجاوز عنه و تابع لیه
 و یشهد نفسه مثل یوم الذی ولد مع امه وان ما وجد رائحة
 الله العزیز القدیر یکرر العمل فی هذا الیوم او فی یوم اخری
 الی ان یجد یسمع و هذا ما قدر من قلم عز حکیم علی الالواح
 قد حفظ الی آخر مضمون آیات مبارکه تریب با تسمت ای
 پروردگار من این مقامی است که امر مبارک پنهان بود و دل بلب
 مبارک بر وفق اراده ات متحرک نشد و در این مقام روی منبر
 خود را مشهوره اشش و در قیاب غیب و حقیقت ذات خود پنهان
 بود و پنهانیکه احدی از اهل عالم ذات مقدس را شناخت
 ای پروردگار اینست بیت مقدس تو که پس از تو بندگان غارت
 کردند هر چه در اوت بود و براه بود بدین سبب دیدند حرمت
 تو را و در حقیقت با تو محاربه نمودند و عهد تو را شکستند و
 پیمان تو را نقض کردند و توهمه ایشانرا ستر فرمود و یغفر

بدین خود از ایشان در کدشتنهای پروردگار برهنه مک
 مرا از ستر جمیل خود و خلق مک از من ردا عنایت و
 آمیزش خود را و مراد و سرگردان از جوار رحمت خودت و
 مرا تا امید مغرما از کوثر فضل طبع شود ای پروردگار من علی
 از غیر خودت مقدس نماند ای خودت مقرب گردان و بلفظ
 خودت مشرف نما و البته توئی توانای دانای مدبر مبعوث
 کنند و زند و کنند میرانند ای پروردگار توفیق بخش مسررا
 براتیم اراده فرموده بران بندگان مقرب خود پس از آن عقد
 فرما پیشین چیزی را که مقدر فرموده فی برای برگزیدگان
 خودت در اوت وقت اگر بگیرد و ساکت شود در پیش خودش
 پس از آن بطلب و گوی خود بطرف پیشش توجه شود اگر راجحه
 حق را یافت و ندان حق را شنید یقین کند در ذات
 خودش که خدا گناهان او را آمیزد و از او درگذشته
 است و توبه او را پذیرفته است و خودش را چنان مشاهده
 کند مثل روزیکه از مادر تولد یافته و اگر راجحه حق منسز
 توانا را نیافت عمل را در همانروزها روز دیگر تکرار کند
 تا انکار راجحه حق را بیاید و ندان حقرا استماع کند چون
 احبای این بیان را باطن هر تصور نمودند از مرکز میثاق که بین
 آیات است مبین اقرا سؤال کردند و این عبارت مبارک سه
 عشر عبد البیها را در این ورقه مینگارم تا سبب از یاد
 بصیرت و اطلاع و یستاد شود قوله تعالی

و اما ما نزل فی سوره الحج ان الله فرض علی الطائفان -
 يستمع ندا الحق حين طوافه واذ الهم تمتع بكرة الطواف حتى
 يستمع النداء فالمراد من النداء ندا الرحمن فی رادی -
 الامین من قلب الانسان وهذا هو البقعة المباركة التي يرتفع
 عنها النداء وسمعه الله واهية صافية ورحم عن الاستماع
 القلوب القاسية الى اخر اللق نقل از کتاب جلد دوم
 مضمون بیان مبارک چنین است و اما آنچه در سوره مبارکه نازل
 شده است که خدا واجب گردانیده است بر طواف کنندگان آنکه
 بشنود ندا ی الهی را پس مقصود از استماع ندا شنیدن ندا ی
 الهی از وادی ایمن قلب است و همانا قلب انسانی بقعه مبارکه
 ایست که بلند میشود از آن ندا ی رحمانی و میشود آن ندا را -
 گوشهای شنوا و بحرم میگردد از شنیدن آن ندا قلبهای پسر
 قساوت وادی ایمن بقعه مبارکه اش را به یادت مبارک قرآن
 و حکایت حضرت کلیم است که پس از مراجعت از دین چون
 بطور سینا رسید ندا ی الهی را از شجره مبارکه شنید آنک بالواد
 العقد سرطوی یعنی در حقیقت چون ساحت قلب را از غیر حقیق
 برداشت از بقعه مبارکه قلب منبر خود ندا ی الهی را استماع -
 نمود همچنین اگر طائف طواف عالم یعنی بیت مبارک قلب را از
 غیر حقیق ببرد از ندا ی جانفزا ی جمال مبارک را بگوش جان استماع
 مینماید و حصول مغفرت یقین حاصل نمیکند -

نطق چهارم

یا اهل البها قد وجب علی کل واحد منکم الاستیغال بامر من
 الامرین الصالحین لا یقرانوا سالیبا و جعلنا استیغافکم بهما
 تیسر العبادۃ لله الحق تفکروا بآقیم فی رحمۃ الله و الطایفه
 تهاشروا فی العیش و الاشرار لا تصحبوا و اقاربکم بالاطالفة و
 الکسالة و استغفروا بما یستغفر به انفسکم و انفس غیرکم کذلک نفسی
 الامر فی هذا اللحن الذی لاحث من افقه تشریح الحکیم و التبیان
 ابعث انما سر عند الله من بقعه و طلب تسکونا بالاسباب متوکلین
 علی الله مسبب الاسباب فی الحقیقه اگر کسی در مفاهیم ایمن
 آیات مبارکه تدبر و تدقیق نماید مذمت این امر مبارک و ثعالبیسم
 مقدسه آنرا بر شرایع وادیان سابقه ملتفت و مطلع میگردد -
 همچنین بر فضل و رحمت و عنایت حق آگاه میشود چه بحر فضل و
 موهبت الهی چنان موج گشته که کسب و اقتراف راعین عبادت
 مغرور فرموده و گرچه در هر شریعتی کسب و نمودن بود و لکن در کتب
 سماوی و صحف تشریلی انبیا عظام تاکید ی صریح نبوده است
 و در قرآن نیز در این خصوص امری صریح نیست مگر احادیث مرفوعه از
 رسول اکرم یا ائمه دین یا اخضر امیر المؤمنین که دلالت بر
 محبوبیت کسب دارد از ان جمله در دیوان مبارک امیر المؤمنین
 است نقل الصخر من قلل الجبال احب الی من فی الرجال یقول
 الناری فی الکعب عارقلت العاری فی ذل السئوال یعنی
 سنگهای سخت از قللهای کوه بدوش کشیدن در نزد من

خوشتر است از همین منت مردم بودن مردم میگویند کسب برای
 من هار و تنگ استولی من میگویم تنگ و هار در لذت گذشتی
 و مشغول است و نیز در دیوان آنحضرت است اما اقبال
 الدنيا جميعا جميعا بمنه ولا تشرى عز المراتب اذل —
 و عاشق كحل* المدام خلقه للآه برفی عینها منة
 الكحل مفاد بیان چنین است که اگر تمام دنیا را با منت به
 من بدهند قبول نمیکم و رتبه خیز خود را بذلت نهد پس
 نمیکم من سیه چشمان را بسیار دوست دارم زیرا چشمشان —
 رهین منت سرمه نیست باری در این امیر باریک در باره کسب و
 مذمت بیگاری تاکیدات اکیده در الوان الهی و الوان مرکب
 میثاق و حضرت ولی امر الله تعالی و صدور یافته امام در الوان
 مقدسه جمال مبارک جل احسانه آیات مذکوره است که مفادش
 اینست ای اهل بهاء بر هر یک از افراد شما اشتغال پیشانی
 از اشتغال از هر صنعت و کسبی غرضو لازم است و آن شغل
 در آستان احدیت همین عبادت محسوب است فکر کنید در رحمت
 و الطاف الهیه نسبت بشما و شب و روز بشکرانه این الطاف
 مشغول باشید غایب نگهید اوقات را و بتنبلی و بطالت صرف
 نکنید و پیشانی اشتغال بایید که نف آن شما و دیگران برسد
 میفرماید این خلق در نزد حق کسی است که بیکار میباشند
 و ما محتاج خود را از دیگران میطلبید برشته اسباب تمسک جو
 و بهسبب اسباب توکل نمائید و در کلمات مکتوبه میفرمایند

ای بندگان من شما اشجار رضوان منید باید با شمار بدیده
 منیع ظاهر شهید تا خود و دیگران از شما منتفع نسوند لذا
 هر گل لازم که بهصنایع و اقتضای مشغول گردند این است —
 فتا یا اولی الابواب و ان الأمور معلقة باسبابها و فضل الله
 یمنیکم بهما و اشجار بی شمار لایق نار بود و خواهد بود ای
 بنده من پیشین ناس نفوس هستند که بی شمار در این ظاهر
 شوند و فی الحقیقه آثار اموات محسوسند بلکه اموات از آن نفوس
 معطله میله ارجع عند الله مذکور ای بنده من به پیشین
 ناس آنانند که باقتضای تحصیل کنند و صرف خود و دوی —
 القرین نمایند حیا لله رب العالمین و در لوسی دیگر
 میفرماید امروز اشتغال بچرخ و صنایع از عبادت محسوب —
 است هر گل لازم بلکه واجب است که مشغول و علی مشغول
 باشند کسالت و قعود و انزوا و بیگاری و تنبلی لدی الحق
 محبوب نبوده و نیست و در لوسی دیگر میفرماید و اما در امور
 معیشت این فقره معلق و منوط است پیشانی از اشتغال —
 العمل بشك والبركة من اللع الرحمن الرحیم و همچنین در لوسی
 بشارات والوان عذیده دیگر و اما در الوان مقدسه حضرت —
 عید البهائم از حد متجاوز است و این جا بذكر چند فقره
 از الوان مبارکه گفتا میشود از جمله در لوسی مرحوم میرزا محم
 فرقی است قوله الاعلی باری احب الی الهی باید بهعنایت
 غیر متناهی بحالت انجذاب و انقطاع معیشت شوند که

سمع روشن عالم انسانی گردند مظاهر اخلاق رحمانی باشند
و مصالح انوار وجدانی در صدق و صفا آیات گبرن گردند و
در صبر و وفا ریا معظم سبب راحت آسایش جهان آفرینش
باشند و علت عمران و آبادی کشور و اقامت گردند و در اطاعت
و خدمت حکومت مشایخ الهیان باشند و در صداقت و حسن -
نیت مشهور و معروف نزد سروران و بایندگان خدا از هر ملت
و امی دوست و مهربان در صنایع و پدایح استاد ماهران -
گردند و در زراعت و تجارت فائق بر همگیان و در لوحی که
بافتخار استاد علی آقای خداداد همایونی از کتب میثاق نازل
شده میفرماید "هو الله ای بنده حق پدایح صنایع در این دور
جامع از عبادات جمال لامع شمرده گشته ملاحظه فرما که چه
عنایت است و چه موهبت که صنعت عبادات است پیشینیان گمان
مینمودند که صنعت غفلت است بلکه آفت است و مانع از قرب
حضرت احدیت حال ملاحظه فرما که رحمت گبری و موهبت
عظمی چگونه جمیع را جنت نعمیم کرد و گلشن ظلمانی را گلشن
نورانی نمود اهل صنعت باید در هر دم هزار شکرانیت بمعینه
مقدس اظهار دارند و در صنایع خویش نهایت همت و دقت
را محوری نمایند تا ابد صنایع در تمایز لطافت و ظرافت در
معروض عمومی عالم جلوه نماید علیک التحیة و الثناء ع
لوح دیگر "هو الاهی ای بنده جمال قدم در جمیع امور متوسل

تبع شو و متوکل بر و دود و قلب انسان تا اعتماد بر حضرت
یزدان ننماید راحت و آسایش نیابد ولی سعی و کوشش چه سود
بدون لایم و واجب و فرموده و دستور و موم و مقصد بلکه شب
روز آتی حاصل نیاید بود و دقیقه نیاید از دست داد و بون -
کائنات مایه باید لایلا و نهار از در کار مشغول شد و چون شمس
و قمر و نجوم و عناصر و اعیان ممکنات در خدمت اعتماد است گردد
ولی باید اعتماد بر تائیدات نمود و انگار و انگار بر نیوناست کرد
زیرا اگر فیض حقیقت نرسد و عون و شایسته شامل نگردد در رحمت شعر
نپسندد کوشش فائده ندهد و همچنین تا با سپاس بسمک نشود
و بمائیل تشبیه نگردد شعر حاصل نشود ای الله ان یجری
الامور با سپاس و جعلنا لک شکی سبباً ع و حضرت ولی امر
در یکی از الواح بیان وظایف پهلایان میفرماید "تحسین -
اخلاق است و تعمیم معارف از اهل جهل و نادانی و دفع عصب
است و تحکیم اساس دین حقیقی در قلوب و نفوس اعتماد
بر نفس است و اجتناب از تقلید حسن ترغیب و نظم در امور
است و تمسک بلطافت و نظافت در جمیع احوال و شئون راضی
و صداقت است و جرات و صراحت و شجاعت در ترهین صنعت
و زراعت است و تشبیه ارکان تعاون و شعاقد حُریت و ترقی -
عالم نساء است و تعلیم اجباری اطفال از بنین و بنات استحکام
اصول مشورت در بین طبقات است و دقت در حسن معاملات

تاکید در امانت و دیانت است و حد ثبوت و طیب طینت و نجاست
از قیود عالم هستی طبیعت باری این تکمیل هیچ نشعوری
پوشیده نیست که اغلب مقاصد اخلاق منبعث از بیگاری و ^{لذت} پشیمانی
است اگر انسان بشغلی از مشاغل مشغول باشد بفکر افعال
قیحه نمی افتد

و هرگز محتاج نمیشود که بوسیله افعال مذمومه رفع
احتیاج نماید و از این گذشته شخص بیگاری و لکڑی را -
شعار خود نموده هم در انتظار صوم خوار و بی مقدار است و
هم پیوسته معطل و محتاج و پیمان و بالعکس شخص گرسنه
بکسب و اتراف اشتغال دارد هم در انتظار معزز و محترم
است و هم خود را تنگ و راحت است و هم از مادون خود
مستغنی و بی نیاز است و هم سبب آسایش و راحت دیگران است
و هم محبوب و مقرب درگاه خداوند و تعالیست و حدیث معروف -
الکاسب حبیب الله شاهد این مقال -

تذکره چهل و یکم

كَذَٰبُكُمْ عَلَىٰ الْآيَاتِ فِي الْكِتَابِ هَٰذَا مَا
نُفِيتُمْ عَنْهُ مِن لَّدُن رَّبِّكُمْ الْعَنَ سَائِلُكُمْ
در نزد اهل بیواراکین سفینه حمرا در نهایت وضو و بنا
که هر دینی از ادیان و شیعنی از شرایع هر عصری از -
اعمار اصولا بوضع و تشیع الهی تاسیس یافته و بعدا بسبب

در حالت علما و رؤساء سواد آرا واحد و استنباطهای نامعتبر
سابقه باطله شرایع الدیه را بانواع بدعتیان نامعتبر الوده
نمودند و چون عموم الناس مقلد پیشوایان نادان خود بودند
رفته رفته بآن بدعتها ترتیب اثر دادند و از معتقدات دینی -
خود شعردند بعضی از آل ملل و سرور و تائیل و مجسمه های -
بزرگان و پیشوایان خود را برانندگار در معابد خود گذاردند
و بستایان و پرستان آنها برداشتند و آن اشکال و تائیل را منشا
اثر تصور نمودند لذا این ملل و امم در هر جا به بت پرست -
موسس و معروف گشتند و بشرکین اشتغال یافتند و عوام اسلام -
بلکه پیرو و نصاری را در باره ام و ثنیه اعتقاد چنین است که
آنان اشیاء و تائیل که در معابد ایشانست ذات الوهیت
گنیز میدانند و حال آنکه اشتباه صرف و باطل محض است بلکه
عموم بت پرستان از هراست و رفیق بت پرست موافق آیات مریحه
قرآن و سرور و تائیل را شاهد عبادت و توفیق خود در نزد خدا -
میدانند اما اینکه گفته شد جمیع ادیان موجوده در عالم اصولا -
بوضع و تشیع الهی بوده است برای اثبات آن بذکر چند آیه
از قرآن شریف در این اوراق اکتفا میشود در سوره مبارکه نحل
میفرماید وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا -
الطَّاغُوتَ فَهَيَّاهُمْ مِنْ حَقِّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَإِنَّ أَوَّلَ الْآيَاتِ لَكُنَّ أَهْلُهَا قَالُوا الْمَكِيدِينَ * یعنی بتائیل معبود -

نمودیم در هرامش پیغمبر را که پرستش کنید خدا را و از بهر
اجتناب نشاید پس بعضی پذیرفتند و هدایت یافتند و بعضی
نپذیرفتند و استوجب لعنت گشتند بگو **گوشه** سباحت گوید
در زمین پس ببینید که عاقبت حال تکذیب کنندگان بگیا
منتهی شد این آیه صریحا دلالت دارد که خداوند مهربان
هیچ اشی را سهل نگذارد بلکه برای هرامش پیغمبری -
فرستاده و حجت خود را بر آن استعمال کرده هر که پذیرفت و
مومن شد از مهالك نجات یافت و مقبول درگاه احدیت شد
و هر که شرد نمود در راه مهالك افتاد و عاقبت بدلت و -
سحران گرفتار شد و در سوره مبارکه جن میفرماید "ولكن امة
جعلنا مسكاهم تاسكوه" یعنی برای هرامش محل عبادت -
قرار دادیم که عبادت کنند و در سوره مائده میفرماید و لكل
طريقه ثم مقرر فرمودیم و در سوره فاطر میفرماید وان خلا
من امة الا تذبرا یعنی امر نیست که تذبر برای انداز -
ایشان فرستاده نشده باشد پس با وجود این این آیات واضح
مستحقه میثاق گفت که دایمان بت پرستان بوجه الهی نبوده
و خودشان تاسک و تقنین کرده اند از این گفته شده آیات -
قرآنی شریح و تاسیس دایمان شریعت بدون اذن الهی -
محقق و محال است چنانچه در سوره مبارکه شوره میفرماید ام لهم

شرکا" شریعتا لهم مالدین عالم یاذن به الله * یعنی اینرا
خالق شرکبائی هستند که برای ایشان تشریح دایمان گفت
مادامیکه خدا آن نداده باشد و اما اینکه گفته عیسیه
اوئان که در معابد خود تماثیل و انبیل را نصب میکنند
و آنها را شاهد عبادت و شفعین خود در نزد خداوند و
وسیله تقرب خود بخدا میدانند این نیز بعضی آیات قرآن
است چنانچه در سیرت میفرماید "والذين اتخذوا من
دون الله اولياء لعبد هم الا ليقربوا الى الله زلفى -
یعنی - کسانی که اولیای غیر از ذات احدیت اختیار نمودند میگویند
ما اینها را پرستش نمیکنیم مگر برای اینست که ما را بخدا
نزدیک نمایند و در سوره مبارکه یونس میفرماید "و عبودون
من دون الله ما لا یضرهم ولا ینفعهم ویقولون هولاء شفعاؤنا
عند الله" یعنی پرستش میکنیم غیر از خداوند چینی را که نسه
خبر بایشان میرساند و نه انا را نفعی میرساند و میگویند
این صبر و تماثیل تلیع ما هستند در نزد خداوند چون در -
عقائد بت پرستی اگر چه حاصل شد اکنون گفته میشود نسه
تشریح بت پرستی موسوم و موسوفند بت پرست توان گفت بلکه
چنین مثل وام را بلحاظ چند بت پرست توان خواند زیرا
تعلم و تصدق و توجه و توسل جز بذات مقدس محل منبع هر
چه باشد در اعتقاد بت پرستی محسوب است متابعت او حاکم

و شرافات نومی از بهت پرستی است چنانچه در قرآن در سوره
 جاثیه میفرماید "اعرابیت من اتخذ الله عبداً عبید و الله علی علم
 و شتم علی" جمع قلبه و جعل علی بصره تشاؤف تعین بیدیه من -
 بعد الله افلا تذکرون * یعنی ای بندگان من را که دعای خود را
 بخدا میخوانید و خدا را بپسندید و بر کوف و قلبان -
 میوزد و بر شمع میزد و کورن قرار داد پس چنین کسی را بعد از -
 خدا کی راهش میگذرد آیا بندگان نمیگویند و جمال قدم بجل -
 احسن الاحسان در لوحی که بافتنار مرحوم حاج سید جواد
 گریانی نازل یافته میفرماید "لما اظهر الله خالقه نفسه اذا لا
 علی بالافترا لیل علی الفل فی صدور الذین اتخذوا لله منقسم
 ما من دون الله المظالم العدل الحکیم" معنی آیه چنین است
 چون خدا اسرار پنهانی و خیالات شیطانی بجز را قمار -
 فرمود قیام کرد بر افترا و بهت بجهنم برای اینکه بندگان و کیشورا در -
 تقوی نفوسیکه اراهم را برای خود خدای اختیار کردند غیر از -
 ذات الهی که پادشاه عادل حکیم است داخل بگذار جمله -
 پیوستند و خود نومی از بهت پرستی است چنانچه در سوره نص
 از لکم اعلی نازل شده قوله تعالی "اذا فانی الذینم کانوا علی
 الارض یذکرون الايمان لانفسهم کانهم اقبوا الی الشراب و اموصوا
 من رب الارباب و کانوا علی احسان انفسهم و هم لعاکفون مضمون
 آیه مبارکه چنین است بچنین آیتها که بر روی زمین بودند و مدعی

ایمان بر آن خود بودند چنان اینها بخدا توجه کردند که بعد از
 رب الارباب دیگرانندند بر بهت پرستی و عواول خود قال -
 یذکرون و عاکفون از جمله پیشوایان باطل نومی از احسان محسن
 بنانیده جمال اندر این در لیس مبارک رب میفرماید *
 قل یا قوم ان الذین اتخذتم لانفسکم اربابا من دون الله اولئک
 اسما * معصوما انتم و اباکم و ان الله لهم من امر انتم من
 العارین * معنی بدین تفهیم است بکوار قوم کسانرا که
 برای خودشان غیر از ذات احدیت خدا ایس اختیار کردند آنان
 اسما میگویند که شاید در انان موسی نبود بد خدا و سید
 برای ایشان شانی مقرر و مقرر نموده است و هم چنین -
 تقلید نومی از بهت پرستی است چنانچه حق جل جلاله در لیس
 ملا محمد جعفر کرمانی میفرماید قوله تعالی شانه "کما احسان
 التقليد وان تجد فی نفسك من ضعف فاستقدر باسی الغالب
 الذیر" مفاد بیان مبارک این است که بشکایت های تقلید
 را و اگر در خود توانایی نداری از اسم قادر توانایی من توانا
 طالب کن چون بر حسب اجمال معلوم شد که جز توجه و توسل
 به حق تعالی بجز در ذریه بگریه پرستی است بجز فضل و -
 رحمت در این آیه مبارکه بندگان آستان خود را از دستبوسی
 خلق نبوی میفرماید که میباید در این امر مبارک مانند اربابان -
 سایه بران خود غیر از حق اربابی اخذ نمایند بقرآن در -
 این باب تاکید کرده است فرموده که حق در حقین شرف مبارک
 از بوسیدن دست مبارک یا پادشاه افتادن در حضور مبارک (ج)

از بوسیدن دست مبارک یا بپاک افتادن در حضور مبارک را
 تبری فرموده است چنانچه در یکی از الواح مقدسه از قلیم
 اعلی نازل گشته تولد جلالت عتایت "ان الله مشتکم من الانحناء"
 والانحناء علی قدمی واقدام غیر هذا ما نزل فی -
 الکتاب من لدن علم حکیم "مضمون اینست که حق منع میکند -
 شما را از تعظیم و خم شدن و افتادن بر قدم من و اقدام غیرسر
 من این است آنچه نازل شده است در کتاب از طرف دانای
 حکیم و در همین لوح مبارک است "قد حسم علیکم التقبیل
 والسجود والانحناء" کذاک صرفنا آیات و انزالها
 فضلا عن عدتنا و انا القضاة القدیمان السجود یعنی لمن
 لا یعرف و لا یری انهم شهد له الکتاب البین لیس لاحد
 ان یسجد و الذی سجد له ان یرجع و یتوب الی الله انسه
 لیسو الثواب الرحیم قد ثبت بالبرهان بان السجده لم تکن الا -
 لحضرت المذنب اعرفوا یا اهل الارض و لا تکنوا من المعرضین
 خلاصه معنی آیات مبارکه این است بتحقیق حرام شده بر شما
 بوسیدن دست و سجد کردن و بپاک افتادن و خم شدن -
 برای تعظیم چنین بیان کردیم آیات را و نازل نمودیم محضر -
 فضل از نزد خود و من صاحب فضل قدیم بد رشتگی سجده -
 سزاوار است از برای ذاتیکه شناخته نمیشود و دیده نمیشود و
 کسیکه دیده میشود البته از کسانی است که شهادت داده
 است برای او این کتاب مبین جائز نیست بر احدی که او

را سجده کند و هر کس سجده کند بر او لایق است رحمت کند و توبه
 نماید پس خدا البته دوست توبه پذیر و مهربان بتقدیر ثابت
 شده است برهان که سجده نبوده است مگر بر او حضرت فیه
 الذی یوید یشتاقید ان اهل عالم و نباشید از اعراض کننده گان -
 پس برهان که افراد اهل بهر احوال احدیت نباید بهر چه
 توجه و توسل داشته باشند از خدا جوی هر چه میجوئی -
 از خدا بجوای هر چه میخواهی -

تطبیق بین سبیل و لایق

لَیْسَ لِأَحَدٍ أَنْ يَمْشِيَ عَلَى مَسْجِدٍ أَحَدٍ تَسْبِيحًا إِلَى اللَّهِ
 تَلْقَاءُ أَنْفُسِكُمْ إِنَّهُمْ لَوَالْفَائِزُ الْمُعْتَمِدُ الْعَسْكَرُ
 الْقَوَّاهُ

لازال رحمت و وسعه الهی برغشیش سبقت داشته و خواهد داشت
 و غیر از کفر و شر ^{له قابل} احمه نمرت و آمزش نبوده و نیست سایر گناهان را حق
 جل و جلاله بفضل و رحمت خویش آمرزیده و من آمرزد چنانچه -
 مشون کتب و صحف سعاده از آیات مغفرت مشحون است در زمان
 حضرت یعقوب ملاحظه فرمائید با وجود آن ظلم فاحشی که برادران
 یوسف بآن مظالم نمودند و دادند ایشانرا آمرزید چه که از ظل
 توحید و ایمان بیرون نرفتند ولی چون آن پدر حضرت ابراهیم
 مشرک بود با آن حضرت بر او بدش استغفار نمود بد رحمة قبول -
 نرسید چنانچه درین آیه قرآنست قوله تعالی استغفر لکم

آن شستند و بر لبها سبعین مرتبه قلین بخوانند اللهم زدنا بانهم همزوا
 بالمعصية و الله لا يبدل القوم الفاسقين * یعنی استغفار کن
 یا کنی و اگر عباد مرتبه استغفار کنی بر آن ایشان هرگز عذاب و
 اهد آرزید ایشان را بر اینکه بخدا و رسول کافر شدند و در
 مقام دیگر میفرماید "ان الله لا يغير ما بقوم حتى يغيروا ما
 بأنفسهم" یعنی البته خدا مشرک را پس آفریند
 و غیر از مشرک میآفریند هر کس را که بخواد و آید دیگر که موکد
 است بر حقیر فضل و رحمت الهی دلالت دارد و دیگری از
 مناجاتهای جمال مبارک بآن ایه اشاره شده میفرماید
 قل یا عباد الله الذين اسروا على انفسهم لا تقنطوا من رحمة الله
 ان الله بذخر الخزائن جميعا ان هوالغفور الرحيم * یعنی بگو
 ای بندگان من که در عصیت و گناهکاری اسیران میوزید از رحمت
 من نا امید نباشید البته خدا جمیع گناهان را من آمرزد البته
 خدا آمرزنده و مهربان است این معلوم است و واضح که نشان انسان
 عصیان و سیادت و نفراست و نشان حق مغفرت و غفور و فضل
 و رحمت و کمال است و چون از باب الطف و عنايت که ببندگان
 خود دارد و راضی بذلت و خجالت و انفعال عباد خود نمیشود
 لذا در این آیه مبارکه میفرماید چنانچه نیست بر آن احدی که در
 نزد دیگری استغفار نماید اگر کسی بمعصیت و خطای مبتلا شد
 باید میان خود و خدا توبه کند و اظهار توبه نماید البته او صاحب

مغفرت و عطا و عزت و توبه پذیر است چون همه میدانند که
 سیئه های سالی بکثرت نزد کشیش خود رفته و گناهان
 سالیان را بیان مینمایند و کشیش برای آنان طلب مغفرت
 میکند و هر چنین عوام مسلمین نزد علماء خود رفته در خوا
 میکنند که سیئه های بر آن ایشان بخوانند و چون این
 عمل موجب خجالت و انفعال است و خداوند خجالت عباد خود
 را نص میدهد لهذا میفرماید پیش خود توبه کنید و گناه
 خود را بکسی اظهار نکنید بموقع است که بعضی از الواج
 البیه که دلالت بر مراتب فوق دارد در اینجا در شود
 تا سیئه اطلاع و امید کرد اما اینکه گفته شد که کافر آمرزد
 نمیشود و سوار کفر و شرک مورد رحمت و غفران میشود در
 این مبارکه بافتار علی محمد سران تاز شده میفرماید
 "اگر کسی بمعصیت اهل سموات و ارض توبه نماید و از
 عرفان الهی محروم باشد هرگز نفعی بمعاملین آن نمیشود
 و نخواهد بخشید و در جمیع کتب سوره این مطلب مشهور
 و واضح است و اگر نفس عارف بحق باشد و جمیع اوصاف
 البیه را ترک نماید امید نجات است چنانچه نزد اولوالعصر
 واقع و میرهن است پس مقصود اولیه از این ابداع و ظهور
 اخراج و ارسال رسول و انزال کتب و جعل رسل مشفقهای لا
 یحیی را جمیع بعثت عرفان جمال سبحان بوده پس حال

اگر نفسی بچین اعمال مشغول شود و در تمام عمر بیهوش
و نادم و گریه‌باز در آن اعمال مشغول گردد و از
عرفان الله محروم ماند ابتدا شوق باز رجوع نتواند کند
و عرفان الله هم لازماً عرفان مظهر نفس او بوده در میان
قلب او و اما الواحی که مشعر بر فضل و رحمت الهیه است
حد و حصری ندارند لهذا بذكر بعض اکتفا میشود -
آب جیحون را اگر نتوان کشید هر بقدر تشنگی باید چشید
از جبهه این مناجات است که هر ناامید بزمید و نوید میدهد
یا الهی و محبوبی و محرکی و مدجی و العشاء ی فی قلبی
و محبوب شری لك الحمد یما جعلتني مقبلا الی وجهك
و مشغلا بذكرك و مناد یما یسألنا خلقا یتناك ارب
ایرب ان لم تظهر الغفلتین این نصیحت اسلام -
رحمتك و رخصت را بابت گرسنگی و ان لم یعلن الخطا
کیف یعلم بانك انت المستار الغفار العليم نفس لافقة -
غافلک الغدا یما سترت عن وراثتها رخصت اسماء الرحمن
الرحیم ذات لذت مذنبك الغدا یما عرفت به ارباح فضلک
و تسوغات سدا الطافك کثرتنی لعبیان عاصیک الغدا
ان به اشرفت نفسی مواهیك من اقل عطائك و تزلزلنا طیار
چون در علی حقائق خلقک ارب انما انت ی اقوت بكل العاصیان
و اعترفت بها لا اعترف به اهل الامکان سرعتهالی شاطی -

غفرانك و سكتت فی ظل خیام مكرمتك اسئلک یا مالك اقصم و
المبهم علی العظام بان تظاهر فی ما تلجیر به الایواح فی هوا
حبك و النفوس فی فضاء اسئلک ثم قدر لی قوة سلطانك لا قلب یما
الممکات الی مطلع شهوات و مشرق و حیات ابریا فاجعلنی بکلی
قائما فی رضاك و قائما علی خدمتك لانی احب الحیوة لا طوف حول
سواد فی امرک و عظام عظامك ترانی یا الهی منقادا الیک و خاضعا
لذیک فالعمل بی ما انت اهلک یفنی لجلالک و یلحق لحضرتک -
مفهوم آیات مبارکه قرین با این مضمون است ای خدا ی من و محبوب
من و بحرکت آورده من و جذب کننده من و منادی در قلب من و
محبوب نهان من بخودش تواضع خدم برای اینکه مرا بخود متوجه
تعودی و بذكر خود مشغول گردانیدی و مرا منادی باسم خود -
کردی و ناظم بشنا خود فرمودی پروردگار اگر ظاهر نباشد -
فقط از کجا بریا میشد علمهای رحمت تو یلیند میشد پرچمهای کیم
تو اگر آشکارا میشد خطا چگونه معلوم میشد که تویی ستار و آموزگار
و دانا و حکیم فدای غفلتندگان غافلت بجهت اینکه مرور میگردد
از عقب آن تسمیها برحمت اسم رحمن و رحیم تو ذات من فدایگاه
گم گارانت براناینگه بهیچان میاورد اربان فضل تو را و عطای
مشا الهاء تو را حقیقتم فدای محبتت محبتت کاران تو را و محبت
عصیان ایشان تائید است آفتاب بخششهایت از انعطاف تو سر
و غرض خسته است بارانهای خود تو بر حقائق خلقی تو ان پروردگار

من علم کسیکه اقرار نمود به هر چه بانی و اقرار می کنم بآنکه اقرار
نموده اند اهل عالم شتافت پسوند محل آمیزش تو را ساکن شد
در سایه سرا پرده ها گم تو را جدا دهم از توان یاد شاه قدیم
و همین بر عالم که ظاهر گم از من آنچه پروزیدند جانهای
در هوای صحت تو و نفوس را در نفس انصاف تو پس بقدر قسرها
بر این توئی بسلطنت خود بر این اینکه غلبه گردانم موجودات
را بسوی مدافع ظهور تو و مشرق و من تو ای پروردگار من بکلی مسل
فانی گردان دروغهای خود و مرا بر مایه ابر خدمت خود تسلیم
دوست میدام حیات را برای آنکه خلوات گم سرا پرده اسرار تو را
و خیمه های عفت تو را من بینی مرا ای شدان من در حالی که
منقطع شده ام بسوی تو و انگشام در حضور تو پس بکن با من آنچه
را که تو شایسته آن هستی و سزاوار جلال تو است و لایق حضرت
تو است.

در این بیان مبارکه که در یکی از ابوالی نازل شده بدقت فرمایند
قوله تعالی * اولیائی که در با ما و همسرا مضطرب و خائف -
مشاهده میشوند با من بر آن نفوس نه بگونه است حال صوفی
که عذاب بیند و حال نفس که از اطراف عذاب مشاهد میکند
کمال مرعبت را باید در بار حق نفوس میزد داشت و اگر هم امر
مخالفی و یا کلمه نالایقی از ایشان ظاهر شود باید بتسیر جمیل
شمار جست و بیشتر آنکه از نتایج اسم ستار الهی است ششست

نمود به اکثر تو اولی از بعضی ذکر شود بسیار -
بپایاره و انفعال او شود و این که الله محبوب نه در حق -
دیگر میفرماید و نفوس که در این فتنه گیر متزلزل و مضطرب -
شده اند بچمن تشنگ و سرهای نمائید و بمواظب چشمه
پشیمانه احدیه دلالت کنید چه که حق دوست نداشت احدی
مضموم مانند مخصوص نفوس که در سبیل حق محل شتم و ذلت
واقع شده اند و لونی ساعه انه لم والذی نور الرحیم نفوس مطمئن
قویه تا به اقل از کبریت اعمر بوده و خواهند بود باید امثال
این نفوس ضعیفه را بخود را نگذاشتند و بملکات بیانات الهیه
ایشان را مجدداً پناهات یافت می گفایند *

نظمی چهارم
بسم الله الرحمن الرحیم

بسم الله الرحمن الرحیم
لَا تَسْأَلْهُمْ الْأَحْزَانُ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعِلْمِكَ الْآيَاتِ
لَمَّا جَاءَ الْوَيْلُ وَظَهَرَ الْفِتْرَةُ اخْتَلَفَ الْأَنَافُ وَعَدَّ كَسَلُ
حِزْبٍ بَسْمًا عَدَّ مِنَ الْفُتُونِ وَالْأَوَّلَامِ *

برای اب ایمان و بین مکتوب و واضح است که اعلی مراتب از
برای انسان وصول پذیرد عرفان و ایمان و ايقان است و چون
بر تبه ایمان فائز شد ممکن به عبودیت آستان بزد و اطاعت -
او امر خداوند رحمان است چه از به پناهات مشتمل است که مقدم
و محفل عبودیت اطاعت او امر مدافعه مولا است پس اول تکلیف هر

بند عرفان و ایمان پس از حصول عرفان اخلاص او امر و احکام است و شاهد این گفتار بیان صبیح خداوند متعال است در این این ذبیح قوله جل جلاله *

در اول امر حق جل جلاله ناظر باقیال و حده بوده چه که قبل از نزول او امر و احکام اظهار نمود و القای کلمه فرمود هر نفس من غیر توفیق قبول نمود او بگل غیر فائز بعد از ارتفاع سما حکم الهی و اشراق شمس امر بر گل لازم و واجب که آن تصدق نمایند و عامل شوند *

پس موافق این بیان مبارک بعد از توجه و اقبال بر هر مومن موقفی فرض و واجب که در خدمت امر کمر عیودیت را محکم ببندد و منتظر حد و فرمان مولای یوسف و صبران باشد و زبان حالندین مقال گوید بندگایم جان و دل برگزیده گشت بر حکم و چشم بر فرمان و بیلین مبین بداند که هر فرمانیکه از مولای صادر میشود مبدی بر ترفع عباد و ارتفاع مقام و ارتقا بمعانی قرب آستان بزدان است و مقصود حق بهیچ وجه انتفاع و استفاده از عباد نیست بلکه مراد از این مقدمات لایتناهی خود و شمول فضل و الطاف خدای بر عباد است من نکردن خلق تا سودی کم بلکه تا بر پندگان خودی کم لبذا در این آیه مبارکه پندگان خود را امر میفرماید بعمل که سبب علو مقام و تدریج در مدان قرب آستان است بهیچانید ای پندگان الهی قیام کنید بر خدمت این امیر

بشانی که حزن و اندوهی شمارا در نیاید از اتانی که بظهور الهی کافر شدند و چون وحده حق تحقیق یافت و موجود ظهور فرمود بر روی مختلف شدند و هر فرقه ای بظنون و اوهامی که در نزد خود داشت تصدق جستند و این امر مهم نه تنها در کتاب مستطاب اندر تکرار و تاکید شده است بلکه در بسیاری از الواح الهیه و مرکز مینای و حضرت ولی امر الله تکرار و تاکید شده است از جمله آنها در این لوح مبارک است میفرماید قوله تعالی * ارفد باید دوستان بخدمت امر مشغول باشند یعنی بذكر و ثنا و اعمالی که سبب ارتفاع کلمه اللغات قسم بافتاب انق ملکوت یک عمل طیب و یک کلمه طیبه که از منقطع الی الله ظاهر شود نافذ و موثر است در نفوس باید کل از کل ماعندهم منقطع شوند و بحق وحده ناظر باشند بارادهاش حرکت نمایند و نزد امرش قائم و مطیع * الی اخر اللوح در این بیان مبارک بدقت نظر ملاحظه فرمائید که هم معنی خدمت و هم طرق خدمت و هم شرایط خدمت را بشما بیان فرموده است و در لوح دیگری میفرماید * طوبی لمن نطق بذكری و ثنائی و قام علی خدمه امری الذی به خضعت الامتاق * و در لوح دیگری میفرماید قوله تعالی شانه * انشاء الله در این صبح نیرانی که عالم از تجلیات انوار شمس حقیقت شرواست بذكر و ثنائی دوست مشغول باشید چهید نمایند تا باستانی که لایق امر الهی است متعلق شوند * و در لوح دیگری

قوله عز وجل "ای دوستان امروز روز عمل است و امروز آنقدر است
 است جهنم نجات یافتن و نجات یافتن نامتناهی الهیه فائز است" و در این مقامات داشته گردید باید به قول الله عز وجل
 "تذکره شما را تذکره" اما با و امر الهیستند باید و با گشت
 متذکره اینست خیرات و فضل اعظم و مقام اعظم طوبی للخالقین
 و در این دیگر میفرماید "ما اسم جود انشالله از آن صاحب و
 ناظر و ناظر قائم و آنقدر مرسل مشاهده شوی صاحب باشی
 یعنی بیان حضرت رحمن را ناظر باشی یعنی پستان محبوب
 امکان ناظر باشی یعنی باقی اعلی قائم باشی یعنی بر خدایت
 امر آید باشی یعنی الوان الهی را مرسل باشی یعنی ایات
 الله و الوان او را بشمار او را و صفای او را در این "الی
 آخراللی و اما الوان مقدسه حضرت عید الهیه جل اسماء اعلی
 که احیاء او را شوی بر خدایت امر میفرماید با حیات و تسار
 نماید فقط در این او را بنظر چند فقره از الوان و بیانات مبارکه
 انکشاف می شود از آن جمله این بیان مبارک است قوله تعالی
 "مؤمنین بپای اولای باید از تعالیم حضرت چه الله مطلع باشد
 بعد از آن انتشار از الله نماید مثلا سباز باید اول سبلی بسلان
 جنگ شود بعد از آن داخل در میدان جنگ گردد و ملاحظه دشمن
 نماید اما اگر بدون اسلحه داخل در میدان جنگ شود شکست
 خواهد خورد پس بهائیان لشکر خدا بیانشند باید مسلح بشوند

باشد اسلحه آنها اول ایمان است دوم ثبوت است سوم خدمت
 است چهارم انجذاب کامل بملکوت الهی است اگر بهائیان مسلح
 باین اسلحه ها باشند البته در هر شهری که داخل شوند ظفر
 خواهند یافت فتح خواهند نمود و اگر مسلح نباشند مغلوب
 خواهند شد و در لوح و صایا میفرماید قوله الاحلی "ای احبای
 الهی اعظم امور محال نزد من الله است و صیانت من عقالله و
 صیانت امرالله و خدمت کلمقالله در این سبیل هزاران نفس خون
 منظر را سبیل نمودند و جان عزیز را فدا کردند و رگهای بقر
 بانگ شتافتند و علم دین الله افراشتند و بخون خویش ایات
 توحید نگاشتند " الی آخر و در یکی از بیانات مبارکه این عبارات
 مهیجه رشیده است "اگر از برای نفسی اسبابی فراهم بیاید که
 این قوای جسمانی را و این اعصاب و ارگانها را در سبیل خدمت
 جمال مبارک صرف کند موهبتی اعظم از این نمیشود و در نهایت
 هم بشهادت فائز شود این قوای جسمانی انسان اگر در سبیل
 هوا و هوس متلاشی شود دیگر حشری اعظم از آن اوقات گذشت
 قوا بتحلل رفت بدن آب شد اعضا و اعصاب از هم پاشید نفس آخر
 رسید اما در چه افکاری اما در چه گذشت در هوی و هوس و
 نتیجه حسرت و ندامت ابدی دیگر داشت اعظم از این نمیشود ذلک
 هو الخسران العبیر اما اگر به بینید الحمد لله بفضل موهبت
 جمال مبارک جانان دلش روشن اعضایش قوایش ارکانش جمیع در

سبیل محبت الله در پلای و سخن و زبانی گشته چه سویری -
 اعظم از این من که موقی نشدم انشاء الله شماها باین موهبت
 میده گردید کار آن بود که حوائجین حضرت مسیح کردند به
 حضرت مسیح وفا داشتند بعد از حضرت نفس راحت نگشیدند
 نه فیض آرام نگرفتند شب و روز در ترویج امر الله گذراندند -
 و در دنیا به ملکوت الله سعی کردند و در انجذاب و اشتغال
 نفوس قیام نمودند همیشه سرگردان و بیسر و سامان هر روز
 در یک گویی هر شب در یک صحرای هر آنی در یک شبیری هر
 دقیقه در یک دریائی تنهایی و بیگانه نعره زنان فیهام کان سرمد
 را به ملکوت الهی دعوت کردند همه خوردند زجر کشیدند -
 عقوبت دیدند از اهل و بیان گذشتند همه را گذشتند و رفتند
 و بتلیخ امر الله مشغول شدند تا آنکه همه در سبیل حضرت -
 مسیح روحی لعافه شایسته شدند حضرت مسیح را فراموش -
 نکردند آن غنایات را فراموش نمودند آن تعالیم را از نظر
 محو نکردند آن تعالج و قیوضات اهل انبیا نشودند شب و
 روز میگویند که بلکه موقی شوند انصاف نیست که به حضرت
 روح نهایت وفا را نودند الی آخر ملاحظه فرمایند که این
 بیانات مبارکه چه سر مشقی پیندگان جمال مبارک میدهند -
 یعنی باید در اندام متابعین گونه قیام کنیم و نه فیض آرام
 نشینیم و عمر عزیز را بسوی و هوس رنگ رانیم بلکه در تائق حیات

خود را در خدمت امر الله مصروف داریم و همین مقدار بیانات مبارکه
 در این موضوع برای تذکر و استنادهای الهی کفایت است اکنون این -
 موضوع بقیهش از لوسی که بافتند از ادیان العفا از کثرت میثاق -
 نزول یافته بپایان میرسد قوله تعالی "جلال مبارک روحی لا حیاه
 الا ما را تربیت فرمودند و پرورش دادند که راحتی کنیم تا به
 نحس رسیم یا شادمانی کنیم یا کارهای ناعظم در زندان ایام
 بسر بودند ما را تربیت فرمودند که از پادشاه ناگامی سر مست گردیم
 و تحمل هر مشقتی ناعظم تا در طینت نیت صادق خدمت با امر الله
 سرشته گردیم و در جانفشان بی اختیار گردیم نفس نیاسانیم و
 راحت نبجویم حال الحمد لله تو موقی و عید الهیا محرم چگونگی
 سرز خجالت بر آوریم بر دوست که خدمتی بسزا بر نیامد از دستم
 الی آلی آخر اللین .

نظم
 من الناس من يقعد صف الأعمال طلباً لعدو الجلال قل من اتى بها
 أيها الغافل الغرار ومنهم من يعنى الباطن بباطن الباطن قل
 يا أيها الكذاب تالله ما عندك من القصور ترككنا كما تركك العظام
 للكلاب در آیه مبارکه سابق الذکریا اختلاف احزاب اشاره فرموده که
 بعد از طلوع شمس حقیقت از افق اراده الهی عده معدودی حریبا
 صفت پانوار مشهوره آن شخص بی اسرتوجه نمودند و دیده

با شراق شمس درخشد و بعضی مانند خراطین و کرم سپین در
 زمین ماری گردند و بطن او هام و خنجر استمال بدستند
 و برخی دیگر از دماغ بصر چون خفاش در شب که در دیوار طبیعت
 پنهان شدند را از انوار آفتاب دنیا شن خود را محروم داشتند
 و بالعمد به بل و عی قناعت نمودند و منکر طوطی آفتاب جهای
 تاب گشتند از جمله مردم نفوس هستند که بطبع صد سبب
 در صف تعالی می نشینند که ایشان را بهادر جلال پنهانند
 و آنان عبارتند از جهالی که خود را بپای اهل علم میاریند
 و بانواع خود را در سائنس انظار عوام کالبدی را بخود متوجه
 میدارند و خلق را بفحالت رگمراهی سوق میدهند و برخی
 دیگر مدعی الهام و علم باطن شده و بچشم دیگر مردم را می بینند
 و حق جل جلاله در این آیات مبارکه آثار این عبارات ملحه
 بینندگان آستان خود معرفی مینماید و میفرماید باره از مردم -
 نفوس هستند که در گفتگو می نشینند که آنان را بهادر
 بنشانند بگویم شوی توانی تا بل بر غیر و باره دیگر مدعی باطن
 و باطن باطنند بگویم در این گفتگو باطنی که در کاذبیه که شمس
 بسته اند و شبانی خالی از نور است اینها را بشما واگذاریم
 چنانچه استخوانها را پست میارند و در الیاج مدهمه
 دیگر این اشخاص را بالاطلاق بیان واضح تبیان او افشان را
 از قلم اعلی تا بل فرموده است از آن جمله در کلمات مکرر فارسی

میفرماید قوله جل شانہ "ای جهای محروم بعلم چرا در ظاهر
 دعوی شسانی کنی و در باطن دلب اغنام من شده ای بد مثل شما
 مثل ستاره قبل از صبح است که در ظاهر درخشان است و در
 باطن سبب اضلال و هلاکت کاروانهای مدینه و دیار من است -
 ای بظاهر آراسته و بی باطن گاشته مثل شما مثل آب تلخ حافی -
 است که کمال لطافت و صفا از آن در ظاهر مشاهده شود چون
 بدست صراف ذائقه احدی بچاقند قطره از آن را قبول نفرماید -
 بی تجلی آفتاب در ترازو مرآت هر دو موجود و لکن از فردان -
 تا ارض نوران بلکفری بی منتشی در میان و در لوح دیگر که
 حسن ظاهر و قبح باطن ایشانرا بر سیل مثل بیان میفرماید -
 ولله العذل الاعلی این لوح است قوله جل اشانه "ملاحظه
 در طبل های میان خالی نماید که با اینکه در باطن خالی و
 عاری است از دیدار حق ربانی و لکن در ظاهر نمره و نفیرش
 عالم را گر نماید منع ما به متلفا به لشکون من العارین با این
 صوت منکر مشکلی است که صوت در کراکر بگوش آید" ای آخر بیانه
 جل بیانه این بسی واضح است که نفیر در خواش طبل و دهل
 مانع از اصفا صغیر و نغمه صلصل و بلبل است و آهنگ مهیب -
 بوق و فربا را در استماع صوت دلکش و آواز مغنی دلرباست "و در
 لوح دیگر که بافتار مرحوم سمند راست میفرماید قوله عز اسمہ -
 و ندع الله ام یخلصهم من شر الاشرار ان ذین تقصوا میثاق الله -
 و عهدہ اوست که عباد زینوا رو" سهم بکره در خلاصه و البیضا و اقوامی
 اندی ناحوا می فرمود که توان میشتوا فی النبیای و الایام لفسا

لعمري الله جسم اقوالهم واعمالهم وحقاقتهم وجمعهم من اصحاب
 التعبير * مفهوم آیات مبارکه تقریبا چنان استوارند امیظلم که
 نجات بخشید ایشانرا از شر اشرار ان گسانی که شکستند و بد
 و پیمان الهی را و آنان نفوس هستند که میاراستند سرهای -
 خود را بعمامه های گرد سبز سفید و نشتی دادند بر قتل گیسکه
 توجه کردند در عراق او و هر روز لقای او را از خدا مسئلت می
 نمودند قسم بذات الهی مجسم شد اقوال و اعمال و عقائدشان
 و ایشانرا از اصحاب جحیم گردانید و نیز در لوح دیگر مرحوم -
 سید مرتضی میفرماید قوله تعالی شانیه * برای اهل عالم مشکون نشد
 و بصورت علمای جاهل منکر ظاهر ایشانند فاضحان غیثی الهی
 و ظل عباد او از حق بطلید کل از شر این نفوس ^{خطه این اهل بیت است} نازل المصروف
 مشتمل بر مشاهده میشود * و در لوح دیگر میفرماید یا محمد ندای
 مظلوم را بلغت عری شنیدی یلسان پاری بشنو اختلاف عالم
 اوهم و ظنون بوده و هست و مبالغ آن ارباب عیاشم ایشانند نازد
 عباد الی بشر العظام * و در لوح دیگر میفرماید قوله تعالی اگر
 نهل انسان بعمامه بود باید شتری که معادل الف عمامه بر سر
 او حمل میشود از اهل ناسر محسوب شود و حال آنکه مشاهده -
 مینمائی که حیوانست و گاه میطلعت زینهار بظاهر اسما * و
 هیاکلیکه خود را بعمامه ظاهریه و ^{ایست} زهدیه میآرایند از حق
 متنوع شد و ثانی مباحث و اما مدعیان باطن و عرفای عاری از معنی

و حقیقت عرفان این نفوس مزبور و شاید بتزویرات شیطانی و تسبیلا
 نفسانی بنحوی دیگر در افسال و انوای عیاد مشغولند و بسا
 رفته تسبیح و تکبیر خود را بلباس زهد و تقوی میآرایند و مردم
 ساده نادانرا بدام میانه اندازند بی دربار ایشان چه متناسب
 سرود - زاهد چه بلای شوکه این دامن تسبیح از ترس تسو
 سیرام بصورت گنیزد و در الواح الهیه عیادیت فرقه را
 بیانات طبعه نازل فرموده بعضی از آن در این اوراق درج میگردد
 از آن جمله در لوح مرحوم حاج آقاوند آبادی درباره این طبقه -
 نازل گشته * ای علی مشاهده در امر رسول الله تاکه در اول امر
 در کمال ترقی و استعداد بوده و بعد توقف نموده یکی از اسباب
 مانع آنکه نفوس برخاستند و بدیع اینکه ما اهل باطنهم ناس
 بیچاره را از شیعه الهیه و مگام عزربانیه مشغول نمودند
 قل تالکمال ظاهر اهل من باطنکم و کل قشرانور من لکم نشد
 تشرک المخلصون بواطنکم کما تشرک العظام للکلاب این ایام احکام -
 الهیه از مشرق بهار ربانیه مشرق و انشاء الله از بعد ارسال
 میشود و این دو آیه مبارکه در آن لوح اشع اقدس نازل من -
 الناصر من یقعد صلب النعمال طلبا لهدر الجلال قل من انت یا
 ایها الغافل الغرار و شیم من یدی الباطن و باطن الباطن
 قل یا ایها الکذاب تالک ما عندک انه من الشریر ترکها و اهلکم کما
 تشرک العظام للکلاب ملاحظه نمائید هر نفسی از نفوس مزبوره که

بالت شده و لیکن از بحر اعظم خارج نمود و تنوهمات نفسانیه
و شئونات هواییه بشام مگر و خدعه قیام کرد و فرقه اسلام را ...
متفرق ساخت قل یا ایها المؤمنین ان الباطن و الباطن الباطن و
باطن الذي جعله الله مقدسا من الباطن و الظاهر الی ما لا
نهایه لباطن و ظهور هذا الظاهر الذي ينطق بالحق فی
قطب العالم قد ظهر اسم الاعظم و مالك الام و سلطان القدم
لیسر لاحد مفسر و لا مستقرا لمن تمسك بهذه العروت الثورات بها
اشرفت الارض و السماء و لاح المرث و الثری و احاطت ملكوت الاسماء
و اتار الانوار الی اعلی اتقوا فیما ولا تتبعوا الهوا الذي تتبعوا -
البوی و لا اوهام الذين قاموا علی الكسری و ملكوت الانشاء توجهوا
بوجوده بیضا و خروا الی مطلع آیات ربكم ما للثنا لا خروا الا ولی -
كذلك قضی الامر فی لمح الذي جعله اللعالم الالواح و مصداق
الفلاح بین السموات و الارضین ای علی تفریق امت سبب هلت
ضعف كل شده و لكن الثمار اكثرهم لا یفقهون بعضی از نام
كما دای شوق و جذب و شغف و انجذاب و امثال آن نموده و
میباشند كاشف ارا السلام میرفتند در تکیه نادیده ملاحظه
میشودند و متلبه میشدند ای علی جمعی در آن محل موجود
و مجتمع و نفس الحق كه مشاهده شد نفس از آن ظهور نیاده
از این ساعت متعلا خود را بجز و بر و جدا میزد كه بهم -
هوا بود و بعد متعلا بر ارضیافتاد و قدرت و دستاورد ا -

عز

شعور نداشت و این امیر از کلمات میسرند ان الله یری شه
و نحن برآء ان نسبحوا العالم البین عالم استقلالهین و مانی
صدور العالمین و همین ^{مستند به} زمامی معروفند و آن -
نظیر بقول خود در اکثر میرند در احیان چند بعضی دیگر
میرند بشانیکه ناظر چنین گمان میباشند كه اعضای خود را قطع
نموده اند كل ذلك حیل و مكر و بدین عند انفسهم الا انهم
من الاخرین جمیع این امر برای العین مشاهده شد و ملكوتی از
نامر دیده اند الی آخر و یقین این بیان مبارک در مقام خود
بیان خواهد شد و این فرقه این حرکات شنیعه را عبادت می
باشند از این دوام كالسوام از مشاهده این حرکات و افعال شنیعه
فرشته شد میوات ایشان شده و دست ارادت بایشان داده و
طوق بندگی آن نظیر موجوده را در گردن و حلقه میوند بایشان
را در گوشت نموده میجان و دل مطیع اهورا فاسد آنان -
میگردند و لكن از حق ضیع چشم میپوشند و باعراض و اعتراض -
و ضغنه و بغضا قیام میکنند تا عتروا یا اولی الالباب و
شعروا یا اولی الابهار.

نظم
تالله الحق لو یفصل احد ارجل العیال یحب الله
على الا قال والنواجین و الجبال و القنان و الشنا و یومضه
كل حسیر و شمس و یومضه و لا یفصله عنك عنك رضائی

لَنْ يَبْلُغَ أَهْلَهُدَا مَا حَكَمَ بِهِ سُلُوكُ الْأَنْبِيَاءِ

برای باب علم و ایمان در نهایت و روح و از قواعد مسلمه است که در عالم اشی یافت نمیشود که منکر الوهیت باشد و هراشی بر حسب عقیده خود خدا را پرستد و ستایش میکند هرگز بیانی صفت حمد توگویی بلیل بخیرخوانی و تعریف پرتوانه با وجود این در قرآن بر غیر مسلمان اطلاق کفر و لعن شده و این بصیحت آنست که حضرت خاتم الانبیاء ایمان نیاوردند و اقرار رسالت آن حضرت نکردند و انکار رسالت آن حضرت در حکم انکار الوهیت است و آیة مبارکه قل ان کتم تبیین اللغات بمعنی یحکم الله شاهد این گفتار است بلکه انکار همین آیات نیز در حکم انکسار مظهر امر بروردگار است چنانچه فرمایند حضرت امیرالمومنین - شاهد این مدعا است چنانچه ضروری مذهب میدانند و از اخبار مشهور است که فرموده است نعمات و لم يعرف امام زمانه مات مئة البهائية و حديث سلسله القذوب از اخبار مشهوره است که حضرت رضا در سفر بخراسان با هائی نیشابور فرمود لا اله الا الله حصی فمن دخل امن من هذاین ولكن بشرطها و شروطها و انما من شروطها و هذین حضرت اعلى جبل اسمع الاعلى در لوحی یافتند و حال بزرگوار است بفرماید قوله عز قوله "امروز تیره من افضل وادنى از ایشان سوز است سلطان یا آخر الوهیت در یک صقع است امر حق بجایه بردار نیست هرگز صیحت گرفتار شد

و هرگز یافت مانند مؤمنان مانند الی یوم القيمة و حضرت پیام الله جل کبریا در این آیة مبارکه عید نگه را تذکر بفرمایند و بسم مؤید بفرماید که قسم بخداى حق اگر بشنید کسی پاهاى اهل عالم را و خدا را عبادت کند در تنگنا و دره ها و کوهها و سرهای کوه و فله ها و در تیره هر سنگی و درختی و گلوش و آشکار نشود از او چیزی و با هرگز از او قبول نخواهد شد اینست آنچه خداوند خلاف حکم فرموده است و تظنیر این بیان مبارک در سایر الواح البیہ بسیار است از آن جمله در این لوح مبارک است که یافتند از مانگی - نازل شده " هرگز اسیر نشده شد هرگز تیرد و هرگز امروز سرور هرگز زندگی نیابد الی آخر و در لوح مبارک احمد بفرماید قوله - تمالی شانه تانک انت ایقنی ذانک بان الذی امرض عن هذال الحمال فقد امرض عن الرسل من قبل ثم استکبر علی الله فی ازل الازال الی ابد الابدین " مخاطب بیان مبارک احمد است بفرماید ای احمد تو در ذات خودت یقین بدان که هرگز از جمال من امر از گد بدست حق از جمیع پیغمبران پیش امر از نموده و برخدا تکبر جسته از اولی که برای آن آفری تصور نیست و لوحی گد از معنی بسیط الحقیقه کل الاشیا و لیس شقی من الاشیا - مشوال شد بفرماید مثلا حکس که باین گد نگم نموده لیس کان موجود و الذین اقروا لعینا قال ثم الذین اعترضوا علیه کل در صقع واحد مشاهده میشوند هر یک بعد از ارتقاء ندا مالکنا

مقبول و محمود و در آن مرد و دانه مقدار از تقویر که خود را
 در اعلی درو حقایق و عرفان مشاهده میشود تدعی شان -
 اتقوا بان ما خرج من افوا حسم انه قد طار من تنزیه الاقوال
 والاسرار لیسوا انه تقویر الیه و العال بعد له در ایام
 ربیع دومین و بیست ایام اشجان مایه دنا لیم من اقبال و لا
 من قرار اگر نفس الهی بجمع علی اثر احاطه نماید و در کلمه
 توفیق کند لدی الرحمن مذکور و از اجل نامر محبوب -
 که مذکور از علی عرفان حق بوده هر نفس از این طراز
 اشیاء قدس منتهی ماند از پیشین در الواح مسطور و در لوح
 مبارک دیگر که بدل بر مقصود و بعد آیه مبارک مذکور است
 این است لا ینفع الاعمال الذی شیع الیه من فکاک اسی
 التمیم انه من - - - المعرفین و للفرق مراتب شتی من التام
 من فرق فی الامال و مشیم فی الاوهام و مشیم فی الیجواز و مشیم
 فی العلم و مشیم فی الاعمال که لک یعلمکم العلم الذی یران
 الذی شیع بالاصال عن العال انه من البالکین لان الاعمال -
 لا تقیل الا بالاقیان من اقبال انه عا یعاراد الله الذی -
 اعرف انه سائر الکریم و الذی شیع بالعلم عن المعانی انه من -
 الجاهلین شیه الرحمن بانه فرق فیما یفقه فی یوم الله و
 کان من السابقین لعل العالم عا بالمر به فی الکتاب و بار
 سیر الخاتم انه من الوه و الخلق لدی الله الحلی العلم

قد نصنا فی اللوح ما اردناه و خمس عندنا عین تنکون من -
 الشاکرین مغبون لوح مبارک بدین تقریب است بشحقیق کسی -
 که محرم شد امروز از گشتی اسم فیم من البته او از غرق شد
 کات است و برای غرق مراتب زیادی است از جمله مردم کسی -
 است که غرق شده است در آرزوهای فاسد و از جمله کسی است
 که در او هام فرق ششاز جمله کسی است که در هوای و هوس -
 غسرق شده از جمله کسی است که در علم غرق شده و از جمله
 کسی است که در اعمال و عبادات غرق شده این چنین من آموزد
 شمار دانا ی آگاه البته کسیکه محرم شد بسبب عبادت و اعمال
 از حرم عاقبت و مال از اهل هلاکت است بجهت اینکه عبادت و
 اعمال قبول نمیشود مگر با قیال و ایجاب هر کس با ایمان و اقبال
 توفیق یابد بر راستی موافق اراده الهی عمل کرده است و هر کس
 اعراض کند او از تارکین است و کسیکه بواسطه علم از معرفت حق
 محروم شود البتة از جهال محسوب است شهادت داده است
 خداوند رحمن باینکه آب عالم در علم غرق گشته و علم در روز
 الهی نفی نبخشیده و از خوار شدن آن است خویشا آن عالمی
 که عمل کند بآنچه مامورند در این کتاب و ببحر علم فائق گشته
 البته چنین عالمی جوهر خلق در نزد حق بلند رتبه با عظمت
 است بشحقیق شن دادیم در این لوح آنچه اراده فرمودیم آنرا
 رحمتی است از نزد ما بر تو برای اینکه از شکر گردان باشی

و در لوح دیگر میفرماید قوله جل قوله "الیهوم هر نفس -
 باقی اعلی توجه نمود و آفتاب حقیقت را که از او مشرق است
 ملاحظه کرد او از اهل بصر در منظر اکبر مذکور است و الا اگر
 صاحب مد هزار چشم باشد که لدی الیهوم با عین مذکور در
 لوح الهی مستطوره این مقدار اهل بصر بصیرت را کفایت
 استنبه در نزد اولوالالباب در نهایت وضوح است که حقیقت
 یکی است و تعدد ندارد چه اگر شمس در مرایای متعدد
 تجلی و اشراق نماید همان یک شمس است و بتعدد مرایا
 شمس تعدد نمیشود همچنین مظاهر مقدسه الهیه هر چند
 در اقسام یا جسم یا در زمان و مکان مختلف باشند چون پانصد
 ذات احدیتند مجلی واحد است و آن ذات احدیت است و
 این مطلب را حضرت عبداللہ با جل اسمہ اعلی با صرح
 بیان در مواضع عدیده در بیانات مبارکه و انواع مقدسه بیان
 فرموده است و در این مقام بعضی از آن بیانات اشفا میشود
 از آن جمله در ضمن خطابی که در قیسا سنه جان است
 مستترند ان اد افرموده میفرماید قوله تعالی شفا لہم الہیہ
 سنایت از نبوغا غیبیہ میباشد . . . پس ثابت شد و محقق
 شد که حقیقت انسانیه محبہ بر جمیع ذاتات و شرف موجودات
 علی الخصوص انرا قبل آن کمال بمنزله آئینه است در نهایت
 لطافت و صفا و مقابل شمس حقیقت لہذا نور نبوت کمالات

الہیہ در این مرآت صافیه باشد ظهور در این مرآت -
 واضح و آشکار حال اگر گوئیم در این آفتاب است مقصد آن -
 نیست که آفتاب از علو تقدیس خویش نزول نموده و در آئینه
 حلول نموده زیرا این محال است قلب ماهیت ممکن نیست
 قدیم حادث شود نشود بلکه آن حق قدیم تجلی در این
 آئینه نموده و حرارت و انوارش تابیده و در نهایت جلوه و
 ظهور است هذا هو الحق و ما بعد الحق الا بالذلال -
 العین و بر هر عاقل بصیری واضح است که در هر عصر
 که حق ظاہر میشود به جمیع شئون از خلق متعارف است چنانچه
 روز شب و شب و روز مشتبہ نمیشود همچنین حق بیاطل و باطل
 بحق مشتبہ نمیکرد مگر کسبکار بصر و بصیرت محروم باشد
 که نتواند شمس را از ظل و نور را از ظلمت تشخیص دهد
 چه خوب فرموده مولوی آفتاب در سخن آمد که خیز -
 که برآمد روز برجه ثم ستیز تو بکوی آفتاب کجکواه -
 گوید ت ای کور از حق دیدم خواهم روز روشن هر که اوجید
 چراغ عین جستن کوریش دارد بلاغ آئینه خفاش از ضعف -
 بصر از مشاهده انوار آفتاب جهان را با محروم است و مزکم
 از استنعام راحه معطره مشک مشعشع بی نصیب است چه
 خوب فرموده است مولوی پاک کن از مغز و از بینی دگام -
 تا آید الله در آید در مشام پس حق را باید بحق شناخت

و باطل را باطل و بمرتبت دیگر
 باید حق را بحق مقایسه نمود و باطل را باطل زیرا همیشه
 حق بخدا پیرمخصوصه خود مختص و موصوف است و باطل بعلاقم
 مخصوصه خود معلوم و معروف است و دلیل هر یک در خود آن
 موجود و مشهود است و هر موثری از آثار میرهن و معلوم میگرد
 شمس را بنسبتش باشد دلیل شمس بنیان فارغ از قال و
 قبل سایه گوید که دلیل او بود این هستی که دلیل او بود .

نظم
 حق چو شمس و شمس
 کَم مِّنْ عِندِ اعْتَمَلٍ لِّى جَزَائِرُ اسْمِهِمْ وَمِنْ عَنِ نَفْسِهِ مَا أَحْلَى اللَّهُ
 لَهُ وَحَمَلُ الرِّهَاءِ حَاتٍ وَالْمَشَقَاتِ وَلَمْ يَدْرُ عِنْدَ اللَّهِ مَنَزِلُ الْآيَاتِ
 همه شنیدیم و میدانیم که در هر نقطه از نقاط نفوس موجود که
 بخیالات واهی و اوهام فاسده خود برآضات شاقه و تحمل
 زحمت فوق الطاقه مشغول شده و خود را از طبایع رزق الهی
 و البسه نفیسه و مهارت عالیه و ساتین معروشه و آثار نصیبه که
 جیسا برای انسان ایجاد شده محروم داشت و راستار
 الهی مذکور نشد و منظور نظر عنایت حق واقع نکشت علت
 آنست که این اعمال شاقه و زحمات طاقت فرسا و تحمل مشقات
 فوق العاده بامر حق نبوده بلکه بجهل نفس و مشتهیات هو
 و دور یافته زیرا حق تکلیف ما لا یطاق باحدی از عباد خود
 نفرموده چنانچه در قرآن با صریح بیان میفرماید . لا یكلف الله

نفسا الا وسعها * و این آیه در بسیاری از انواع مبارزه تفسیر
 شده و الا چگونه میشود انسان بامر خداوند رحمن ادا یوسفیه
 عبودیت نماید و باعمالی که مکلف بوده قیام کند و خداوند مهربان
 او را از یادش عمل و الطاف خود محروم فرماید با اینکه ذات
 مقدسش با صریح بیان رده نروده است که اجر هیچ عاملی
 را ضایع نمیکند و این مطلب در انواع البیه بعد و حصر نیاید
 از آنجمله در لون یوسف میفرماید قوله جل شانہ " قسم قطاب
 افق معانی که از برای حق جنبهای لاعدل لها بوده و خواهد
 بود و لکن در حیات اولی مقصود از جنت رضا ی اوود خول در
 امر او بود و بعد از ارتقای مومنین از این دنیا بجنات لاعدل
 لها وارد و مبتلای لایحی متعمر و آن جنات ثمرات افعالی
 است که در دنیا بآن عامل شده آیا ملاحظه نمینمائید که پس
 از عباد خدمت نفس نماید و زحمتی از برای او تحصیل کند
 اجر و مزد خود را اخذ نمینماید چگونه میشود کرم علی الاطلاق
 امر فرماید عباد خود را با و امر خود و بعد عباد خود را از بدایع
 رحمت خود محروم فرماید سبحانه عن ذلك متعانی تعالی عسا
 یظنون العباد می حق و لکن اگر کسی بهیوی خود زحمات فوق
 العاده را تحمل نماید و باعمال شاقه تعامل شود عند الله مسرور
 و غیر مقبول است و بقدر خردنی اجر و مزد نخواهد داشت از
 این لحاظ است که حق جل جلاله در آیه مبارکه برای تنبیه

و اما من عباد خود میفرماید بسا نفس که در جزایر هند
انزوا جست و منع نمود از خود آنچه را که خداوند برای او
حلال کرده بود و تحمل ریاضات شاقه نمود و در نزد حق
مد کور نشد زیرا تحمل این گونه مشقات بپایه و جبهه در نزد حق
محبوب و مغفیل نبود و عباد خود را باین گونه اعمال امسار
نفرموده بلکه نبی فرموده است پنهانچه در انواع الهیه از قلم
اعلی نبی صریح نازل شده از آن جمله در کتاب مقدس بدین
میفرماید قوسعهز بیانیه جمیع این بیانات را نقشه اولی ذکر
فرموده و مشایخه کسی نیست نجوید نه خبز شعیر خوردم تا
بر تلبه اعلی فاخر سیم بلی آنقدر مست ده آسمان باید بغلیل
کنایت کند و ساگر باشد و بکثیر از حق غافل نشود اصل
امر اینست و الا ریاضت و عدم آن علامت حق و باطل نسبوه
و در همین کتاب مقدس و همین موضوع است قوله تعالی شانه
چیه که مخصوص حضرت اعلی روح ماسوا و عده در گل پیو جای
میل میفرمودند و جمیع احبار امر فرمودند بخراب جای و —
میفرمایند برباضت باین مقام نرسیده ام و هم در این کتاب است
قوله تعالی شانه و البیوع احبار الهی باید بهیچوجه بر خود
سخت نگیرند در صورت امتنان باغذیه متعتم شوند
و در دل احوال چند اعتدال حرکت نمایند و اگر غذا و احسان
باشد احب است عند الله و نشن جهت نموده که آن واحد از

اغذیه لعنیده باشد علی قدر وسع و هم در این کتاب خطاب میفرماید
بمعتزله میفرماید فوله عز اسمه ان کل من علی الارض وادیه در
او خلق شده از نعمای لطیفه در پی مجلس حیا تلماز برای —
نفس مومن بآنکه حاضر شود اسراف نبوده و نخواهد بود و
لذت توو امثال تو اگر لقمه نانی تصرف نمایش مسرف بود و خواهد
بود چه ده اسراف در غفلت از حق مشهود است و همان لقمه نشان
که بنفسان معروض بآنکه معدب شده پنا میبرد بخدا از اینکه نه
آوگشته و نیز در همین کتاب خطاب بهمان معتزله است قوله جل
بیانه ای بی خبری بیصر در چنین این علی چه میگوئی که در
حین حرکت از مدینه طیبه مبارکه با خود جهای زمین حرکت فرمودند
و با شال اسباب ظاهر چنانچه امتثال تو میگویند که ساریان —
حضرت چون دیده بوده بند ازار مبارک مدوز بملتان است لیدا
بعد از شهادت حضرت رفته و بعد واقع شد آنچه این عید خرم مینماید
از ذکران "ای اخرا این بیان مبارک نیز دلیل بر آنست که انبیا —
عظام و اولیای کرام نیز هیچ یک مرئوس نبودند و امر برباضت هم
نفرمودند و همچنین در حق مبارک نشاءات رعبه مسیحیین را نبی
از انزوا و ریاضت میفرماید و در نوع مبارک یا فخر حاجی آخوند
ایادینا زنده و قوله جل جلاله "ای علی جمعی در جزائسر
هسته بود و هستند که شوند و از آنکه و شرب منع نموده اند و باوحش
اندر گرفته اند و بیانی و ایام ریاضات شاقه میشوند و یاد نار ناعن

مشت بر طنون و اوهام و هاری از حقیقه حق و حقیقت است بهتر
 آنکه این صحبت با این بیان شاعری حضرت عبداللہا خراسانی
 الاعلی بیایان رسانیم " تمام عرفا بعد از ظهور حق از اعتبار
 ساقط شدند و سراپا او هام گشتند اگر کسی اندکی بصیرت داشته
 باشد میبیند حق بشام نشون ممتاز از مادیون استحقق بشام —
 نشون معلوم و واضح است و همچنین باطل هم بگل نشون معلوم
 و واضح است؟ ای آخر بیانہ الاعلی .

نظمی چهارم و هفتم

لَا تَجْعَلُوا الْأَعْمَالَ شُرَكَ الْأَمَالِ وَلَا تَحَسَّرُوا انْفُسَكُمْ
 عَنْ هَذِهِ الْأَعْمَالِ أَنْذَى كَانِ اسْمُ الْمُتَحَرِّينَ فِي أَرْزِ الْأَزَالِ
 قُلْ رُوحَ الْأَعْمَالِ حُورٌ سَائِي وَتَلَقَّ كُلُّ شَيْءٍ بِكُنُوبِ
 أَقْسَرُوا الْأُلُوحَ لَتَعْرِفُوا مَا هُوَ الْعُقُودُ فِي كِتَابِ اللَّهِ الْعَسْرِ
 الْوَحَابِ .

بر هر دلی شعوری واضح است که عاشق صادق جز رضا می عشوق
 چیزی نخواهد و حبیب موافق جز محبوب در دل راه ندهد عقل
 سلیم و وجدان پاک نیز تصدیق میکند که دو محبت در یک دل —
 نکند چنانکه گفته بقدری واضح و بدیهی است که احدی متکبر
 آن نیست — ادبای کامل از هر دو هم در این زمینه داد سخن داده
 حکیم فانی گوید رسم عاشق نیست پای دل دود لیر داشتن
 یا ز جانیان یا ز جانان بایست دل برداشتن ناجوانمر نیست
 چون جان سیار و مهابار یار دارا بود و دل با سگدر داشتن

دیگری گوید بادوست ترین کمال با جان یکخانه دو میمان نشند
 شاعر غزل گوید ترک حبیب القلب لایزاله و لکن جنس دنیا ای
 الشرائع را در شریکای المعیبه بیننا و ایمان قلبی لا یجیل امر الشریک
 یعنی محبوب دل خود را ترک نمودم نه آنکه ملاش از او حاصل —
 کردم با شریک ولیکن محبوب من مرتب جنایتی شد که مقتضی ترک من
 بود زیرا در دوستی فیما بین شریکی اختیار کرد و حال آنکه ایمان
 بشریک نیست و در جمیع کتب آسمانی نیز تصریح شده است که هر
 گرو و هر چیز در عیودیت آستان احدیت شریک شود و عیودیت —
 بشائیه شریک و یا الهوده کرد آن عبادت غیر مقبول و مردود —
 بارگاه عزائلی است در قرآن میفرماید " یسرجوالقا " یعنی عمل
 عبادان با شریک و لا شریک بعباده ربه احد یعنی هر کرامت و ارباب
 پروردگار خود باشد باید بعملی عامل شود که ناپیسته آستان
 احدیت باشد و احدی را شریک در عبادت پروردگار خود ننماید و
 از این رود در جمیع شرایع و ادیان امر بتوحید حذونی ماسوا و او
 شده و معنی و مفهوم توحید غیر از این نبوده و نیست و اگر غیر از این
 باشد کسی بعبادت جن و انس قیام کند و عبادت شریک یا مال و آمال —
 آلوده باشد او را موحد نتوان شمرد بلکه موحد کسی را میشد که اعمال
 و اعمال و عبادت او را بکلی از شائیه رب و ربامقدس بری باشد بعباده ساد
 تر عبادت او اعمال خود را وسیله حصول مقاصد و آمال خود ننماید و
 جمیع اعمال و افعال را بحت حصول رضای الهی باشد اثر اعمال خالص
 باشد البته مقبول آستان احدیت است و عامل هم مغرب بارگاههاست
 و مصداق ایه شریفه ربي الله عنهم و رزوا عندهم لمن خشي ربه و

مداخلت با یحیا ایستاد نفس المظنه ارجعی الی ربک راضیه مرصیه
چقدر مناسب این مقام است این فرد شعر مرحوم حکیم شافعی که
از قلم اعلی نیز جاری شده کردین بهر صلاح تن به بیدینی
مثنی تخم دنیا در فضای دین بکاری مکار و در لوحی لسان عظمت
باین بیان ناطق قوله مزاسمه " بسیاری از اعمل که مرجع آن امل است
و بسیار از گفتار که مقصود از آن اصلا است از آنجا که لازمه شمس ظاهر
اعا که نور است خواه مردم استقامت از انوار ساطعه آفتاب بگشند پس
نگشند همچنین شمس حقیقت از پرتو انوار خود دریغ ندارد و نصایح -
متعلقانه بر عامه پسر میدول میدارد خواه بشنوند و قبول کنند و خواه از
اصفا و اطاعت خود را محروم نمایند اینست که در آیه مبارکه اول -
میفرماید اعمال و عبادات را دام از هوا و وسیله حصول مقاصد خود
قرار ندهید و خود را از نیوضات این ظهور که آرزو مقرران بود محروم
نگردانید و در آیه دوم برای تذکره میفرماید روح هر عمل و عبادتی
همانا رضای من است و هر عملی معلق و مشروط است بقبول من انوار
را بخوانید برای آنکه مطلع و مستفت شود بمقصود کتب الهی و در انواع
اغلب این مضمون را بعباد خود خاطرنشان میفرماید از آن جمله در
کلمات مکتوبه مریم میفرماید یا بن البشر ان تحب نفسی فاعرض
عن نفسك فان ترد رضائی فاعرض عن رضاك تشکیل یافتن و احوال
فیک باقی ای پسر انسان اگر دوست داری مرا پس از خودت اعراض
کن و اگر رضای من خواهی از رضای خود چشم پنهان تا در من مانی

شوی و من در ثوابی و پایداری بمانم و نیز میفرماید اعمل حدودی
حیاتی ثم انه نكسك عما تنوی عمل کن با حاطم من محروم وستی من بر
از آن بازدار خود را از هواها و نفسانی خود ایضا میفرماید " لا تنسك
حیا نجسانی و لا تنسك و صایای ابتعا " بر نشانی او امر مرا ترک مکن
محروم وستی جمال من و فرمودن مثنی و صیبهای مرا محروم طلب رضای
من و نیز میفرماید " فوالله ان منزلی و روحی و نظری صبرها و نظری
قلب تو محل نزول من است آنرا پاکیزه کن و روح تو نظره من است
آنرا مطهر گردان برای ظهور من و در مکتوبه فارسی میفرماید قوله
تعالی رضای خود را بر رضای من اختیار مکنید و آنچه برای شما
نخواهم هرگز نخواهید و با دلهای مردم که با مال و آرزو آلوده شد
ترک من مینمایند و نیز در مکتوبه فارسی قوله جل شاناه " ای مردگان
فراش غفلت قرنهای گذشته و عمر گرانمایه را بانتها رسانده اید
و نفس یاقی از شما بساحت قدس ما نیامد در ایچر شرک مستغرقید
و کلمه توحید بر زبان میرانید مبعوس مرا محبوب خود دانسته اید
و دشمن مرا دوست خود گرفته اید و در ارض من بکمال خریس و سرور
مشی میتانید و قافل از آنکه زمین من از توپزار است و اشیای ارض
از تو در گریخت " ایضا قوله جل شاناه " ای دوست لسانی من -
قدری تامل اختیار کن هرگز شنیده ای که یار و اغیار در قفسی بگنجد
اغیار را بران تا جانان بمنزل خود در آید و نیز میفرماید کلمه طیبه
و اعمال صابر مقدسه بسما " غرا حیده صعود نماید جهید
شیدت اعمال از اغیار و کدورت نفس و هوای پا شود و بساحت

قد سما بر نیامد و با بحر شریک مستغرقید و گفته توحید بر زبان
 میراند میخوش مرا محبوب خود دانستاید و دشمن منم دوست
 خود گرفته اید و در این من بگمان غریبی منی میماند و غافل
 از اینکه زمین از تو بیزار است و آشیای از تو بیخوشند و نیز
 ایضا قوله جل شانہ **وہو عندہ سلسل من قدر من تامل اختیار کن**
هرگز شنید می که یار و یار را در قفس بگنجانید و یار را در قفس
جانان بسوزد خود در آید و نیز میفرماید قوله جل شانہ ~~وہو عندہ~~
طیبہ و اعمال ظاہرہ مقصد ہما عزادیدہ صعود نماید چہد
 شہد تا اعمال از غبار و پا کدور شمس و ہوی پاک شود و بساحت
 عز قبول در آید چہ **و غریب صرافان** وجود در پستگاه حضور
 جز زب خانہ رسید یزند و غیر از عمل پاک قبول ننمایند * و نیز —
 میفرماید ای پسر ارا را مرا خواہی جز مرا مخواہ و اگر ارادہ —
 جہالم داری چشم از عالمیان بردار زیرا کہ ارادہ من و غیر من چون
 آب و آتش در یکدل و قفب بگنجد * و در لوح دیگر کہ بافتخار
 یی از امام **اللہ است** میفرماید قوله جل ذکرہ **ای امثالہ از —**
دوست غیر دوست مخواہ و از محبوب جز مایس مطلب ہنا پیش از —
صد ہزار اولاد بہتر و راضی از صد ہزار عالم خوشتر اگر این مقام
را بیایی و یقین فائز شوی دارا ملکوتی اینست فضل اعظم و عنایت
زیور آئی خراز این آیات باہرہ معلوم و واضح شد کثا اعمال بد
پشانیہ ہوی و آمال نمودہ است در ساحت قدس احدیت مقبول

شمرہ و بر شاہی انہی فائز نمود پس اصل و اعمال خیریت است
 ولو در ظاہر موافق ورود ستورانی نباشد چہبہا مینمود کہ علی
 از روی خلوص نیت و محبت از انماض صادر شود و مخالفت ظاہر امر
 باشد مانند انتحار یا دفاع و لکن مقبول درگاہ احدیت واقع شود
 چنانچہ در لوحی میفرماید قوله جل شانہ **گو یقین شہدائی**
اللہ و انہ نو یثبون منقر فی الشاہر و ہو معروف عند ربک و —
مصدائی این آہ مبارکہ در حق حضرت سید **الہدیہ اسمعیل —**
زوارہ و ہر علی خان زوارہ تحقق یافت اما سید اسمعیل شرح حال
 و انتحارش در کتاب بدیع از قلم اعلی نزول یافته و آن اینست * در
 گل چین بستان بدیع ظاہر و یثانی حب اللہ اخذ کن نمود کہ
 بالاخرہ از گل و شرب منقطع شد و مدتی باین حالت بود تا آنکہ
 در یوم اشعاری در مدح اللہ گفته و با صاحب دادہ و الان موجود
 اگر نفسی ملاحظہ نماید از اشتعال کینوت آن سازج قدس مطلع
 میشود تا آنکہ یوم ازایام در اول فجر برخاستہ و بیبت اعظم توجہ
 نمود و بحمامہ خود قفا **اظہر بیت** را جاری نمود و بعد زفتہ تینی
 اخذ نمود و بیبت اقامہ رضا ہم رفتہ و دیدنی نمود و بمقر قربان
 گاہ دوست شہادت منقطعاً عن کل من فی السموات و الارضین و در
 آن حین توجہ جمیع ملائکہ عالمین در حوش بود و با وی فریاد توجہ
 نمودند **جمع **الکلمہ** عالمین و ہو **عزیز** ہو** تا آنکہ در خانہ مدینہ
 قرب شد **طایبہ** مقابل بیت بدست خود حنجر مبارک خود را فضع

نمود شوقا لب به و شغفا می دود و طلبا نوا نعر را ضیا -
 نقاشانه و مقبله ای حرم وصله در این ترقص جعلی از بیانات -
 مبارکه در شد شاید در مقام دیشر مشروح الواحی که راجع
 بان شهید مجید است بنگرم و اما هر معنی خان در موقع ضوما
 که عموهای زور و پخیال قتل و غارت احباب قیام کردند آن
 شیر دلیرا حباب را جمیعاً در یک خانه جمع نموده و خود بر پام
 خانه برآمده و آن جمعیت را مانع از تقرب بخانه شده و انجم
 عموها فرار کردند و پس از انواقعه دشمنان نادم شد که میاد
 این دفاع صیب عدم رضایت حق و موجب بعدا و از استان
 احدیت گردد پس از چندی در دلوں یا متخار او از لک میشاق
 نازل و اظهاری فضل و عنایت و تعجید از این عمل فرموده اند و
 عنوان یک لوح اینست "هوالله ای فارس میدان الحمد لله -
 بچشم ظاهر مشاهده نمودی که عون و عنایت حق ترا بر کل -
 قاهر فرمود و مانند سیف شاهر گریه خاسر راجع نمودی آن
 جمع جمیع موث بودند لهذا هجوستان فرار بود و اقبالشان
 پناہ " ای اخرا لفرح .

نظمی قیام و هشتم

مَنْ مَازَ بَعْضِي حَقَّ لَهُ أَنْ يَقْعُدَ عَلَى سَهْرِ الْعَقِيَانِ مِنْ صَدْرِ
 الْإِمْلَانِ وَالَّذِي مَنَعَ عَنْهُ لِيَقْعُدَ عَلَى التَّرَابِ إِنَّهُ يَسْتَعِيدُ مِنْهُ
 إِلَهَ الْمَلِكِ الْأَدْبَانِ .

بر حسب قواعد مسلمه دیانت حب الهی سرمایہ هر کونه ستم
 بوده و خواهد بود و این مطلب در جمیع کتب الهی تصریح
 شده در قرآن میفرماید و من اناس من يتخذون دین الله
 انداداً یحسبون کذب الله و الذین آمنوا است حب الله الی آخر
 و در ابواب الهیه تصریح این موضوع بحث و تفسیر نماید در کلمات
 مکتوبه مرید میفرماید "باین الود احببنی لاحببک ان لم تحبنی
 لن احبک ابداً مفهوم چنین است که دوست بدار مرا تا من تو را
 ترا دوست دارم اگر مرا دوست نداری منم ترا دوست ندارم
 و نیز میفرماید باین الوجود رضوانت حی " یعنی بهشت تو
 محبت منست و در مکتوبه فارسی میفرماید "ای دوست در روضه
 قلب جز کل عشق مکار و از ذیل بجل حب و شوق دست مدار -
 و در دلوں دیگر میفرماید قوله جل و علاه یا احبابی ان اتبعوا علی
 حب الله و امره انه مع ما ورنه علیه من البیاء یا بد کرم می خدا
 السجده انه یحب لیدع من احبه و لا یحیی اجر من اراد ولا یجسد
 من تقرب الیه لعل هذا لب یبھی شاکرم و در ترک و نصر ترکم
 ایاه نسل الله بان یجتمعتکم می رسوا تم الاعلی " مفهوم بیان
 مبارک اینست ای دوستان من بر محبت الهی ثابت بمانید
 زیرا با این بلاهایی که بر او وارد شده شمارا در این زندان ذکر
 میکند البته دوست میدارد هر کس او را دوست دارد و صاحب
 نمیکند اجر کسیکه او را بخواند و دور نمیشود از کسیکه باو تقرب

جود و دلجو مختصرت به نام نصیر است میفرماید الا قد سراجان
ای نصیر رب خیر میفرماید چون حب مرا داری همه داری -
دکرت هیچ نباید جهد نمائند نادای محبت اسبیه از سفین محبوبه
ماند نغمی بی بی بدوام الطاف و الطوفان و اسواء یعنی انیت به
بل شئی عظیم اعنی العباد نفسی است که با ین مقام اعز اعلی -
فاثر شد و در نوعی دیگر خطاب بیک از امام "ارجع من میفرمایند
قوله تعالی شانه از خداوند در کل حین سائل و اعل بائ که
تورا بر حبش مستقیم دارد چون موافق آیات مبارکه واضح شد
که بالاترین مقامات از برای هر بنده فی این است که بر توبه
عشق و محبت الهی فائز شود و چون این رشته برای هر بنده فی
حاصل شود اگر سلطنت روی زمین را مالک شود شایسته و
لا یقوس و ارا نیست که این است که در این آیه مبارکه تصریح میفر
ماید که هر کس بحبیت من فائز شود سزاوار است که بر تخت طلای
بر صدر عالم امکان بنشیند و کسیکه از محبت من محروم شد اگر
بر خاک نشیند این خاک از او پناه بخدا میرود و نظیر این بیسان
مبارک در سایر الواح الهیه نیز بسیار است از آن جمله در این لوح
امتنع اقدس میفرماید قوله جل احسانه "انه خلق الاله الارض -
و تعالیا و الالهات و اولیاته و لعباده با وجود این نعمت
نفسی خود را منع نماید نمود بالله خلق انیا و سبب و شورش
لغو ماند باید در جمیع احوال نظر بکلمه مبارکه بفعل مایشا

و بحکم مایرد نمود هر چه از مصدر امر ظاهر شود حق لایب
بیه باید بآن تمسک جست شکر نعمت در یک مقام اظهار نعمت
است و لکن خربت شیعه بعضی محل و منزل و نعماتشان از -
لطافت خارج است و آنرا سبب زهد میدانند و نفرت میسرند
اگر این امور از فقر ظاهر باسی نیست و عند الله مقبول و عند
وسعت هر چه اظهار نمایند و با اتفاق کنند عند الله محبوب ملا
عالمین و ارواح مجرد و مقامات معطر صطبره لطیفه ناظرند چنانچه
بیشتر میفرماید اگر بدانم چه محل را مقرر قرار میفرماید هر آینه از
حال امر می نمود از وجه ما از عالماس نمایند باید آنجناب شکر
کنند سبب ظهور این لوح امتناع قدس گشتند امروز اهل بها اگر
ممکن شود باید بخداهای لطیفه معطره متعین گردند فی آخر
اللق و در لوح دیگر میفرماید ثم اعلموا بان الدنيا هی غفلتکم
ان موجودکم و اشتغالکم بما سوا و الاخرة ما یقریکم الی الله العزیز
الجمیل و کما یمنعکم اللوح عن حب الله انها لبس الدنیان -
احتشوا عنها لتکون من المصلحین ان الذی لن یمنعه شئی -
عن الله لا باس علیه لو یزین نفسه بحلل الارض و زینتها و ما خلق -
فیها لان الله خلق ما فی السموات و الارض لعباده الموحدين -
کلوا یا قوم ما احل الله علیکم ولا تحرموا انفسکم عن بدایع نعماته
ثم انکرو و کونوا من الشاکرین خلاصه مضمون اینست بدانید
که دنیا همان غفلت شما از خدا و اشتغال شما بما سوا حق است

و آخرت چیزی است که شما را بخدا نزدیک میکند و هر چه امروز
 مانع شما از محبت الهی است همان دنیا است از آن جناب تعالی
 تا از اهل صانع و اصنام محسوب باشید البته کسیکه هیچ چیز او را -
 مانع از حق نمیشود با حق بر او نیست اگر بپارید خود را بجمیع -
 زبورهای عالم و هر چه در آن خلق شده است زیرا خدا ایجاد -
 فرموده است هر چه در آسمانها و زمین است برای بندگان موحسد
 خود شرای قوم بخورید آنچه را خدا بر شما حلال فرموده است و
 محروم نکند خود تا نرا از نعمتهای تازه و و شتر کنید او را و از شکر
 گذاران باشید و در لوق دیگر میفرماید قوله عزوجل قد خلقت -
 الدنيا للذين اقبلوا الي الاق الاغلى انهم يتنعمون بها باسم
 ربهم وانها لاتنصمهم عن هذا الذکر البديع "مفهوم آیه مبارکه
 بدین تقریب است بتحقیق دنیا خلق شده است از برای کسانی که
 توجه با حق اعلی دارند ایشان از دنیا مرزوق و متنعم میکنند
 از دنیا باسم پروردگارشان و دنیا ایشانرا باز نمیدارد از ذکر
 بدیع حق یعنی این ظهور بدیع الهی و در لوق مرحوم حاجی میرزا
 محمد تقی انسان میفرماید قوله عز و جازاه انما اردنا من الدنيا
 الا اهلها وانها من حيث هي هي موطى قدمي و مرتع اقدامي
 و منظر اوليائي و مطلع ظهورات قدرتي و مظهر اسمائي الحسنى -
 و صفاتي العلیا ان ربك هو العلیب العلیم "مفهوم آیه مبارکه چنین
 استبراستی ما از دنیا را داده نفرمودیم مگر اهل آنرا و این دنیا

من الحقیقه از حیث وجود قدمگاه من و چراگاه گوسفندان من و
 نظرگاه دوستان و محل طلوع ظهورات قدرت من و محل ظهورات
 اسماء حسنی من و صفات علیای من است البته پروردگار شو
 بیان کننده داناست از این آیه مبارکه مستفاد میشود که دنیا
 ایجاد شده است برای تحصیل فضائل و کمالات و مقامات اخروی
 و رضا الهی نه اشتغال بهنای و مشغلهای نفسانی که سبب
 قفلت و بعد از حق است چنانچه از الواج مقدسه حضرت -
 عبدالبها جل اسمع الاعلی نیز همین مستفاد میگردد از آن -
 جمله این لوق منیع است "هو الاهی ای ناظر بملکوت الهی این
 عالم امکان میدان اکتساب شئون رحمانیه است و اتصاف بصفات
 ربانیه و همچنین محل وقوع در محل نفسانیه و سقوط در ظلمات
 شهبانیه انوار حقایق معنویه در حقیقت انسان چون شعاع در
 هویت شمع مکنون و مستور بر بجهت ظهور این حقائق نورانیه در
 این زجاجه لطیفه ربانیه محرک و مری لازم و از برای این شمع -
 افزونده می واجب این است تا انسان در ظل تربیت الهیه
 داخل نشود و بنار کلمه الهیه مشتعل نگردد و انوار توحید در -
 زجاجه قلب نیغریزد و آیه مبارکه قد جاء الحق و زهق الباطل
 ان الباطل کان زهوقا تحقق نیاید و عوازم مسلمات است که در
 ایجاد الهی شریعت و شرائع اعدام و وجود خارجی ندارد بلکه
 عدم خیر شر است چنانچه ظلمت و سایه وجود خارجی ندارد

بلکه عدم سایه و ظلمت است و آنانی که بوجود شر قائل و معتقدند
باشیاه رفته اند و این بصریح بیان مبارک حضرت عبداللہا جل
اسمہ الاعلیٰ است در لوحی میفرماید قوله تعالی ذکر کرده بودی
عبداللہا بیعضی از احباب ذکر نموده که شرابدا وجود ندارد -
چنین است مقصود اینست که شر عبارت از عدم است هذا هو الحق -
چنانچه شری برای انسان اعظم از ضلالت و احتجاب از حق نیست
پس ضلالت عدم هدایت است ظلمت عدم نور است جهل عدم علم
است کذب عدم حقیق است گوری عدم بصراست گری عدم سمع است
پس ضلالت گوری و گری و جهل اینها راجع بعدم اند نه این است -
وجود دارند الی آخر بیانه پس واضح شد که غنا وجود دارد لکن
فقر عدم غناست لذا غنا محیوبست بشرط آنکه در رضای الہی مصروف
شود مثلاً عالم ایجاد را بهیکل انسان اگر تشبیه نمائیم بچشم
که جمیع اعضا و جوارح انسان هر یک بجای خود زیبا و محبوب و
لازم است اما اگر بر خلاف طبیعت انسانی یافت شود که ابرویش
در زیر چشم یاد هانش در پیشانی واقع باشد نازیب و غیر مطلوب
است همچنین اگر غنا در غیر رضای الہی مصروف گردد بسیار
مذموم است و در رضای الہی بسیار محبوب و پسندیده است -
چنانکہ حضرت امیر در دیوان مبارک میفرماید ولم اربعد
الدین خیرا من الفنا ولم اربعد الکفر شرا من الفقر یعنی بعد
از دین چیزی بهتر از فساد نیست و بعد از کفر چیزی بدتر از فقر ندیدم

این ورقه را نیز بیابان مبارک خاتمه دهم در کلمات مکتوب میفرماید
قوله عز اسمہ پس نیکوست حال نفسی که غنا از ملکوت جاودانی
منعش ننماید و از دولت ابدی محرومش نگرداند قسم باسم اعظم که
نور آن غنی اهل آسمانرا روشنش بخشد چنانچه شمس اهل زمین
را

تطبیق چهل و نهم

مَنْ يَدْعُ امْرَأًا قَبْلَ اِتِّمَامِ الْفَسَّةِ لَا يَلِيَهُ اِنَّهُ كَذَّابٌ
مَقْتَرٌ نَسِلُ اللَّعَانِ يَسُوْدُهُ عَلَى الرَّجُلِ نَابُ اِنَّهُ
هُوَ الْقَوَابُ وَاَنْ اَمْرًا مَلِيًّا مَا قَالَ يَبْعَثُ عَلَيْهِمْ لَا
يَسْرِعُهُ اِنَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ مَنْ يَسْأَلُ هَذِهِ الْآيَةَ اَوْ
يَسْأَلُهَا يَكْفُرُ مَا نَزَلَ فِي اَنْظَارِهَا اِنَّهُ مَكْرُومٌ
يَنْفَعُ الْمُعْرِضَةَ اَلَيْسَ سَبَكْتَ الْعَالَمِينَ خَائِفًا لَكَ وَلا تَتَّبِعُوا مَا
عَدَّكُمْ مِنَ الْاَوْهَامِ اتَّبِعُوا مَا يَأْتِرْكُمْ بِرَبِّكُمْ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ
این آیه مبارکه مشعر بر اینست که اگر کسی قبل از اتمام هزار سال
تمام بادهائی قیام کند ادعایش باطل و از درجاعتیار ساقط است
گرچه کسی نمیتواند بدون اذن و اجازه الہی بچنین ادعائی بر
خیزد ولی باز هم بجهت تذکر و تنبیه میفرماید اگر کسی پیش
از هزار سال ادعائی کند دروغ گو و مفتر است از خدا خواهیم که
او را بر توبه و رجوع تأیید نماید و اگر بر گفتن خود اصرار نماید بمعوت

میشود براو کسیکه در باره او رحم نکند و میفرماید کسی حق تاویل
این آیه ندارد و اگر کسی این آیه را تاویل کند پا از معنی
ظاهر لغوی آن انحراف بجوید از حمت و وسعه الهیه محروم خواهد
بود در مقامات سابقه بناسبتی بعضی از تصور صریحه الهیه و
الواح مقدسه مرکز ميثاقی در این مورد درج شد اکنون در این
مقام بعضی دیگر از الواح مبارک جمال قدم جل ذکرا اعظم و
حضرت عید البها * عزاسمه الاعلی محترمید تبصر و اطلاع زینت
بخش این اوراق میشود در یکی از الواح که بافتخار حاجی آخوند
ایادی نزول یافته میفرماید " قبل از الف کامل ظهور منتع هر
نفس ادعا نماید عند الله مردود و غیر مقبول بشنود ندای -
مظلوم را و آنچه امر فرمود متصکع نماید اوست عالم و اوست
دانا و در لوح نبیل میفرماید اگر نفس بکل آیات ظاهر شود -
قبل از انعام الف ستمقامت که هر سه آن در آیه ماء بما نزل فی
الفرقان و نوزده شهر با نزل فی البیان که هر شهری نوزده یوم
مذکور است ابتدا تصدیق منماید در یکی از الواح نازل من یدعی
امرا قبل انعام الف ستمقامت که کتاب مقرر نسل الله پسان
یونید علی الرجوع ان تاب ان ینکحوا لثوا بیوان امر ما قال -
بیعت علیه من لای رحمه ان ینکح شدید العقاب چه که ضرایب نفوس
بحقیقت اشجره ربانیه راجع و سبب اختلاف و جدال و نزاع
و تنزّل قلوب ضعیف معده استقرار امر مابین بر پیوسته و خوا

بود الی آخر اللول و اما الواح مقدسه مرکز ميثاقی در بیان این آیه
مبارکه نفوس متعدد در سؤال کرده اند الواح هدید که در جواب
نازل شده بسیار است از آنجمله در لوحی که بافتخار جناب وحید -
کشفی در جواب سئوالات ایشان نزول یافته میفرماید * و اما آیه
مبارکه من یدعی امرا قبل انعام الف ستمقامت بعضی هزار سال معروف
مشهور که در عرف علما و ریاضی مسلم و غیر و نزد ناسر محقق و
مصطلح است و لوح مبارک دیگر در جواب افاضی آیه مبارکه
این است * هو الله و اما آیه من یدعی امرا قبل انعام الف ستمقامت
بدایت این الف ظهور جمال مبارک است و هر روز هزار سال
ان کل یوم عند ربك الف سنة ثلاث مائة و خمسون الف
سنة این بیان الف که فرمودند مراد نهایت اعداد است چه
که اعداد منتهی بالف میشوند یک و صد و هزار بعد تکرار است
زیرا که کور جمال مبارک غیر متناهی است بعد از آنکه احقابی -
یکدزد و بکلی صف و کتب و آثار و انکار این اعمار فراموش شود
که از تعالیم جمال مبارک چیزی در دست نماند ظهور جدیدی
کردن و الا تا آثار و صف و تعالیم و انکار و اسرار جمال مبارک
در عالم وجود مشهود نه ظهوری و نه بروز و نه صدوری
ع و نیز در لوحیکه بافتخار حاجی آخوند ایادی است -
میفرماید قوله الاعلی ظهور منتهی بعلم ظهورش و تا هزار سال
بل صد هزار سال این گویا مراد خواهد بود از الحاق یافت مقصود

اینست که قبل از آنکه کسی سزاوار تکلم بحرری نیست ولو مقام ولایت باشد کتاب اقد سر مرجع جمیع امم و احکام الهی در آن مصر احکام غیر مذکور رجوع بقرار بیت العدل دیگر اسباب اختلافی نه و من بعد از آنکه اولئك هم النافعون و اولئك هم الظالمون و اولئك هم الاعداء المبعوضون زنها و زنها را مگذارید نفسی رخنه کند و القاء فتنه نماید اگر اختلاف آرائی حاصل گردد بیت عدل اعظم فوراً حل مشکلات فرماید و اکثر آنچه بیان کند صرف حقیقت است زیرا بیت عدل اعظم در تحت حمایت و عصمت و هفت سلطان احدیت است و او را حیانت از خطا فرماید و در ظل جناح عفت و عصمت - خویش محافظه نماید هر کس مخالفت کند مردود گردد و عاقبت مقهور گردد و لوح مبارک دیگر که اشاره باین موضوع است این است -
 هو الیهی ای بنده حق بعضی بیپوشان چنین گمان نموده اند که شمس حقیقت چون از افق هیکل بشری غروب نمود فرمود انسانوار مقدسه اش نیز اقول نموده یعنی امکان ششیلدا گشته و ظلمت علی - العرش استوار شده السوس صد هزار اسوس که گویان انوارمه تابان نه بینند و خراطین تابش نور قدیم از عوالم غیب مشاهده ننمایند آن نور حقیقت فیض شامل است و لطفش کامل چه در یوم ظهور چه بعد از آن اقول بومش هزار سال و در شصت هزار سال و البهاه علیه ع و باید دانست این الواح مقدسه که در بیان این آیه مبارکه در جواب سائلین بعبارات مختلفه از قلم اعلی و برآمده میثاق عز نزول یافته هر یک در وقت

ظاهر و باهر و آشکار خواهد شد ما نمیتوانیم باو هام و تصورات خود الهی را توجیه یا تاویل نمائیم از آن گذشته صریح بیان مبارک حق تاویل با حدی داده نشده است و بجز معنی ظاهر کسی را حق تفسیری دیگری نیست و حق عالم است بمعانی و مفاهیم کلام خود چنانچه در "سوره مبارکه نوح" میفرماید "فاهمل بان لكلمات الله و سفراته معانی بعد معانی تاویلات بعد تاویلات و رموزات و اشارات و دلالات و حکم بعالیهای بسیار و بنیمرف احد حرفا من معانیها الامن شامك لان معانیهم گوزهم گنوا فی خزائن الكلمات لا يعلم اسرارها الا اللعالمین العتدر - المحمود و سيعلم تاویلها کل من عرف الى سعادة القرب و القدس - و قد استبصر به كز الله و بلغ الى مقام الذي شهد بلسان المودة فی سوره بانه لا اله الا هو و انه لبوا لى ك ان ولم يكن معه شى اذ ايلتفت بكل المعانى و العرفان المكتونة فی كل شى من قبل ان يقول كن فيكون كذا كذا تليق الوراثة من نعمات البقاء و تعلمك ما ينقذك عن كل من فى الارض و السما الى آخر اللحن مفهوم بیان - مبارک قرب باین مضمون استبدان برای کلمات الهی و سفیران او معنیها پس از معنیهاست و تمیید اند احدی یک حرف از معانی کلمات الهی و اگر هر کس را که خدا بخواد زبیر معانی کلماتش را کجهاى ایشانست که خبر شد ما سند رمزینها ی کلمات و تمیید اند اسرار آنها را مگر خدای قادر و خواهد دانست تاویل و حقائق آیات و

دلبر خطایخاست

كَلِمَاتِ الْهَيْبَةِ رَا هَر كِسْ عَرُوجْ كَنْد بِسْمَا عَرْفِ وَقَدْ سَ حَقِّ وَمَقْدَسِ
شُود چشمان او بوسیده دگرالهی و برسد بمقامی که شهادت -
د هد بر یانی که در کثرت وجود او بود همه سپرده شده بود دانیت
الهی و اینکه حق مقدس از خلق بود لا زال بود و کسی با او نبود
در آن هنگام بجمیع معانی متوجه و ملتفت خواهد شد و معرمان -
پوشیده در هر موجودی قبل از ایجاد بی - خواهد برد چون بصیرت
آیات مبارک معلوم شد که آیا شکایم سخن حق است پس خلق چگونه
میتواند از خاترم سخن حق اطلاع یابد با اینکه بصیرت قرآن -
میفرماید و ما اوتینا من العلم الا قلیلا و همچنین این آیه مبارکه -
قرآن که در چندین لوح از الواح جمال قدم جل اسمع الاعظم والواح
هدیده مرکز میثاقی تکرار نزول یافته قوله تعالی و ان من شیء الا
عندنا خزائنه و ما ننزله الا بقدر معلوم یعنی چیزی نیست که
خزائنش در نزد ما نباشد و نازل نمیکیم آنرا مگر باندازه معین -
پس کلمات الهی که مخزن لایفکد و بی منتهای اوست در هر وقت
و زمان از برای روحانیه و موافق سماوی که مورد احتیاج ارواح انسانی
است از خزائن کلمات ربانی بر نوع بشر افاده میشود پس ما نمیتوانیم
با و هام و اهیه و افهام ناقصه خود آیات الهی را تاویل کنیم مانند
علمای ادیان سابقه که آیات کتاب را با و هام خود تفسیر کردند -
و نتیجه تضلالت خود شان واضلالت است شد چه نیکو سرود است
حافظ و پیشروی سخن اهل دل مگر که خطاست سخن شناس سر نده

تا نباشد راست کی باشد نیروی هر نیروی از است میباید نیروی
برایند راست کی را میخسروند هر نیروی از است میباید نیروی
زهر در قفس دی رود آنکه خسروند
بر مستمعین در توان و سیر معلوم است که در هر عصر و زمانی که
یکی از مفسر حقیقت از مطلق احدیت طالع شدند و عالم را با اشراق
انوار خود روشن و شوش نمودند و بالهوسانی چند نیز بنگار آنکه
میتوان با چوگان هوس گوی حقیقت را از میدان ریود بچولان -
آمدند و ترهانی بهم یافتند و با خیال او هام مقاومت با ثمان -
مبین آرزو نمودند ولی عاقبت جز خسران مبین نتیجه می نبردند
و خائب و خاسر شده بزاویه عدم شناختند و در حفره خاموشی و
تسلیان خزیدند و نعم ما قال سحر را معجزه کاری نگذرد
خوشدار سامری گیس که دست ازین و بیضا بیرد چنانچه
بعد از اشراق شمس بطحا از افق حجاز مسیلمه گفت ابو طلحه
استی سراج بادعای نبوت پر خواستند و دیری نگذشت که هر -
یک محو و نابود گشتند و لعنت ابدی و خبیثت سرمدی گرفتار

شدند لذا در این ظهور اعظم چه در ایامیکه جمال قدم در دار
السلام بغداد بر سر مشر عظمت مستوی بود و چه سنینیکه مقرر عرش در
اندرون بود و چه اوقاتیکه از ارض اقدس مقرر عرش جمال اقدس ایستاد
شد در احوال عیدیه عباد خود را بر ارتفاع نفاق دلخراش ناعقین
مذکور داشت که شاید مستضعفین از عباد در دام خدمه و ترب
آن نفوس موهومه نیفتند و خیال اوام آنان مقید و گرفتار نشوند
حتی در کتاب تشیعی خود در این ایامیکه عباد خود را یاد آور
شده و میفرماید زود است که از اکثر شهرها نفاق مرتفع گردد ای
قیم از آنان اجتناب نمایند و هر فاجر پست فطرتی را متابعت نکند
ما شما را بنفاق ناعقین خیردار نمودیم و قش که در عراق بودیم
و در این ارض مقدس که اکنون مظهر نورانی حق است و چنین مسم
شد هم در ایام مبارک و هم بعد از صعود مبارک در ایام مرکز میناق
از نقاط مختلفه تبعی ناعقی مرتفع شد و با وجود تذکرات مشفقانه
حق بعضی از هج رعا آنها را متابعت کردند و گرفتار خسروان
دنیا و آخرت گشتند اما ناعقین که در ایام الله تعقی و شعیق -
دلخراش و منکرشان بلند شد این عید ندیده بلکه از احیاء شنیده
ایجاد رالواح منزله از قلم اعلی ذکرشان را دیده ام و برخی از آن
الواح برای حصول عبرت و تنبیه دوستان نگاشته میشوند و لکن قری
مبطله می را که در مدت اقامت در شیراز ندیده ام هر یک از
بیان وادی حرفهای و صحبت پیوسته خود عاجز بودند تا چه

رسید بمعلومات یا مراتب عرفان از جمله آنها شخص بود باره
دوازدهم موسوم به هدایت از اهل سوسنای شیراز که اید اجداد -
نداشت تاجه رسد بخواندن و نوشتن و ذکرش در احوال مقدسه
مرکز میناق مذکور است دیگر اموالله نامی از اهل یوانات فارس که
آن نیز نامش در احوال حضرت عید البها^۱ است این دو شخص -
موهوم دوازده سال قبل از صعود مرکز میناق مدعی شده بودند
که حضرات عید البها^۲ صعود نموده و ما را خلیفه خود قلم نموده
و چند نفر نادان دعوی آنان را پذیرفته بودند تا آنکه مرحوم میرزا
قابل آباد بی با همد و نفر از احیای آباد از ارض اقدس سحر جهت
نموده پس از ورود بعدینه مقدسه شیراز میدان آن دو نفس دینی
از ملاقات زائین تنبیه حاصل نمودند و از مرشد موهوم خود اهر
نمودند شخص بی لیاقت دیگر گیلانی غلام نام داشت که مدعی
بود من صراف وجود و دلسوزی برای ناقص اکبر میگردانم
نیز از صحبت عادی طحج بود موهوم دیگر خلیل گدشی که پل
د هات مرودشت شیراز است این عید با مر محفل روحانی شیراز
بزیارت احیای مرودشت رفته اگر چه خود خلیل را ندیدم ولی
بخوشی یکی از میدانش مکتوب بی اسلوبی باسم لوح برای این
عید فرستاده بود و مرا با طاعت خود دعوت نموده بود متأسفانه
آن مکتوب را حاضر ندانم که چند کلمه از عبارتش را در این ورقه بنگار
تا احیاء از پایه و مایه او اطلاع یابند و بر مصائب و بلاهای مظاهر

مقدسه آگاه شوند که چه نفوس در مقابل شمس حقیقت آرزوی عسری
اند امی نمایند اما نفوس که ذکرشان در الواح الهیه نازل شده
از آن جمله نافع کرماتی که ملا محمد جعفر نام داشته از جمله شخص
در کیلان بدعوی قیام کرده و جمعی را می گفته که در لوح میفرماید
قوله تعالی مع ذلک آن خناس رفته بگلان و او شخص است که از
کثافت ظاهرش آشیا در گریز و از کثافت باطنش صاحبان شرم در
احتراس معذرت ادهای ظهور واکین با او میریزا مرتکب شده اند
که قلم شرم میزند از ذکر آن چند بوی جمع بوده اند بعد فی الجملة
باهمال تشبیه خود ملوث شده اند الی آخر بآن همه تذکرات
شفقتی که از قلم اعلی و کلام اطهر حضرت اعلی برای انشاء عباد ناز
شده باز هم در هر عصر نفوس از اشخاص است فطرت بوده و هستند
که بمقتضای طبیعت جعلی کثافت را از نافع مشک تمیز نمیدهند یا
اگر تشخیص دهند کثافت را از نافع دوست ندارند و ترجیح دهند
آنان بفرموده حضرت امیرالمومنین یثیعون کل نافع هرنافع را -
متابعت نمایند و از حق منیع اعراض کنند چه خوب گفته ملایک الشمرای
بهار در نبوت نگرفتند در نوح نبی آه از این بی ادبی در خدائی
نمودند بگوساله سلام داد از دست عوام نفسی جمله نمایند قهر
آه از این قوم عود بطنین مکی جمله نمایند قیام داد از دست
عوام عاقل از بسمله خواند بهوایش نچمند همجو غولان برمند
دیو اگر قصه کند گرد شوند اق دوام داد از دست عوام دیگری گفته

امروز بهای هیبه و عود یکبست در رنژخسان خلیج و نعود یکبست
در رنژ گمانیکه در این بازارند آواز خرو نغمه داند یکبست
وید بهیست هر گز مقصد باطنی داشته باشد علنا مقصد خود
را اظهار نمیکند بلکه کلمات حق را با مقصد باطل خویخته
و مرد مراد می فرسود میانه از دست صیاد شاید که دام را
زیر خاک پنهان میکند و دانه چند بر روی خاک میریزد و مرغان
را بدام میافکند حضرت اعلی میفرماید قوله جل بیان و لکن
ربما یشتبه الباطل بالحق لان الحق لو خلرم یکده احد وان
الباطل لو خلرم یصدقه احد و لکن الذی اراد ان یتبع هو
یاخذ ومن هذا بعضا شیخیختلط بینهما ولذا اشتبه علی الناس
یعنی بسا اشتباه میشود باطل بحق زیرا اگر حق واضح باشد
احدی آنرا نکند پب نمیکند و باطل نیز اگر خالرا باشد و بصورت
باطل جلوه کند احدی آنرا تصدیق نمیکند و لکن کسیکه تابع
هوای نفسانی باشد برخی از حقرا با باطل میامیزد از این جهت
بر مردم اشتباه میشود و مثل این بیان نیز از قلم اعلی و براه مرکز
میتاق نزول یافته حضرت بهاء الله جل جلاله عتایت در لوحی میفرماید
در هر عصر و عهد که شیطان انسانرا گمراه نموده با سم حق بوده
چه اگر علی ماهو علیه ظاهر شود احدی باو اقبال ننموده و
ننماید با سم حق ظاهر شودی و بگمال زهد و ورع هم متشبث و
متمسک بدانند و آگاه باشند و از هیو با ریاح خریفان سدره با سقه

مقدسه سالط نشوند و از این قبیل نهای مشفقانه درالواح مبارکه
 بسیار است و حضرت عبدالبها جل اسمه الاعلی درالواح وصایا
 میفرماید "الله هرگز بزرگ اراده نداد و تقویق نماید صراحت -
 نمیگوید که غرض را می باید بوسائلی چند و بهانه چون زرمشورت تشبیه
 نماید و سبب تقویق جمع اهل بها گردد ای اخیانیه چه نیگو -
 گفته است مولوی ای بها ایلیس آدم روی هست پس بهتر دستش
 نشاید داد دست بهشراکه این موضوع بیکی از مناجاتهای -
 جمال مبارک خاتمه داده شود بسم رضا الاقدیر الاعظم العلی الالهی
 الی الی فی ظل سدق ربانیتک فاحفظنی لان النعاق الذی
 اخبرت فی کتابک ارتفاع فی بلادک فی سداد رحمتک فادخلنی
 لان المعرضین قاموا علی نقض عهدک و میثاقک بین خلقک ای رب
 فاسق هذا العطنان من بهر الحيوان لیجعلہ منقطعاً عن دونک
 وناطقاً بشقائق علی شان لا ینزع معاق من تعمق فی الکافور الراء و اهرأ
 من اعترز فی الیم و النون انک انت المقدّر علی ما کان و ما یكون ای
 رب تری اعدائک قاموا علی الاعتراض علیک و الاغراس عنک استلک بان
 توید هم علی الرجوع لانهم قوم لا یعلمون ما حضرو امام و جبیک وما -
 سمعوا ندائک وما شاهدوا انوار ظهورک صل اللهم یا الی الی
 اولیائک الذین باستقامتهم ارتعدت فرائس الاصنام و الاوهام ثم
 اکتب لهم من قلمنا الاعلی ما قدرته لاصفائک فی الفردوس الابی
 و الجنات علیا اولئک عباد و صفیهم فی کنیک و بک الواح و هم رفیقهم

سبل الهدایة فی ایمان و نیست رؤسهم با کلیل حبک و اسمک انک
 انت المقدّر علی ما تشاء لا تعجز ان شئونک من فی الانشاء ان آمنوا
 بک فطمح و ام اعرضوا انک غنی عنهم و من فی السموات و الارضین و
 اعدک یا الاله العالمین .

نظم در پنججاه و یکم

یا اهل الارض اذا غسرت ثمر جملانی و سرت سما هیلی
 لا تضطربوا قوسوا علی نصره امسری و ارتفاع کفنی بین العالی
 انما معکم فی کل الاحوال و تفرکم بالحق انما کنا قادرین
 برایا یقین و ایمان در نهایت وضوح است که گاهی در حرط عالم برای
 شمس حقیقت غروب و افول نیست نهایت اینست که گاهی در عالم
 ظاهر در ظهور و اشراق است و وقتی در عالم باطن طالع و مشرق است
 در هر حال فیوضات الیسی مستمر است و رحمت و اسعاده اش بر عباد -
 نازل و شامل گاهی در عالم ادنی از افق هیگل بشری ساطع گردد
 و هنگامی رجوع باقی ابی نماید چنانچه درالواح البهیضه است
 و چنانچه شمس ظاهر می کائثات ظاهره محسوب است شمس -
 حقیقت مری عوالم غیب و شهود است و شاهد این گفتاریان مرکز حیثیاق
 است قوله عز بیان " هو الله ای سائل جلیل از افق اعلی و ملکوت -
 ابی سئوال نموده بودید حضرت اعلی اتنی انا حق فی الافق
 الابی فرمودند و از جمال مبارک و نسیم من افق الابی درالواح

نازل و همچنین ملکوت ایبی وارد بدان که ملکوت در لنت مبالغه
ملك است یعنی سلطنت و در اصطلاح اهل حقیقت عالم الهی که محیط
بر عالم ملک و مقدس را از شئون و خصائص و نقائص ملک مجرد مکل قدیم
نورانی روحانی نه داخل در امکن نه خارج از امکن غیر محتجز و
غیر محسوس بحواس جسمانی مثالی عالم عقل و یون در هیكل انسانی
بود که محیط بر قالب جسمانی و مد بر گاه نشئون و احصاء و اجزاء و
قوی حواس و مشاعر عالم بشری نه داخل نه خارج و خروج و اختلاف از
خصائص عالم اجسام است باری عوالم الهی غیر متناهی يك عالم از
عوالم حق این عالم عنصری است که نشانه از دیگر عوالم است ولی
کوته نظران چون قوه بصیرت ندارند گمان کنند که عالم وجود منحصر
در عالم ملك است لهذا بشئون این عالم محتجب از عوالم حق گردند
باری افق ایبی و ملکوت اعلی عبارت از عالم الهی و جهان رحمانی
مقر سلطنت روحانی و کامرانی احیای رحمانی است جمال قدیم
و اسم اعظم روحی لا حیا له الفداء قبل از اشراق در افق امکن و بعد
از غروب بر سر عظمت آن جهان حقیقت مستقر بوده و حال نیز
چنان است زیرا از برای حقیقت مقدسه اش نه طلوعی و نه غروب
و نه ظهوری و نه بطونی نه اولی و نه آخری لم یزل در علون قدیس
بوده و هست این مراتب بالنسبه با اشراق در هیكل مكن است نه
در ذات و حقیقت و البها ع لیک ع و اما مسئله مری غیب مریسی
شهود آن نیز ذات مقدس و جمال مبارک است در ایام ظهور مری

شهود بوده و الا مری غیب الی آخر اللوح چون این مطلب
در نهایت وضع معلوم شد در این آیه مبارکه بشندگان خود را -
متذکر میدارد که هر وقت در عالم ظاهر آفتاب جمال من غروب -
نماید و آسمان هیچک من مستور شود مضطرب و بی نشان نشوید -
بر نصرت این امر قیام نمایند در هر حال من با شاه هشتم و شما
را نصرت میکنم و البته همیشه قادر بوده و هست و در الواح سائره
بیانات الهیه بسیار است نصرت امر و ارتقاء کلماته با انواع -
مختلفه و طرق متعدد ممکن است اولاً با اعمال و اخلاق طیبه
ظاهره و ثانیاً با اقوال لینه لطیفه و همچنین با اتفاق جان و مال باری
مفهوم آیه مبارکه این است که عباد خود را و اطراف نشان میفرماید
که من همیشه با ناصرتین امر خود بوده و هستم و ایشان نیز باید
پوسته بخد مت و نصرت امر قیام نمایند ناظر به هیچک بشری نباشند
بلکه به هیچک امر ناظر باشند و تبلیغ توحید امر مشغول شوند بقدری
در الواح الهیه در امر تبلیغ تأکید شده که حتی در ایام نفاقت -
شاهری چند روز قبل از صعود شفاها در باره تبلیغ تأکید فرمودند
و نتیجه در شرح صعود که از اقل تبیل اعظم است این مبارک مرقم -
است قوله در آن روز حضرت فصیح اعظم از حضرت مبارک بحمل مسافین
نزول نمودند و تشکیر مبارک را بهیچک رسانیدند و ذکر نمودند که جمال
مبارک فرمودند که باید کل صابرا ساکتان باشا راسته را بر ارتقاء امر الله
قیام نمایند و ابدا مضطرب نشوید چه که من همیشه شما هستم

و دارند که فکر شما و هم در شرح معهود است که در پیو یکشنبه پانزدهم
وقت عصر جمیع احباب را که در در شهر حضور داشتند و جمع کثیری از
مهاجرین و مسافین بودند احضار فرمودند در حالیکه در پیشربه
حضرت غصن الله الایدی جیکه فرمود بودند جمیع احباب پاکیا عاتقا
مخترقا متقیلا شرفیاب شدند لسان عظمت در کمال مرحمت و مکرمت و
ملاطفت با همگی ناطق که از جمیع شماها راضی بسیار خدمت گردید
رحمت کنید در هر صبح آمدید و هر شام آمدید همگی مید و موافق با
بر اتحاد و ارتفاع امر مالت ایجا ده و همچنین در الواح مقدسه حضرت
عبدالبها عز اسمع در این خصوص تکرارا تاکید شده است از آنجه
در آخر لوح مفصلی این بیان مبارک است قوله تعالی "ای احباب
الهی این ایام وقت استقامت است و هنگام ثبوت و رسوخ بر امر
الهی شما نباید نظر بشمار عبیدالبها داشته باشید زیرا عاقبت شمارا
تروا واد نمود بلکه باید نظر بکلماته داشته اگر کلماته در
ارتفاع است سرور و مشعور و مشون باشید و لجه عبدالبها در زیر
شمسیر یا در تحت اغلال و زنجیر افتد زیرا اعبیت در هیچک مقدس
امرالله است نه در قالب جسمانی عبدالبها بخوان الهی باید پس
چنان ثبوتی مبعوث گردند که در هر آنی اگر عت امتثال عبدالبها
هدیه فلا شود ابتدا تغییر و تبدل درونی ویت و اشتغال و انجذاب
و اشتغال خدمت امرالله حاصل نگردد الی آخر بیانه الاحلی و در
لوح دیگر میفرماید قوله جل بیانه ای باران عنقریب یوس آید که

دیگر نه واهید دید آنچه تکلیف من بود بجا آوردم بقدر قوه
بخدمت امرالله گوشید شب روز آرام نیافتم حال آنکه اینست
که یاران بخدمت امرالله قیام کنندیم نه بملکوت ابی است
زمان محبت و اتحاد است هنگام الفت احباب الله است قوای جسمانی
من تحلیل رفته یگانه مسرت جان من بشارت وحدت و یگانگی
اهل بهاست سمع عبدالبها در اشعار و تازجه اقلیمی نجات
جانپرو دوستی و آشتی و اتحاد و انشای یاران اشاع تعالیم ایام
من با خرسید عدل خوشی برای من نموده آرزوی من ایست
یارانوا چنان متحد بیهیم که چون عقد لولوللا و کوبک تها و
اشعه شمر واحد و قز الان بشر وحدت مجتمع و متفق گسردند
و لیل اسرار و معانی در نغمه و آواز مگر نمیشنوند طیور فردوس
بشرم دساز مگر اصفا نمایند فرشت شکوت ابی نه ایش مرتفع
است مگر استماع نگندند نادی میناق در تضرع و زاریست و در تبشیل
و یقاری مگر اطاعت ننمایند در نهایت اشتیاق منتظر بشارت یگانگی
وحدت و خلوص و وفا و محبت و صفای یاران عزیزم آید قلب مرا سرور
نمائند آیار جای مرا بطیور نرسانند آیا آرزوی قلب مرا بجا
نیاورد آید و اهر مرا نه بزند آیا جان مرا غوشوند ننمایند مشکور
منتظر مشرودم مشرود الی آخر حضرت ولی امرالله جل شانه این
کلمات دریات حضرت عبدالبها را با حبابی الهی حفر تنیه در
لوح مبارک خود یاد آوری میفرماید مناسب چنان است که این مودیه

باین بیان حقیقت تبیان بپایان رسد .

اموالله ای عزیزان من محزون تشوید اسرود نکرید خاموش
منشید و خود را پیشان و مایوس کنید من با شما هستم و شما
را در حصن رهایت و کهنه حمایت گرفته در هر آنی ناثید و توفیق جدید
نعم و با بر بها ناثید و تا نفس اخیر مانند این عید در خدمت
اموالله در معبودیت آستانش بکوشید و جانفشانی ناثید و از یکدیگر
سبقتگیرید از هجران من ملول مشوید و از نشئون دنیا و حوادث
زمان خائف و مضطرب مگردید از مصائب امکان ادنی تنزلنی در امرالله
حاصل ننمائید چه که شما ناثید جمع اهل بهاکه در این طوفان پلا
بعضولیت کبری و استقامت کبری و نیرو اخلاق و حلال تقدیر و طراز
تقوی بین ملا' انشا' مبعوث خواهید شد نصرت امراللهی ناثید
و مقتدر رجای جهان تاریخ بروحشت و انقلاب را با حق عزت ابدیه
در ظل امرالله در سایه سراییده نجات و آوریید ای یاران من و
انصار من در این سیل بعد از من فتور و همال منمائید و این فرصت
گرانها را از دست مدهید و لا غایت خود خائب و خاسر گردید از
نعمت عطیی و تاج عزت ابدیه خود را محروم منمائید و گمان ننمائید
که از سکوت احدی از احبای' و هنی بر امرالله وارد کرد و لا والله العرجانی
مبعوث گردند که گوی سبقت از میدان بر بایند پس بکوشید و همت
موفور مبدول دایند من با شما هستم 'الی آخر اللوح' .

نطبق پنجشنبه و دوم

من عرفنی یقم علی خدمتی بقیام لا تقعد جهنم السموات والارض
ان الناس نيام لوانتهبوا سرعوا بالقلوب الى الله العليم الحكيم و
نید و اما عید هم ولو گمان گنوا لند نیا کلبا نید گروه مولا هم یکشنبه من
عید و کذلک ینبیکم من عید و علم الغیب فی لوح ما ظهر فی الا
وما اطلع به الا نفعه المبینة علی العالمین قد اخذهم سکر الله
علی شأن لا یرون مولی البوری الذی ارتفع ندائه من کل الجها
لالله الا انما العزیز الحکیم .

ترك جان و ترك مال و نام و تنگه — در طریق عشق اول منزلست

این بسی واضح است که جمیع ام موجوده در عالم مدعی ایمان
و عرفان حقدند و حال آنکه کلمه ایمان بر آنها صادق نیست آید بلکه
اطلاق کفر و شرک و الحاد بر آنها شده است و این بجهت آنست

که هر یک موجود کتاب خود را که مظهر حق است نشاناستند و این
محرومیت و احتجاب یا از عدم سعی و مجاهد مغروران یا از —
تقلید علمای نادانان یا مواقع دیگر دست داده موضوع دیگر
و در این مقام متعسر ذکر آن نیست و مقصود اینکه بزبان عموما —
مدعی ایمانند و با هر فردی از افراد انسان اگر بگوئیم تو کافر
و مشرک از استماع این کلمه نهایت استیجاب را اظهار میکنند
پس لابد از برای ایشان و عرفان حقیقی و قلبی و ایمان لسانی و

مجازی ما به الامتیاز حقیقت از مجاز علام و اشارات و دلالات
 است که مومن واقعی و عارف حقیقی را از مومن لسانی تشخیص
 میدهد چنانچه در قرآن مجید است **ألم احسب الناس ان**
يتركوا ان يقولوا آمنا وهم لا يفتنون و لقد فتنا الذین من قبلهم
فلیعلمن الله الذین صدقوا و لیعلمن الکاذبین یعنی آیا
 مردم گمان کردند که واگذار می شوند بحال خود همینکه
 بزبان گفتند ایمان آوردیم و آزمایش نمیشوند و در پرتو امتحان
 نمی افتند و حال آنکه ام سابقه را امتحان کردیم تا راستگویان
 از دوع کویان منفصل و ممتاز گردند در صورتیکه در امور جزئی
 ظاهری بدون امتحان حقیقت از مجاز معین نشود چگونگی میتوان
 تصویر با تصدیق کنیم که در امور معنویه روحانیه هر دعوی -
 بدون امتحان و پینه و برهان در پیشگاه سلطان احدیت -
 مقبول گردد حضرت عبداللہ^{علیه السلام} جل اسنه الاعلی در بیان همین
 موضوع بشعر مجنون استشهاد میفرماید **قوله هـ سربانه**
کوالآ در این دور مبارک که **نصر اعمار** است ایمان عبارت از
 اقرار بوحدا نیست البتہ نه بلکه قیام بجمع نشدن و کمالات ایمان
 است وکل یدی و صلا بلیلا و لیلی لا تفر لهم بذاک -
 اذا سال الدوم علی الخلدود تبین من یکی ممن نباک -
 در وقت امتحان معلوم گردد در آن روش و سلوک است حضرت -
 اعلی روحی له الفداء و جمال ابی کینوننی لقدوم احبائه -
 الفداء^{ماها} جمیع را بر روش و سلوک دلالت و بیجانفشانی هدایت -

فرمودند که چگونه باید از راحت و خوشی خویش بیزار گردیم و
 بجهت فوز رفیع دیگران جان نثار کنیم **الی آخر** بیانه الاعلی
 بنا بر این یکی از علام و نشانه معرفت قیام بر خدمت امر و تحمل
 هر گونه مشقت و ملامت و شامت اهداست در یکی از ابواب مقد
 مرکز میثاق در این موضع نیز ذکر مجنون عامری میفرماید
 و ذکر آن مناسب این مقام است **قوله عز بیانه هـ** و لا یهسی
 ای سر مست باد عشق ذی الجلال مجنون لیلی میگوید
 لقد لاسنی فی حب لیلی اقای اخی و این معنی و این خالی و
 خالیا از لوازم عشق و محبت محتو ملامت و شامت است این
 است که در سوره یس میفرماید که **معرضین** میگفتند انما تطیرنا
 بکم لئن لم تنتهوا لنرجنکم و یمسکم منأ عذاب الیم **الی آخر** اللن
 و این آیه اشاره بخد مات عاشقانه حواریین مسیح و گفتار معتز
 و منکین است که میگفتند اگر از ایمان و عقیده خود بر نگرید
 شما را سنگسار خواهیم کرد و عذاب دردناک بشما خواهیم رسانید
 و آن ذوات قدسیه ایدا گوش تر شهادت معرضین نمیدادند و با کمال
 همت و انقطاع بخد مت امر حضرت مسیح مشغول بودند و در پایا
 حیات به مقام شهادت کبری فائز گشتند چه خوب فرموده مولسوی
 معنوی علیه الرحمة آن خداوندان که ره طی گشودند اند
 گوش بر بانگ سگان کی کرده اند بر هر مومنی واضح است که
 این ظهور اعظم از ظهورات سابقه و مبیین بر کل ظهورات البتہ

است لذا هر کس موفق بر ایمان بین امر اعظم شد باید بطریق
اولی از مومنین سابق قیام برخیزد تا بد چه جمال قدم جسل
جلاله عرفان داشتهقد سر خود را در این آیینه مبارکه قیام برخیزد
مقرر نموده و تکمال وضو میفرماید هر کس مرا بشناسد قیام میگ
برخیزد من چنان قیامی که جنود آسمان زمین نمیتوانند او را
بشناسند یلین این مردم خوابند اگر بیدار میشوند همیشه افتند
از صمیم قلب بسوی خدا می انداختند دارائی خود را اگر چه
جمیع کتبهای دنیا بود برای اینکه مولای ایشان آنانرا بیک
کلمه از نزد خود نادر فرماید ولکن مستی هوای نفسانی ایشانرا
چنان گرفته که نمی بینند مولای عالم را که از هر سمت نهدای
مبارکش بلند است که جز من حق نیست ملاحظه فرمائید
که بکمال تصریح نشانه معرفت را قیام برخیزد میفرماید پس
اگر معرفت ما کامل بود البته بجان و دل برخیزد امر قیام —
مینمود پرواز ما سوی حق چشم میپوشیدیم همین اشتغال مسا
بغیر از خدمت تدلیل واضح بر نقصان معرفت است چه مسلم است
که معرفت یقین را مراتب مختلفه است اول رتبه ایمان و عرفان
عدم اعراض و اعتراض بر مظهر امر بزدان است چنانچه همان کلمه
را که حضرت مسیح بهواریین فرمود از لسان عظمت نیز نازل
گشته میفرماید "هر که بر من نیست از ما است و آخرین رتبه عرفان
وصول بمقامی است که میفرماید "حسنات الابرار سیئات المقر^{بین}

و جمیع این مراتب در الواح الهیه از قلم اعلی نازل یافته و
پس آن را امت و شفقت عباد خود را تذکر داشته در لوحی —
میفرماید خطاب باخت قوله جلّت راتنه ای خواهر اکبر
پکوش جان بشنوی مقنعه از سر براندازی و سر درگوش برادر
اندازی تا در طلب وصال جان در بازی و درلج دیگر —
میفرماید قوله جلّت عظمته "بسم الله العلم الحکیم
طوبی لمن نهد ما عند الناس واخذ ما اوتی من لدن عز —
حکیم لا تحزن من شیئی ولا تضرب فی هذا الیوم الذی اضرب
تیه اکثر العباد و اعرضوا عن الله رب العالمین بنیعی —
لکل من آمن بالله ان يستغفر فی امره یحیی لا یمنعها یحدث
فی الارض الی آخر اللوح مفهیم آیات مبارکه کاینست خوشا کسی
که ترک نماید آنچه نزد مردم است و بگردد آنچه را از حق باو
عنایت شده اند و بگین مشوا چیزی و اضطراب مکن در این روزی
که مضطرب شدند در آن بیشتر مردم و اعراض نمودند از خدا تع
پروردگار توو پروردگار جهانیانست سزاوار است برای هر کس —
بخدا ایمان آورد آنکه مستقیم شود بر امر او بپاشی که مانع —
نشود او را هر چه در عالم واقع شود و درلج دیگر میفرماید قوله
جل جلاله بگوای دوستان امروز باید گل بپاشی از حرارت محبت
الهی مشتعل باشند که اثر حرارت آن از جمیع رنگها و اعضا و
اجزای شما ظاهر شود تا جمیع اهل عالم از این حرارت —

مشتعل شوند و بافق مقصود توجه نمایند الی آخر باری در هر عصری چنین ظهور هیت از مظاهیر الهیه نفوس معدود و باعلی دروه عرفان ارتقا جستند و دافق خود را در خدمت امرالهی - مصروف داشتند و آن نفوس قدسیه در جامعه بشری بمنزله کوکب احمر بودند و لکن در این عصر مکرر و ظهور اعظم نفوس لایحی در ظل کلماته مصداق این مبارکه واقع شدند از جمله آن نفوس قدسیه حضرت نبیل اعظم بود که ایام حیات را صرف خدمت و ترویج امر نمود و پس از صعود نورا قیاب تحمل فراق نتوانست و خود را دریا غرق نمود و این صحبت را بچند آیهی که از قلم اعلی در جواب یکی از مریضین آنحضرت نازل شده بپایان میبندم قوله - جلت عنایت للنبیل الاعظم و هذا صورته قد حضر تلقا الوجه کتابك آنکه از حرق الحشا مقسم گشته گشت من ان اسمع ما ينطق به لسان القدم وكن من الشاكرين ان الذي هدانا لهذا شاطي الايمن انت وگفتای جبینة هذا مومن انتونادیناه من سدره لهبه انت و سقیناه من کوثر العرفان بید العنایة انت و اضعمناء مائد قالمسائیة انت و اضمرناه اطوار الفضل انت و زیناه بطراز الاقبال الی العزیز المتعال انت و آینهاء الی سرادق الجود و الکرم انت و ادخلناه ساحل العرش انت و کشفنا له السبحا الجلال عن وجه الجمال انت و احضرناه تلقا الوجه انت و اسمعنا ندائنا الالحی انت و تجلینا علیه بانوار الوجه بالمواجهة انت و -

اتلقنا بذکرنا بین العباد انت الی آخر اللق معلوم آیات اینست که نبیل در عرضده از فراق شکایت میکند قلم اعلی در جواب میفرماید کدام یک از عباد مانند تو مورد عنایت و الطاف شدند کسیرا که بساحل نجات هدایت فرمودیم تویی و کسی را که در جبین او نوشتیم این مومن است تویی و آنکه را ندا کردیم از سدره عالمیه تویی و آنکس را که از کوثر معرفت نوشتانیدیم تویی و آنکس را که از مائده آسمانی طعام دادیم تویی و آنکس را که بنور اقبال مزین داشتیم تویی و کسی را که در سر پرده جود خود پناه دادیم تویی و آنکس را که در پیشگاه عرش وارد نمودیم تویی و کسی را که پرده از روی جمال برداشتیم تویی و کسی را که در حضور خود احضار نمودیم و ندای شمیم خود را بگوش او رسانیدیم تویی و کسیرا که تجلی نمودیم بر او بانوار ذات خود و رو بر او شدیم تویی پس خوشا بحال کسیکه بمنشأ درجه عرفان الهی فائز شود و تا نفس اخیر بخدمت و ترویج امرش موفق گردد .

نظم فی پنج سوره و
 قُلْ لَا تَقْرَحُوا بِمَا مَلَكَتْكُمْ يَمِی الْعَنی وَمِی الْإِشْرَاقِ -
 بِسَلَكِهِ فَيَسْرُكُمُ كَذَلِكَ يَخْبِرُكُمْ الْعَلِيمُ الْكَبِيرُ قُلْ هَلْ رَأَيْتُمْ
 لِمَا عَصَيْتُمْ مِنْ قُرْآنٍ وَوَعَاوَا لَوْ نَفْسُ الرَّحْمَنِ لَوَاتَتْ مِنَ الْمُنْصَفِينَ
 قُرْآنًا حَيَاتَكُمْ كَمَا تَسْتُرُ الْأَبْصَارَ وَخَفَوْنَ بِأَعْيُنِكُمْ كَمَا طَوَّيْ
 بِسَاطِ الْأَوَّلِينَ .

آهستنی که اینهمه فرزند زاد و گشت دیگر که چشم دارد از او سپهر
 عدم دوام و ثبات دنیا بر احدی مخفی نیست با وجود این -
 غفلت و نسیان ما را از سعادت ابدی و نعم باقیه اخروی محروم میدارد
 باینکه مشهود می بینیم که از برای هیچ ذی روحی بالاخره
 انسان در ایام زندگانی خود راحت نیست و آنچه را راحت و آسایش
 می پنداریم با انواع زحمت و مشقت آلوده است و هر چه را لذت
 تصور میکنیم بحدت مزبور شده است لذتش شهادت مستم و راحتش
 تصویری موهوم باینکه فانی را بچشم می بینیم معدلک شب و
 روز در طلب و تحصیلش می گویند چشم باز و گوش باز و این همی
 حیرت از چشم بند ی خدا باینهمه نصاب مشفقانه انبیای عظام
 و مظاهر الهیه هیچ انبیا هی حاصل نمیکند ملاحظه فرمائید
 جمال قدم و اسم اعظم و مرکز ميثاق و المواق مقدسه برای تهیه و
 آگاهی ما بچه بیانات لطیفه و عبارات رشیده ما را متذکر داشته -
 اند از آنجه همین آیات مبارکه است و مفهوم چنین است شادمان
 نباشید بچیزیکه در شب مالک هستید و در روز دیگری مالک -
 میشود آیا برای آنچه دارید قرار و وفا فی از آن دیده اند نه قسم
 بذات رحمان اگر انصاف دهید میگردان ایام حیات شما چنانکه
 باد ها میگرد و پیچیده میشود بساط عزت شما چنانچه در هم
 پیچیده شد بساط پیشینیان در لول دیگر در پستی دنیا میفرماید
 توله جل شانہ " دنیا محل افتتان و امتحان بوده و خواهد بسود

از گداس جز زهر قاتل احدی ننوشید و از جام جز سم سبک
 نفس ننشید و لازال پلای آن نصیب میدان حل بوده و
 روزی با ی او قسمت قاصدان او خواهد بود زینهار بجزئس -
 محزون نشوی و از ذکر رحمت در ایام ایام تغافل نمائی در جمیع
 امور بحق توکل نما و از دوند بگر در لول دیگر میفرماید -
 ان الدنيا حق کل الاحوال تناد بالانسان و تقول هل تسرى
 نفسك فی ولد و خسران طوبی لمن نذها عن ورائه مقبل الی -
 مطلع الانوار فلان آیه مبارک اینست که دنیا در هر دقیقه انسان
 را ندا میکند و میگوید آیا از من وفا می بینی بدگمانی کرده ای
 غفیب خود را در حیرت و خسران پیشی خوشت بحال کشیده -
 دنیا را عقب سر اندازد و توجه بمطلع انوار نماید و در لول دیگر
 میفرماید تعالی شانہ " لو وجدنا فی الدنيا خیرا وبقا ما ترکنا
 لاعدائنا هذه کلمة نکلی لعبادنا المتبهمين " مضمون آیه مبارکه
 چنین است اگر ما در دنیا خیر و بقای می یافتیم آنرا برای دشتنا
 خود و نمیکذاشتیم همین کلمه برای بدگان بهیر ما کفایت -
 است و در لولوحی که بافتخار متصاعد الی الله حاجی میرزا محمد
 تقی افغان است میفرماید قوله جل جلاله " یا افغانی ان الدنيا
 مکررة منبرة قدمت محنتها راحتها و سبقت نعمتها و زاد تعبها -
 علیها اوست محبوب غافلین و مبغضون عارفین را خست و فدا و چون
 کیمیا و بلای او خانی از خدا حصا بری میباشد انسان مالا یحسان

براء و بیا شمع من لایند لقاؤه لوگان لها مقام لشرائی مستویا -
 علی عروشها و لوگان لها قدر ما عرس عنها موجد ها و سنانها ایات
 ان یحزنه حزنها و یسرک زخرفها عزها دل و ثروتها فقر و قسا
 فنا این شوکه برین و این ثروة الجبایرة و جنود عم المسعوده لوتنشروه
 البیم فی قصر کسری لشراء محلا للمکینوت و انصدی ان اعتبروا یا
 اولی الدنسی و درلقن دیگر میفرماید قوله زوج لاحتزن من الدنيا
 و ما حدث فیها درملوک و سطوت و عزت آن نفوس تفکر نما گل از قصور
 بقیورا جمع کنندند یژده از قصر کسری عنکبوت است و حار و حافض
 جسد قل فاعتبروا یا اولی الایهار و در کلمات مکتوبه فارسی میفرماید
 ای ابناء فقلت بپادشاهی فانی دل بیندیم و مسرور مشوید مثل
 شما مثل طیر غافل است که بر شاخه باقی در کمال اطمینان -
 بسراید و بخت صبا دجل او را بخاک اندازد دیگر از نغمه و هیگل
 و رنگ او اثری باقی نماند پس بند کبیردای بندگان هوی و نیز
 میفرماید ای فرزند گنجیز من اگر سلطنت باقی بینی البته بکمال -
 جدا زنده فانی در گذری و لکن ستر آنرا حکمتهاست و جلوه این را
 رمزها جزا فنده پاک اندر آن نماند و در کتاب عهد میفرماید کتاب
 عهد فاکراق اعلی از زخرف دنیا خالی است و لکن در خزانه
 توکل و تقوی پس از برا عورات میراث مرغوب لاعدل له کذا شتم کج نکذا شتم
 و بدین نیفزودیم ایم الله در ثروت خوف مستور و خطر مکنون انظرو
 ثم انکروا ما انزلہ الرحمن فی القرآن و یل لکن حمزة لم یزاله فی جمع

ملا و عده ثروت عالم را وفائی نه و آنچه را فنا اخذ نماید و تغییر
 پذیرد قابل اعتنا نبوده و نیست الا علی قدر معلوم الی آخر
 با وجود یقین بفنای عالم و تناسخ الهیه بسیار حینا است که عمر
 کرانامه را در تحصیل عوالم باقیه صرف نکنیم و اوقات عزیز را بیهوش
 و بی شریک رانیم و از ایام حیات نتیجه نگیریم و مصداق این بیان
 مبارک واقع شویم در یکی از انواع مقدسه میفرماید جلست عنایت -
 صد هزار افسوس از برای نفوس غافل فی الحقیقه ایشان بمثابة
 اوراق یا بسمه مضروحه بر ارغند عنقیب با داجل هر یک را بقدر خود
 راجع نماید غافل آمدند و غافل نیستند و غافل بمقام خود رجوع
 نمودند عالم در هر حین با علی الله ندا مینماید و میگوید من -
 قائم و ظهورات و انوار من فانی از اختراعات و تغییرات محدثه
 در من پسند گیرید و متنبه شوید مع ذلک بصرموجود نه تا ملاحظه -
 کند و سمع مشهود نه تا بشنود الی آخر و درلقن دیگر قوله جلست عطوفت
 ای حبیب من دنیا را قراری نه و وفائی نیست و صاحبان افند نه باید
 در این ایام محدوده خود را از نسیم های خنوار لیلی و روائح لطیف
 معنوی متنوع و معطر نمانند الی آخر اللیل و حضرت عیدالیها
 جل اسمع الاعلی این لیل مبارک را بافتخار جوانان عشق آباد نازل
 فرموده و این عید آنرا نشسته بشن این اوراق مینماید تا بدانیم که -
 ایام قلیله حیات را باید در چه راهی صرف کنیم که عمر گرانمای -
 خود را بهدر نرساند ما بنسیم قوله الاحلی هو الله ای جوانان -

روحانی هر جوانی از اهل این خاکدان در مکر این جهان و منهدام
در تنبوهات عالم حیوان اندیشه ان آب و علف و پنبه ان آرزوی در
و صدق حش پستین عظام و خزف ولی عاقبت منتج حسرت و اسف گویند
سیکین در نهایت حشمت و تمکین بود سرائی چون بهشت برین و
مقصودات دلشین و خوانی رنگین و زندگانی شهید و شیرین و خزاوشی
معمور و شروش موفور داشت در نهایت وجود و سرور و غلظت بحرین و فی
کرفتار گشت مانند شمع میگذاخت و بزمایر حسرت نغمه متحسرانند
مینواخت و چون از حیات مایوس شد سه روز قبل از موت در قصر سلطنت
از غلامان زمین کمر صافی بیاراست و از دوشیزگان حرم انجمنی جمع
نمود و نغاش و جواهر زواهر را در پیش چشم حاضر نمود و خزان
اند وخته را در طریقی مهیا کرد و وزیران نامدار را در پیشگاه احضار نمود
و سپاه انبوهی در میدان لشکر در پیشگاه مقصور سلطنت مشق فتح و
ظفر اهر فرمود و خود نظار بهر طرف متعطف مینمود میگریست و میگفت
که چگونه از این سلطنت و نعمت محروم کردم و از زندگانی مایوس
شدم و شمارا بگذارم و بادست تپش از این جهان و جهان دیگر ششام
گهیست گهیست تا نفس اخیر کشید ملاحظه نماید که بچه حسرتی
از این جهان رفته و روضه شاد که عاقبت اهل ثروت حسرت خوانند
حسرت است مگر توانگری که در امور خیریه گنج آراستین بیفشاند
و در امور مبروره ثروت خویشرا بذول دارند نفوس مبارکه چون کواکب
لامع از افق عزت با دیده بد رخشنده حال شمای جوانان نازنین الحمد
لله بجبهت اتمام مشرق الان کار ما فوق قدرت بذل درهم و دینار

نمودند و مقصدی جز رضای پروردگار ندارند و در دوجایان کامرا
و در بین انجمن عالم نامدار از لطافت جمال مبارک امیدواریم که
تائیدات غیبیه آشکار کرد و سعادت دوجایان حصول پذیردای
زائر طیب طاهر احبابی میلانرا جمیعا مخصوص بانهایت اشتیاق
از قبل عبدالهبا نهایت مهربانی مجری دار و طلیع البها الا پس
عبدالهبا عباس
حال ملاحظه فرمائید اگر جوانان عرب طیبونها در هو و هوس
نفسانی صرف کرده بودند اسم از ایشان نبود یا اگر نامی باقی
بود بدنامی بود ولی چون در رضای الهی بذل همت نمودند ولو
انفاقشان جزئی بود ذکر خیرشان در لوح مبارک ابدالدهر رسد
بزرگواری مذکور است سعد یا مرد نگو نام نبرد هرگز مرد است که
نامش بشکونی نبرد

نظم پنججا و چهارجا

تَعَكَّرُوا بِأَقِيمِ أَيْنَ أَيْسَأْتُمُ الْمَاضِيَةَ وَأَيْنَ أَعْمَارُكُمْ الْخَالِيَةَ طَبَقَ لَأَيَّامٍ
مَضَتْ بِذِكْرِ اللَّهِ وَالْأَوَاقَاتِ حُرُوفَتْ فِي ذِكْرِهَا الْحِكْمُ لَعْنَةُ لَاتَهْفَى حَسْرَةً
الْأَعْيَا وَلَا زَخَارُفَ الْأَفْغِيَا وَلَا تُكْوَفُ الْأَشْفِيَا سَيْفُ الْكَلِّ يَكْلِمُ مَنْ عِنْدَهُ
أَنَّهُ لَيْسَ بِالْمُقَدَّرِ الْقَدِيرُ لَا يُفْلِحُ لَنَا مَنْ عِنْدَهُمْ مِنْ الْأَوَاقَاتِ وَمَا يَنْقُصُهُمْ
فَقُلُوبُهُمْ سَوْفَ يَنْتَبِهُونَ وَلَا يَجِدُونَ مَا فَاَتَ عَلَيْهِمْ فِي أَيَّامِ رِسْمِ الْعَزِيزِ
الْجَبِيدِ لَوْ يَكْفُرُونَ يُفْقُونَ مَا عَقَدَهُمْ لَدُنْكَ كَرَامًا وَهُمْ لَدَى الْعَرْشِ الْأَعْلِيِّ

تفکر ساعة خير من عبادة سبعين سنة* این حدیث شریف کریمه
از رسول اکرم است ولی در انواع حدیثه از لسان عظمت نازلشده
و باتفاق فلاسفه دانشمندان از خطاثر انسان و در جمیع -
کتاب آسمانی یا آخر قرآن فهم و ادراک دقایق لطیفه را باریاب
نگرفتند و علم محول میدارد و اگر انسان ساعتی در اوضاع دنیا و
تغییرات و انقلابات و شدائد و آلام آن نظرتانید راضی نمیشود
که دقیقه ای از دقایق عمرش را در غیر رضای حق مصروف دارد
اگر در اوضاع حاضره جهان یا بتاریخ گذشته عالم عطف نظر کنیم
خواهیم دید که احدی از ملوک یا ملوک وضع یا شریف فقیر یا غنی
در مدت عمر از تحمل زحمات و شدائد و آلام فارغ و آسوده نبوده
اند اما کسانی که در راه حق تحمل مصائب و شدائد نموده
نامشان در دفتر عالم و دیوان الهی مشیوت و صیفتشان به بزرگواری
مشهور است و معیاد و پناههای خیره بنام نامی ایشان مرتفع
میشود و لکن اشخاصی که بهیوی نفسانی و هوا جس شهوانی عمر
خود را بذهو و لعب گذرانیدند جز تنگ برای ایشان نامی نداند
و بغیر از لعنت ابدی و خسران سرمدی فائده و نتیجه ای نبردند
چقدر مناسب این مقال و مقام است این بیان مبارک مرکز مباحث
عز اسماء قوله تعالی "جام بلا هر چند تلخ است ولی تاثیر
شیرین دارد بعواقب امیر باید نظر کرد از راحت و خوشی هیچ

وقت نتیجه حاصل نه چون امواج میاید و میگذرد و مانند کف دریا
میاید و میروند و لکن جام بلا بجهت گیری سرشار است و باقی و
برقرار است هیچ شیشه ای که کسی از برای خوشی بزرگواران
گذاشته بزمی سرور بیاراید که فلان شخص از اینها غلبه السلام
یا اولا یا در دکان در شویز بهوش و سوسو غم نمودند و لکن -
ملاحظه کن که از برای شیشه آن حضرت سید الشهدا چه قیام
براست هزار و سیصد میگذرد و هنوز ماتم متحتم است در
قرآن میفرماید فاما الزبد فذهب جفا و اما ما یبقى الناس
فیمکت فی الارض این شیشه را احتیاج و شغیبا و بزم و روزی
مانند کف دریاست و چون آب بود میشود و لکن حدیث و مشقت در
سبیل حضرت احدیت تاثیرش مانند آب دریا باقی و برقرار هیچ روزی
بر شما گذشت که راحت گردید و شبانگاه با پادشاه معشوق بودید -
شنود بودید و الله هر روزی که مشقت زیادی کشیدید و شام شو
و منفعت در تجارت یافتید آن شام مانند صبح روشن بود و کمال
سرور و سر حال چنین است از آنجا که بخوشی و راحت میگذرد بعد
از سران مهین است ولی ایامیکه از شدت مصیبت مانند شام تاریک
است و درین انوار صبح ساطع سبب سرور و سرور مفرقین است ای
آخر اللوح از این روح جمال مبارک جلت رفته با کمال رافت و
عاطفیت عباد خود را تذکر میدهد و میفرماید فکر کنید ای قوم
که است روزگار گذشته شما که است عصرهای سابق شما خوشا
روید ای که بزرگواران گذرد خوشا و شبانیکه در دگر و مصروف

گردد قسم بذات او و هم باقی نماندند عزت عزیزان و نه ثروت
 و ولشدند آن و نه شوکت شنگاران فانی خواهد شد جمیع آنها
 بیاد کلمه از نزد او البته اوست قادر بر توانا نفع نمی بخشند
 مردم را آنچه از تجملات دارا هستند و آنچه برای ایشان نافع
 است از آن ناقلند غریب آگاه شوند و نیابند آنچه از دست
 داده اند در ایام پیروز نگارش آن اگر میدانستند دارائی خود را
 اتفاق میکردند برای اینکه اسامی ایشان در مقابل عرش الهی -
 مذکور شود بدانند ایشان از اموالند چه اگر زنده بودند -
 متذکر میشدند و در لوح دیگر باین آیات سهیحه پندگان خود
 را تذکر میدادند قوله جل جلاله فانظروا ثم افکروا القرن الأول
 این العظام و الامراء و العلماء و این الحباب و الفراعنة و القبا
 و الاکابر این آثارهم العتیة و این قصورهم العالیون و یوشم
 المخرقة و این بساطیهم المعروفة و این نروشهم المبسوطة
 و این امراضهم المستوفیة و این جنودهم المجدة و این قاصراتهم
 العتیة و این اثوابهم المنقوشة و این اشیایهم الثقیة و این -
 اکالیلهم المرصدة و این مکاشمهم المحصنة و این معاقلمهم المرصدة
 و این خزائنهم المشهودة و این کائناتهم المستورة و این قبایلهم -
 الباسلة و یوشم المصفیة و این الافراد و الاولاد و الرجال و
 الابطال و این من کان لبحر الظلم فلک و لیسوا الغرید فلک
 این من لویعطی له فی الاخر من ذل و خوار و خوار و خوار

و آلتها لیقولوا هل من منید کلیم قد رجعوا الی الشراب بحسرة
 و ندامة ما ظلم بها الی اللعربا العالمین قل یا حیاتی قویوا علی
 ذکری و تقاتلی و تنسکوا بالحق کفایت نزلت فی کتابی و یقیق القلب
 لعلک العرش و الثری و رب الاخرة و الا ولی کذلک یطقی قلبی الاعلی
 فی هذا المقام الذی جعله الله مرثا للساکنین باین سوار
 تعلیقات اسمی الاعظم الایهی * مضمون آیات مبارکه - تین است
 بینید و بخاطر بیابید قیوم اولیه را گجایند بزرگان و فرمانروا
 و دانشمندان و گجایند جباران و فرعونها و قیمرها و کسریها گجا
 است آثار آنها چه شده قصرهای عالی ایشان چه شده خانههای
 زیارتی آنها چه شده بوستانهای معروفه آنها چه شده فرشهای
 گسترده ایشان گجاست تختهاییک بر آن جلوس میکردند گجاست
 لشکریهای آراسته ایشان چه شده قصر نشینهای منین ایشان چه
 شده چایچه های رنگارنگ ایشان چه شده اشیای گران قیمت ایشان
 چه شده تاجهای جواهر نشان آنان چه شده نشیمنهای محکم
 ایشان چه شده قلعه های بلند ایشان چه شده خزائنهای آشکار
 ایشان گجاست گنجهای پنهان ایشان گجاست قبیلهای شجاع
 ایشان گجاست لشکریهای منظم ایشان گجایند فریدهای دهر
 گجایند اوتاد و ستونهای و سلطنتان گجاست آن نفوسیکبری
 در پای ظلم مانند گشی بودند برای هوای غریب مثلاً سمان
 شده آن کسکه اگر تمام روی زمین از گنجها و خزانه و طلاها و

نعمت ایران باو داده باشد باز هل من مزيد جگت جمیع -
 ایشان بپناح باز گشتند باحسرت و بیخمانی که با مطالبه مست
 مگر خدا انیکه پروردگار عالمیانست یگویی دوستان من قیام کنید
 بر آن کورتای من و دستک جویند بدگشتیکه نازل شده است در کتاب
 من که ظاهر شده است از ملکوت بیان من عتق یغنا نیاید -
 هر چه را که دیده و میاند و باقی ماند ملک برای خداوند عز و
 پروردگار آخرت و دنیا و در لوحیکه بنام عالی پادشاه صدر اعظم
 عثمانی از قلم اعلی نازل یافته سلطنت و حیات و بقا انسان را بیازی
 شاه سلطان سلیم تشبیه میفرماید و حضرت عبداله با در لوحی
 که بانشار مرحوم میرزا محمود تهرانی است میفرماید قوله تعالی
 این جهان تراب دنیای سراپاست نه آب و شراب عالم خیال
 است نه جهان آمال جواز است نه حقیقت رحمت است نه رحمت
 نعمت است نه نعمت عتق یغنا پس باطن مطوی شود و این اختران
 ستاری از حقیقت حیات نانی انشاء الله با در رحمت جاودانی
 پرواز نمایند و از جبهان و جبهانیان بی نیاز گردیم این جهان در
 نزد جاهلان که طیور ترایند نیست و محرام است و گنگشت و در ساسا
 اما در نظر عرفان - حستان الهی فقر تنگ و آیدانی از خاک
 و سنگ تا چند این جانبای پاک اسیر آسمان خاک و تابکی این
 طیور قدسی در این گنجان ظلمانی مبتلای حرمان و محروم از رفیع
 روحانی و نور وجودانی الهی آفرید و در لوح دیگری برای تشبیه و تذکر

دوستان میفرماید * و الا بی ای ناظر نظر اگر حکایت کنند
 اسکندر روی جهان گشاید و کشورستان چون از نشو ایران
 و توران و چین و هندوستان غایب رجوع بگرفت و با حشمت بی پایان
 توجه بوطن مالوت نمود در شهر روم راغ غایت خاموش شد و
 شش جبهت را پرده ظلم فرا گرفت صبح آخر نمایان شد و انانیان
 بر جنازه او جمع شدند و انجم ماتم تاسیر نمودند هر کس تعزیت
 نمود و در مقام تاسف لبی گشود از جمله شخصی از هوشمندان پسر
 داشت و در مقابل تعش بایستاد و گفت سبحان الله این شاعر گمان
 می نمود که ملک الملوك است حال ثابت و محقق گشت که عبد الملوك
 است دیگری گفت سبحان الله دیروز این پادشاه فیروز داشت -
 اقلیم وسعت گنجایش نداشت امروز در شهری از زمین گنجایش بیانت
 باری اگر سلطنت باقیه حوشی در جهان الهی - بگذری جوهری ملک
 الملوكی خواهی در ظل تقوی و ربوبیت در سبیل الهی در آری شمس
 نور الفزین جهان جاودانی گردی ع

چنانچه یونانی و رومی بقای دنیا حقیق است و ای سق جبل جلاله
 ربای عوالم در سر از نیز بر سر - سلام اید چه بیشتر که درین عوالم
 جاودانی بر آیم و باین جهان ناپاید ار دل نیندیم تورا زنگره
 عرش میزنند و غیر ندانست که در این دامچه چه افتاده است
 خط

من التائب عن ذنوبه العالم تهتبا مع من أسى التائب و التائب

صَوَّبَ الصَّامِلَ عَنْ خَلْفِهِ بِرَأْيِ كَثِيرٍ مِنْ تَعَرُّوْقِ ابْنِ هُوَيْه
 ابْنِ الْخَرْوْدِ وَتَالَهُ اَنْهَ لَقِيَ اسْقَلَ الْحَجِيْمَ قُلُوبًا مَعْبُورَ الْعِلْمَاءِ
 اَمَّا سَمْعُوْنَ صَبْرَ قُلُوبِ الْاَعْلَى وَتَالَهُ هَذِهِ اَلْمَسْرُورَةُ
 مِنَ الْاَلْفِ الْاَبْهَى اِلَى مَا تَكْتُمُ عَلَى اَسْنَانِ اَهْوَاكُمُ دَعْوَا الْاَوْفَاءِ
 وَتَوَجَّهْ اِلَى الْعَمَلِ الْكَمِ الْقَدِيمِ

چند چیز است که سبب نیرو و استکار میشود یکی جاء و عصب
 است مانند سلطنت و حکومت و امثال آن چنانچه در قرآن مجید
 ان الملوك اذا دخلوا قرية ائمتوها وجعلوا اعزة اهلها انه
 دیگر غنا و ثروت است که مایه تکبر و غیبا ن است چنانچه در قرآن
 میفرماید کلا ان الانسان لیطغی ان یراء استغنی یعنی انسان
 چون خود را مستغنی بداند آغاز طغیان و سرکشی مینماید و
 جمال میاران در کلمات مکتوبه میفرماید ای مغروران با اموال فانیه
 بدانید که غنا بدست محکم بیان غالبه و مطلوب و عاشق و
 معشوق هرگز نفس بقرب و آرد نشود مدینه رضا و تسلیم در
 نباید سرگشایی الی آخر حسن و جمال است که موجب کبر و غرور است
 چنانچه گفته اند نازداریش نباید عجز و زاری نداداری کرد بد
 خوشی مگرد زشت باشد روی نازبا و ناز سخت باشد چشم نسا
 بپا و در / دیگری گوید / چو بنشین شهره شد درد لوبانی / غروریش
 کرد دعوی خدائی / بلی خیابان خدای عاشقانند / ولی رسم -
 خدایندی نداشتند / و جمال قدم جل اسمه الاعظم در لوس میفرما
 نوله جل کبریا نه در جمال ظاهر ملاحظه کن که اگر در شخصی یک

تجلی از تجلیات اسم جلیل الهی ظاهر شود انقدر و ثلث مجذ و
 مشاهده کردن انحرال الله فوق قدرت جمال باطن هزار بار از آن -
 بیشتر و اعظم شرطش از برای نفسی که باین مقام اعلی فائز شده
 حرکت با اعمال حسنه و کلمه طیبه و اخلاق روحانیه عامل و زمین شد او
 صاحب جمال باطن است دیگر چنینکه مایه کبر و غرور است علم است
 همیشه علم ظاهره سبب فساد در دین و نهی خلق گشته و از -

بد و عالم تاگون شیاطین که خود را بلیا مرهم میاریند موجب -
 هر گونه فساد در عالم سیاست و دیانت بوده اند همین معلم ملا
 بود که بسبب غرور از سجده آدم امتناع نمود و مرد و شد همین شیاطین

بودند که قوی بقتل یحیی و مسیح مظلوم دادند همین جهال عالم نما
 بودند که شب یزید مشورت قتل رسول الله می نمودند - چنانچه صحیح -
 تر آنست و ان یحکمک الذین کفرا لیشترکوا بقتلک او یخرجوک -

و یحکرون و یحکرائه والله غیر الماکین تا آنکه مامور به هجرت شدند و به
 مدینه هجرت فرمودند همین شیاطین جسم بودند که هفتصد نفر از
 ایشان نسبت کفر و شر از دین باطل ایمان و سلطان دین حضرت
 سید الشهدا دادند و قتلای صحیح بر ائمه قتل آن مظلوم نوشتند -

همین شیاطین موبه بودند که قوی بر قتل حضرت اعلی جل اسمه
 الاهی نوشتند و سینه مظهر را در هدف هزاران گلوله کردند همین

همین فله باغیه بودند که در گالین مجمع آراستند و بر ضد جمال
اقدس ایاهی برخاستند و باید دانست که هر یک از مراتب مذکوره
از جاه و منصب و ثروت و حسن و جمال و علم و کمال اگر در ظل -
دیانیت و موافق رتبه تالیسی باشد بسیار معدود و مطلوب و مقبول است
چنانچه در الواج الهیه هریک مصرح و منصوح است و یکی از الواج
میفرماید قوله عز قوله "مقصود از علما در این مقامات غلوسی بود
که ناس را از شایسته بخراند به منع نمودند و الا عالم عامل و حکم
عادل به ثابته روحند از برای جسد عالم طوبی از برای عالمیکش
بناج عدل مزین و هیکنش بظرافت انصاف و در شوره مبارکه بیان این
آیه مبارکه نازل قوله تعالی شانه "فیا طوبی لعالم لن یلتخر علی
دونه و یا هیدا لمحسن لن یتهمس" بمن عسی و یستر ما شید
منه لیسترا لله علیه جبراته واته عوخیر السائرین گونا یسا
قوم ستارا فی الارض و قفارا فی الجبلاد لیغفرکم الله بغضله ثم اصغوا
لیصغ الله عنکم و یلمسکم برد الجمیل "مضمون آیات مبارکه چنین است
ای خوشا بحال آن عالمیکه بر غیر خود افتخار نکند و خوشا بحال
آن نیکوکار که بمعصیت کاری استهزا ننماید و عصبانی را کمازاو دید
پوشاند تا خدا گناهان او را ببوشاند و اوست بهترین شترگندگان
ای قوم در عالم ستار باشید و در هر شهر آمیزگار باشید تا خدا شما را بغض
خود بیاورد پس دارای عفو و بخشش باشید تا خدا شما را ببخشد
و بر شما ببوشاند حامیه نفیس را پس معلوم شد که میزان رد و قبول -

استخار اعراس و انیال است هر کس در یوم شهر مومنی بایمان و -
عرفان شد خواء عالم خواء جاهل خواء غنی خواء فقیر خواء ملوک -
و خواء مملوک مقبول و مقرب بارگاه کبریاست و اگر از جمال حق اعراض
کرد مسرود و فقیر مقبول است اما درباره عطای حق الواج لاتعد
ولا تحصی در قبح و دشمنان از قلم اعلی نزول یافته در لوحی میفر
انا الله ربنا العلوی لعرمان العلوی فلما تم العیقات و اتی الغیوم -
امر بر هغه کل عالم مکار "مضمون بیان مبارک اینست ما ظاهرا فرمودیم
هر علمی را برای شناسائی حق ولی چون بعد تمام شد و موجود -
ظاهر هر عالم بر مگر با اعراس قیام نمود در لوح دیگر میفرماید -
فولم یجل جلاله "یا حسین اهل ایران خود را موحد میدانستند در
یوم شهر مشترک مشاهده گشتند الا معدودی جزای اعمال کسلرا
از معرفت غنی متعال در مآل محروم نمود هشام بیضا "خسرا و تقبیل -
ایادی اسباب غرور و علت منع شدیک نغزای علما می نمودند و اول امر
ببحر قرب ترقب نجست و از کوثر حیوان که از قلم رحمن در کل حین
جاری و ساری قسمت نبرد جهد نمائید تا حزب الله طرا بتوحید ح
حقیقی فائز شوند غیر الله را معدوم بینند و مغفود شمرند الی آخر الله
و در لوح دیگر شرح فساد علمای بیان میفرماید از جمله بیانات -
مبارک اینست قوله جل کبریا "ای عهد حاضر بگو ببینم آن رصاصی
که حضرت اعلی و پیشتر جمال کبیرا را تشبیه نمودند از چه معدن
و حقیقت آن چه بود و آن سیوفی که اجساد اولیا را قطعه قطعه

نمود ازجه غلظ و ازکدام معدن بیرون آمده یا عید حاضرند ی
الوجه و بیانات منظم آفای تفکر نماند شاید از تفکر بود را هل
ارسان این قوه ظاهر شود و کل بصیرت تمام در آنچه واقع شده
تفکر نمایند و هم در این لوح مبارک بعد از عباراتی میفرماید
قوله الاستع اقد سر یا عید آن حدید و رصاصیکه سبب نوحته
مقرین و ضجین مختلفین شد آن کلمات نفوس غافلده بود مگر
سالمها در معادن جهل و کذب شریعت یافته و بالاخره از لم علما
ظاهر شد و آن جوهر وجود و اولیائی را شهید نمود یا عید -
درست تفکر نماند اگر ذکر جالبقا و جایسا و ناحیه مقدسه وجود قائم
باوصاف مذکور نبود و ارد نمیشد آنچه وارد شد و ندیده نمیشد آنچه
قلم و لسان از ذکر آن مضطرب است و در لوح دیگر میفرماید قوله
تعالی بحر علم میفرماید جمیع آدان از برای این ندا خلق شده
ولکن برخی از مصاد های علمی جاهل آدان را از اصفا منع
نمود آنچه در سبیل الهی بر اولیای حق وارد شد از تار انفس این
فته یافیه طاغیه بود و لیس ماعطوا سوف بیرون مقاماتیم فی اسفل
الجحیم و در لوح دیگر میفرماید قوله عزوجل بعضی از علمای جاهل فتوی
دادند بر آنچه سگان جنت علیا و فردوس اعلی بنوحه و ندیده مشغول
لاذال نصاد و ظلم از این نفوس غافلده ظاهر بعضی که از بحر هدایت
آشامیده اند بمنزله بصرند از برای هیکل عالم و برخی بمنزله دخان
از برای اهل امکان حائل شدند مابین احوال و مشاهده انوار جمال

قالتسبح الله باری مفاصد اعمال این نفوس بر ارباب بصر و بصیرت
در نهایت توضیح است و هر یک از مظاهر الهیه خیانت و شورات
این طبقه را با صحن بیان ذکر فرموده اند حضرت مسیح ارواحنا
لعظمتهم الفداء در انجیل جلیل میفرماید وای پسر شما ای فقها
که کلید معرفت را برداشته اید نه خود داخل ملکوت میشوید
و نمیگذارید مردم داخل شوند و در قرآن مجید میفرماید یا
ایها الذین آمنوا ان كثيرا من الاحبار و الرهبان یلوکون اموال
الناس بالباطل و یهدون عن سبیل الله یعنی ای اهل ایمان
بدانید که بسیاری از علما و زهاد مال مردم را بباطل میخورند
و مردم را از سبیل مستقیم الهی باز میدارند و نیز میفرماید
فقها ذلك الزمان شر الفقهاء تحت ظل السماء من هم خرجت -
الفتنة و الیهیم شعور یعنی علما ی زمان ظهورش بدترین فقهای
هستند که در زیر آسمان هستند آغاز فتنه از ایشان بود و سورت
آنان نیز بر میگرد و حضرت بهاء الله جلالت عاقله نیز در این
آیات مبارکه ببندهگان خود تذکر میدهد و میفرماید بعضی از
مردم کسانی هستند که علم سبب غرور ایشان شده و بدین سبب
از اسم من محروم شدند و چون از عقب سر خود صدای نعلین
بشنوند خود را از نعروند بزرگتری ببینند بگوای مردود نعروند -
کجاست قسم بذات الهی که نعروند در درک اسفل جهنم است
بگوای گروه علما آیا نمی شنوید صدای قلم اعلی را و آیا نمی شنوید

این خورشید تابانرا از این افق نورانی تا کی بر پشتهای هوی و
 هوس خود ندسته و دل بسته آید بپند ازین اوهام را و توجه کند
 بسوی خداوندی که مولای قدریهر شعاست گریه تکلیف حق ابلاغ
 و بیان نصیحت است ولی چه سود کدر قلوب قاصیه آنان تا چیزی
 نیخشد چه خوش سرود است مولوی
 سده فشانند نورو سگ عمو کند هر کسی بر فطرت خود میتند

نظمی پنججا و ششجا
 قَدْ رَجَعْنَا لِأَوْقَافِ الْمُخْتَصَّةِ لِلْعِزَّاتِ إِلَى اللَّهِ مُظْهِرِ
 الْآيَاتِ لَيْسَ لِاحِدٍ أَنْ يَتَصَرَّفَ فِيهَا إِلَّا بِحُكْمِ إِيَّانِ
 مُطْلِعِ الْوَحْيِ وَمَنْ يَكْفِدْ بِكَرْجِ الْحُكْمِ إِلَى الْأَعْيَانِ وَمَنْ -
 يَكْفِدْ هُمْ إِلَى بَيْتِ الْعَدَلِ أَنْ تَحَقِّقَ أَمْرَهُ فِي الْبِلَادِ لِيُخْرِجَ
 فِي الْبِلَاقِ الْقَرْتَبَةَ مِنْ هَذَا الْأَسْرُوبِهَا أَسْرُوبُهُ مَنْ لَدُنْ
 مُقْتَدِرٍ قَدْ بَرَّوْا لَا تُكْرِجُ إِلَى أَهْلِ الْبِلَاقِ الَّذِينَ لَا يَتَكَلَّمُونَ
 إِلَّا بِكَلَامِهِ وَلَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا بِمَا حَكَمَ اللَّهُ فِي هَذَا الْقَوْلِ -
 أُولَئِكَ أُولِيَا النَّصْرِ بَيْنَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَيْنِ لِيُخْرِجُوهُمَا مِنْهَا
 حَذَرَ فِي الْكِتَابَيْنِ لَدُنْ هَبْنِي كَرِيمِ

کلمه وقد در لغت بمعنی جس و متوقد داشتن است و آن عبارت
 است بوجه ثبوت و دوام و در عسرف و اصطلاح عبارت از این است
 که شخصی ملک یا بیوت و عماراتی را در زمان حیات خود وقف
 کند که بعد از وفاتش مشبوت و محفوظ بماند تا منافع و عوائد آنرا

در اموری که در وقت نامه معین شد صرف نمایند و از خرید و
 فروش ممنوع باشند حتی خود واقف را در آن حق دخالت و تغییر
 و تبدیل نباشد و این عمل در جمیع ملل متداول و معمول است
 ولی چون ما در اوقاف و ترتیبات ملل متنوعه گما و مصلح و آگاه
 نیستیم متعسر در گزارشها نمیشوم اما درین امت اسلام اوقاف
 وقف و ولاد است و آن بدینحوال است که شخص مالک مایه ملک خود
 را بر اولاد و سلاله خود وقف میکند که بعد از وفات خویش اولاد
 و زینه او از منافع و عوائد آن مادام الحیات منتفع شوند ولی حق
 خرید و فروش آنرا ندارند فقط باید اولاد بر اولاد تا هر قدر
 بگذرد ولو هزار سال باشد از منافع املاک یا اشیا موقوفه
 انتفاع یابند و استفاده کنند قسم دیگر از اوقاف اینست که
 شخصی املاک یا عماراتی را وقف میکند که منافع آن صرف بشا
 یا تعمیر مدارس یا مساجد یا مقامات مشربکه یا شاهد مشربه
 کرد در مثل خانه کعبه یا مراقد مطهره رسول اکرم و در مدینه
 یا حرم امیرالمومنین در نجف یا روضه حضرت سید الشهدا و
 ابوالفضل در کربلا یا روضه کاظمین یا روضه عسکین در سامره
 یا روضه حضرت ثامن الائمه در مشهد خراسان یا وقف پسر
 ضیافت وید برای زیوار مراقد ائمه و غیره ملک حتی موقوفات زیاد ی
 است که منافع عایدات آن باید بکندم یا ازین خرید شود برای
 گنوتر حق یعنی گنوترانیکه در مدینه یا مدینه یا نجف یا کربلا

یا کاظمین یا سامره یا مشبه هستند از آن کس که با اوزن ارتقا
 کنند قسم دیگر از اوقات آنست که عایدات و منافع آن باید صرف
 اعاشه و اعانه فقرا و ایام و مساکین و اینها السبیل یعنی راه گذرها
 و بیادگان از مسافران و زوار مشاهده مشرفه بشود قسم از اوقات
 است که منافع آن باید در اطعام فقرا یا تعزیه داران سیدالشهدا
 و روضه خوانی بشود و همچنین قسم از اوقات است که منافع آن
 در اوقات مخصوصه باید صرف شود مثل ایام شهادت و وفات یا
 تولد یکی از پیشوایان دین مثل عاشورا شهادت سیدالشهدا
 یا اربعین بیستم صفر که در آن روز اسرای اهل بیت برای زیارت
 قبور شهدا و پویشان بزمین کربلا اتفاق افتاد که آنروز مصافقه
 شده با ورود جابر بن عبد الله انصاری برا غزایارت در زمین -
 کربلا پس از چهل روز از شهادت سیدالشهدا و در آن اسیران
 شدند و در آن زمین و ملاقات با جابر که یکم از اجله انصار و اصحاب
 رسول بود و مصائب و احزان آن مظلومان تجدید شده و همچنین
 اوقاتی که باید منافع آن صرف اطعام یا سوگواری در بیست و هشتم
 صفر بشود که شهادت حضرت مجتبی امام حسن وقوع یافت و
 همچنین اوقاتیست که منافع آن در روز عید قدیر باید مصرف کرد
 و این عید را شیعیان عید غدیر گویند بناسبت اینکه اعتقادشان
 اینست که رسول اکرم در آخرین سفر خود بنکه برای حج که آنرا
 حجتالوداع گویند بخدیو خم رسیدند و آنجا یکی از منازل بین -

نکه و مدینه است آن حضرت با همراهان که گویند عده ایشان
 هفتاد و چهار هزار نفر بود منزل کردند و از چهار تشران شهر
 ترتیب دادند بر منبر پرآمده و دو پایز امیرالمومنین را گرفته و
 او را بلند نموده تا تمام آن جمعیت ببینند و کلمه مبارکه من گفت
 مولا عهدا علی مولا او را بخداقت بعد از خود منصوب و برقرار
 فرمود و تاکنون شیعیان آنروز عید قدیر نامند و از ایام دیگر
 حتی از مولود رسول الله بیشتر اهمیت داده و محشر شرمی شمارند
 و املاک زیادی در هر نقطه و مصارف گوناگون برای این عید وقف
 کرده اند که صرف اطعام عمومی یا عشرت و شادمانی شود و
 همچنین برای ایام وفات صدقه گیری فاعله دختر رسول الله
 املاک زیادی وقف کرده اند که صرف سوگواری یا اطعام تعزیه
 داران بشود و همچنین سایر ایام یا ایام سوگواری موقوفاتی
 مخصوص دارد و قسم از اوقات است که منافع آن باید صرف کفن
 و دفن فقراتی که استطاعت مخارج کفن و دفن اموات خود را -
 ندارند بشود و همچنین موقوفاتی است که منافع آن باید صرف
 صوت مزار بشود یعنی هر روز قاری در قبرستان مقداری از وقت
 را در قرائت قرآن مصروف دارد و از این قبیل اوقات در امت اسلام
 زیاد است که باید منافع و عایدات در هر موضوعی که واقف تعیین
 نموده مصرف کرد و صرف آن در غیر مواضع مجیده جائز نیست و
 احدی را حق تغییر و تبدیل مصارف آن نیست مگر مظهر امر

الهی که بفعل مایهها و بحکم ما پدید است لهذا حق جل
جلاله در این آیه مبارکه میفرماید اوقافی که مبارک خیرات
عمومیه است را جمیع مایهها را است واحد پرا حق نه خالت نیست
مگر بامر و اجازه مظهر امر الهی ما را میگوید نصرت حقیقت در بین
هیکل بشری طالع و مایه است و بعد از غروب و اوقاف شمس
حقیقت راجع میشود بخمس سدره تقدیس که مشتمل از اعلی
قدیم و معین آیات و مرکب منصوص است و بعد از آن محول بیست
العدل اعظم و قبل از تحقق بیست العدل محول بمحافل ملیه
که بدون اجازه حق بامر میاد رتبه میچینند و بجز حکم الهی
حکم نمیکنند و ایشانند اولیای نصرت در بین آسمان و زمین
برای آنکه مایه اوقاف خیریه را آنچه در کتاب الهی محدود
و معین شده صرف نمایند و بعد از تحقق بیست العدل حکم
سایر موقوفات معین و معلوم خواهد شد چنانچه در ظهور
اسلام معابد و اوقاف مسیحیه و زرتشتیه تبدیل شد مثلا معابد
و کلیساها ی مسیحیه تبدیل بمساجد و معابد اسلامی شدند
و اوقافشان تبدیل بامور خیریه دیگر شد و همچنین آنکه دهها
زرتشتی تبدیل بمساجد و بناهای دیگر شد و موقوفات و
گنجینها ی آنان بمساجد دیگر تبدیل شد اما در این امر
مبارک تا کنون اوقاف خصوصی زرتشتیان بحال خود محفوظ و
برقرار است بهائیان زرتشتی نژاد در این خصوص از ساخت

قد در حضرت ولی امر الله جل احسانه سؤال کرد مگر تکلیف
نموده اند در جواب میفرمایند باید گما فی السابق رعایت شود
و این عبارت قسمتی از لای مبارک است که در جواب سئوالات جنت
«منعید رستم چمنید ی ازگد کبیر بار حضرت ولی امر الله نزول
یافته قوله جل شأنه در خصوص حاضر شد بهائیان در مجامع
روضه خوانی و جشنهای خصوصی زرتشتیان و اسلام سؤال نمود
بود ید که چگونه است فرمودند بنویس عدم حضور انصب و اولی ولی
نوی حلوت نمایند که اسباب نگذر و تعمز آنان نکردند سؤال
ثانی در خصوص زرتشتیان بهائی که سابق بر این در منازلشان
کهنبار بوده و موقوفات دارند گما فی السابق جاری باشد یا نه
فرمودند نذر عادات و رسومات غیر بهائی از مراسم بهائیان آن
سامان است ولی باید رعایت حقوق و اقد را بنمایند مفهوم بیان
مبارک معلوم و واضح است که تکلیف بهائیان زرتشتی نژاد باید از
عادات و رسومات غیر سامان احتراز و اجتناب نمایند و از شرب خمر
و اعمال غیر مشروع با زرتشتیان موافقت نکنند اما در اوقاف خیانت
نکنند و هر نوی که و اقد فرار داده رعایت نمایند و خیانت در اوقاف را
چنانچه دانند بدیهست در هر چه و هر جا خیانت مذموم است هر
رعایت امانت و صحت عمل محبوب است بهمان قدر هم خیانت
و نادرستی مقدون و مذموم است برای تطبیق موضوع را باین بیان
مبارک ختم میکنیم جمال قدم جل اسمه الاعظم در لوحی میفرماید

توله الامنع اعلى اهل حق باموال خود بستی را عشا ندارند
 تا چه رسد باینکه بد اختیار خود را باموال ملل اخری آلوده نمایند
 مال احدی با حدی از حال نبوده و نیست هر نفسی الیم از کوشش
 تقدیر آسائیده و بیا فاق وحی الهی توجه نموده ذیل طهر را به میان
 گذره خیانت نیالاید نفسی که از این مقام خالی است از کفر نفسی متعا
 راد ام آمال خود نموده فلان احتیوایا احبائی عنه و من امثاله
 و در لوق دیگر میفرماید قوله تعالی قل الذین ارتکبوا الفحشاء
 و تمسکوا بالذین انتم لیسوا من اهل البها هم عباد لوی یون و ادیا
 من الذین یعرون عنه کفر المعاصی و لا یشتغون الیه ابد الا انهم متی
 لیجدن من همیهم اهل ملا الاعلی عرف التقدیر و بشهد بذلك
 ربک و من عنده علم الکتاب یعنی اهل بها نفوس هستند که اگر
 رود خانه ظلا راه بهنند مانند ابراز آن میگردد زبان توجه و
 التفاتی نمیکنند .

نظم پنجاه و هشتم

لَا تُخْرِجُوا مِنَ الْمَسَائِبِ وَلَا تَفْرَحُوا بِالْهُدَايَا مِنَ الْأَمْرِ هُوَ الْقَدْ كَسَرَ
 مِنْ تِلْكَ الْحَافَةِ وَالْكَتَبَةُ عَلَى مَا يَرِدُ عَلَيْكُمْ مِنَ الْعَاقِبَةِ كَذَلِكَ يُخَيِّمُ
 الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ

نگی نیست که انسان از نزول مسائب و شدائد و آرزو و محزون
 میشود و این جزو و اختیاری نیست بلکه نظری و طبیعی انسان
 است و جزو و سرور و درد و شجعت از طبیعت و عالم مادی و جسمانی

است چه در عالم روحانی جزو و اندوهی نیست بلکه سرت اندر
 سرت و راحت اندر راحت است تا ثانیه حضرت عبد البها جل اسمه
 الاعلی در یکی از خطابه های مبارک میفرماید قوله تعالی جمیع
 بشر همیشه مورد دو احساس هستند یکی احساس سرور و دیگری
 احساس جزو و سرور و این انسان در هر اوقات جمیع قوای انسانی
 قوت میگیرد و قوه فکریه زیاد میشود قوه ادراک شدید میگردد قوه
 فکریه زیاد میشود قوه ادراک شدید میگردد قوه عقل در جمیع
 مراتب ترقی می نماید و احاطه بحقائق اشیا میکند اما وقتی که حسین
 بر انسان مستولی شود مضمود میشود جمیع قوای صغیر میگردد و او را
 کم میشود تفکر نمی مانند قیق در حقائق اشیا نمیتواند خواص اشیا
 را کشد کند مثل مرد و میشود این دو احساس شامل عموم بشر است
 ازین برای انسان حزنی حاصل نمیشود و از عقل انسان بهت و
 ملالی را نمیدهد یعنی قوای روحانیه حسیب مشقت و کدورت انسان
 نمیگردد و اگر حزنی برای انسان حاصل شود از یاد یات است الی
 آخر بیانیه الاحلی و این واضح است انسان که مدت بها با نفوس انس
 گرفته چه آن نفوس از اقارب و کسان او باشند یا از دوستان او و بیخفته
 از دنیا برونند یا از مسافرت بعید مفارقت پیش آید البته محزون و
 دلخون میشود و تحمل این مفارقت برای او بسیار صعب و مشکل
 است حتی بزرگان دین که صاحب قوه وحی و الهام بوده اند از
 مفارقت دوستان اظهار جزو و اندوه گرد مانند حضرت امیرالمومنین

چون بر سر قبر فاطمه آمد این شعر را انشاد فرمود: "لکل اجتماع
من خلیلین فرقة وکل الذی دون الفراق قلیل وان افتقادی فاطمه
بعد احمد دلیل علی ان لا یدوم خلیل وحضرت مجتبی امام
حسن در حال احتضار میفرماید بگویدون ان الموت صعب وانما عوار
الاحباب والله اصعبو حضرت سید الشهداء چون بر سر نعش
چوان هیجده ساله خود آمد و او را با فرق شکافته و فرق خون دید
فرمود یا ولدی علی الدنيا بعدک العقا و همچنین چون بر سر نعش
ابا الفضل آمد فرمود الان انکسر ظهیری و حضرت عیدالیه با در صعد
نیر آفاق چه حالی داشتند و در صعود طفل عزیز خود حسین ^ع ^ع
اظهار حزین فرمودند و حضرت ولی امر الله در صعود حضرت عیدالیه با
ازالوا مقدسه مقدار حزین و اندوه ذات مقدس ظاهر و مشهود
است و این به مقتضای جنبه بشریست که از مفارقت اظهار حزین میفرماید
والا همد می دانیم که به مقتضای جنبه قدسی نهایت رضا و خشنودی را
دارند که از افق ادنی صعود میفرمایند و در افق اعلی و ملکوت الهی
ظهور مینمایند و همچنین بندگان مومن از آشیان خاک نجات یافته اند
بعالم پاک می شتابند و از این نقطه نظریست که در صعود یا شهادت
بندگان آستان خود بیازماندگان تسلی میدهند و اظهار حزین میفرمایند
والا در باطن بندگان مومن بچوای رحمت الهی واصل میشوند و نهایت
سرور و حیرت دارند که از خاکدان تراپی بجهان الهی منتقل میشوند
تا نجاه کبری ازالوا مقدسه شاهد این معنی است از جمله آن الواج

در لوحی میفرماید قوله جل بانه "یا عید حاضر در مصیبت
از قلم اعلی اظهار حزین میشود مقصود از آن اظهار رحمت و
است ^{تسلط} ^{الاعلی} ^{است} ^{آخر نفسی} ^{بمحبت الله} ^{فاخر شد} ^{و صعود نمود} ^{اینها} ^{اکبر فائز}
قسم بند در منتشی که در کل حین ناطق و شاهد است اگر از
فریاد نفس مستقیمه بفرجه اهل ارشادگاه شوند بشطر الله توجه
نمایند تا چه رسد به مقام منتشین و نفوسیکه در گشتان از قلم اعلی
جاری شده و شهادت داده در باره ایشان برضای خود از ایشان
و در کلمات مکتوبه عربی میفرماید یا بنی العما جعلت لک الموت
بشارت کیف تحزن منعوج جعلت النور لک ضیا کیف تحتجب عنه
یعنی ای پسر عما مرا را برای تو بشارت مقرر فرمودیم چگونه
محزون میشوی از آن و این نور را برای تو روشنی قرار دادیم چگونه
پنهان میشوی از آن و در لوح مرحوم سعید میفرماید قوله جل
جلاله الحمد لله الذی جعل الموت بابا للقاء و سببا لواصله
و علة لحیوة عباده و به اظهار اسرار کتابه و ما کان مخزونا فی علمه
"مفهوم چنین است بعد عز و ار خفاوندیست که مرگ را دری
مقرر فرمود برای دیدار خودش و موجب وصال خودش و سبب مرگ
اظهار فرمود اسرار کتاب خودش و هر چه را که پنهان فرموده است
در علم خودش و در لوح دیگر میفرماید قوله عز وجل "یا ایها الناصر
الی الوجه لا تحزن عما ورد علیک من قضاء الله رب الایا با شکره
علی فضله و عطا که وجوده انا کما معنی آخرای معنی الدنیا و اول

ایامه فی الریق الاعلیٰ حین صعوده استقبله الملائکة والروح
 امر من لدی الله حی الاموات بالیق حین العرق کان منینا -
 بنور التوکل علی الله و تفسیر الامر الیه راغبی بقدره و قضائه ان
 قلنی الاعلیٰ اراد ان یسلط یتقل حزینا بالفن والسرور انسه
 ومانا السرور ضمن بیان مبارک این است که بپیک ازغبه خود
 تسلط و تعزیت میفرماید که محزون مباشد در قضا و قدر الهی و بر
 فضل و عنای او شاکر باش ما یا او بودیم در روز آخر او در دنیا و اول
 ورود او در ملکوت ایمنی و در هنگام صعود سه لایکه حق او را با مرالهی
 استقبال نمودند خوشحال آنکه در حین صعود بنور توکل و تکیه
 متین باشد و بخمای حق راضی باشد قلم اعلا کمن اراده فرموده که
 تورا تسلی خاطر ده و محزون تورا بفن و سرور تبدیل فرماید و در
 لون دیگر میفرماید یا امشی اعلمی ان الموت باب من ابواب رحمة
 ربک به یظهر ما هو المستور من الایصار و الموت الی صعود الروح
 من مقامه الانسانی الی المقام الاعلیٰ و به بسطه بساط للنشاط و
 یظهر حکم الانسباط الامر بید الله مولی العالم والاسم الاعظم
 الذی به ارتعدت فرائض الام نسل الله تبارک و تعالیٰ ان یعرف
 الکلی ثمرات الصعود و آثار الخیر من هذا الدنیا الی الریق -
 الاعلیٰ لعبری ان الموت بعد صعوده بری نفسه فی راحته
 ابدیته و ترافقه سرمدیته ان الله هو الثواب الرحیم و هو الغفران لکم
 مفهم آیات مبارکه این است که ای گنیز من مرگ دری است از -

درهای رحمت پروردگار تو بسبب مرگ آنچه از دیده ها پنهان
 است آشکار میشود و نیست موت مگر پرورازین از مقام پستی به
 مقام بلندی و بسبب مرگ بساط شادمانی گشوده میشود و حکم -
 حق و انبساط ظاهر میگردد امر در دست خدای است که
 مولای عالم است از خدا خواهیم که ثمرات و فوائد صعود را به
 پندگان خود معرفی فرماید و آثار خیر از این عالم را بملکوت
 ایمنی آشکار فرماید قسم بذات خود مومن مومن بعد از صغر
 از این عالم خود را در راحت ابدی و آسایش سرمدی میبیند
 البته اوست ثوبه پذیر میرسان و اوست آموزنده صاحب کرم و در
 لون دیگر برای تسلی خاطر بیکر ائاما الرحمن میفرماید قوله
 تعالیٰ شانه محزون مباشد دنیا فانی است عقیق جمع -
 درستان از بحر وصال می آشناند و بلغای دستان خود که
 صعود نموده اند فائز میشوند پس در این صورت جز وفن در -
 مصائب مدوح نیست اینست که در این آیه مبارکه برای تذکر و
 نصیحت به پندگان خود میفرماید در مصائب نباید بیتابی و
 بی بیقراری کنید نه من و شادمانی نمائید بلکه در میان این
 دو حالت حد اعتدال را اختیار کنید و این تذکره پسند گرفتن -
 است در آن حالت و آگاهی بر آنچه در عاقبت بر همه شما وارد
 میشود چه این راهیست که عموم بشر بایستی پیما باند ایمنی
 مناسب این مقام گفته همه مسافر و این بوالعجب کسی

بر آنکه پیش بعزل رسیده میگردد دیگر گفته :

یک روزی پیش رس شده و رفتند و رسیدند

گذشت

بر سنگد ر نیز یکدشت آنچه بردار

و این نکته نمائند که بعضی از اولاد شیعه در فوت اموات خود شان و تشییع جنازه امواتشان ساز میوازند و اظهار غم و سرور میکنند و اعراب در فوت اشخاص زنان توجه گرا گریزه و اجیر میکنند و صورت میخراشند و گریان و جابه خود را میدهند لذا حق جل جلاله برای هدایت و تنبیه عباد میفرماید این دو حرکت هر دو مذموم است نه غم و نشاد مانی و نه جزع و بیقراری بلکه آنچه محبوس و مظلوم است حال تذکر و تنبیه است چه برای هر امری نه افراط خوبست و نه تعریض بلکه محبوس و ممدون حد اعتدال است که بین افراط و تعریض است و آن تفکر در عاقبت و تمسک بحیل صبر و اصطبار و رضا بقضای الهی است چه بصحن قرآن و بیان جمال قدم جل اسمع الاعظم است که میفرماید انما یولی الصابین اجرهم بغير حساب یعنی خدا اجر صابین را بی حساب میدهد و این موضوع را نیز باین بیان مبارک خاتمه میدهم قوله عز و جل انزل الرحمن فی القرآن قوله تعالی یا ایها الذین آمنوا استعینوا بالصبر و الصلوة ان الله مع الصابین صبر را مقدم بر صلوة ذکر فرموده

نظم پنجم
لا تحلقوا رؤسکم کد زنباب الله بالصر و فی ذلك لآیات

لن ینفخرن الی مقتضیات الطبیعة من لدن مالک الہیة انہ
لہ والعین والحکم ولا ینفخن ان یجاولن حد الاذان هذا ما
کم مولی العالمین

این بسی واضح است که تغییر و تبدل از لوازم ذاتیه عالم امکان است و عدم تغییر و تبدل از خصائص ذات خداوند رحمن فقط تنها ذات مقدس اوست که از تغییر و تبدل و تحویل و تنزیل و ترفیع و عمر چه تصور دارد آید مقدس و منزّه است و مساوی او هر چه در چیز امکان است در معمر تغییر و تبدل بوده و خواهد بود و چون کائنات موجوده را حال پریک منوال نیست و در معمر تغییر و تبدل است مقتضای عرفان نیز فرق و تفاوت میکند چه محسوس و مشهود می بینیم که آن بآن اوضاع و حالات و عادات در تغییر و تبدل است و چنانچه در اوضاع مادی نظر به اقتضای زمان تغییر پیدا شود و رسومات زندگی تبدل باید در اوضاع روحانی نیز بقانون الظاهر عنوان الباطن بر حسب اقتضای زمان باید تغییر و تبدل واقع شود چه بصحن بیان جمال مبارک جل کبریا در کتاب مستطاب ایقان اگر در هر ظهوری تغییر و تبدل واقع نشود ظهوری نتیجه میاند بلی چنانکه هست احکام هر شریعتی بدو قسم منقسم است یکی احکامی که تعلق بعالم اخلاقی دارد این احکام پس بتغییر و تبدل است هرگز تغییر نمیکند و آن از اصول است مثلاً هیچ پیغمبری

نگفته و نخواهد گفت که حدیث مذکور و کذب مدوح است امانت مردود و خیانت مقبولست و دیگر احکام فربه است که تعلق بمعاملات دارد این احکام بر حسب اقتضای زمان تغییر میکند مثلاً در تورات می بینیم حرمت بسیاری از چیزها منصوص است و در شریعت حضرت مسیح مباح است و همچنین در شریعت حضرت مسیح بسیاری از چیزها منصوص است و در شریعت اسلام مقبول از آنجمله در ازدواج و طلاق قبل از ظهور حضرت کلیم خواهر و برادر بیک ازدواج و پند پسند بودند با هم وصلت مینمودند این حکم در شریعت حضرت کلیم منوع شد ولی ازدواج دختر خواهر در دیانت کلیم جائز بود لکن در شریعت مسیح نهی شده که بکلی نکاح اقارب را جایز نمیدانند و همچنین اسیر طلاق در تورات مدوح بود و در انجیل منوع گشت بعدی که میفرماید اگر کسی بخیر علت زنا زوجه اخرا را طلاق دهد زناکار است و در شریعت اسلام دوباره تعدی زوجات و نکاح اقارب از قبیل دختر عم و خاله و دایی و همچنین طلاق مدوح و معمول شد و همچنین در تورات بسیاری از حیوانات را نجس و حرام فرموده مانند سگ و خوک و شتر و گربه و امثال ذلک و در انجیل ذکری از آنها نشده و لهذا باک و خوردن آنها را حلال میدانند و باز در قرآن نجاست و حرمت بعضی از آنها نازل گشته و مسلمانان نهایت اجتناب را از آنها لازم میدانند مثلاً اگر خوک دهان را بظرفی بیالاید باید آنرا هفت مرتبه بخاک بمالند و بعد هفت مرتبه با آب بشویند و تطهیر نماید از این قبیل احکام فربه که بر حسب

اقتضای زمان و مکان تغییر و تبدیل یافته بسیار است از آنجمله در شریعت حضرت کلیم و حضرت خاتم الانبیا علیه السلام و جبهه با کفار حکم تورات و قرآن بود و در شریعت حضرت مسیح - اکیدا منوع و منسوخ گشت چنانچه در سفر اعداد تورات منوع و منصوص است که حضرت کلیم دوازده هزار از بنی اسرائیل را - انتخاب فرمود و ایشانرا بختگ باعدایان مأمور فرمود و دستور داد که دختران پاکر و بزرگان از صغیر و کبیر و اناث و مذکور ایضا بکشند و آنان تمام اهالی شهر را طعمه شمشیر نمودند و دویست هزار دختر پاکر و رازنده اسیر کردند و با سایر اموال آوردند و حضرت کلیم آن دخترانرا در میان بنی اسرائیل تقسیم نمود و بعد از کلیم حضرت یوشع که وصی آن حضرت بود امر فرمود که شهران را آتش زنند و تمام سکنه شهر را از انسان و حیوان و تمام انبیا طعمه آتش نمودند و در شریعت اسلام نیز چنین معمول بود حتی بعضی قرآن هرگز در غل اسلام وارد میشد از دوستی و معاشرت پدر و مادر خود منوع میشد چه رسد دیگران چنانچه صریح قرآنست در سوره توبه میفرماید یا ایها الذین آمنوا لا تتخذوا آباءکم و اخوانکم اولیا ان استحبوا الکفر علی الایمان ومن يتولهم فاولئک هم الظالمون یعنی ای مومنین پدران و برادران خود را پدر و متسی اختیار نکنید اگر کفر را دوست تر از ایمان داشته باشید و هرگز از شما که ایشانرا دوست

ندارد ظالم است و در ترقی مقاتله با کفار آیات متعدد در قرآن
 نازل از آن جمله در سوره محمد میفرماید وَأَنزِلْنَا الْقِسْمَ الَّذِينَ كَفَرُوا
فَسَرِبَ الْمَاءُ یعنی هر جا کفار را ملاقات کردید کردن ایشانرا
 بزنید و با وجود آنکه اهل کتاب موحد بودند میفرماید اگر قبول جنیه
 نکنند با ایشان مقاتله کنید در سوره توبه است "قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا
يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ
وَيَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ
وَيُغْنُوا عَنْهُمْ يَدُورُوا هر زمان اقتضائی دارد و
 رعایت مقتضیات زمان لازم است حضرت عیدالیهام در الواج و خطابات
 متعدد این موضوع را مشروحاً بیان فرموده است از آن جمله در این
 خطابه مبارکه در معبد بزرگ یهودیان شهر مائسکو امپرا
 قوله تعالی "هر دینی منقسم بدو قسم است قسمی بعالم اخلاق
 تعلق دارد و آن علویت عالم انسانی و ثقیات بشر و معرفت الله است
 و گفتن حقائق اشیا این امر معنویست و اصل اساس الهی ایدای تغییر
 نمیکند این اساس جمیع ادیانست لهذا اساس ادیان الهی یکوست
 قسم ثانی تعلق بمعاملات دارد آن فرع است باقتضای زمان تغییر
 میکند در زمان نبی مقتضی بود انسان حیوانات بحیره را بخورد
 در زمان ابراهیم مقتضی بنان بود که انسان خواهر مادر خود را
 بگیرد مثل سارا که خواهر حضرت ابراهیم بود در زمان آدم چنان
 مقتضی بود که انسان خواهر خود را بگیرد چنانکه هابیل و قابیل

نمودند لکن در ثورات حرام است قتل کسی در بیابان
 بود برای مجرمین چون مجرمین نبود اسباب نبود باقتضای آن
 وقت فرمود اگر کسی چشم کسی را بگریزند او را کور نمایند اگر
 دندان کسی بشکنند دندان او را بشکنند آیا حال ممکن است ده
 حکم قتل در ثورات موجود که هیچ یک حلاً ممکن نیست جاری
 نبود در یک مسئله قتل قاتل حلاً جمیع عقلاً در بحثند
 که قاتل را نباید گفت آن احکام همه حل است لکن باقتضای
 زمان آنوقت برای یک داور است دزد بریده میشد آیا حلاً
 ممکن است برای هزار دزد دست بریده شود پس اینگونه
 احکام در هر دوری تغییر میکند و فرع است اما اساس ادیان
 که تعلق با پنج اخلاق روحانیات دارد تغییر نمیکند و آن
 اساس یکی است تعدد و تبدل ندارد همان اساس را حضرت
 مسیح تأسیس کرد همان اساس را حضرت محمد ترویج فرمود
 جمیع انبیاء الهی بحقیقت دعوت نمودند مقصود کل یکی است
 و آن ترقی و عزت عالم انسانی و هدایت آسمانی است الی آخر
 بیانه هر بیانه و چون نظر بمقتضیات زمان کنیم می بینیم امروز
 اقتضا ندارد که سر را بترانند چه نیست سرانسان بعوضت و
 اگر سرب می مویست بود سرانسان در اصل خلقت مانند بدنش
 بدون مو خلل میشد با اینکه بصیرت اخبار مبرهن شد که
 انبیای عظام و بزرگان دین موصوفاً گیسوان بلند داشتند و همانا

تراضی است که در اسلام معمول شد لهذا حضرت پیاپی الله
فراموش در این آیات مبارکه میفرماید سرها را خود را نراشید خداوند
سرها را بپوشان داشته در این نشانه ها است از برای کسیکه به
مقتضیات طبیعت ناظر است سزاوار نیست که موی سر از حد کوش
تجاوز کند ایضا حکم مولا علی (ع) چون مقتضیات زمان پیوسته
در تغییر و تبدیل است لذا حضرت پیاپی الله فرمات جزئی را
به بیت العدل عمومی محول فرموده و حق تشریح بر جمال بیت العدل
داد که بر حسب اقتضای زمان مرفعات غیر منصوصه در کتاب
مستطاب افند چرا که تعلیل بمعاملات بشری دارد چه نوعی که
صلاح دانند چنانچه در التالی الهی صحت و منصوص گشته و حضرت
عید الهیاء در بسیاری از الواح مشروحات بیان فرموده که قسمتی
از آن الواح را در اوراق سابقه بصاحبی بیان کردیم و این موضوع
را در این مقام بقسمتی دیگر از بیانات مبارکه مرکز مینای حق العالمین
لومعه الاظهره قد ابیان میرسانیم در الواح مبارکه وصایا میفرماید
توله عزیزیان اما بیت عدل الذی جعله الله مصدر کل خیر
و منوائیم کل خطا باید با انتخاب عمومی یعنی نفوس مومنه
تشکیل شود و اعضا باید منزه از تقوی الهی و طالح علم و دانش
و ثابت بر دین الهی و خیر خواه جمیع نوع انسانی باشند و مقصد
بیت عدل عمومی است یعنی در جمیع بلاد بیت عدل خصوصی
تشکیل شود و آن بیوت عدل عمومی انتخاب نمایند این مجمع

مرحله اول را است و موسس توانین واحکامی که در تعیین الهی موجب
نه و جمیع مسائل مشککه در این محل حل کرد و ولی امرالله رئیس
مقدس این مجلس بقصو اعظم ممتاز لا ینعزل و اگر در اجتماعات
بالذات حاضر نشود نایب و وکیل تعیین فرماید و اگر چنانچه
عضو از اعضا گماهی ارتکاب نماید که در حق عموم ضرری حاصل
شود ولی امرالله صلاحیت اخراج او دارد بعد ملت شخصی دیگر
انتخاب بنمایند این بیت عدل مصدر تشییع است و حکومت قسوه
تغیض تشییع باید مؤید تغلیظ کرد و دو تغلیظ باید مظهر و معین
تشریح شود تا از ارتعاش و التیام این دو قوت بنیان عدل و انصاف
متین و زین کرد و التالی آخر بیانه جل بیانه و عظم تبیان

تحت پنج ساء و نه
فَشَدَّ كَتَبًا عَلَى السَّارِقِ الشَّقَى وَالْكَافِرِ وَفِي الثَّالِثِ فَأَجَعَلُوا
بَنِي جَبِيَّةٍ عِلَامَةً يُعَرِّفُونَ بِهَا رِشْلًا تَقْبَلُهُ مَدُنُ اللَّهِ
وَدِيَارُهُ إِيَّائَكُمْ أَنْ تَأْخُذَكُمْ الرَّافِقَةُ بَنِي دَبِينِ اللَّهِ -
أَصْلُوا مَا أَمَرْتُ بِهِ مِنْ لَدُنْ شَيْقِ رَجِيمِ انْشَاء
رَكْبَانَكُمْ بِسَاطِئِ الْبُسْطَةِ وَالْأَسْكَامِ حِفْظًا لَأَنْفُسِكُمْ وَ
أَرْتَاعًا لِنَفْسَانِكُمْ كَمَا يَسِرُّ أَهْلَاءُ آبَائِكُمْ لَعَنُونَ
لَوْ تَخْرُجُونَ مَا أَرْتَأَاءُ لَكُمْ مِنْ أَوَامِرِنَا الْقُدْسَةِ
لَتَقْدُونَ أَوْ أَحْكَمَ لَيْسَ الْأَمْرُ الْعَقِيرُ الْعَنِيزُ الْمُنْعِي
هر نفسی که بصورت پیرش بنور ایمان منور شده و قلبش از تابیدات

متابعة الجهد الطمأنان یافته یقین و اذعان مینماید که هر یک از
مظاهر مقدسه در حسب مقتضای عصبه هر حکمی تدویر یافته
منبعث از اهل وحی و تنزیل از پروردگار جلیل بود، اندیشه از
خواهش تصور و هوی چنانچه صبح قرآن با صی بیان سلطان
است * وما یظن عن النبیین ان هم الا ریحی یوحی علیهم
شدید القوی یعنی رسول خدا از روی هوی سخن نمیکند بلکه
سخنهای او نیست مگر آنچه باو وحی شده و قوای شدید -
وحی باو آموخته است و چنانکه پدر مهربان هر نوچه که با فرزندان
خود سلوک و رفتار نماید جز تربیت اولاد بفضائل و کمالات انسانی
مقصودی دیگر در نظر ندارد و اگر احیاناً تشدد و تعرضی نسبت
با اولاد خود اظهار دارد مقصود و منظورش تنبیه و تادیب است نه
زجر و تعدیب از راه بغض و عداوت و بدخواهی همچنین حق
شعال نسبت به پندگاران خود بغضله پدر مهربان است چنانچه
این مضمون در التوالم الهیه بسیار است از جمله در این لیل مبارک
نما عدا این مقال واضح روشن * هو الله ایا الله ایا الله
است پدر مهربان در ملکوت بیان اینها خود و وفات خود را ذکر
مینماید و این ذکر همان سلسبیل و تسنیم و شراب ظهور و لیل -
مصلی و آفر آسم و خمر حلیفی و شهر زنجبیل و ما حیوان است که
در کتب و تفسیر و التوالم الهیه مذکور و مستطوره است ای گیتی -
الهی این حقیقی حق و یحیی در قسب امکان در ستاها ذکر

در حق دعوت میکند قسم بافتاب مشرق توحید که جمیع الخاق
آیا * و شفقت اموات و تطوفت اخوان و مرحمت اخوات در رحمت رحمت
و عنایت او و مکرمات و عنایت قنبر است در مقابل دنیا و پادشاه
است نسبت بخیرشید الی آثار اللی چون بصری بیان الهی -
عنایت و شفقت نسبت به خود و اوصی شد مرر میشود که حسن
جل جلاله برای مرتکبین شرارت و جنایات و خلاف مجازات و
حدود و مغیر فرموده و این جزای حد نه از راه عداوت و بغض است
بلکه بصرف فضل و رحمت و عنایت است که هم سبب تادیب و تنبیه
جانی و هم جامعه بشر از فساد محفوظ ماند چنانچه در قرآن
میفرماید * وقی القصاص حیوة یا اولی الالباب چه صریح بیان
مبارک است که میفرماید قوله تعالی * خیمة نظم عالم بدو ستون
برای مجازات و عقاب * لذا در این آیه مبارکه میفرماید در
دوران الهی برای مجازات ساری ثبت شده است تبعید و -
چس و در دفعه سوم نشانه شی در پیشانی او نگذاشتند تا هیچ
بآن معصوم کرد که در هیچ شهر و دیاری او را راه ندهند میباد
در دین الهی عاقله شمار مانع اجرای امر الهی شود عمل نکند
بآنچه از جانب خداست و مشفق مهربان مامور باشد عاقله را به
حکمت و احکام شریف فرمودیم محار حفظ نفوس شما و بلند مقام
شما چنانکه پدران پسران خود را تربیت میکنند قسم بذات خود
اگر میدانستید آنرا که ما را داده کرده ایم برای شما از او برتر

خودمان هر آینه فدا میگردید جانهای ساردا تانرا برای این
 امر مقدس سزمن ز من کر چه از ظاهرا این آیه مبارکه حدیث دیگر
 از برای دزدی مذهب نمیشود لکن از جواب و سؤال معلوم
 میشود که این علامت را که امر فرموده است در جبین دزد -
 پیکارند مجازات قانونی است و بجهت معروفیت دزد است
 بدزدی که مردم او را بشناسند و او را در هیچ نقطه قسی
 نپذیرند و تعیین حد سرقت محول بیهت العدل اعظم است
 چنانچه حضرت زین العقرین از حد سرقت سؤال نموده و -
 جواب از لسان عدالت نزول یافته و عبارت سؤال و جواب این
 است سؤال از حد زنا و لواط و سارق و مکار بر آن جواب
 تعیین مقدار حد بیهت العدل راجع است در امراق سابقه
 قسمتی از بیانات مرکز میثاق در باب بیهت العدل تحریر شد
 در این مقام نیز بسمتی از لحن جمال مبارک جل شانه این
 ورقه را منین میداریم در لحن بشارت میفرماید قول عزاسمه
 امر بالمعروف و نهی عن المنکر ایضا فاعلم ان الله بهی
 عباد و مطالب الامر فی بلاد و باحزب الله می عالم عدل است
 چه که دارای در رکن است مجازات و مکارات و این دو رکن در
 چشمه اند از برای حیات اهل عالم چونکه هر روز را امری و
 هر چیزی را حکمی منافی لذا امور بزرگ بیت عدل راجع است
 آنچه را مدحست و دانند محمول دارند نفوسیکه لوجه الله

بر خدایا امر تقام نمایند ایشان طلبند با الهامات نبی الهی
 بر کل اطاعت لازم امور سیاسی کل راجع است بیهت العدل
 و عبادات بما انزله الله فی الکتاب باهل بها شما مشارق
 محبت و مصالح عنایت الهی بود و هستند انسانا بسپار و لکن
 احدی می آید و چشم از آنچه لایق نیست حفظ نمائید آنچه
 دارا ئید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل والا تضرع
 باطل درود بنفسه مقبلین الی الله العظیم القیوم سبب -
 حزن میشود تا چه رسد بفساد و نزاع امید هست در ظل -
 سدره عنایت الهی شربت شوی و بهار ابد عالمه عامل گردید
 همه اوراق یکشجریه و قطره های یک بحر الی آخر باری این
 است مجازات سارقین اموال مردم در جامعه بشری یا چگونه
 خواهد بود جزای سارقین معنوی در امر الهی و واضح است
 که فساد سارقین و خائنین دینی بمراتب بیشتر است از فساد
 سارقین اموال و زخارف که حفظ مال و منال از سارقین اموال
 چندان صعب و دشوار نیست اما حفظ ایمان از دزدان -
 معنوی و شیاطین آدم صورت دیو سیرت بسیار مشکل است الا
 من حفظ الله بفضل و رحمته از این لحاظ است که قلم اعلی و بر
 میثاق و ولی امر الله را لواج لاتعد و لا تحصی تاکید فرموده
 اند باید نهایت مواظبت را در حفظ گهر گرانیهای ایمان
 نمود تا از دست برد این دزدان شهر محفوظ بماند از جمله

الوان الهیبه که بدگاه را بصرف فضل و عنایت امر بمحافظت
از سارقین و خائشین میفرماید این لون امنی اقدس است که تسمی
او اثر ایضت بخشن این اوراق میگویم " بنام دوست یگانه حمید
مقدس را از ذکر کلمات و وصف حکمت منزل آیتی را ذیق و سزاست
که بکلمتی از کلمات خود علم لا یری فی خلق الرحمن من تفاوت
را مرتفع نمود تا جمیع بر عدالت حق جل جلاله و عظم کبریا شهادت
دهند و همچنین گواهی دهند بر اینکه ارشادی شانه از برای
خود معینی و دوستی و شهادت و شبه و امثال آن اخذ ننموده جمیع
را در یک مقام جمع نموده و بیک کلمه ندا فرمود و بحد بکلمه اخر
تفصیل گیری ظاهر و بجزان منصوب و صراط مندود گشت و -
اضطراب و زلزله قیائل اثر را اخذ نمود سما موهف منقطر
و از رطوبت منشق عویل جا هلین مرتفع و صوفا قافلین بلند
گشت طوبی لقوی ما اضعفه السمیع و توجعنا فی الله الذی فی الجعیل
الحمد لله شما باین عنایت گیری فائز شدید حال باید اورا -
باسم حق حفظ نمائید چه که سارقین و خائشین بسیارند الی
آخر اللو و لون دیگر که در آن در این مقام بسیار مفید و -
مناسب میباشد ایضت " بنام خداوند مهربان دای -
عنایت مواج و آفتاب گرم مشرق و شروق اکثری از خلق ندیدند
و اندر آن ننمودند شایع موعود ما بین اربو سما ندا میکند
و میجوید میزند بعد از عباد با صفا آن فائز نه الا من شاء الله

و بد اوام چشم را از مشاهده منع نمود و پنبه های ششون
کون را از اصفا باز داشته ای امثالله این فضل تو را پس
که علما و ابرار که خود را در سالهای عیدیه و قربانی
مطالبه اعلی و اعظم و اتق و اشراف واقعه میدادند بفرمان
آفتاب ظهور فائز نگشتند و ثواب فائز گشتی این فضل بزرگ
را بشناس و باسم الهی از در ددان و سارقان حفظش تا بساز
اعمال خبیثه ظاهره که بنار عصیان معدوم گشت و بسا و جو
بسیره که از دخان تا فرمانی تیره گشت تمسکی بحیل عنایت
ایک و تشبیه بذیل اسم الکرم و حضرت عبداللہا نیل
در بسیاری از الواح احیا را مشذکر داشته از آنحضرت
لون مبارکی که چند ی قبل از صعود خود بملکوت ایلی به
افتخار احیا ی شروق و غرب نازل فرمود و همچنین لوحی که
دو هفته پیش از صعود با افتخار احیا ایلیکا نازل فرمود
احیا باید این دو لوح مبارک را بسیار مطالعه کنند و
مشامین آنرا نصب العین خود فرمایند تا از شر دزدان و
شیاطین انسی محفوظ مانند در لون شرق و غرب میفرماید
قوله تعالی ما را بسیار نرم و پرمدا را در نهایت وسوسه
و دسیسه و حیل و خداع بیدار باشید خوشیار باشید المؤمن
فعلین وزکی و المؤمن قوی و مثین دقت نمائید انقوا من فراسة
المؤمن انه بنظر بنور الله میباید کسی رخنه نی گند

میرماید قوله تعالى الياب المشرقين و الياب المغرب
 و گفته می اندازد حسن حدیث را سپاه رشید یا رشید و قصر
 مشید را لشکر شجاع و در آخر سلسله میفرماید قوله الاحل
 بظلمه و اغنامند و در باطن کرگ درنده بزبان شیرین و بدل
 سم قاتل ای باران امثالهم را محافظت نمایند بحسب اوت
 لسان گول مخورند ملاحظه کنید که مقصد هر نفس چیست
 و حق چه فکر است بپرا آگاه شوید و بیدار گردید و احتراز
 نمایند ولی ابتدا تصور ننمایند و نگشاید مگیرند و بعدمت
 نبرد از سد او را بخشد و اگذارد و علیکم الیه
 الایه .

نظم فی شخص

مَنْ ارَادَ أَنْ يَسْتَعْمَلَ أَوَانِي الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ لَا يَأْسَ عَلَيْهِ
 إِيَّاكُمْ أَنْ تَنْفَعُوا بِأَدَبِكُمْ فِي الصَّحَابِ وَالصَّحَابِ خُدَّوْا مَا يَكُونُ
 أَقْرَبَ إِلَى اللَّطَافَةِ إِنَّهُ ارَادَ أَنْ يَرْكَبَ عَلَى آدَابِ أَهْلِ الرِّضْوَانِ
 فِي مَلَكُوتِهِ الْمُنْتَبِهَةِ الْمُنْبَعِ تَسَكُّوا بِاللَّطَافَةِ فِي كُلِّ الْأَحْوَالِ لئَلَّا
 تَنفَعُ الْعَمِيُونَ عَلَى مَا تَكْرَهُهُ أَنْفُسُكُمْ وَأَهْلُ الْفِرْدَوْسِ وَالَّذِي تَجَاوَزُ
 عَنْهَا بِحَبْطِ قَلَمِهِ فِي الْحَقِّ وَأَنْ كَانَ لَهُ عَذْرٌ يَعْفُو اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ لَبِئْسَ
 الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ .
 برآب دین و اصحاب یقین مسلم و میرهن است
 که انسان خلاصه کائنات و اشرف مخلوقات است و آنچه در عالم
 وجود ایجاد شده برای انسان خلق شده و انسان برای عرفان

و فسادات جز ایجاد شده و این مطلب بشروح جمیع کتب سماویه
 مسلم و ثابت است در قرآن مجید است خلق لکم ما فی الارض جمیعاً
 و ما خلقت الجن و الانس الا لیمیدون پس اگر انسان موفق بر سران
 و ایمان شد بشعوره وجود خود قائل شده و بهجت خود وارد گشته
 پس اگر انسان مومن بر سر رفیقان در صدر امکان جالس شود -
 سزاوار است و اگر از شعوره وجود که عرفان حضرت معبود است محروم
 شد در حکم معدوم است و از اموات محسوب چنانچه در کتباً سماوی
 بر نفوس غیر مومنه حکم موت نازل شده در انجیل میفرماید مردها
 را بگذار مردها دفن کنند و در قرآن میفرماید اموات غیر احیا
 و لکن لا یשמعون همینین افمن کان میتاً فاحییناه و جعلناه له -
 نوراً یمشی به فی الناس کمن کان مثله فی الظلمات لیس بخارج -
 منها یعنی آیا کسیکه مرده بود پس او را زنده کردیم و برای او
 نوری مقرر داشتیم که با آن نور در بین مردم راه میبرد مثل او -
 مانند کسیست که ظرف ظلمت است و نمیتواند از ظلمت خارج شود
 و این آیه مبارکه بعد از ایمان حمزه نازل یافت و حضرت امیرالمؤمنین
 در دیوان مبارک میفرماید و فی الجحیم قبل الموت موت لاهله
 و بدانند قبل القبر قبور و امر لم یحی بالعلم میت و لیس له
 قبل النشور نشور یعنی در جهالت و نادانی قبل از موت ظاهر
 موت است و بدینهای جهال برای آنان قبر است و حضرت اعلی جل
 اسمه الایه در بیان فارس در معنی سؤال ملائکه در قبر

میفرماید قوله تعالى الباب العاشر في بيان سؤال الملائكة
في القبر ملخص این باب آنکه مومنین بمن بظهوره الله از مردم
سؤال میکنند که آیا دین شما چه چیز ثابت است جواب -
میگویند بحسب بیان و اگر آنروز مومن هستند بایات الله -
جواب ملائکه را بحسبیکه خداوند از قبل نازل فرموده و تعلیم
ایشان نموده میدهند والا حقیقتا لله برایشان بالغ میشود و -
چون ایشان نیارود کلمه نعمت در حق ایشان ثابت میگردد -
الی آخر و بهمین مضمون در بیان همین نزول یافته قوله تعالى
الثامن قد فرضت الموت علی کلشیء عند ظهوری عن
دون حیی و ما ید عن امری فان ذلك ما ینفعکم و ینخرجکم من
النار الی النور ذلك الا لای الا انتم تدرکون ذلك موت
فی العمیة فان انتم کلشیء فی الحیوة قلتم رگون و حضرت بها الله
حلت عظمته میفرماید قوله جل اسمع انا انزلنا من سما الفضل
العناية والاحسان ان الذین فازوا بها اولئک من اهل البها
لدی الغنی المتعال والذین اعرضوا اولئک من اخسر الناس
ورقم اسماءهم من الاموات طوبی لظمان شرب رحیق الحیوان
فی ابام الرحمن و بیل لمن اعرضوا کان محروما من هذا الفیض
الذی احاط الامکان مفهومی قریب باین مضمون است ما نازل
کردیم از آسمان فضل و عنایت و احسان را کسانی که بآن فائز
شدند آنانند از اهل بها و کسانی که اعراض کردند ایشانند
از مومنین و اهل بها را در مومنین و اهل بها را در مومنین

از بهترین عباد نزد خداوند متعال و اسمهای ایشان از اموات
نوشته شده است خوشا بحال شنیده می که در ایام الهی آب -
زندگانی را نوشید و روان بر کسیکه محروم شده از این فیض که عالم
را فراگرفته از این بیانات و اسامیه معلوم شد که اطلاق حیات بر
مومن و اطلاق موت بر کافر میشود پس هر چه ایجاد شده در مرتبه
اولیه مخصوص مومن است و مردمان متحرک باقیع موقوف میگرددند
از این جهت است که در التوابع الهی تصریح شده است هر چه
در ملکات مومن وارد شد بجهت خود وارد شده و آنچه در ملکات
غیر مومن است در جبریم است و بخدا پناه میبرد حتی جمادات چنانچه
این بیان مبارک در این لون منع اقدس اشاره بهمین مطلب است
قوله جل عظمه "ای جواد مقصود از اشجار و حیوانات انسانی
اشجار محروم بوده و اگر شجره باین فضل مفتخر نشود حکم شجره
پایه بستانیه دارد که لایق قطع و احتراق بوده و خواهد بود
وای کاش که برای ترتیب خوان محبوب مشتعل میشد و شایسته
بمحل طبع مشرکین برده شود بپاکبخت ایداء فنعوذ بالله
من ذلك چون معلوم شد که هر چه خلق شده برای مومنین -
خلق شده در این آیات مبارکه میفرماید هر کس بخواهد ظروف طلا
و نقره استعمال کند بپاسی بر او نیست مبادا فرو رود دستهای
شما در کاسه ها و قدح ها اختیار کنید هر چه را بلفظاعت نزد یگان
تر است خدا میخواهد بپیش شما را بر سبیه و آداب اهل بهشت

در ملکوت ربیع خود آن تصدق جوئید بخلطافه در جمیع احوال برای
آنکه واقف بشود چشمها بر آنچه گزاهت دارد از آن نفوس خود شما
و اهل بهشت سبک از این حکم تجاوز کنند عمل او لغوا باطل میشود
مگر آنکه معذور بعد از باشد خدا از او عفو میکند البته او صاحب
عزت و بخشش است و اگر کسی بر ما بیایان اعتراض کند که تصریح
بر جواز استعمال ظروف طلا و نقره در این آیه چه لزوم داشت
لغوا هرگز توانائی و ثروت دارد خود را در ترتیب ظروف طلا و نقره
برای خود میدهد دیگر تحصیل اجازه از مصدر روحی الهی
برای چه جواب گوئیم در شریعت اسلام استعمال ظروف طلا و
نقره حرام بود و مسلمین عموماً از غنی و فقیر از استعمال ظروف
طلا و نقره معذور بودند و ما نمیدانیم در زمان خاتم الانبیا چه
اقتضائی داشته که آنحضرت منع از استعمال فرموده است از این
جست این آیه مبارکه از برعه حضرت اعلیٰ ربی ما سواء فدا و
قلم اعلیٰ نازل گشته چه در این عصر مجید ثروت اهل عالم زیاد
شده و طلا و نقره زیاد و فراوان گشته و علل منع از استعمال مرتفع
گردیده ۵ هر روز در نقطه ای از نقاط عالم معدنی تازه از
طلا و نقره کشف میشود و قبل از این ظهور اعظم بقسی استعمال
ظرف طلا و نقره ممنوع و منقور بود که حتماً باید در این مرتبه
میساخند و اگر احیاناً در مجلسی تاشق چای خوری بدون سوراخ
بود مثلاً در این عالم نماها از آن احتراز میکردند استعمال چای را با

[illegible]

بر تشبها تشبیه کرده اند چه خوب یادآور جزائی وجه نیکو تشبیه
گاهی یافته اند و معلوم است مراد از دستبند خان طلا ساخته ای
است که بر دست می بندند و الا اگر مردان دستبند طلا در
دست نیکبند و دستبند مخصوص زنان است و اهل بهارا در باره
تعیم و ججه در هر عالم از عوالم الهیه اعتقاد چنین است که
تعیم عبارت از عرفان و ایمان و ججه عبارت از محرومیت و احتیاج
از حق متعال است و این بحث خارج از این موضع است بهر سر
اینکه این موضع را بیان مبارک ختم کنیم در یکی از الواج مبارکه
میفرماید قوله عز قوله از جملگان غافل بر اسم الله جمال علیه بهائید
اعتراض نموده که بر دو مسند جالس بوده و یک سمت او نواکه موجود
و بر سمت دیگرش شریعت آلات مشهود و در صف و تعال سعاد و اسباب
حاضر سبحان الله الی حین قلوب از کثافات احوال و اندک اول غافل
نشده و علت سمو و علو نزد آن حزب معلوم نه بگوی غافل جمال در آن
محل موعود بود و آن محل از او نبوده و آنچه صاحب محل بعمل
آورده و لحب الله بوده و هر نفسی از نفوس و هر حزبی از احزاب از
برای دوستان خود مهبیا میفایده آنچه را که قوه و استطاعت اجازه
میده و از آن گذشته حضرت مشرق ما سواد فداء در کتاب جزا
میفرماید بعد از مستغاث اگر از آلاء متلونه و نعمات متعدد از برای
مومنی مهبیا شود باقی نبوده و نهیست عفت بگوی غافل قد علوی
بسا بالقلیل و ید قدرت بساط دیگر گشوده در کتاب اقدس فرمودیم

من قاز بهین حق له ان یقع علی سر العنای فی صدر الامان
والذی منع عنه لوقعد علی الکواب انه یستعید منه الی
الله مالک الادیان الی آخر اللین

نطق و نصبت و یک

لین لم یطعم الا ممر شریک فی العصمة الکبری انه لم یطعم
بمکمل ما یستاء فی ملکوت الانشاء قد حذر الله هذا المقام
لنفسه بسیار قدر احد تعمیم من هذا الشان العظیم العظیم
هنا امر الله قد کان مستورا فی حبیب الکبیر اطهرنا فی هذا
القبور و رقیه خرقا حجاب الذین ما عرفوا حکم الکتاب و کالوا من
الغافلین

بر اهل بهاء و راجبین سفینه حمرا واضح و معلوم است که از برای
عصمت مراتب و درجات است در این آیه مبارکه مقدم عصمت ذاتیست
که مخصوص مظهر امر است و در این قسم از عصمت شریکی از برای
ذات مقدم نیست و این بر عموم مخفی و مکتون بود و مفهومی
عصمت را کما هو درک ننموده بودند و در این ظهور اعظم معانی
و مراتب عصمت از قلم اعلی نزول یافته و این عهد در این مقام بعضی
از تصوص الهیه را در می بیناید تا براحبای الهی مشروحا واضح
و میرهن گردد از آن جمله در لیل مبارک اشراقات میفرماید قوله
جل کبریاک الحمد لله الذی جعل العصمة الکبری در عسا
له بیگل امره فی ملکوت الانشاء و ما قدر لاحد نصیب من هذا

الربط العلي والعلی الاعلی اثباتا طراز نسجه انامل القدرة
لنفسه تعالی انه لا یبلغی لاحد الا لمن استوفی عرش
یفعل ما یشاء من اقترا واعترف بما رقم فی هذه الحین من القلم
الاعلی انه من اهل التوحید واصحاب التوحید فی کتاب الله
مالک المبد والمآب

خلاصه مفہوم آیات مبارکہ این است حمد خدا امیرا کہ مقدر فرمود
عصمت گیری را زریں از برای هیکل امر خودش در این عالم و -
مقدر فرمود برای احدی بجز وی نصیبی از این رتبه بلند و -
مقام اعلی براسی عصمت گیری زبور است کہ یافته است اثرا سر
انگشتان قدرت برای ذات مقدس خودش البته شایسته نیست
ایستقام برای احدی مگر کسیک جالس است بر عرش یفعل و ما
یشاء هرگز اقرار و اعتراف کند بآنچه مرقوم شده است در این
هنگام از قلم اعلی البته اوست از اهل توحید واصحاب تجرید
در کتاب خداوندی کہ مالک آغاز و انجام است و ہم در این لن
مبارک است قوله جل بیدنه " فاعلم للعصمة معان شئی و
مقامات شئی ان الذ یصمنا لله من الزلل یحید فی علیه هذا
الاسم فی مقام وکذلک من صمنا لله من الغفط والعصیان و
من الاعراض والكفر ومن الشرک وامثالها یطلق علی کل واحد
من هؤلاء اسم العصمة الکبری لمن کان مقامه مقدس ساعن الاوامر
والنواهی ومثلهما من الخطا والنسیان انه نور لا یعقبا الظلمة

و صواب لا یحتسبه الخطا لو یحکم علی الماء حکم الخمر و علی
السما حکم الارر و علی النور حکم النار و لا یسب یسب لیسر -
لاحد ان یحشر علیه او یقول لم و یسم و الذی یحشر رانه من
المعشرین فی کتاب الله رب العالمین انه لا یسئل عما یفعل
وکل من کل یسئلون انه انش من سما الخیب و یسب رایت یفعل
ما یشاء و جنود القدرة و الاختیار ولد و نسل یصمنا بما امر
به من الشرایع و الاحکام لیتجاوز عنها علی کدر شعرة واحيدة
لیسب علیه " الی آخر بیانہ جل تبیانہ مفہوم آیات بدین تقریب
است میفرماید از برای عصمت ممانی و مراتب بسیار است کثیرا
کہ خدا از لغز نگاه داشت اسم عصمت بر او صادر است و هم
چنین کثیرا کہ از خطا و نافرمانی و اعراض و کفر و شرک و مانند
آن محفوظ داشت بر هر یک از آنان اطلاق عصمت میشود اما
عصمت گیری مخصوص کسیست کہ مقام او مقدس از ایزد و نواهیست
و رتبه او منزله از خطا و نسیان است البته او نور است کہ ظلمت
درین ندارد و صوابی است کہ خطا بر آن عارض نمیشود اکثر
بر آب حکم شراب فرماید و بر آسمان حکم زمین و بر نور حکم تاری
نماید حق است و در آن شکی نیست و احدی حق اعتراض
ندارد احدی را حق چون و چرا نیست و هرگز اعتراض نماید
در کتاب خدا از معشرین محسوب است البته از او مسئول -
نمیشود از آن ه میگذر بلکہ ما سوا او مسئول نمیکند چه

او از آسمان غیب آمده فلا یرحم یلعن و ما یشا و چون قدرت و اختیار است و بر ماسوی اولزم است که نصیب جبهه بانچه ماسیر شده اند از او امر و احکام و اگر کسی بقدر یکم از شرایع و احکام تجاوز کند هر آینه عفترا یاطل عیاد و هم در این - لن مقدر است قوله جل جلاله انما اتخذ لنفسه فی العصمة الکبری شریک و لا ینزله انما مطلع الامور و الاحکام و مصدر العلم و العرفان و ماسوا ماسیر محکم و هو الاحکام الامر الحکم *
مضمون اینست که حق شیخ برای ذات مقدس خود در قسمت عصمت گیری شریک و وزیری اتخاذ نفرموده است و مست محل طلوع او امر و احکام و محل صدور علم و عرفان و ماسوی او ماسیر و محکومند و از حکمفرمای امر کننده دانی آگاه است و همچنین در این بیان اشاره به عصمت گیری و مقام مظهر امر است که جز ذات مقدس مظهر امر اعلی و ادنی خلق کلمه او هستند.

هو الله در ایام الله یوم از ایام آقا میرزا عبد الله خان علیه به الله چه شده اند در حضور جمعی از دوستان کما یاکلمانی که در الواج عباد است همه آن کلمات از جمال مبارک او یا از لفظ انتضی بیعد کلمات مبارک نیست نیل اعظم علیه به الله - میگوید بعد از ذکر این مطلب آقا میرزا عبد الله خان ایران شده اند بنده بحضور مشرف بودم حکایت کردم مطلب را جمال مبارک - فرمودند قوله جل جلاله یا نبیل بشیر فلا یرحم عبد الله -

شما در چنین تنهیل اختصار شدید و بحر بیان الهی را ملاحظه کنید چگونه شد که باز خرق حجابات و هم را نمودید و حرف مشو عین را گوش کردید چون مایه دیدیم از برای علو امر الله و ارتفاع کلماته به شرف آنست که در جواب عرایض عباد بنویس که هزارا رحمت امر الله است کلماتی نوشته شده و بعد بآیات و اشعار مقتضی گردانایام عراق تابعان نیم هر لوس را بلسان خادم زبیم دیگر بلسان خودمان نوشتیم چون دیدیم سبب اختلاف شد پرده را برداشتم که مثل دوره فرقان این برای حق و بازده شریک معین نگشتند و در لوحی دیگر اشاره باین مقام میفرماید قوله تعالی شانه یا محمد اعمال و اقوال حزب شیعه عالم روح بیجانرا تنبیه داده و مکرر نموده در اول ایام که باسم می دانام متعبد بودند هر یک عبد نصری ظاهر و لحنی با هر دو چون از مولای حقیقی و نور الهی و نور معنوی گذر شدند بناظر هر کلمه او تسک چند قدرت بضعفید عزت بذلت و جرات بخوف تبدیل شد تا آنکه امر بقای رسید که مشاهده نموده و بینمایند از برای تقاضا توحید شریکهای متعدد در ترتیب دادند و عمل نمودند آنچه را که در پی قیام حائل شد با بین آن حزب و عرفان حق جل جلاله امید آنکه از بعد خود را از او هم و ظنون حفظ نمایند و بتوحید حقیقی قائل شوند هیچکس ظهور قائم مقام حق بوده و هست است مطلع اسما حسنی و شرف صفات علیا اگر از برای او شهبی و مثل باشد کیفی یثبت تقدیس

تقدیس ذاتہ تعالیٰ عن الشبه و تنزهه کینونت من المثل الی -
آثار اللع اراين قبيل الواج مقدسه در توضیح و بیان این -
 موضوع از حد و اندازه بیرون است اگر شرح و توضیح مراتب عصمت
 را طالبین بیشتر بخود دهند بکتاب مستطاب ملاوضات مراجعه
 نمایند در آن کتاب مقدس عصمت ذاتی و موهبی را مشروحاً -
 بیان فرموده اند جل بیله الاحلی و حضرت اعلی جل اسمہ الایہیں
در کتاب مستطاب بیان میفرماید الباب الثاني من الواحد
الثالث قبل شجرة حقیقة مثابه نمیشود بقول او قول احدی از
ممکات زیرا که بقول او کینونت شئی خلق میگردد مثلاً اگر تکلم
نفرموده آن شجره در ظهور قرآن بولایت امیرالمومنین خلق آن
ولایت نمیشد الی آخر فی العقیقة اگر رسول الله بکلمه مبارکه
من گشت مولاه فبذا علی مولاه نفرموده بود ولایت و امامت -
 تحقق نمیبافت بلی چون آنحضرت اول من آمن و نخستین خلق
 کلمه رسول الله بود بمنزله آدم بود رسای افراد مسلمین بمنزله
 بنی آدم و این خود شرافت است اعظم و رتبه و مقامی تخریم و
 آنحضرت بهمین مقام افتخار و مباهات میفرماید باین بیان شر
کلیا فی الثیراة والانجیل والنبی فی الفرقان و کلمای الفرقا
فی النقطه و کل ما فی الفاتحه فی البسطه و کلمای البسطه
فی النقطه تحت البها و انا النقطه تحت البها و نیز در مقام دیگر
 عیودیت صرفه نصبت بر رسول الله افتخار میکند و میفرماید انبیا

عبد من عیبت محمد یعنی من بنده شی از بندگان محمد هستم
 و هم این بیاب مبارک در جواب سائل اشاره باین مقام است
 سائل سوال میکند هل رأیت ربی قال علیه سلام انی لم اعبد
رباً الا ربی یعنی آيا خدا را خود را ندیده شی فرمود من خدائی
 را که ندیده باشم عبادت نیکم و همچنین حضرت عبدالبها عز
 اسمه الاعلی که خود را بعبودیت موصوف داشته اشاره بهمین
 مقام است میفرماید قوله عز بیانه "عبدالبها" بنده آستان -
جهان مبارک است و مظهر عیودیت صرفه درگاه کبریا دیگر نه
شائی دارد و نه مقامی و نه رتبه شی و نه اقتداری و نه غایت -
القصور و جنتی الماوی و بسجده الاقصی و سدرتی المنتهی
 الی آخر بیانه الاعلی .

نظیر نصبت و دین

يُحِبُّ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهَادَةَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَنَحْنُ بِاللَّهِ كَافِرُونَ
وَنُوحِي مَا هُوَ خَيْرٌ فِي السَّحَابِ وَآلَّذِي تَرَىٰ مَا أَمْسَرَ
بِهِ قُلُوبَنَا أَنْ يَأْخُذَ بِشَيْءٍ مَا يَكُونُ لَنَا إِلَّا لِنُؤْمِنَ بِهِ -
إِنْ كَانَ نَجِثًا وَلَا يَرْجِعْ إِلَىٰ بَيْتِ الْعَدْلِ إِنَّا جَعَلْنَاهُ
مَأْوَىٰ الْقَرَارِ وَالسَّائِكِينَ إِنَّ الَّذِي رِىَ أَنَّهُ أَرَأَيْنَا
مِنَ الْآيَةِ كَأَنَّهُ رِىَ أَحَدَ آيَاتِهِ عَلَيْهِ سَهَابٌ وَ
عَبَاسٌ وَرُؤُسُ النَّوَى سَبَقَتِ الْعَالَمِينَ
 من همچو خار و خاکم و تو آفتاب و ابر و کباب و لاله ها هم شریعتی

تعلیم اجباری و لزوم تربیت اولاد از پسر و دختر از تعالیم مخصوصه
این امپراتور است و در شریای و ادیان گذشته هیچ سابقه ندارد
و این خود یکی از خصوصیات دین است مقدسه بهائیه پس
ادیان دیگر اگر چه در عینک از شریای الهیه علم و دانش مکتوب
و مطلوب و جهالت و نادانی مذموم و مقلد بود است ولی این
امر لزوم فعلی نداشته بلکه با اختیار و میل آباء و اطفال و نفوس
بود و تعلیم و تعلم بنات هم ممنوع و مذموم بوده امر حتمی و لزوم
قطعی اجباری هر یک از بنین و بنات از خصوصیات این امر
اعظم و ظهور افخم است و قبل از این ظهور هیچ دختری در هیچ
یک از نقاط عالم بدخول در مدارس علمی مجاز و مأذون نبوده
چنانچه تاریخ دخول محصلات در مدارس و انیورسیتیها مسدود
و مشبوت است اما دخول بنات محصله در مدارس علمی در مملکت
نورین دخول محصلات در مدرسه در ۱۸۶۲ بوده و در ایران
وسوخته در ۱۸۷۰ میلادی بوده و در قزاقستان نیز در ۱۸۷۰ و در
دانمارک ۱۸۷۵ بوده و در ایطالیای در ۱۸۷۶ بوده و در لندن -
۱۸۷۸ بوده و در ولین در ۱۸۷۹ بود و در فنلاند در ۱۸۸۶
بود و در اسپانیول در ۱۸۸۸ بوده و در بلژیک و یونان در ۱۸۹۰
بود و در اسکاتلند در ۸۹۱ بوده و در آمریکا در ۱۸۹۰ بود و نقل از
مجله تقدم میاتفاق مورخین داخله و خارج میافزاید مخالف ظهور
حضرت اعلیٰ بن الوجود لطیفه الفدا در ۱۸۹۹ میلادی

و هزار و نوبست شعبت ۱۲۶۰ هجری بود است و بعد از ظهور
طلوع و شمس حققت از کشور تابان ایران تعمیم معارف و
تعلیم دیگر و انان آغاز شد و این نیز از تاثیر گشته نافذ ماوراء
که از قلم اغلیان در کتاب مقدمه سرائیل گشته معلوم بیان
احضار اینست که هر هر پدری و مادر و واجب گشته که پسر و -
دختر بخوانند و نوشتن و سایر صنایع و اشغال مود وجه تربیت
نمایند و اگر در این امر مساعدی کند بر امانی بیت عدل است که
اولاد او را بتعلیم و تربیت مجبور نماید و لوازم تحصیل آنانرا از
پدرانشان دریافت کنند و اگر آباء ایشان مستاصل و فقیر باشند
رجال بیت العدل لوازم تحصیل آنانرا کفالت نمایند چه گسه
بیت العدل ملجا و پناه فقرا و بیچارگان است و اما در فضیلت
و اجر توفیق بتعلیم و تربیت اولاد خود یا دیگران میپردازند
میفرماید چنانست که یکی او فرزندان مرا تربیت نموده و مورد
انوار و عنایت و رحمت من هستند راستی اجر و مقامی بالاتراز -
رضای حق مقصور نیست و همین هرگز در تعلیم و تربیت اولاد
خوش فثرو و قصور نماید حقیقیری او از اولاد ساقط میشود -
چنانچه تصریح میاراد است در لوحی میفرماید قوله تعالی
یا محمد وجه قدم بتو مشوجه و ثورا ذکر من نماید و حزب الله را -
وصیت میفرماید بتربیت اولاد اگر والد در این امر اعظم که از قلم
مالک قدم در کتاب اقدس سرائیلشده غفلت نماید حق پدری ساقط

میشود و گفته اند از مقصود محسوب طوبی از برای نفسی که وصایای
 الهی در قلب ثبت نمایند و باو متصد شونده با امر العباد بها یوئیم
 و نفعیم و یفریم الله و هذا الامر القیم نقل از مشاوری و جواب در لیس
 مبارک اشراقات میفرماید قوله جلّت عنایتہ اشراق هفتم قلم اعلی
 کل را وصیت میفرماید بتعلیم و تربیت اطفال و این آیات در این مقام
 در کتاب افتد سر را اول و دوم بحسن از سما مشیت الهی نازل گشت
 علی کل اب تربیه ایند و بنده الی آخر الیه و در این امر مبارک بطور
 کلی تعلیم و تعلیم جمیع علوم و فنون مادیّه و معنویه معین و مطلوب
 است و لکن در رتبه اولیه تعلیم و تربیت علوم از آداب دینی مقدم بر
 سایر علوم است چنانچه در الواج مقدسه جمال مبارک و مرکز میناق
 و حضرت ولی امر المؤمنین و مضمون است قوله جلّت عنایتہ کلمة الله
 در یوزق هفتم از فرد و سر اعلی دارالتعلیم باید دریافتند اولاد را بشرا بید
 دین تعلیم دهند تا بعد روید مذکور در کتاب الهی ایشان را از سما
 منع نمایند و بنابر او امر مزین دارد و لکن بقدری که بتعصب و حمیت
 جاهلیّه منجر و منتهی نگردد و حضرت عبدالبها^ع فراموشه الا علی
 میفرماید قوله تعالی اول تربیت آداب و تربیت با اخلاق و تعدد سیل
 صفات و تشبیه براهکسا ب کمالات و تحریض بر تمسک به دین الله و تکیه
 بر شیعه قائله و انقیاد تام بحکومت عادلّه و صداقت و امانت
 بسیر سلطنت حاضره و خیر خواهی معنی اهل عالم و صبر
 با کل ام و تعلیم فنون مفیده الی آخر اللی و نیز در لیس دیگر که بافتخار

مرحوم سید مهدی گنجی با گنجی شریف نزول یافته میفرماید
 از الحان خفیه حشر احدیه امید داریم که اطفال احیا عالمی
 در این دبستان در جمیع شریعت شوند یعنی تربیت الهیه اول
 در عقاید و آئینه و ایمان و ایمان و لائل کلمه و حجب بالغه بر
 حقیقت امر الله و این بخت سبب است تعلیم گردیده شود مثلا
 معلم هر روز یک مسئله از این سائل الهیه را در بین اطفال
 طرح نماید که بهم مذاکره نمایند خود اطفال بنبایست تمسوق
 آیند و مدت قلیله طفل صغیر استلال پایه و حدیث نماید و
 در رتبه ثانی تعلیم آداب و اخلاق و حسن اطوار و حسن افعال
 و افعال و قرائت و کتابت و جبر و حساب و هندسه و لسان و تاریخ
 و سایر علوم مفیده الی آخر اللی و در لیس تعلیم و تربیت میفرماید
 "اول تکلیف با زبان الهی و اما" رحمانی آست که با آن وجه گمان
 در تربیت و تعلیم اطفال از ذکر و اوقات گوشند و دختران مانند
 پسرانند ابد آفری نیست چهل هر دو مذموم و نادانی هر دو
 میخورند ... بر پدر و مادر فرار رحمن است که دختر و پسر را
 بنبایست همت تعلیم و تربیت نمایند و از دبستان عرفان شریک دهند
 و در آغوش علوم و معارف پرورش بخشند و اگر در این خصوص قصور
 کنند در نژاد ربّ غیور ما خود و مذموم و مدح هورند و این گاهی -
 است غیر مغفور زیرا آن طفل بیچاره را آواره صحرائی جهالت
 کنند و بد بخت و گرفتار و معذب نمایند مادام الحیات طفل مظلوم

اسیر چهل و نوزده نادان و بی شعور ماند و البتاکر در سن کودکی
 از این جهان رحلت نماید بهر و خوشتر است در این مقام موت
 بهشت از حیات و هلاکت بهشت از نجات و عدم خوشتر از وجود و قیامت
 از قصر و شکوه و کبر و تکبر بهشت از بیعت معمر و الی آخر القول و در این
 دیگر میفرماید "این مسئله تعلیم و تهذیب و تعدیل و تشویق و
 تحریر را بسیار مهم شمرده که از اساس انسان الهی است که بلکه
 انشاء الله از دست اندازی الهی اطفال نورانی یا شرف کمالات
 انسانی مبعوث شوند و سبب نورانیات ایران بلکه عموم امکان شوند
 و در این دیگر باید مکتب اطفال بنیادیت انتظام باشد تعلیم
 و تعلم محکم گردد تهذیب و تعدیل اخلاقی منتظم شود تسادیر
 صغیر سن در حقیقت اطفال تاحیس الهی شود و بنیان روحانی
 بنیاد گردد از این قبیل الواج در لزوم تربیت از بین و بنات بعد
 و حصر نباید بهشت آنکه این موضوع را بقمش از بیانات و تشبیه
 حضرت ولی امر الله جل شانہ و ز اسامه یا غرض این در این مفصلی
 که دو سال بعد از صعود مرکز میناق نزول یافته میفرماید
 "امر تربیت از بین و بنات این ایام از امور اساسیه لازم
 محسوب و این از وظائف اعضای محافل روحانی است که بمعاری
 یاران در تاحیس مدارس محافل تربیت بنیان و بناد در امور روحانیه
 و تعلیم اصول تعلیم و تفاوت آیات و بنات و تحصیل تائید اسیر
 و علم صوری و فنون متنوعه و تحصیل السن و لذات بکل قوا بگو
 ۳۱۳

تا اسلوب تربیت بهائی چنان پیشتر منتشر گردد که اطفال از تمام
 طبقات در مدارس بهائیان تعلیم الهیه و علم مادی را بیاموزند
 باین واسطه احیای ترقی امر الله را فراهم آرند
 و از اینجا اولیه محافل روحانی شبیه و اسرار و وسائل فعاله از
 برای ترقی امر نموانست خوبست هر محفل روحانی لجنة مخصوص
 تشکیل دهد واعلم ان لجنة شب روز در تشویق و تحریر و
 تعزیز و تکمیل حضرات اما الرحمن و تعلیم بنات و اطفال و توسعه
 محافل و مجالس نما و معاونت آنان با رجال در خدمات امریه و
 تکمیل محافل روحانی در احوالات و افکار را حصر نمایند
 الی آخر بیانه الاحلی .

تعلیم و تربیت
 كَذَلِكَ حَكَّمَ اللَّهُ لِكُلِّ زَانٍ وَ زَانِيَةٍ دَهْشَةً مُّسْكَنَةً إِلَى
 بَيْتِ الْعَدَدِلِّ وَ هِيَ تَسْكُنُهُ مُتَأَقِلٌ مِنَ الدَّهْرِ وَ انْ
 عَادَا مَرَّةً أُخْرَى عَوْدًا وَ يَضَعُفُ الْكِبَرُ هَذَا مَا
 حَكَّمَ بِهِ مَا لَمْ الْأَسْمَاءُ فِي الْأَوَّلَى وَ فِي الْأُخْرَى
 قَدَرٌ لَهَا عَذَابٌ مُّبِينٌ .

مضمون آیه مبارکه اینست که هر کس مرتکب عمل شنیع زنا گردد
 چه مرد و چه زن باید عذاب نه مثقال غلا به بیت العدل به
 بردارد و اگر این عمل زشت را تکرار کنند باید جزا را در برابر
 کنند مثلاً دفعه اول نه مثقال و دفعه دوم هیچده مثقال و دفعه
 سن سی شش مثقال و دفعه چهارم هفتاد و نه مثقال و همچنین
 ۳۱۲

هر چه عمل عکس را بشود جزا نیز مضاعف میگردد این جزا در دنیاوی است
و جزای اخروی عذاب سوزنی است و صاحبان علم و عقل و انصاف
و حکمت و اتقان این حکم را حکم واضح و مسلم است و لکن بهائیه
چنان واریاب اغراض نفسانیه بر این حکم اعتراض نموده و می نمایند
که اگر جزای زانی و زانیه منحصر به جسد جزا باشد ممکن است مرتکبین
صاحب ثروت باشند و بیروانی از این مجازات نداشتند باشند و بر این
عمل شیع ادا نموده و جزا را تادیبه کنند در این صورت در میان
بہائیان این فعل قبیح شیعی نام باید و قبح آن از انظار برداشته
شود و از اعمال عادل به محسوب گردد چنانچه در سنه ۱۲۶۷ هجری این
عبد در کتابان بود یکی از عالم نماها یگانان اعتراضاتی کتب
بر او این عبد فرستاد و جواب خواست از جمله همین اعتراض بود که
می تاجارت ایراد من میگویم قوله در باب حکم زانی و زانیه قد حکم الله
لک زان و زانیة دية معلومة فی بیت العدل و هی تسعة مثاقیل من
الذہب مثقالا ان برای زن دادند و می تان کنند نه مثقال طلایه
می تان کنند که به بیت العدل بدادند ممکن است شخص با دانش
تول کثیره در پیش با یکی از مضمرات محترمین نزدیک نموده نه
مثقال ذہب را به بیت العدل بداد و طولی نکشد که عند و فی
بیت العدل مثقال از جواهرات و هزارها دخترهای نجیب بی سیرت
شوند آری بر این حکم الله الی اخرا قوله السخیفة اکنون از ارباب
ادرات انصاف می طلبیم اگر این حکم را با حکم زنا در قرآن مقایسه کنیم

و تفاوت متضامه تقاضا کنیم آیا در جواب چه تفاوت خواهند نمود
و کدام یک را ترجیح خواهند داد چه بر ارباب اطلاع مستور نیست
که در قرآن جزای زانی عند تائیدانه مقرر شده ولی تحقق و ثبوت
آن از قبیل تعلیق بر امر محال است زیرا در شریعت مطهره خاتم
الانبیاء ثبوت هر امری منوط به شهادت دو نفر شاهد عادل است -
حتی در قتل و سرقه اگر دو شاهد عادل شهادت دادند حکم
قتل و قطع دست از حاکم صادر میشود اما در مسئله زنا باید چنانچه
شاهد عادل بر تحقق و تمکن نام شهادت بر وقوع این عمل باشد
بجارت و اخصتر میشود شهادت دهنده که مادیتم مانند میل
در سره دان این عمل تحقق یافت و اگر غیر از این شهادت دهند
اجرای حد نمیتوان نمود اگر چه مرد و زن را در یک رخت خواهید
به بینند و از بد و اسلام تا گون برای احدی اثبات زنا نشده
واحدی مورد اجرای حد زنا واقع نگردد در این صورت آیا میتوان
گفت رسول اکرم با زنا هیچ ابعیتی نداده استغفر الله زیرا
هیچ کس در معرض عیوب مرتکب این عمل نمیشود که همه
کس به بیند و شهادت دهند تا مورد اجرای حد زنا واقع شود -
اکنون ما بہائیان در مقام معارضه بمثل نیستیم که در جواب -
معرضین بگوئیم که مطمئن باشیم که بیت العدل بہائیان ما

حوزه های حکام شرع مسلمین و علمای شیعه نیست که هر دوشمر
 مفیدی که سراء داشتند بعنوان میثقه شمع از این دانشان خواستار
 میشوند و بعد از چند روز شمع از آنان رها میگردد و آنظالمیان
 دیگر روی رفتن بخانه پدران خود را نه داشتند و مجبور میشدند
 که در دواغواحتش ماوی و مسکن جهمند بلکه در این امر مبارک این
 جزا که برای زانی و زانیه مقرر گشته جریمه سیاسی است و نقد
 برای اشتیاق و رسوائی مرتکبین این فعل شنیع است نه حسد
 شرعی بلکه تعیین حد شرعی بابت العدل اعظم است چنانچه
 در جزای سارق که سوال از حد سارق وزانی شده و جواب آنکه
 از لسان قدرت حد دریافتند درج نمودیم و در این مقام به بیان -
 مرکز ميثاق که در جواب سائل نازل شده اکتفا میکنیم زیرا مقصود
 ما از این اوراق بیان احکام الهی است نه اقامه دلائل و براهین و
 فلسفه احکام و نه در مقام جواب اعتراض ارباب افتراء و افتراء و در
 این موضوع بطور مبارکه از برامه مقدس مرکز ميثاق در جواب یکی
 از سائلین احباب شرف نزول یافته اکتفا میکنیم قوله تعالی و اما
 در مسئله تعشا بقدری جزو ميثاق و عتاب مذکور که بعد حدس
 نیاید که شخص مرتکب تعشا از درگاه احدیت مغفود و مرذوق و
 در نزد یاران مذموم و نزد معشقر مرذول حتی در بعضی کلمات
 بیان خسرا من و محرومیت ابدیست ولی در تمام حکومتی و
 سیاسی چنین امری صادر از حکومت الآن در جمیع دنیا برسانی

ابدا تعرض ننماید ابتدا حکم رسوای عالم نگردد این جزای حقیقت
 است که دنیا و رسوای عالم گردد و بحر تشبیر است و این رسوائی
 انظام حقیقت است ملاحظه نمایند که بنظر قرآن ابتدا زنا ثابت نگردد
 زیرا نبود آنچه در آن راجع باشد ثبوت شکن نام از هر چه
 بداند ابتدا جریا قرار ثابت نگردد آیا میتوان نسبت عدم اهیت
 در زنا بقرآن داد لا والله نافعوا یا اوالی الامهاتانی آری بانه
 و در لویح دیگر که یکی از احباب زینشش سوال کرده که اگر کسی -
 نیت عمل نامشروع کند ولی مرتکب نشود آیا برای نیت نیز مجازاتی
 مقرر و مقدار است یا نه در جواب نازل قوله جل جلاله چون نیت نا
 مشروع منظم بهمار گردد مجازات شدید است و صرف نیت اگر چنانچه
 در تصور منقسم نمی باشد آنرا نیز مجازات خفیه بیک درجه مقدار
 است ولی تصورات واهی که از تخیل اوهاست مجرد خطوری از
 حصول تصور است این تصورات مجازاتی درگاه الهی آخر السج
 گنجینه اهل انصاف تا بانصاف در الحاج مقدسه نظر کنند و انصاف
 نکل نمایند امریکه در این درجه از تنقیه و تقدیس است چه تناسب
 دارد با آن تصورات واهی و اقوال سفیهه در یکی از الواح البهیمه
 که از قلم قدم نازل گشته میفرماید قوله جل کبریا قل الذین
 ارتکبوا الفحشاء و تمسکوا بالذنب انهم لیسوا من اهل البیاء هم
 عباد لولویون و ادیا من الذهیب یعرون منه کرام السحاب و لا یلتفتین
 الیه ابدا الا انهم شی لیجتن من فیهم اهل ملاء الاعلی

مرد تقدیر و پیشداد بدو را که و من عند علم الکتاب و لسو
 برون علیهم ذوات الجمال بالحقن النار از آتش دوزخ اینها را هم
 بالمیون اولیا خلقوا من التفری که تا بیعتی قلم القدم من لدن
 رب العزیز الوهاب * مضمون بیان مبارک اینست که آنکه فانی
 انما را مرتب میشوند و بدینا تمام چشمه اند الهه آنان از
 اهل بها نیستند بلکه اهل بها نفوس هستند که اگر بروانی
 طلا بگذرند مانند ابراز آتیز میگردند و ابدایان متوجه نمیشوند
 و اگر صاحبان جمال بخوانند همین نوره را بر آن نفوس وارد شوند بدون
 و نفوس بدیشان نگاه نمیکند آنان خلقشان از سادج خلقی است
 ولی چه توان کرد که نظرت اغلب بشر این است که از محبوب خود بگویند
 و معجب دیگران بینا چنانچه حضرت عبدالبها * جل اسمه الاعلی در
 بیانات مبارکه میفرماید * همیشه ملتفت حال خود باشی همین چه تقوی
 نفس داری گوشه نما تا آنرا اصلاح کنی چشم انسان هم گمراست
 و هم ذره بین گمراست از دیدن نقایص خود چنانچه درین است در
 سخنانی دیگران الی آخر بیان عز بیانه باری برتر آنکه بالفساد
 ارباب فساد اعتنا نکنیم و آنرا بخود واگذاریم و هدایت از ایشانرا
 از آستان عز احدیت رجاکیم زیرا نمیدانند و نمیتوانند نادانانرا بخود
 دانیم بلکه اگر بتوانیم در دانایی ایشان گوشه کنیم و گزینانرا بحال
 خود گذاریم و مناسب بدان است که این موضوع را بشنوی دیگر مختصر
 که از کلمه میثاق صادر گشته باینجا میسر . هو الله ای پند الهی

آورده بفرزند * و شمع مرقوم نموده بودید ملاحتال کردید پس افسوس
 جناب مرقوم میت و داهل بها * باید خدا را در عصمت گمراست
 عظمی باشند در نفوس البیه مرقوم و مضمون آیه بالفارس چنین
 است که اگر بایات حلال باطل جمال برایشان بگذرند افسوس
 نظراتشان بآن سمت نیفتد مقصد اینست که تنزیه و تقدیر از
 اعظم خصایص اهل بها * است و رقعات موقته مطمئنه باید در دست
 کمال تنزیه و تقدیر و عصمت و ستر و حجاب و حیا مشهور
 آفاق گردند تا کن بر پاکی و طهارت و کمالات عقیده ایشان =
 تصدیق در عند ذره از عصمت اعظم از حد هزار سال
 عبادت و دریا می معرفت است و البها ملک من عبد البها * ع
 بدو نیکو سروده است شرح این میرزا ثوبیخ برده عصمت بیوش
 و در بخور بعل که خام طمع خود گمراست تو پرده برکش
 و همچو به بختان نور بهل که شیخ دعا عیون کلاب کند .

نظمی در عصمت و جهل

من آیتل بعصیة قلله ان یستوب لکرم الی الله -
 ان الله یفسر لمن یشاء ولا یسئل عشا شاء ان الله لکرم
 التواب العزیز الحمید ایشام ان تفعکم شیءک -
 الجلال من لزال هذا السلسال خذوا اقتداع الفلاح
 فی هذا الصیل باسم فائق الاصباح ثم استروا بذکر
 العزیز العزیز

بود و بای رحمت تلاطم کند گه صاحب خویش را کم کند
 من فضل و رحمت حق فعال بندگان خود را برحمت راسعه خود -
 امیدوار میفرماید خلاصه صمیم آید مبارکه اینست هر کس بمعصیت
 میلاند بر او لازم است که توبه کند و بسوی خدا بازگشت نماید
 خدا می آموزد هر که را بخواهد و مسئول نمیشود از هر چه بخواهد
 البته اوست توبه پذیر صاحب عزت و مجد مبادا مانع و حایل شمارا
 از این آب خوشگوار مانع و حایل شود بگردد بقدری نجات و -
 رستگاری در این روز بنام خالق روزها پس از آن بتوفیق پذیر گزیناز
 او این بسی واضح است که انسان معرض غفلت و خطا و نسیانست
 و حق جل جلاله معدن فضل و رحمت و احسان است پس اگر خدا میسر
 بندگان گناه کار را از بارگاه عزت خود براند دیگر کیست که او را
 بخواند در یکی از مناجاتهای مبارک محراب آگاهی بندگان بفضل
 و رحمت خود میفرماید قوله جل جلاله عطفه ای خیر شایان این عباد
 گمراهی و خطا بود و شایان آن ملوک بخشش و عطا چنگی باین مشت
 خاک جز اینکه بیامزش ای بصیر این بندگان جاهل را که در ارض
 و هم ظاهر شد و بایادی ظنون تهیت گشته و جزئیات اهل
 اهانت نشنیده و غیر از شئون اهل غفلت ندیده در خلف حجاب
 گرفتار نبود نفس وهی ماند و در بشری بظلمات غفلت و غیور انس
 گرفته بقدرت خود رهائی بخش و بقوت خود بینائی داد و بفضل خود
 توانائی عطا فرماتا از کل من فی الارض و السماء گذشته پس بخت
 بشایم و بصیر مقدس را انوار جلاله را مشاهده نمائیم و بگوئیم

ساختهای جانتخت را بشنویم با قلب ظاهر اسرار محبت را
 حاصل شویم و با ثبوت و استقامت کامل با احکام کتابت عامل گردیم
 توفیق مقتدر و توانا و توفیق بخشنده و مهربان و در حق مقدس
 بشارت نیز رحمت راسعه و الطاف کامله خود را ببندگان خود -
 اشعار میدارد که عنایت و احسان او خلعت و انفعال عباد خود
 را نم بینند و راضی نمیشود که بندگان گناه کار گناه و خطا
 خود را در نزد بندگان دیگر اظهار کنند و طلب مغفرت نمایند
 بلکه میفرماید اگر کسی مرتکب گناهی شد بکسی اظهار نکند و از
 خداوند مهربان خود عفو گناهان و آمرزش خطایان خود را طلب نماید
 بنانچه میفرماید قوله جل جلاله بشارت نمیرسد باید عاصی در
 حالتیکه از غیر الله خود را غایب و آزاد مشاهده نماید طلب
 مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز نه چه
 که سبب آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار
 نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حق جل جلاله ذلت عباد -
 خود را دوست ندارد انچه هوالمشقی الکرم عاصی باید مابین
 خود و خدا از بحر رحمت رحمت طلبد و از سما که مغفرت مسئلت
 کند و عرض نماید الهی الهی اسئلك بدماء عاشقک الذین -
 اجتهدیم بپناک الاحلی بحیث قصدوا الذیوة العلیا مقرب
 الشهادة الکبری و بالاسرار المکتونة فی عثک و باللائالی -
 المخزونة فی بحر عطاک ان تغفر لی و لابی و لابی و لابی و انت ارحم
 الراحمین لا اله الا انت الغفور الکریم ای رب تر

جوهر الخفاء اقبل الي بحر عطاك والضعيف ملكوت اقتدارك
 والفقير شمس غناك اي رب لا تخيبه بجدك وكرمك ولا تمنعه
 عن نبوغات ايمانك ولا تطرده عن باياك الذي تحتك علي من
 في ارضك وسماك آه آه خطيائتي تمنعني عن التقرب الي
 بساط قدسك وحي براتني ابعثني عن التوجه الي خبا مجدك
 قد عملت ما نهيتني عنه وترك ما امرتني اسلك سلطان
 الاسماء ان تكسب لي من القلم الفضل والعطاء ما يخريني
 اليك يطهرني عن جبرياتي التي حالت بيني وبين عفوك و
 غفرانك انت انت المقتدر القهار لا اله انت العزيز الفضل
 مضمون آيات مباركه بدین تفریب است ایخدا ی من ای خدا ی من
 از تو سئلت میگویم بخون عاشقان تو آنکسانیکه منجذب نمود ایشانرا
 بیان شمعین تو بشانیکه آهنگ نمودند بلند شدن آستانرا که مقام
 شهادت کبری است و از تو درخواست میگویم بحق اصرار پیوشیده
 در علم تو بحق جواهرات ذخیره شده در دریای عطای تو اینکه
 بیاموزی مرا و پدر و مادر و ملوک و اهل بیت و مهربانان هر مهربانی ای
 بزرگوار من می بینی جوهر خطار که توجه نموده است بدیاری
 عطای تو و من بینی این ناتوانرا که توجه نموده است بملکوت قدرت
 تو و من بینی این فقیرا که توجه نموده است بملکوت غای تو ای
 بزرگوار من او را نا امید نمودم بجد و بخشش خود و میجویم مکن
 او را از نبوغات ایم خود و مران او را از درگاه خود که گشوده شد
 بر او ل زین و آسمان خود آفتاب خطاهای من باز داشت مرا از

تقرب بساط قرب تو و گناهان من دور نمود مرا از سرایرده
 بزرگواری تو عمل کردم بآنچه مرا از آن شهر فرمودی و ترک
 نمودم آنچه را بمن امر فرمودی از تو سئلت می نمایم سلطان
 اسمائیکه ثبت فرمائی بر ارض از قلم فضل و بخشش آنچه
 نژدیه میکرد اند مرا بسوی تو یا میسازد مرا از گناهان که حایل
 شده است میان من و غفور آمرز توابت تو تو توانای پریخرو
 عطا نیست خدای جز تو که صاحب عزت و احسانی مناجات
 دیگر که برای طلب مغفرت و عفو گناه در اواضع ورود بقتله از قلم
 اعلی نزول یافته و تازوش لازم نیست

بسمه الغافر ولولای سؤ حالی یا الهی استحققت لیساطک و
 عذابا ولكن حسن عفوفا و ما هیاه تقتضی العفو علی عبادک
 واللطف علی ارقائک اسئلک باسمک الی جعلته سلطان الاسماء
 بان تحفظ بسطنتک و اقتدارک من کل بلا و مکر و من کل
 لاراد و ارادت و انت انت علی کل شیئی قدير

تقریبا بمعنی این مناجات قرب بدین مضمون است بنام آموزگار
 او گرچه بدی احوال من ای خدا ی من مستحق تازیهایی عذاب
 تو نموده است ولی حسن رأفت و بخششهای تو اقتضای عفو
 می نماید بر بندگاران تو مقتضای الطاف است بر عباد تو از تو سئلت
 می نمایم بآن اسم که سلطان اسمهاست اینکه حذر فرمائی مرا
 بسطنت و اقتدار خود از هر بلائی و مکر و زهره نخواست

تقرب به بساط قرب تو و گاهان من در نمود مرا از توجه بسرا پر
بزرگوار تو عمل کردم بآئینه مرا از آن نبی فرمودی و تراء نمودم
آئینه را پس امر فرمودی از تو مشت مشتام بسطغان اسماء الله
تبت برایش برایش از قلم فضل و بخشش آنچه ندادی میکرداند
مرا بسطغان تو و پناه میسازد مرا از گناهانم که حایل شده است -
میان من و حق و آمزش تو ابلت توفی توانا در غیر و عطا نیست خدا
جز تو که صاحب عزت و عطای مناجاتی دیگر که برای طلب مغفرت
و عفو

است آنرا اراده تو ابلت توفی بر هر چیزی توانا و این نکته را نیز
باید متذکر باشم که مقیم توبه این نیست که پیوسته بگناه مباد
کنم و این مناجات را تلاوت کنم بلکه توبه حقیقی آنست که پس از
ندامت و پشیمانی دیگر پیرامون خطا و عصیان نگردم چنانچه
در جمیع کتب آسمانی محض و منه و مراست از آن جمله در این لوح که
از کلام میثاقی نزول یافته با شما در لطیفه و تلویحات رشیده این معنی را
خاطر نشان بندگان میفرماید الله ایچو ای توبه کار هر چند کس
کار و ولی در سایه پیروز کار آموزگاری اوست ثواب رحیم و غفور کنم
این عید در آستان مقدس بکمال عجز و احتیاج طلب عفو و مغفرت
بجست تو و خود میندایم گناه تو بتوبه می مغفود گردد ولی گناه این
عید ملائکه وجود و از خاصا هر هستی موهوم پس تو نیز در رحمت این گناه
کار از خداوند آموزگار طلب مغفرت نما بلکه بصرا فضل و عفو و غفران

را حسان نبی ازیم الشان بخیزه و جود این نابود رسد و البها علیه
رضی کل ثابت علی العیال ع و در لول دیگر حکایت زن زانیه
که اقربا بر گناه نمود و علمای پیوسته خواستند اجرای حد بر آن
را نمایند حضرت مسیح فرمود هر کس خرد نیست و جود خد شده بر
این زن اجرای حد نماید و باید از آنجا بطرفی رفتند حضرت
سبح بآئین فرمودند این بر خیز برو خدا تو را آمرزید ولی از این -
بعد پیرامون گناه نکرد و حضرت عبدالهیا جل اسفه الاعلی در آن
لح مبارک همین حکایت اشاره میفرماید قوله الاحق در انجیل
مذکور است که شعبه زانیه می حضرت حضرت مسیح حاضر شد و
اقرار کرد حاضرین گفتند چرا حکم برجم نمیفرمائی فرمودند هر کس
مستحق حکم شرعی نیست یعنی گناهی ننموده است بر خیز و این
زانیه را رحم نماید همین چون نظر بغیرش نمودند که کار یافتند -
لبدا هر چه بطرفی فرار نمودند حال این مقام است که باید همواره
منظور نظر باشد والا کار مشکلی است الی آخر اللی بارز چنانچه
در آیات و اخبار شرعیه و ادیان سابقه نیز ذکر شده است که -
انسان باید همیشه در پیش خود و رجا باشد یعنی نه باعمال و
عبادات خود مغرور و مالش باشد و نه از رحمت و مغفرت الهی مایوس
باشد زیرا اطمینان سبب غرور گردد و باطن و حرمان موجب محرومیت از
رحمت خداوند سبحان جمال قدم جل ذکره الاعظم در لوحی -
میفرماید قوله تعالی شانه بر هر نفسی از تقوی و طاعت لازم که در

کن اعیان پناه بخداوند متعال برند که شاید مدفون مانند پس در
حالی که نفوس متعلقه در معمر خطر باشند چگونه اسرار حال نفوس
نایدیده تر آنکه این مومن را با این مناجات مبارک ختم کنیم
و بالله ان شود ان الله دینه بطه و غیب جبر و اجس بازکن و
باین مناجات آغاز نیاز کن که ای مهربان توستر کن و بیو خط از
ما دعا از تو دعا از ما وفا از تو گناه از ما پناه از تو بیچاره از ما
شفاعت تو بیور و بیامرز و فاک پناه ده شفا بخش ع ع مناجات دیگر
هو الله ای دانی راز هر چند که گاهیم و تبه کار ولی بخشش
بزدانی و فغو و فغران رحمانی مشروط بلیاقت و استعداد انسانی نه
این بلا ناگهانی راز کن در پیران مشغول فرمانا بندگان آسایش جان
باشد و راجد و جدان چه ع ع

نظم
انما حلفتكم لكم الاطمان والتمعات ايشانم ان يحسروكم
الاصفاء من شاق الادب والوفاء افسروكم بفسح اسب الايام
الذين به تولى الاقيد باليدية عقول القريب انا جعلناه
برقاة ليقى الالوان الى الاقوال لعل لا تجعلوه جناح القدر
والكبر ان اقول ان تكونوا من الجاهلین

معنی بیا چشم را ساز کن بیچاران خوش نغمه آغاز کن
معنی گجائی نوازی بزیل یا تا می از دستاویز بزی
عم دانستند ان بشر معتقد بر اینکه من موسیقی از نون در نغمه

ممد و مد است و صوت خوش و نغمه دلکش در احوال تاثیر سیح و
اختزاز عجیب دارد و التذات و اختزاز ظاهر و محسوس است
و برهانی لازم ندارد بلکه صوت دلنوا و آواز خوش نه تنها در
انسان تاثیرات عجیب دارد در ذرات الارواح دیگر نیز تاثیر
دارد چه بران العین مشاهده شد که در جایگاه نغمه ساز و
شرانه آواز آغاز شده بلیلائی شیدا نیز دیکه آتجمع آمده و در
نغمه سرائی با آنان در ساز و هم آواز شده اند گرچه این مطلب
را از هر کس گوازا شنیده بودم تا آنکه خود چشم خود معاینه
دیدم و این قصه در قصر کاغان واقع شد و شرحان بر سبیل
ایستاد که در عمارت که جلوان باغ بود و محفل منعقد میرزا نصر
نکوی که در آواز ستاز بود شروع بخواندن اشعار مرحوم نعمتو
و بلیلی نیز از دور در نغمه سرائی بود رفته رفته آن بلیل نزدیک
شد تا آنکه آمد بر شاخه درختی که جلو محفل بود نشست و
بشغلی مشغول شد پس از چند دقیقه آمد بالای درپ اطاق
نشست و بشغله سرائی مشغول شد حال تشجی در نگارنده
ظاهر شد حاشین گفتند اینکه تعجب نیست عجب در اینست که
رقعی در محفل همین نصرالله نکوی مشغول خواندن اشعار بود
که بلیل از باغ رفته رفته نزدیک شد تا آمد بر فراز همین در نشست
و پس از چند دقیقه آمد بر سر همین نصرالله نکوی نشست و بشغله
سرائی مشغول شد و از این گذشته چون در آثار بزرگوار اشعار

شماره ادبیه - قصه - نامدار مشاهده - گنجینه - یونان از اوست قدیمه
 الی یومنا هذا حتی در کتب آسمانی انبیای عظام و اولیای کرام نغمه
 و الحان مرقان خوشخوان و ظهور شگویی با قاف و سعادت و بخت -
 دلخراش جغد و گلافر با حق و شامت توصیف و تشبیه نموده اند
 بنامیده در اخبار است که بعد از واقعه شهادت مظلوم آقا - حضرت
 سید الشهدا - کلافی آمد بربل بام خانه آنحضرت نشست و فاطمه
 دختر آن مظلوم که در مدینه بود هنگام حرکت آنحضرت آمد دختر
 بیمار بود لذا او را به همراه خود بمراق میرد بود چون مظلومه تعب
 غراب را شنید فرمود تعب الغراب قلقت من تنعاه و ملک یا غراب یعنی
 کلافی تعقیب بر آورد. گفت ای کلاغ خبر مرگ مرا آورده و همچنین
 صدای دلخراش جغد مرا چون میشنیدند میگفتند این بوم شوخ خبر
 مرگ کسی را میدهد و از این گذشته در قرآن مجید لحن خوش دآود را
 میستاید و تحسین میفرماید در سوره مبارکه سبا نازل قوله تعالی و
 لَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مَنَّا قَلِيلًا يَا جِبَالُ أَوِّسْ مَعَهُ وَالطَّيْرُ یعنی دآود
 فضل و عنایتی احسان کردیم که در هنگام خواندن کوهها و مرقان
 با او هم آواز میشدند و در سوره مبارکه ص میفرماید وَاذْكُرْ عِبَادَنَا
 دَاوُدَ إِذْ آتَيْنَاهُ آيَةً اَوَّابًا اَنَا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعَمْرِ وَالْاَشْرَاقِ
 وَالطَّيْرِ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَّهٗ اَوَّابٌ مفهم آیه اینست که حضرت دآود هنگام
 تشریف و آواز کوهها و مرقان با او هر صبح و شام در تسبیح با او هم آواز
 میگفتند و بالعکس نعره دلخراش برادر تقییب و مذمت میفرماید چنانچه

در سوره مبارکه لقمان است وَاَنْصِتْ لِمَنْ يَنْتَدِي بِكَ وَاصْغُرْ مِنْ صَوْتِكِ
 اِنَّ اَكْبَرَ اصْوَاتٍ لَّمَّ يَكُوتِ الْحَمِيرُ یعنی در رفتار میانه رو باش
 و صوت خود را خفیه گردان که بدترین صداها صوت خراش است
 چه در هر چیز حد اعتدال محبوب و امراض و تفریط آ ناپسند
 و غیر مطلوب حتی در تنم و اندام امور نیز حد اعتدال مرفوست
 - ناله جمال قدم جل شانه الاعظم در لوح میفرماید قولند
 تامل شب روز در تنم و تشبیه عالم مشغولند و فاعل او آنکه
 این نام محبوب و علت بی نشانی شده و خواهد شد - و امری که
 از حد تجاوز نمود حیران او متعجب است گاری مقدود اینست
 که الحان دلها و نغمه دار جانها و سازهای دلکش در جمیع
 اعصار مطبوع - صبح - طایع بود و صحت در شرایع و ادیان البیه
 صدق و مقبول بود و ملاحظه فرمائید در مزامیر حضرت دآود
 چه سرود عالی برای سالار مغنیان سروده و همدستین مسیحیان
 در مدایح و گیساهای خود در موقع حیانت و ناز ساز میخوانند
 و نوع از عبادت میثاق شده عجب در اینست که بر علمای شیعه این
 مضمون انشاء شد و ساز و آوازه و نوب و لعب پیدا شدند و بدی -
 کردند و گویا علت اشتباه آنان مفهم و مضبوط این آیه باشد که
 در سوره مبارکه - صحت نزول یافت قوله تعالی وَاِذَا رَأَوْا تِجَارَةً
 اَوْ ضَرْبًا اَنْفَعًا اَوْ اَضَرَّ كَفُّوا عَنْهَا فَاَنْتَ بِلَا مَعْنَا لِّلَّهِ خَيْرٌ مِنَ النَّاسِ
 وَمِنَ التِّجَارَةِ وَاللَّهِ خَيْرُ الرَّازِقِينَ و صحت نزول این آیه مبارکه آن

بود که چون رسم اعراب این بود که هر وقت قافله وارد شهر میشد
برای اطلاع اهالی ساز مینواختند و روزی رسول الله بر منبر بود و موعظه
میفروید در آن اثنا صدا ساز بلند شد حصار عموا از پیرامون آن
حضرت متفرق شدند و استقبال رفتند لهذا این آیه نازل شد که
سزاوار نبود از پیرامون رسول خدا متفرق شوید و او را تنها بگذارید
و عقب لبو و تبار برود و حال آنکه خداوند بهترین روزی رسان است
و این بسی واضح است که نسبت بمواضع شایسته آنحضرت جمیع امور
در نیو به لبو و تعب است ولی دلیل نیست که ساز و آواز تنها از لبو
لعب محسوب و مضرع باشد مثلا یا اینکه در این امر مبارک ساز و آوازیج
و مدح است اگر جمعی از احباب در محضر حضرت ولی امر الله حاضر
باشند و در اثنا صوت ساز بگوش حاضرین رسد ابدای اُحدی بر پیروز
برای تماشا بود و هیچ صوت ساز را بیجان مبارک ترجیح نمیداد و اگر
نادانی برای تماشا بود البته مورد ملامت احباب واقع شود و لکن -
رفتن و رعایت ادب نکردن اول دلیل بر حرمت استماع ساز و آواز نمیشود
بلکه مورد ملامت احباب میشود برای آنکه در محضر مولای خود جانب
ادب را فرو گذاشته استماع ساز و آواز را بر صفا بیانات مبارکه آنحضرت
ترجیح داده است خلاصه اشتباهات علمای اسلام در احکام دینی -
خود منحصر باین موضوع تنها نیست و مقصود ما هم اعتراض نیست -
بلکه مقصد ما این بود که صوت خوش ساز دلکش در هر عصر و زمان حتی
در شرایع و ادیان محبوب و مدح بوده و در این امر مبارک نیز مطلوب
و محبوب است نهایت نباید از حد ادب و اعتدال تجاوز نماید و بطور و

و لعب که منافق یا اخلاق و آداب روحانیت منتهی و متجرب نگردد چنانچه
معلوم آیات نیز همین است که میفرماید ما حلال گردانیدیم برای شما
گوش دادن با آوازه های خوش و نغمه ها اما مبدا این شنیدن شما را
از حد و توقار بیرون برد یعنی اسم اعظم من مسرور و شادمان باشید
چه باسم اعظم من شیشه و شیدا شد دلها و منجد ب کشت عقول مقرر
ما اصوات و نغمات را اسباب ترف و پرواز ارواح بسوی افاق اعلی
مقرر نمودیم شما آنرا بال نفس و هوی نگردانید من پناه میبخش بخدا
از اینکه شما از نادانان باشید ملاحظه نمایند فضل و عنایت و رحمت
و شفقت حق جل جلاله چه اندازه است که بندگان خود را نصیحت
میگردد و دلالت میفرماید آنچه که سبب ترقیات روحانیه و ارتقا مقامات
ایشان در هر عالم از عوالم الهیه است از جمله خصال حمیده ادب
است که میفرماید ملتفت و مواظب باشید که از حد ادب و متانت خارج
نشوید فی الحقیقه در امور باطنیه و ظاهریه نیو به و دینی و رعایت ادب
از ائمه لوازم است در بسیاری از انواع الهیه درباره ادب توصیه و
تاکید میفرماید راستی ادب بهترین حلیه و زیور است برای انجام انسا
چه نیکو گفته است شاعر با ادب را ادب سپاه برایت - بی ادب با
هزار گرسنه است برای شرافت ادب همین بیان مبارک گفایت است که
در لوحی میفرماید من لا ادب له لا ایمان له یعنی هر کس ادب ندارد
دین ندارد و در لوحی دیگر میفرماید لا یضمی الانسان بالنیة و
الشروة بل بالادب و المعرفة یعنی زینت انسان بشرفت و مال نیست

بلکه نیز انسان ادب و عرفان است بهتر آنکه این موضوع را به
 لوحیکه انرا حضرت مولی النوری نازل گشته بیاوانیم
 هو الله ایمنه خون الحان جمال ایمن این دور بدیع حجابات
 اوام را خرق نموده و تعصبات احوالی شوق را دم و قد فرموده
 در میان بعضی از اهل مشرق نغمه و آهنگ مذموم ولی در این
 دور بدیع نور مبین در الواح مقدسه تصریح فرمود که آهنگ و آواز
 زرق روحانی قلوب و ارواح است من موسیقی از قنون مدوحه است
 و سبب رفت قلوب مقومه بر آری شهباز با آوازی لعلت فرا آیات و
 کلمات الهی را در جامع و محافل با هنرکی بدیع بنواز تا قلوب
 مستمعین از قیود و غنم آزاد گردد و دل و جان بهیجان آید
 و تبتل و تضرع بطریق ایمنی کند و علیک البهاۃ الایمن ع
 اگر هر یک دارای صد هزار لسان باشیم از عهد و شکر الطاف و
 عنایتش نمیتوانیم بر آئیم که بید قدرت جبابه تا و هام را خرق و از
 فضل بدون استحقاق این عباد ضعیفتر با شاهرا حقیقت
 هدایت و دلالت فرمود از دست و زبان که بر آید کر عهد و شکرش
 بد آید .

نظم
 قیامت و شهادت
 کَدَ ارْعَمْنَا ثَلَاثَ الدَّيَّاتِ كُلَّهَا إِلَى مَقَرِّ الْعَدْلِ
 وَ نَسَوْنَ رِجَالَهُ بِالْعَدْلِ الْغَالِبِ لِيُصْرَفُوا مَا لَجُمْتُمْ
 عِنْدَهُمْ لَيْسَ امْرُؤًا مِنْكُمْ لَدُنَّ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ
 ۴۴۴

یا رجال العدل کُونُوا رِءَاةَ انْسَانٍ اللَّهُ فِي مَلَكِهِ
 وَ احْفَظُوهُمْ عَنِ الذَّنَابِ الَّذِينَ ظَهَرُوا بِالْآثَابِ كُلِّهَا
 تَحْفَظُونَ انْسَانَكُمْ كَذَلِكَ يَنْصَحُكُمْ السَّلَامُ الْإِيمَنُ
 اخْتَلَفْتُمْ فِي امْرُؤٍ رَجَعُوا إِلَى اللَّهِ مَا دَامَتِ النَّفْسُ مُشْرِقَةً
 مِنْ أَفْقٍ هَذِهِ أَسْلَمَاً وَإِذَا غَمَزَ الرَّجَعُ إِلَى مَا نَزَلَ مِنْ
 عِنْدِهِ إِنَّهُ لَيَكْفُرُ الْعَالَمِينَ .

چون بر حسب الواح مقدسه مشروح واردات و صادرات مخزن -
 بیت العدل اعظم از کله اظهار میثاق تعیین و تشریح شده
 است و مصارف آن نیز معین و مقرر شده است و همچنین همضه
 میدانیم که در هر یک از شرایع الهیه از برای هر جنحه و جناح
 دیار معین فرموده که باید جانی بآنکه جناح رسانیده است
 تسلیم نماید در این امر مبارک نیز برای هر جناحیت و جنحه فی -
 دیه فی معین و مقرر گشته ولی باید ثلث دیه های ماخوذ از
 جانبرا بمخزن بیت العدل تسلیم کنند و دو ثلث دیگر را بکسیکه
 جناحیت باو رسیده بپردازند تا امانی محترم بیت العدل در محل
 لازمه فی که مامورند مصروف دارند و در این آیات مبارکه حق جل -
 جلاله تصریح میفرماید که ثلث دیار اجماع بیت العدل مرجوع -
 داشتیم و رجال بیت العدل را بعد از آنکه محضه خالصه وصیت میکنیم
 که هر چه در نزد ایشان جمع میشود در آنچه از جانب حق ماسورت
 صرف نمایند و ایشانرا وصیت و تاکید در محافظت عباد میفرماید -

بدین بیان مبارک ای رجال عادل برای کوفتند ان الهی شبانان
 مهبران باشند در کشور الهی و آنانرا محافظت کنید از کرگان -
 که بحاجه کوفتند ظاهر گشته اند همچنانکه فرزندان خود را -
 محافظت مینمایند ناصح مهبران شمار چنین نصیحت میفرماید و
 اگر در امری مختلف شدید مادمیکه شمس حقیقت از این افق تابان
 است بسوی خود حق رجوع کنید و دستور بخواهید و بعد از غروب
 شمس حقیقت رجوع کنید بآئینه از قلم اعلیٰ نزول یافته البته کتاب
 الهی کفایت میکند اهل عالم را بموجب بیانات صیحا الهیه
 بیت العدل اعظم مرجع کل امورات چنانچه بعضی از تصویریه
 الهیه را در اوراق سابقه راجع به بیت العدل درج نمودیم و در
 اینجورقه نیز قسمتی از بیان مرکز ميثاق در الواج مایه و صایسا
 اکثرا میگویم قوله جل بیا نه ای پاران مهبران بعد از مفقودی
 این مظلوم باید اغماص و افتان سدره مبارکه و ایادی امرالله و
 احیای جمال الهی توجه بفرموده سدره ثی که از دو شجره
 مقدسه مبارکه انبات شده و از اقتیان دو فرقه دوحه رحمانیه بوجود
 آمده یعنی شوقی افشندی نمایند زیرا آیات الله و فصوص ممتاز بولی
 امرالله و مرجع جمیع اغماص و افتان و ایادی امرالله و احیای الهیه است
 و همین آیات الله و من بعد بهرگاه بعد بگری یعنی در سلاله او
 فرقه قدر در ولی امرالله و بیت عدل عمومی که با انتخاب عموم تاسیس و
 تشکیل شود در تحت حفظ و صیانت جمال الهی و حراست و عصمت

الله
 فائز از حضرت اعلیٰ روحی لم یالقد است آنچه قرار دهند من عند
 است من خالفه و خالفهم فقد خالف الله و من عصاه فقد عصی الله
 و من عارضه فقد عار الله و من جادل الله فقد جادل الله و من جحد الله
 جحد الله و من انكره فقد انكر الله و من انهار و افتقر و اعتزل عنه فقد
 احتلب و ابتعد عن الله علیه غضب الله علیه قهر الله و علیه نقاله -
 حصن متین امرالله باطاعت من هو ولی امرالله محفوظ و مصون مانسد
 و اعضای بیت عدل و جمیع اغماص و افتان و ایادی امرالله باید کمال
 اخلاص و تمکین و انقیاد و توجه و خضوع و خضوع را بولی امرالله داشته
 باشند اگر چنانچه نفس مخالفت نمود ^{مخالفت} بحق کرده و سبب تشبیت امرالله
 شود و علت تفریق کلمه الله گردد و مظهر از مظاهر نقد شود زشهار
 زهار مثل بعد از صعود نشود که مرکز نقیصاها و استکار کرد ولی -
 بهانه "توحید جعلی نمود و خود را محرم و نفوس را مشغول و سبیم -
 نمود البته هر مغروره که اراده فساد و تفریق نماید بصراحت نمیگوید
 که غرض دارم لایب بوسائلی چند و بهانه چون زرمغشوش تشبیت تعلیق
 و سبب تفریق جمع اهل بهانه گردد مقصود اینست که ایادی امرالله
 باید بیدار باشند بحریراینگه نفس بنا بر اعتراض و مخالفت با ولی
 امرالله گذاشت قورا آتشخمر را اخراج از جمع اهل بهانه نمایند
 و ایاد بهانه‌ای از او قبول ننمایند چه بسیار که باطل محض بصورت
 خیر درآید الی آخر این بسی واضح است بموجب تصور صریحه
 مرکز ميثاق بیت عدل در تحت ریاست و امروارده ناعده ولی امرالله
 است و اطاعت او امر و احکام ولی امرالله بر جمیع اعضا بیت العدل -

فرس و واجب است در این صورت بدیهی است که بیت العدل در ظل
عون و نهایت و حفظ و صیانت جمال مبارک از هر خطائی مصون و
محفوظ است و هر قراری بدهند یا هر حکمی صادر نمایند همان
حکم الله است چنانکه ائمه اطهار در دور رسول الله هر قراری که
میدادند و هر حکمی که درباره احکام غیر منصوصه در قرآن میفرمودند
حکم الله و منافع و مشایع بود اما اینکه میفرماید اگر در امری اختلاف
در بین احباب حاصل شد از مرکز امر سؤال ننمائید و یا هم -
مجادله در قول ننمائید آنهم در نهایت وضوح در الواج متعده مصر
و منصوص است و مسلم است مادام که شمس حقیقت در افق این آسمان
مشرق است از خود مظهر امر باید سؤال نمود و اقم این آسمان -
هیگل مبارک خود مظهر امر است چنانچه از خود جمال مبارک جل
اسم الاعظم سؤال شده و جواب از م شیت نازل گشته قوله تعالی
قل ان افقه هو هیکل فتعالی هذا الیهیکل البیین انما الیهیکل الله
فیما سواه الی آخر از این آیه مبارکه معلوم شد که مقصود اینست
که مادام شمس حقیقت از هیگل بشری ظالم است باید از خود حق
سؤال نمود و بعد از صعود رجوع بالواج البیهه شود و موافق نصوص
صریحه معمول گردد و اگر از فهم معانی و حقایق کلمات البیهه عاجز
و قاصر باشند از همین آیات سؤال کنند البیهه بعضی از آیات
مبارکه هست که معمولی بر ظاهر نیست و تاویل آنرا جز بین منصوص
که بالهامات البیهه ملهم است کسی دیگر نمیداند چنانکه صریح الواج
۳۳۷

البیهه است قوله تعالی شانه کم من آیه انزلنا من سما الفصل ولا
یعلم تاویلها الا الله الملهم علوی لتفسیر صحت آیات الله و آمنت به و
فی للمعمرین - معمر چنین است چه بسا آیه فی که نازل میروید
آنرا از آسمان نازل و نمیدانند تاویل آنرا مگر خدا را دانا خوشا حال -
کسی که بشنود آیات الهی را و یا احوار آورد و یا بر امر اس کنندگان -
و بدیهی است که اگر همه کس حقائق کلمات البیهه را درازان مینمودند
دیگر مبین مخصوص لازم نبود لهذا محض اینکه اختلافی در احوال
نیاید باید بقدر سر موی از نصوص صریحه تجاوز نشود و اگر مفهومی
نصوص البیهه واضح و معلوم نباشد باید از مبین منصوص سؤال شود
چنانچه صریح لوح مبارک مرکز میناق است و این عید انطوح مقدس را
زینت بخش این اوراق مینماید - هو الله ای یاران عبد البیهه
شمس حقیقت نیست ملوکات اعلی بجهت اتحاد عقاید و آرا و وحدت
کلمه و یکانگی در جمیع شئون و احوال اشراق نمود لهذا باید احباب
از آرا مختلفه بوجدت اعتقاد و کلمه رجوع نمایند و اگر چنانچه اختلافی
حاصل مراجعت بآیات و نصوص کتاب مبین کنند اگر در معنی کتاب
ارتیاب حاصل شود رجوع بمبین فرمایند تا بهیچوجه در اعتقاد
و آرا و افکار و شئون و گفتار و رفتار اختلافی حاصل نگردد بلکه کل
بوجدت اصلیه که شیت اولیه است رجوع کنند و از این وحدت در عالم
انسانی موهبت آسمانی جلوه کند شمس حقیقت در نهایت اشراق بر
افروزد والا ظهور مظاهر الهی بی نتیجه ماند و جمیع این زحمات

و مشقات بی تضر کرد ز زینار زینار از آرا و افکار و عقاید مدتلفه
 زیرا یکی سبب هدم بنیان الهی گردد و احیاء الهی در محافل
 رحمانی باید بذکر حجب و براهین مشغول گردند نه بازاء مختلفه
 و مجادله این نصیحت عبداللہ را بجان و دل گوش نمایند و پیوسته
 آئند این عید در آستان مقدس الهی بنهایت شکر گریه و زاری
 نمایند و از برای باران الهی طلب نمایند و توفیق صدقاتی کنند
 و علیکم التحیة والسلام ع

و حضرت ولی امر الله میفرماید قوله تعالی این عید مکلف است تکلیف
 مومنین و مومنات را در جمیع شئون در هر کشوری بر حسب مقتضیات
 زمان و مکان تعیین نمایند و اول فرضه مقدسه در مومنین مضمی گشته
 متساوی بجهل و صایای حکمت حضرت عبداللہ اطاعت و انقیاد و
 عدم انحراف از نرد ستور این عید است مغری از برای احدی غیر از
 این ممکن نکل دانسته باشید .

تعلی فی شمس و هلال
 قُلْ يَا قَوْمِ لَا يَمْلِكُ لَكُمْ اِلَهٌ غَايِبٌ مُلْكُ
 ظُهُورِي وَ كُنْتُ اَسْوَءَ بِكُمْ بِسَابِقِ اِنْ بَرِ ظُهُورِي
 لَعَلَّكُمْ وَ مِ غَيْبِي حِكْمَةُ الْخَيْرِ مَا اَعْلَى بَيْتَا
 اِلَّا اَللَّهُ الْغَرُّ الْكَبِيرُ وَ سَلِّمْ مِّنْ اَنْفَرِ الْاَبْهَرِ وَ
 نَصْرَمَنْ قَامَ عَلٰى نَصْرَةِ اَمْرِئٍ مِّنْ اَعْلَا الْاَعْلَى وَ
 قَبِيلٍ مِّنْ اَعْلَا ثَلَاثَةِ الْفَقْرِينَ .

در اوراق سابقه معر و برداشتم و در این مقام نیز ملکر این موضوع
 میپردازم که در حقیقت برای ذات احدیت طلوع و غروب و صعود
 و نزول و دخول و خروجی نبوده و نیست چنانچه شمس ظاهر نیست
 چنین است و همیشه در مرکز خود مشرق است و این طلوع و افول
 و تحقق شب و روز سبب حیلولة ارض ثابت و محقق میگردد و ایمن
 صفحه را بدین این لوح مبارک که بافتن از مرحوم نیز همان بون نزول
 یا فتعزین میدارد که نام مبارک انرحوم نیز نیست بخش این اوراق
 گردد و حوالله ای مقرب درگاه کبریا نامه شما در وسط محیط درسا
 قرائت کردید با وجود امواج جواب مرقوم میشود ولی باختصار مرقوم
 حقیقت کلیه را در این جهان طلوع و غروب شب و روزی با هم ظهور
 مظاهر مقدسه سوم اشراق است بی وصال است یوم سطوع انوار
 جمال است پس از افول شمس حقیقت بی و فراق است وقت غیاب
 است لیل هجران است تا ظهور ثانی و طلوع دیگر نظریات باقی بر ما
 شمس حقیقت را مثال آفتاب آسمانی است اما این طلوع و غروب
 نسبت به عالم خلق است نه حق زیرا شمس حقیقت علم بزل در مرکز
 تقدیس خود مقدس از طلوع و غروب بوده و همواره انوار ساطع و
 اشراق دائم و فیض مستمر است نظیر آفتاب ظاهر ملاحظه فرماید
 همواره در مرکز انوار بوده و اوراق را ذات خورشید طلوع و غروب نیست
 ولی طلوع و غروبش با تعبیر مگر ارض است پس اگر نفس گوید که آفتاب
 در مرکز تقدیس خورشید بزل و لا یزال ساطع و لامع است صحیح گشته

ولكن انكريد در گره ارس می نیست همواره اثبات موجود این
 این تصور مخالف حقیقت است و هم صرف لهذا از بیم شهادت
 حضرت مسیح تا بیم ظهور جمال محمدی لیل بود و ایام ظهور
 مطالع حقیقت بیم وصال است ایام اول مظاهر الهیه ایام
 عجران است هذا هو الحق المبين و عليك اليها لا يسيغ
 ود روح دیگر که بهمین مضمون است این است هو لا يسيغ
 ای یاران جمال مبارک حضرت بیچون چون از افق لامکان
 براهل امکان اشراق فرمود هیگل انسان را عرض بقدر قرار داد
 وافق پس بر مطلع نور ببین فرمود و از این مطلع بر موالم و جسد
 تجلی کرد فله الحمد وله الشكر والثناء علی هذا الفعل العظیم
 چه که مطلق مقدس تر از این نه و مشرق نور تر از این نیست
 لقد خلقنا الانسان فی احسن تقویم ملاحظه نمائید که ناس
 جقد رحمتی که ظهور حق را در جلال ظهور و رحمت و شجر
 قائلند و در جمال مبارک که جمیع آثار و قوت و قدرت و عظمت و
 شئون ربوبیت ظاهر بود منکر و معترض و مستگیرند الی اخره و روح دیگر
 که مدال بر این مفهوم است این است هو الله ای یاران حقیقی
 و مشتاقان جمال الهی چون حی قیوم جمیع اسماء و صفات
 و کمالات و شئون بر ما کان و ما یکن تجلی فرمود و مطلع امکان را
 بانوار تیرا لامکان منجلی نمود و جوش و خروش در ذات کائنات
 افتاد نیمان رحمت فیما نمود و بر تو افتاد در خشنود و نسیم صبا

بوزید و ندای الهی بگوشها برسد دلها بطیبه و جانها برهید رخها
 بر امروخت میرده ها بسوخت زوی یا رمه یان جلوه نمود قلوب
 عاشقان شعله سوزان بزد و چشم مشتاقا یا ز سر و گریبان شد گلشن
 توحید تزئین یافت و کفزار تجرد اراسته گفت جشن فیوضات -
 ترتیب یافت و بنم السات آماد شد سر سلطنت الهیه استقرار
 جست و الرحمن علی العرش استوی بحقیق گفت پس اعظم تجلی جمال
 قدم در این بزم اتم و رهگل میناق جلوه فرمود و بر افاق اشراق
 نمود الی اخره و روح دیگر که شارب این مفهوم است این است *
 هو الله ای احبای الهی ای مظاهر الطاف و عنایات جمال الهی
 آن نیرنورانی از افق تنزیه و تقدیس در مطلع انسانی تجلی فرمود و آن
 دلپس نهانی حجاب غیب را بدید و در انجمن عالم جلوه نمود تا
 عاشقان جمال اندلس بیکتا بقا افتاد شوند و تعالیم الهیه جها را از
 مقدس صادر کرد و با بگویند ان الی آخره بانه الاحلی
 باری الواح مقدسه بدین مضمون از شماره بیرون است و در نرسد
 اهل بهاکه بتأییدات الهیه حجاب تا و هام را بدیدند و سر
 منزل حقیقت و مقصود رسیدند مسلم و مشهور حال در این آیات
 مبارکه عباد خود را متذکر گردیدند که از مضمون من از عالم ناسوت غیاب
 من حکمتی دیگر ملحوظ است و بعد از افق بهای خود شمارا ببینیم و -
 نصرت میکنیم هر کسی را که بنصرت امر من قیام کند بچندوی از ملاء
 اعلی و قبیلش از ملائکه مقربین اما بعد و تأیید نصرت پناهنین امر خود

نه تنها در این آیه مبارکه میفرماید بلکه در اکثری از الواح
مقدسه جمال مبارک و برگزینای روزی امرالله امرتیلغ و نزول
جند تأیید فرموده اند از انجمله در این لوح مبارک میفرماید
تولغند سنا قیاله ثم اجتماعوا علی نصرنا للعرنا کلمه و لا
تصیروا فی نه لک اقل من آن وهذا نصی علیکم ان انتم من
المقبلین ان الله قد کتب علی نفسه بان ی نصر الذین هم
نصروا امره و کانوا من الناصرین مفهوم بیان مبارک اینست
که مجتمع گردید بر نصرت امرالله و ارتفاع کلمه او و گسترار
د قیقهش صبر و مسامحه نگید و این است نصیحت من بر شما
اگر از مقبلین هستید البته خدا بر خود حتم فرموده است که
نصرت فرماید کسانیرا که بر نصرت امر او قیام میکنند و در
لوح سیاح میفرماید و انک انت یا علی لا تحزن عما القیناک عن
مصابب النی وردت علی ظهورنا الا ولی ثم الاخری فاشد د
ظهورک نصره امرالله و قم علی الامر یقوة و استقامة مفهوم آیه
شریفه چنین است ای علی تو محزون مباش از مصائب که بر سر
حضرت علی و بر جمال ابیسی وارد آمد و تو کمر محکم ببند از
برای نصرت امرالله و قیام کن بر این امر یقوت و استقامت در
لوح دیگر میفرماید قوله عزوجل بر خدمت امر قیام تا نامخدوم
عالم شوی و بنا رجیش مشتعل شوی تا محبوب الهی گردی و در
لوح دیگر میفرماید یا اسمی کل خلق لاجل خدمت حق خلق
شد و اند و حق لهنزل بخدام امرن ظاهر بود مرهست و در الواح
۳۴م

مقدسه حضرت عبدالبها که امرتیلغ فرموده و بنا صبرین امرنا صبرین
نجات البهی و ده نزول جند تأیید داده و جند و حصرنی اید و
این عبد بچند فقره آن اشاره و انکافیتما بد از انجمله در لوحی
که با تخریج روحانی طهران است میفرماید قوله تعالی این
معلوم و واضح است که الیوم تأییدات غیبیه البهی شامل حساب
مبلغین است و اگر تیلغ تا خیرا متد بکلی تأیید منقطع گردد در برامتحیل
و محال است که بدون تبلیغ احبای البهی تأیید یابند و در لوح
دیگر میفرماید قوله عزاسمه بساط تبلیغ باید در جمیع اعیان معدود
گردد زیرا تأیید البهی موقوف بران اگر نفس یحان و دل در نهاییست
هست کس تبلیغ امرالله بندد البته از تأیید ملکوت ابیسی محروم شاند
و در لوح دیگر میفرماید قوله الاحی و الله الذی لا اله الا هو اکیسه
ضعیف الیوم بصفت میا غیر متصف گردد و ند اهلکوت البهی نماید
نسرطائرا سمانی شود و با ب فانی عقاب اوج روحانی گردد قطره
موج در یازند و در روشنائی افتاد هد لک بهترین که شرح و مفاد
این آیه مبارکه را بیان بیان ملیح حضرت ولی هیز امرالله جلست
عنایت لیا یان بهم قوله شانه تبایع امرالله و نشر نجات الله
و احترام شریعت الله و اعزاز دین الله و تنفیذ احکام کتاب الله از
الفضل و اشرف اعمال در این ایام محسوب قیقه اعمال جائز نه
و مساهله و مسامحه علت تقهیر جامعه و از یاد جرئت و جسارت
نشسته قافله ظالمه گردد ترک اوطان و سیردیدن و فری و حصر

نه تنها در این آیه مبارکه میفرماید بلکه در اکثری از الواح
 مقدسه جمال مبارک و مرکز مینائی زوئی امرالله امر تبلیغ و نزول
 جند تا تأیید فرموده اند از انجمله در این لوح مبارک میفرماید
 قولغند سنا قوله ثم اجتماعا على نصر الله العارفا كلمة ولا
 نصبروا في ذلك اقل من آن وهذا النصي عليكم ان اتسم من
 المقبلين ان الله قد كتب على نفسه بان ينصر الله دين هم
 نصر الله و كانوا من الناصرين مفهوم بهان مبارك اينست
 كه مجتمع گردید بر نصرت امرالله و ارتقا كلمه او و گسترانيد
 در قيعش صبر و سادحه نگيد و اين است نصيحت من بر شما
 اگر از مقلبين هستيد البته خدا بر خود حتم فرموده است كه
 نصرت فرمايد گمانيرا كه بر نصرت امر او قيام ميكنند و در
 لوح سباح ميفرماید و انك انت باعلى لاثخن بها القيناك عن
 معاشب الش و ردت على ظهورنا الاولى ثم الاخرى فاشد
 ظهورك لنصرة امرالله و قم على الامم و استقامة مفهوم آيه
 شريفه چنين است اي على تو محزون مبارك زما ناس كه بر
 حضرت اعلی و بر جمال ابهي وارد آمد و تو گمراحمك چيند از
 برای نصرت امرالله و قيام كن بر اين امر قوت و استقامت در
 لوح ديگر ميفرماید قوله عزوجل بر خذ مت امر قيام ثما تخذوم
 عالم شوي و بتار حيش مشتعل شوتا محبوب اناي كزي و در
 لوح ديگر ميفرماید يا اسي كل خلق لا جل خذ مت حق خلق
 شد و اند حق لهنزل بخدام امرشنا ظني بود بر همست و در الواح
 ۴۴۴

مقدسه حضرت عبد البها كه امر تبليغ فرموده و ناصرين امر و ناصرين
 نفعات الهی و ده و نزول جنود تا تأیید داد و بعد و حضرت می آید و
 این عید چيند فقره آن اشاره راكتفا مينمايد از انجمله در لوحی
 كه با مختار رحيل روحاني طهران است ميفرماید قوله تعالى اين
 معلوم و واضح است كه اليوم تا تأییدات قبيبه الهيه شامل حساب
 مبلغين است و اگر تبليغ تاخير افتد بگلي تا تأیید منقطع گردد و بر امتحان
 و محال است كه بدون تبليغ احياي الهی تا تأیید پايند و در لوح
 ديگر ميفرماید قوله عزما سمه بساط تبليغ بايد در جميع احيان مدو
 گردد و بر تا تأیید الهی موكول بران اگر نفسي بجان و دل در نهايت
 همت كم تبليغ امرالله بنده البته از تا تأیید ملكوت ابهي محروم شاند
 و در لوح ديگر ميفرماید قوله الاحلى والله الذي لا اله الا هو كيشه
 ضعيفي اليوم بصفا سيا غير متصف گردد و دند املوكوت الهی نمايد
 نصر ظاهر اساني شود و با ب فاني عقاب ايج رحمانی گردد قطره
 من در يازند و در روشنائی افتاد هدله بهترانكه شرح و تفاد
 اين آيه مباركه را باين بيان مليح حضرت ولي عزيز امرالله جلست
 عنايته لهايان بريم قوله شانه تبايع امرالله و نشر نفعات الله
 واحترام شيعته الله و اعزاز دين الله و تنفيذ احكام كتاب الله از
 الفضل و اشرف اعمال در اين ايام محسوبد قيقه اعمال جائز نه
 و مسا هلموسا محه علت تقهر جامة و از ياد جرئت و جسارت
 فشه غافله ظالمه گردد در ترك اوطان و سيرد ريدن و قري و حضر

افکار وادکار و توفیق جامعه و بیان و اثبات حقائق امریه و کشف
 اسرار الهیه و اثبات لزومیت شطرنج دینی و ترویج احکام سعاده
 با وجود انقلابات حالیه و مشاكل متنوعه و دشمنان نفوس مغرضه
 و تشدیدات شدید متعاضد و معاول میفرمود این امر حضرت -
 احدیت از رجال و نسبا در جمیع مراکز امریه از بند و قری در آن
 صقع جلیل است جمال قدم جل اسماء الاعظم میفرماید زنده
 الحق سول بنین الله در هیچ کتاب الوجود به کرا حیا شده
 الذین حملوا الزیاری سبيله و سافرانی البلاد باسمه و ذکره و
 بختیگر گل من فان لما شهم بین العباد و یستبید کاشم من قس
 البلاد بشعر صبح اجر عظیم و ثواب جزیل از برای نفوس مقدس
 است که در رجوعه بلایا و ریلاد الله سیرا گردند و با وجود
 تتابع روزا با مغروران و غافلان و بیبوشان را بحیات باقیه و -
 شریعت سامیه و نعمت سرمدیه و اواروسن الهیه دعوت نمایند
 و اگر سازند این است سجه اهل بها و فرسخه و الهان جمال
 کبریا

تنطق شصت و هشت
 یا ملا الازهر تالله الحق قد انقهرت من الاحجار لانهار العذب
 السافه بها اخذتها حلوه بیان زکیم المختار و انتم من الغافلین
 دعوا ما هدمتم ثم خیروا بقوادم الانقطاع فوق الابداع کذلک یا مرمک
 ما لنا لاختراع الذی یحرکته قلعه قلب المالمین کل شعرون من
 ۴۵

ای آفریننده یکتا یکتا زکیم الاهی و هل علمت من ای قلم یا مرمک
 زکیم مالک الاسماء لا و عمری لو عرفت لفرقتکم الدنیا مقبلین
 بالقلوب الی شطر المحبوب و اخذکم اهتزاز الکلمه علی شان
 بهتر منه العالم الاکبر و کف هذا العالم الصغیر کذلک خطت
 من سما غایتی اقطار مکرمتی فضلا من عندی لتکونوا من -
 الشاکین .

یا کون از مغز و از بینی زکام تا که روح الله در آید در شما
 جمال قدم جل کبریا نه در کلمات مکتوبه میفرماید تجلی آفتاب در -
 ثواب و برآشهر و موجود و لکن از فرقدان تا ارس فرقدان بلکه فرق
 بی متبادر میان و الله مثل الاعلی البتة امثال فوق امثال است -
 توضیح این مقام مثلی برای ایضاح مطلب و احتراز این ممکن نیست
 چنانچه در تاثیرات اشراق شمس ظاهری دقت کنیم تجلی و اشراق
 آنرا بر جمیع ذرات کائنات یکسان مشاهده میکنیم و راضا نه نور -

هیچ تفاوتی در بین موجودات نمیگذارد و لکن در کائناتیکه استقامت
 نور از آفتاب جهان تاب مینماید تفاوت بسیاری بینهم همچنین در
 تجلی و اشراق شمس حقیقت بر آفاق قلوب و انفس بصیرت یکسانست
 و لکن چون بر ریاض قلوب مستعد اشراق نماید گلهار عرفان و الهای
 ایقان انبات مینماید و چون برگلخن قلوب محتجبه بناید جز خار
 و شکوفه اعراض چیزی نمیروید چنانچه در اشراق شمس محمدی از

افتح حجاز در قرآن خبر میدهد و من الناس من يقول آمنا بالله و
ما هم بمؤمنين ومن الناس من يقول سمعنا و اطعنا ومن الناس
من يقول آمنا بالله لا اذى لي باله لا اذى لي بالله جعلت الناس كذا
الله و من الناس من يتخذ من دون الله اندادا يحيونهم -
كعباله و من الناس من يشري نفسه ابتغاء مرضات الله از این
قبیل آیات که حاکی از اختلاف احوال نفوس است بسیار است -
و همچنین در انجیل جلیل ملکوت الهی را بزرگو و تخم افشان
تشبیه فرموده که بعضی از تخمها نمیرود و بعضی فاسد میشود
و بعضی میرود و می خشکد و بعضی که در زمین مستعد پاک
ریخته میشود نشوونما و ترقی میکند هم چنین در الواح الهیه در
این ظهور اعظم این مضمون از قلم اعلی بسیار نازل گشته از آن
جمله در لوحی میفرماید قوله جل ذكره و شاهد كنت قائما على آفاك
و ناطقا بما كان روح الحيوان لاهل الامكان من الناس من سمع
و سر و مشهم من امری و مشهم من ارتكب مانع به سكان الملكوت
و در لوح دیگری با افتخار شهباز نامی نزول یافته میفرماید قول
عز وجل يا شهباز حق بلسان فارسي ملحق فرمود آمدن بعضی
بانگ و صرف ظاهر و برخی متوقف و جمعی باین کلمه ناطق خوش
آمد ی خوش آمد ی مقصود ما وای محبوب و بعد بامری آخر
متوقفین و مقبلین را امتحان نمود پس انقلاب کلی مشاهده شد -
جهت نما تاد رکاب مبین مذکور آئی شیاطین در کمین و اسیر

بسیار عظیم لله رب العالمین و در لوحی که با افتخار جمال بیوجردی
است میفرماید قسم باموان بحر معانی که از ابحار مستور است که
احدی یروصد این ظهور اعظم علی ما هو علیه نبود و نیست و در
لوح دیگر میفرماید بنام دوست یکتا و محبوب یکتا یا امار سدره
ندای ملک بهیه را از این بهیه اصفا نماید این همان صحرایی -
است که ندای روح در آن مرتفع و نجات حبيب در او مشغول و این
بیدار اکثر از نبیین و مرسلین به لبیک اللهم لبیک ناطق بوده اند
چه گفتند ای که الیوم مرتفع است از قبل شنیده و اصفا نموده اند
و کل از حق لقای این یوم مبارک امتحان سر اسائل بودند اینست -
آن مقامی که مکتوم طور از قبل بانى ان الله ناطق و حالهم بهمان کلمه
ناطق و حال لذتین گهروا بایات و اعراضا عن الذی بحركة اصبعه انشق
الارض و انظرت السما و باراد منة فخرج من الصور و تصعد من علی
الارض الا من شاء الله ربك العليم الحکیم این عمران در این بیا بان
که طویر عرفان در آن واقع است چه مقدار تضرع و زاری نمود که شاید
بلقای رحمن فائز شود و بالاخره اصفا نمود آنچه را که تفصیل
آن در کتب مذکور است الی آخر اللوح و در لوح دیگری قوله جل جلا
اگر چه خطبه مبارکه طنتجیه که از افق سما و لایت مطلقه اشراق -
نموده بلسان ابدع فارسی شرح شده چه که بیانات فارسیه که باذن
الهیة از قلم حقیقی ظاهر گشته از اکثری معنی خطبه مذکور مستفاد
میشود طویلی از برای تفسیر که با ابحار حدیده در کلمات متسزله
نظر نمایند و تفکر کنند البتة ایکار معارف الهیه که در تصور کلمات

جامعه ربانیه معتقدند برآت قلوب آن نفوس تجلی نماید و آنچه مقصود است فائز گردند طوبی للناظرین طوبی للمتفرسین و هنیئا للناظرین و مقصود آنحضرت روح ما سواء فدا از ذکر خطبه این -
 کلمه مبارکه بوده که میفرماید فتوقموا ظهور مکرم موسی من الشجرة علی الظهور و اینکه بمنزله قضایاست بدور حولها وحی المکتوبان و باین کلمه جمیع اهل عالم را بظهور الله بشارت داده اند و اگر نفس این مقارن انکار نماید حقرا انکار نموده در آن ایام باطنها تکلم میفرمود و حال ظاهرها ناطق است و لکن امین ضعیفه که برید -
 او هام مبتلا گشته ادراک ننماید و آن غیر و احیه باصفای کلمات مالک انام فائز نشود الیوم مکرم موسی ظاهر و بانی ان الله ناطق و در ذکر این مقام بکمال این زیاد نخمس میفرماید اطفأ السراج فقد طلع الصبح یعنی چراغ وهم و سوال را خاموش کن بتحقیق که صبح حقیقت طالع شده الی آخر الطلوع و در لوح دیگر میفرماید -
 "قل یا اولیائی هذا یوم یسمع من اوجاح هذا البحر ما سمع اذن الکلم فی طور المعرفان و الحیب فی لیلۃ المعراج قل ان اقتنموا الفرصة فی ایام الله و تسکونوا یقی به ذکرکم فی القرون و الامصار" یعنی بگرای دوستان این روزیست که گوش کلیم در آن ندای الهی را در طور معرفت شنید و این روزیست که گوش رسولی الفتنه ای الهی را در شب معراج استماع نمود فرصت را در ایام الهی مغتنم شمارید و تسکین جوئید بآنچه باید ارمیجاند و ذکر

ذکر شماراد هر قرن و عصری چون بموجب بیانات صحنه الهیه بر عظمت ظهور و فضل ایام ظهور اخلاص حاصل شد عرض میکنم در این آیات مبارکه محضر فعل و عنایت خود را متذکر میدارم و میفرماید ای اهل عالم قسم بذات الهی که از سنگها چشمه های خوشگوار جاری شده چون حالات بیان الهی اظهار یافت و محال آنکه شما پیخیز و غافلید و اگر اندیشه آنچه را در نزد خود دارید پسران آن -
 پرواز کنید بهالها ر انقطاع فوق اینعالم چنین امر میکند شمارا -
 خداوند عالم که بحرکت قلم خود عالم را منقلب نمود آیا میشناسید که از کدام افق پروردگار ایهای شما شمارا ندا میکند و آیا دانسته اید که از کدامین قلم امر میکند بشما پروردگار شما که خداوند اسما حسنی است نه قسم بذات خودم اگر میشناختید دنیا را ترک مینمودید و چنان لذت و اعتزاز با اینکه شمارا میگرد که بحرکت میآید عالم -
 کبیر تا چه رشد باین عالم صغیر این چنین باریده است از آسمان عنایت من بارانها و بخشش من طفلی است از نزد من برای آنکه از -
 شکرگذاریان باشید و اما عالم اکبر که در این آیه ذکر فرموده -
 بموجب بیان صبح حضرت امیرالمومنین در دیوان مبارک و موافق نص قاطع جمال مبارک جل بیانه در ظاهر عالم وجود است ولی در باطن مقصود انسان است اما بیان امیرالمومنین اینست و اذ انک فیک لنظوی العالم الاکبر و لعلک لتکلم المبین و ما تبصر و اذ انک منک و تشعر انزعج انک جم صغیر فیک انظوی العالم الاکبر و انت کتاب العبین

الذي باحرفه تظهرا العظم " مفهوما چنین است که میفرماید در
تو در توانست و حال آنکه ندی بینی و دای تو نیز در توانست و منتقد
نیستی تو خود را حقه گوئی من پنداری و حال آنکه عالم گیر در تو
منظور است توئی آشکار و اسبیکه بحر و آن نهانی ها آشکار میشود
و مقصود آنحضرت تطبیق توکی با تدوین است و تشریح آنرا به
موضعی دیگر محول میداریم و توفیق بیان آنرا از حق مسئلت -
مینمائیم و در توضیح از الواجبه نیز باینمطلب اشاره شده است
و آن اینست قوله جل بیانه " ای دوستان قدر و مقام خود را بدانید
رحمت خود را بشوهدات این آن ضایع نمائید شمائید انجم سما
عرفان و نسائم سحرگاهانی شمائید میاه جاریه که حیات کل متعلق
بآنست و شمائید احرف کتابی الی آخراللقول و اینموضوع را -
باین لوز مبارک که در خصوص عالم کبیر و صغیر از قلم اعلی نازل -
یافته ختم میکنیم " هو السامع البصیر حضرت رحمان انسانرا بینا و
شناوا خلق فرموده اگر چه بعضی او را عالم صغیر دانسته اند و لکن
فی الحقیقه عالم اکبر است و مقام و رتبه و شان هر انسانی باید در
این يوم موعود ظاهر شود قلم اعلی در کل احوال بکمال روح و
رحان اولیای خود را ذکر نموده و متذکر داشته طوبی از برای
نفسیکه شنوات مختلفه دنیا و را از مطلع نور توحید منع ننموده -
باستقامت تمام باسم قیوم از ریح حق مخموم آشناییده اند من اهل
الفرق و برقی کتاب الله رب العالمین اشهد الله جلالت بیان رحمانرا

بیای و با سقاقت ما فی الله یحفظک و یقربک و یهدیک الی صراط
المستقیم لا اله الا هو العالم الحکیم

نظم
بی شمت و نه
و اما الشجاع والضرب تختلف احكامها باختلاف مقامها
وحکم الانسان لكل بقدر دینه معینة انه لهو
الحاکم العزیز النبی لو نشاء نفسا بالحق ودا من عندنا
انه لهو النبی العظیم قد رسم علیکم القیالة فی کل شبر مرة
واحدة ولو بالما ان الله اراد ان یؤلف بین القلب ولو باکیا
السوات والارضین ایام ان یقرکم شنوات النفس والهو
کونوا کالاصابع فی الید والأركان للبدن كذلك یقرکم قدسکم
الوحی ان انتم من المؤمنین فانظروا فی رحمته واطافته انه
بامرکم لما یقرکم بعد ان کان قیفا عن العالمین لکن تقریرا
بیانکم کما لا تلتفتونا حسنا تم ایضا قد علمتم لوجه الله
بشهادت بی شمت و کمال میالیم بکسیر

در آیه مبارکه راجع باحکام است از شرح و بیان آن معذوریم
نیرا احکام آن باختلاف مقدار رزق یا عسر تفاوت -

میکند و تعیین دینیه هریک بایست العدل اعظم است و آیه دوم
امر بقیامت است که حضرت اعلی روح ما سواء فداه در کتاب مستطاب
بیان میفرماید بر هر مومنی نرغست که هر نوزده روز یکمرتبه عده از زمین
را غیانت کند اگر چه باب عالم باشد و جمال قدم جل اسمع الاعظم نیز در
کتاب

مستجاب اقدس امر میفرماید آمانه بر سبیل و جرم چنانچه

نیز المومنین سؤال کرده که آیا این حکم واجب است یا مستحب
و جواب از قلم اعلیٰ نازل یافته و صامت سؤال و جواب است

رقم علیکم الذیافه واجب است یا مستحب نه اما در این ایام -

ضیافت نورده روزه بشرقی که معمول است محسول مقدس سلی -

امریکا تشظیم نموده و بتصویب حضرت ولی امرالله جل ثناؤه -

رسیده است و حضرت عیدالیهباز عزاسمه الایهی در لوجی اجتماع

احباب را بر حسب حکمت بعد از اسم اعظم محصور میفرماید و آنحضرت -

مبارک بافتخار مرحوم ابن اصدق است قوله جل اسمه هو الایهی

ای عاشقان روی حق دوستان را محفل باید و جمعی شاید که

در آن جمیع و محافل بذكر حق و تلاوت و شریک آیات و اشار

جمال مبارک روحی لاحیاته القدا منقول و مایلف کردند و انیسوار

ملکوت ایهی و پرتو افراز اعلیٰ بر آنجام نهوا شاید و اینجاست

شارق انکار است که بقلم اعلیٰ تعیین و مقدر گردیده است که یا پسند

در جمیع مدن و نری تأسیس شود و چون تقدر باید جمیع خصوصی

شوم شود ولی حال چون جمیع عمومی در بلاد مؤسسه چه که سبب

هیجاب اشوار و نیاز گردد لهذا محافل خصوصی که عدد نفوس

حاضره مطابق عدد اسم اعظم است اگر تأسیس گردد لایا سر فیسته

و مقصد از این آن است که در این محافل جمیع کبیر حاضر نگردد

که بادی جزع و فزع و شین و جلا گردد و این جمیع روحیه است

در رسیده است تقزیه و نقد بر شریب یا به تا از رحل و از قلم رایش سعادت

قد - ایستادگار کرد و جمال قدم نظر حکمت امر میفرمودند که بعد و در

حال بیایه از غده داسه اعظم احیاء در جانش احشاه نمائند مافیه حکمت

است مقصود این است که در شریعت الهیه محل عبادت و جمیع تدریس

عمومی مشرق الان کار است و بیروا و ناسخ حکیم جمیع و محافل

عبادت تیغی محافل معارف و جمیع عبادت الهیه و معارف

نافذ و نیز جانی که لایه واجب الی اخراللون و در لیل دیگر که

اجتماع احباب را نیز در میکرماند این است قوله تعالی در خصوص

اجتماع و احباب نور لا قدر این ایام موافق الی اخراللون و هم چنین

در انواع البصیر و جمیع دایره تصدیق نموده فاند که اجتماع احبا

در معافیه از تنفر جدا تر نیست مقصود این است که در هر حال

رعایت مقتضیات زمان و مکان لازم دانند تا وقتیکه موانع اجتماع مرتفع

گردد و اما حکمت انعقاد محافل ضیافت از موقی بیان مبارک معلوم

و واضح است که مقصد حصول الفت و محبت و اتحاد و دفع کدورت

و غار و اختلاف است چنانچه از غار و مفهم آیات مبارکه میروند

و معلوم و واضح است که میفرماید مرقوم شد ما ستر ما ضیافت در

در ما به یکر تبای که جمیع آباء باشد خدا خواسته است که کمال دهد

در میان دلها اگر چه وسیله سیاب است اما تها و زمینها باشد میاد

متفرق کند شمارا تشوشتا نفس و هوا باشد مانند انگشتان در دست

و اعضا و جوارح برآید و چنین موعظه نصیحت میکند شمارا قلم

و من اگر از اهل یقین باشد برنگاه کند در رحمت و الطاف
 الهی امر میفرماید شما را آنچه بشما سود میرساند بعد از آنکه
 از اهل عالم بی نیاز است هرگز گناهان شما امرو با نمیرواند
 جز این نیست که ما برای رضای خدا شما را دعوت میکنیم و برای
 این گفتار شهادت میدهد هر دانشمند یقینی و هر درستی خیر
 یونیده نیست که در باره اتحاد و الفت الاول مقدسه جمال -
 مبارک و مرکز میثاق و ولی امر الله جن در کرم و شانه هم با حصار شما ره
 نماید و این عهد و پند فقره از این اشارات کثیف میباشد تا نظر نشان
 در باره دلیل انجاب جهان تاب کرد و حال قدم جل اسماء الاعظم
 در لوح میفرماید قوله جل جلاله یابعد ربهم احب الی الله و احب الی الناس
یعنی پس شما باید تا اتفاق با شما را قاتل انوار انجاب اتفاق منیر کرد و وکل
لنفس واحد و شاهد و توبه از قبل و بعد باین کلمه علیا نفق القوه
و القدره و الاحیاء و الرغفه و العظمه الی اتفاق الی اخر الخ و در لوح
دیگر میفرماید قوله جل جلاله بگوشا رسد و اتحاد را از دست مداید
اگر مطلع شوید بجان در طبع گشتن نمائید باید تلویع مطمنه را به
کمال محبت و شفقت را بسایین میزول دارند و ساین باید از ایشان
قیام نمایند تا احزاب مختلفه عالم عرفا اتحاد است تمام کنند لعمر ربی
اصی این از اسی امروز جوش حکمت الهی بود و هست باید بشانی
بحسب قیام نمایند که سبب توجه و جود و اقبال قلوب کرد و الی اخر
اللق و در لوح دیگر قوله عز قلوبها اصی امروز جمیع عمت باید در اتحاد

احیاء سرور شود که شاید این امر اعظم از قوه بفعل آید و بسبب
 ولت ظهور عنایت الله شود الی آخر الخ و در لوح دیگر قلم
 تراسمه درین الله و الله محض اتحاد و اتفاق احد عالم از
 ساهمیت مالک قدم قائل گشته و ظاهر شده انرا علت اختلاف -
 و اتفاق میکنند سبب اعظم ولت کمر یاز برای ظم و انشراق -
 اتحاد دین الهی و شریعه رانی بوده و متوکل و تربیت اسم و اطمینان
 عباد و راحت منی البلاد از اصول و احکام الهی است سبب اعظم
 ان برای این عطیه گیر یگانگی بخشید و حیات باقیه عطا -
 فرماید و نعمت سرمدیه میذول دارد و در یکی از مناجاتهای مبارک
 است تعالی الطافه فوعدتک یا محبوبی لوتعدنی فی کل حیرین یعنی
جدید لا حیرت یا من یخرج بین احبائك ما یکدر به قلوبهم و -
یتصرف به جماعهم لانک ما یستشیر الی اتحاد هم علی امرنا فی
لا یقربده خلق سواک و ارضک و اعراضهم عما سواک و اقبالهم الی ارضک
عزیز یاک و توجههم الی شطرتک یا یصلی قسم بحزرت تو ای محبوب
 من اگر در هر دقیقه مرا عذاب تازه و بلا جدیدی و گرفتار سازی البته
 نزد من محبوب تر است از آنکه مابین دوستان کدورتی واقع شود که
 دلها را ایشان محزون گرد و جمعیت ایشان صفی شود زیرا مرا -
 بصورت نفی بود و مگر برای اتحاد شان بر امر تو که مقاومت نمیکند
 با آن خلق اسما و زینت تو و مرا بصورت نمودن آنکه بندگانت از
 غیر اعرار کنند و با فقر عزت و بزرگواری تو اقبال نمایند و بشطرت تو
 متوجه شوند برای احبای الهی مقام این آیات در محاسن و فوائد

مردم نصف کسوان و یکباری او را شست و بعد پای دیگر خود را
 برآستاد گذازد و آنرا نصف کسوان و پای دیگر آنحضرت را شست
 و هنگام مراجعت فرمود اسمعیل آمد با او بگو مرد پیری برای دیدن
 آمده بود چون نبود مراجعت نمود پس فرمود که یکم این آستانه
 خانه را خوبست مبادا تغییر دهی و چون اسمعیل از شکار بر
 گشت همان پیام آنحضرت را بشوهر رسانید اسمعیل فرمود آن بدر
 بزرگوار من بود و چون توا احترام او را منظور داشتی از تو راضی
 شده و بکاپه سفارش تو را نموده که من دیگر بر تو اختیار نگم
 و همچنین حمزه سید الشهدا همی نامدار حضرت خاتم الانبیا
 اشیائی تمام بشکار داشتو رسول اکرم مومن نشده بود تا آنکه نظری
 ابوجبیل با جمعی از مریدانش در قیستان مکه با رسول خدا مصاف
 شدند ابوجبیل عیار از اندام مبارک آنحضرت برداشت و بگردن
 آنحضرت انداخت و بقدری تابید که نزدیک شد روح مقدس از
 بدن طاق کند و یتاپ شده بر زمین افتاد آنظالمان از اطراف
 آنظالموا سنگباران کردند و آنحضرت درین سنگبار یتاپ افتاد
 بود در آن اثنا حمزه از شکار بر میگشت شخصی باو گشت پس را تاز
 محمد را ابوجبیل با مسند انار سنگباران نمودند و در قیستان
 مکه افتاده است حمزه نصیبناک شده بهر آن آنحضرت روانه قیستان
 شد درین راه با ابوجبیل رسید گمانی که در دست داشت
 پشت بر سر ابوجبیل زد و فرمود آخر از پسر برادر من چینیخوا
 ۴۹۱

ابوجبیل عرض کرد مگر تو هم به محمد ایمان آورده ای فرمود پس
 و از آن بعد روز بروز برایمان و ایقانان افزود تا در جنگ احد
 جان عزیز خود را فدای آنحضرت نمود چنانچه در اخبار و تواریخ
 مذکور و صد او را خدمت در قرآن شریف نور آیتی بر ابا حبه صید
 تزل یافتند چنانچه در سوره مبارکه مائده میفرماید احببکم صید
 البحر و ابحامه شاعا لکم و السبابة و حری علیکم صید البریاد ثم
 حرما الى آخر یعنی بر شما حلال است صید دریا و خوردن آن
 برای شما مسافین و لکن مادامیکه محرم هستید صید در حرم
 برای شما حرامست ولی در اوقات دیگر صید دریا و بهایان بر شما
 حلال است مقصود اینست که در هیچ شمیعی صید ممنوع
 نبود و در این امر مبارک نیز ممنوع نیست حتی خود جمال مبارک در
 اوائل ایام گاهی برای صید تشریف میبرد مانند در اوایل ماه صبح
 بیان مبارکرا نگاهداشتیم دیگر در این مقام تکرار نمیکشیم و همچنین حضرت
 عبدالجبار جل ذکره الاعلی در اوائل ایام شهاب بگردن و شکار
 مایل بودند و در دارالسلام بغداد در اسب سواری از جمیع نواریس
 ممتاز و مشهور بودند چنانچه اق بیانات مبارکه حضرت ورقه علیا
 و خود مرکز میثاق معبوس میشود حضرت ورقه علیا میفرماید پس را در
 از کودکی خازن العباد بود و باید اجازه میسایر مشغولیات اطفال
 توجسند داشت بعد رسته تعریف اسمعیل هم نمیکرد سوان مرا بهشتراز
 همه چیز دوست میداشت و در این فن شهرتی بسزا داشت و در کتاب
 ۴۹۲

عبدالبها و البهاثیه در شریکات مرکز میثاق بقلم نویسنده معروف
 سلیم تبیین است مینویسد و لعلاً شریک هل طلقه تطیقه احاب -
 رکت الخیسل فی بغداد و کان عزیز الاصطیار فجمعتهن -
 الشوق علی جماعه من الصیاد یسزوا لهما را شیسم -
 یقتلون الطیور والحوایات انتبعت الی ان ذلک حرام و خطیر
 بذهنی ان اقتضی ارجاع البهاث لشریبها الی الله اولی من
 اقتضاه الحیوان علی ذلک صکت وهذا اول وآخر تجاری فی الصید
 وهذا ما اخبر به ان نفسی وهو انی احدث عن الارواح -
 لارشادها الی الصراط المستقیم - این بود عبارتی که از بیان حضرت
 عبدالبها نقل کرده و ترجمه این عبارت اینست که از میگر میثاق پرسیدند
 که در جوانی بچه چیز مایل و شعلی خاطر داشتی جواب فرمودند اسب
 سواری میکردم و مخصوصاً شکار بود تا گرد نیایم مرا با جمعی از شکار
 چی ها جمع نمود و چون دیدم آن شکارچیان حیوانات و طیور میکنند
 آگاه شدم که این کار خوب نیست و بخاطری خطور کرده که بشکار ارواح -
 خلق اشغال میشوند پس بهشین وسیله است برای تقرب بخدا تا شکار -
 حیوان و براین تصمیم گرفتم و این بود آغاز رانجام تجارت من در صید و
 شکار و این است شری حال من بنو میگویم و آن اینست که بختگوئی من از
 ارواح است - براه راست خلاصه در این امر صید معنی نیست و محبوب
 و معنی نیز نیست و نباید من صیاد یا شغل دائم اختیار کرد چون
 معنی نبود لذا حکم از قلم اعلی در کتاب ستاد اقدس نازل گشت

و مفاد آید مبارکه اینست هرگاه حیوانات شکار بفروشدند و کسرخدا
 را بر زبان رانند در آن حال هرچه گرفتند و نگاه داشتند اگرچه
 اگر در جنگ آنها بپایند تا رسیدن شما برای شما حلالند و لیس
 میباید در این کار اسرار کنید همیشه بر طبقه عدالت و انصاف باشد
 در جمع امور و در زیادت اسلام نیز حکم چنین بود تقاضی که حکم
 شکار در اسلام با این امر دارد اینست که در زبان رسول الله آید
 صید تیر و کمان بوده و این زمان آلت شکار تفنگ است و علمای
 اسلام گفته اند صید از کتوله بپیرد اگرچه ذکر خدا گفته باشند
 حرام است ولی اگر تیر و کمان مرده باشد حلالست ولی حضرت
 پیغمبر الله جل احسانه میفرماید فرقی فيما بین تیر کمان یا تفنگ
 نیست چنانچه حضرت زین العابدین از صد راجر سؤال نمود مو
 جواب از لسان قائم نازل گشت و اینست عبارت سؤال و جواب -
 سؤال از صید جواب قول تعالی اذا ارسلتم الجوارح ان اقسام
 دیگر هم در آن داخلست چون تفنگ و تیر و غیره از هر نوع آلتی که
 بآن صید میکنند و لکن اگر با دام صید شود و تا وصول بآن
 مرده باشد حرام است خلاصه در این امر مبارکه حکم آن از قلم
 اعلی نازل شده لذا معنی نیست و چندان مدق و مطلق هم نیست
 بنانه مگر از مرکز میثاق سؤال شده و جواب نازل گشته و در این
 مقام بقسمتی از لیس مبارک در جواب دکتربشیر آلمانی انکشاف میکنم
 چون دکتربشیر سؤال از خوردن گوشت و جواز یا عدم جواز آن

نموده و در این اول میفرماید گوشت غذای طبیعی انسان نیست
و انسان دندان گوشت خورمند را در معده و در ریه و دیگران چهار
دندان انبیا مشال کرده که شبیه دندان چهارگانه گوشت خوار
است لفظ در جواب او این بیان فصیح از لسان طبعی و لبر و
بیان نازل گشته بقوله عزبانه

در خصوص چهار دندان انسان مرقوم نموده بودید که دودر فک
اعلی و دودر فک اسفل گوشت خواره هستند بدانکه آن چهار دندان
بجهت خوردن گوشت خلق نشده ولی بهشتوان گوشت یا آن خورد
و لا دندانهای انسان بشامه بجهت تناول فواکه و حبوب و گیاه
است آن چهار دندان بجهت بعضی چیزهای سخت مانند بادام
و غیره هست چه که بجهت شکستن آن دندانهای انبیا لازم ولی
گوشت خوردن حرام نیست بلکه مقصود اینست که انسان بشواید
بدون گوشت زندگانی نماید و توانائی خوردن گوشت قوت دارد
و خلاصه گیاه و حبوب و اشیا را که در اوقات لزوم بجهت
من بهمان بجهت قوت بنده ضعف میافزاید است این است که خداوند
در ضرورت نشاندن رعایت الهی هیچ مانع نشده لکن اگر بنده اجتناب
ضعیف است و تناول گوشت مفید میل میفرماید الی آخر بانه جل بیانه
و در این دیگر که حاضرند این تعابیر مبارک را مرقوم دام لذا اعداد بیان
مبارک را عرض میکنم و آن اینست که چه بصریح بیان حضرت اعلی چون
گوشت داخل اعضای انسان گردد بجهت خوردن شده ولی باز -

مررت اقتضا نمیکند که انسان چناندار را چه بان نماید و شاید زمانی
میباشد که خوردن گوشت متروک شود و در آخر این اول که بافتن
دگر این است نیز میفرماید قوله تعالی وَاللَّهُ ذِي الْفَضْلِ
و خوردن گوشت قدری سزاوار رحمت و شفقت است اگر کسی بشواید که
بحیوانات و فواکه و روغنها و مغزها مانند پسته بادام قناعت کند البته
بیشتر خوشتر و علیک السلام

نظم حسن و کمال

اِنَّ اللَّهَ قَدَّامُكُمْ بِالْمَوَدَّةِ فِي ذِي الْقُرْبَىٰ وَمَا فَدَّرْهُمْ حَقَّ اَسْوَالِ النَّاسِ
اِنَّ لَهَا لَآلِهَةً مِّنَ الْعَالَمِينَ مِمَّا خَرَتْ بَيْنَا وَبَيْنَهُمْ اَعْرَاقُ وَمِمَّا يَخْتَلِفُ
فَلَسَا مَا يَدَّ اَعْقَلُوهُ خُذْ وَاسْتَنْ اللَّهَ يَا بَادِي الْقُدْرَةِ قَوَّالِ اَعْتِدْ اَرْثَمَ اَمْرِكُمْ
سَنَنْ اَلْبَانِ جَالِسِينَ وَاَنْ تَحْكُمُوا اَلَيْسَ اَيْدِي بَالَا لَّكُمْ مَرْحَلَكُمْ فِي الْكِتَابِ
اِنَّ لَهَا لَآلِهَةً كَمَا هُمْ لَكُمْ

در این سه آیه مبارکه سه حکم محکم از قلم قدم نازل اول امر بجهت و
مودت و احترام فرو بردن تقدیر است و در انواع مائمه نیز در این
خصوص تاکید و تصریح شده و در کتاب عهد که وصیت میفرماید عباد
خود را و همچنین در این آیه نامه افغان و افغان و اوراق را و در صلوات
و رحمت منور فرموده است و این مطلب بر مستظللین در وظل شجره
مبارکه واضحست که ما دانیم که افغان و افغان و اوراق و اشیا از شجر
انفصال نیابد از شجر محسوب و شاید آن شجره و تقدیر است و چنانکه از
شجره مفصل گوشت از شجره محسوب نیست و بصریح بیان مبارک افغان

چگونه زبان کشاید و زبان قلم را راه کند فهم و ادراک مضامین
 آیات مبارکه را بجا چنان ذوق سلیم و فهم مستقیم را بگذارد
 «میفرماید و نهایت جمال مبارک نسبت بافتان اشاره -
 میکنم که میفرماید الهی توانا هستی که آسمان ستارگان خود را
 درست میدارد و بیستون کلمه ای خود را در دست میدارد و
 صوت جبرئیل را چون غوغایان خود را در دست میدارد
 از این کلمات بدیهه میتوان مقدار غایبات خاصه حق را نسبت
 بافتان احتیاط نمود و در حق مبارک عهد میفرماید قوله تعالی
 احترام و ملاحظه افغان بر کل لازم لاغوا از امر ارتقا کلمه و این
 حکم از قبل و بعد در کتب الهی مذکور و مستطوعی لمن فان ما امر
 بهن لدن آمرت بهن همچنین احترام هم و آل اله و ائمتان و متعینین
 الی اخبر و یابان زیارت نامه مبارکه میفرماید قوله تعالی شأنه
 صل اللهم یا الهی علی السدرة و اوراقها و افغانه و افغانها و -
 اصولها و فروعها بدوام اسماء الحسنی و صلوات علیک العلیک شمس
 اعظم امن شرا المعتقدین و جنود الظالمین انک انت العتق
 القدیر و لا حظة لمرأئید که فضل و نهایت الهی در باره افغان
 را نشان میدهد و است که حق در زیارت ایشان را از غوغایان
 و متغیرات مجربان و اگر مقام و شئون خود را محفوظ دارند دارای
 چه رتبه و مقامی هستند و از اینگونه الواجبات بعد و حضرت باید
 چنانچه در حق عالم خطاب بافتان است که میفرماید ای مؤمنان
 شما و هزاران گواه شماست بلی چیزی که دست مرا بافتان

و افغان حلق در مال مردم مقدار بیشتر شده است زیرا عموم
 خلق مکلف بکسب و صنعت و شغلند را در شریعت مطهره
 رسول الله الهی بوجوب آیه و اعلیما انما نعتم من شی فان
 الله اعلم و الرسول را ذی القربى و الاثام و المساکین
 و این الصبیل خمس برای ذاری را و اولاد خود مقرر فرمود برای
 ذاریت امر مبارک حق برای افغان و ائمتان و ذوی القربى تعیین
 فرموده این است که در این آیه الواج مقدسه دیگر حش
 در کتاب عهد تصحیح و تنصیح شده در کتاب عهد میفرماید
 قوله عز قوله بحیث افغان بر کل لازم و لکن ما قدر الله لهم
 حقا فی اموال الناس یا افغانی و افغانی و ذوی قریبش توصیهم
 بقول الله و معروف و ما ینبغی و ما ترتفع به مقامکم الی آخر
 و این نیز یکی از مزایای این شریعت مقدسه است بر شرایع
 دیگر که بر این باب بصورت واضح و برهنه است ولی محض فضل
 و رحمت و حصول برکت و تطهیر اموال حقوق الله مقدار و مقدر
 شده است که در موارد لازم امر معروف گردد چنانچه در مقام
 خود بیان خواهد شد و در این مقام بذکر قسمش از بیان مبارک
 مرکز میثاق در الواج و ما یا اکثرا میکنم قوله جل بانه ای
 باران «بد الهی» محض الطاف بی پایان حضرت بزدان بتعین
 حقوق الله بر باد خویش منت گذاشت والا حق بینندگان است -
 مستغنی از کمالات بود و الله غنی العالمین اما مفرضی حاد و
 سبب ثبوت و رسم نفوس برکت در حق شئون گردد و حقوق الله

را بچولی امرالله است تا در نشر نعمات الله و ارتفاع کلماته
و اعمال نبيه و شایع عمریه صرف گردد چون این آیه مبارکه به
ذکر انبیا و افتان و زوی القی بر گذارند باین مناجات -
مبارک ختم میکنیم * هو الله بر سبحانک یا الهی اسئلك بجمال
القدم والاسر الاعظم بان تحفظ الذين اختصتهم بنفسک و
جعلتهم اوراق هذا السورة التي ارتفعت بامرک ارحم یا الهی صنیر
و کبیرهم بخلقک و احسانک ثم اجعلهم من الذين اقروا بقرآنک
وامتنوا بما نزل فی الزمان امرک انک انت العقدر جلّی ما تشاء و
انک انت العظیم الحکیم و اما د آیه مبارکه دیگری اگر کسی خانه کسی
را بعد از آنکه مجازاتش نیست که در غیر او بسوزانند چه اگر
مجازات اعمال نباشد بر شرارت او را بیفزاید و از مظلومین آساید
و راحت سلب کرد در شریعت مظهر اسلام شش معارب محکم
باعدام بود و محارب گیسرا گیند که آلات حرب در میان مردم -
گردد و کت و قتل و ترساندن مردم باشد مثل زمان سابق که اشوار
و الواغایاری در کوجه ها و بازار راه میروند و مردم را تهدید و
تخوید و تحذیر می نمودند در صورتیکه آنان بحکم شرع مظهر اسلام
محکم باعدام بودند بطریق اولی کسیکه خانه فی رأی آنرا بسوزاند مستور
احراق و اعدام است و همچنین کسیکه از روی عدا گیسرا بکشد باید
او را بکشد و میفرماید اگر هر دو بچسبند نیز محکم گردند -
خوبست دیگر تا حکم واراده بیت العدل چه افتشاء نماید و کدام

را تسبیح فرمایند چه بیت العدل بر حسب مقتضیات هر حکم بکند
و تا راست چه بصرح الواج النیه و الواج الزکر متقاف و حضرت ولی امر
در حدیث من وینایت و حفظ و نهانت الهی است زیرا مسلمند بالیه اما
نیهه الیهو هر حکم در هر سوره از بیت العدل صادر گردد
در حدیث مسلمند باطاعت و اجراء احکام صادره و احدی را نهی شده
در احکامشان چون و چرا گیند تا چه رسد بشرد و نافرمانی و بصرح
ایام الزکر متقاف دانستیم که در الواج و ما یا فرموده هر کس مخالفت
نماید میرد لعنت و قتل الهی واقع شود .

نعمت الله علیکم انکم ان تجتنبوا عن الاثین
و انکم اتقوا من الاما و اسراحت فکله و کثرتا و من -
انکم یسکرا لحدیثه من لا یسکس علیه کذلک کان الامر
من قلم الوحی بالحق مرقوما .

از صلوات و تسبیحات اولیه است که از الواج و مواجبت کائنات است
طبیعی و فطری حتی جمادات و آیه شریفه و من کثرتا و من
الحکم تفکرین شاه - یست کافی اما از الواج درین بشر در -
از انبیا و شرایع نبوی غیر بوده در بعضی از شرایع زوجات متعدد
برای یک مرد مستوی و مذموم نبوده بلکه مذموم و محالیب بوده مانفست
شریعت سابقه حضرت لیل و حضرت کلیم و حضرت شام الثین و در
بعضی شرایع تعدد زوجات مستحب و مذموم بوده مانند شریعت حضرت
حسین و زهرا و در شریعت مقدسه حضرت پیا الله جل جلاله نیز
۳۷۲

تعدد زوجات مشروع و نه حرام است بلکه بعضی بیان چنین منصوص
در مکرر متناهی معنی و مذکور و غیر جائز اگر ظاهر این آیه ساری
تجاوز از دو زوج را منعی میفرماید و راحت و آسایش را در افتتاح بیان
زوجیه بیان میفرماید و لکن حضرت عبدالباقی رحمه الله علیه میفرماید
اینکه جمعی از مفسران تزیین تاثیرات منصوص میفرموده است برای
اینست که چون تزیین ثانی را بعد از عدالت مشروط فرموده است و
عدالت میان دو زوج مشتمل بر محال است و چون عدالت مشتمل و
مشتمل است تزیین ثانی هم مشمول و حرام است چه از قواعد مسلمه
هر دینانی بوده و هست که هرگاه شرط متفق شد مشروط نیز
متفق می شود چنانچه این جمله از جملات مشهوره و مشدوده است
اذا انتقل الشرط انتقل المشروط و اینست چند فقره از تصویر
منجمه الوام مقدمه حضرت عبدالباقی را در این مقام نیست بخش
این ابرار چنانچه از جمله آن الواح لوحیست که بافتخار دیگر
داود معتمد که از تعدد زوجات سؤال نموده نازل شده اینست
قوله الاحلی و اما در خصوص تعدد زوجات منصوص است و ناسخی
ندارد و عبدالباقی نسخ نموده این از مقتضیات رفقا است ولی من
میگویم عدالت را در تعدد زوجات شرط فرموده اند تا کسی چنین
بر اجرای عدالت نکند و قلبش مطمئن نشود که عدالت خواهد کرد
شعری تزیین ثانی ندارد چون حقا یقین نمود که در جمیع مراتب
مرتبه عدالت خواهد کرد آنوقت تزیین ثانی جائز بنامیده در ارف

منصود احیا اراده تزیین ثانی نمودند ولی باین شرط اولین عید ابتدا
احترام نمود و اسرار کرد که باید عدالت نمود و عدالت بدو رسیده
استماع است مقصود اینست که تعدد زوجات بدون عدالت جائز نیست
و عدالت بسیار مشکل است و السلام و در لوق دیگر میفرماید قولتعالی
از خدا خواهم که نعل کیم اقلی اکبر را خوی رانیان بخشد و از
تبدیل زوجات نراغت باید زیرا این قضیه منافی رضا الهی است و
مخالفت عدل و انصاف عالم انسانی زیرا نسأله نیز در احساسات -
جسمانی و روحانی مانند رجالند اگر زنی هر روزی ضمیمه می شود
این حرکت دلیل بر نهایت بی عقلی است چون بحقیقت نگری رجال
نیز مانند آن و در لوق دیگر که در جواب سؤال یکی از امام الحرمین
است که سؤال نموده است اگر تعدد زوجات بدون نیست حکمت چه
بوده که جمال مبارک سه زوج اختیار فرمودند قوله عز بیانه
هو الله ای گنیز الهی نامه شما رسید شما را لاتیکه نموده بودید از
پیش دیگران نمود مانند مفصل جواب داده شده و رجال نیز مختصر -
جواب مرقوم میگرد و آن اینست که تعدد زوجات مبارک پیش از نزول
کتاب اقدس بود لهذا بحسب شریعت سابقه و نظر بحکمتهای متعدد ده
پیش از نزول کتاب اقدس جمع بین دو زوج فرموده اند و زمان واحد
در ذره ابراهیم و موسی و نوح و موسی و سلیمان تعدد زوجات جواز
بود یعقوب جمع بین چهار کرد و ایزاعیم زوجات متعدد ده داشت
و داود نود و نه زوج داشت اما حضرت پیا الله جمع دو زوج در

نسبت سابقه فرمود و چون یکی از آن دو در گذشت دیگر ب عقد نگاه داشت ولی بعد از نزول کتاب اقدس ختم شد و این تعدد پیش نظر بعضی بود و اما کتاب اقدس مرجع احکام است بموجب آن باید عمل شود جمیع یاران را تحت این عا^بی برسانید و علی^ع السلام لا بی^ع ع

باری در تعدد زوجات هیچ بیانه و عذری پذیرفته نیست و این لون مبارک بهترین شاهد و گواه که یکی از احب^با بتعدد زوجات مباشرت و مباشرت جست بود امر بطرد او فرموده اند قوله جل بیانه ای مقرب درگاه گن^بی نامه تو رسید فی الحقیقه آنچه بفکر تو آمده سزاوار ستایش و تفکر است البته چنین نفوس بوقایف بندرت پیدا خواهد شد که مرتکب چنین امر قبیحی کردند بیت العدل بعد از تشکیل در این خصوص تشییعی نمایند و در حق این اشخاص زجر شدیدی مجری دارند و چنین امر قبیح را جرم کبیر شمارند این حکم مذکور در حق نفوس است مجرم و از اهل دانش و فرهنگ نه مجرم بی نام و ننگ که مانند حیوانات وحشیه اند چنین نفوس را حال باید یاران طرد نمایند و اید^ا در محافل خویش راه ندهند تا بیت العدل تشکیل شود و در حق آنان زجر شدیدی تشییع گردد علی^ع السلام لا بی^ع ع

و در لون دیگر در جواب سؤال صدق^ا العلماء فریدی میفرماید قوله الاحلی اما زوجه تالو^ا حییا من الوحوه جایزه بک^م مشفق

ولو هر دو زوجه تا موافق و ترکشان غیر ممکن و اولاد غیر موجود میباشد بعد از مدتی معدوم نگردد حتی زوجه ثانیه مشروط بعدل است و بعدل بسیار مشکل طویس لمن له القدرة علی ذلك و علی^ع السلام لا بی^ع ع و اما حسرت ولی امر الله جل شانه تجاوز از یک زوجه را نهی صریح میفرماید قوله جل بیانه هرگاه زوجه مبتلا برضی گردد که معالجه تاثیر نیکشده اختیار زوجه ثانی جایز نیست ولو زوجه اول را رضی باشد ملا فرماید که هیچ راهی برای جواز تفرق ثانی باقی نگذاشتند و هیچ وجه عذری پذیرفته و مسوع نیست و اما تکلیف و وظائف زن و شوهر بعد از ازدواج که چگونه باید با هم سلوک و معاشرت نمایند مرکز عهد الهی در الواج عیدیه به عبارات ملایحه بیاناث رشیقه فی فرموده است از آن جمله در لوسی میفرماید قوله العنیز^ا ای گنیز من از الهی نامه ات رسید و مضمون معلوم گردید در میان خلق از دواج عبارت از ارتباط جسمانی است و این اتحاد و اتفاق موقت است زیرا فرقت جسمانی عاقبت مفسد و محتمل است و لکن از دواج اهل پیا باید ارتباط جسمانی و روحانی هر دو باشد زیرا هر دو سرست یک جامند و منجذب یک طلعت بی مثال زنده و بیک روختند و روشن از یک انوار این روابط روحانیه است و اتحاد اید^ا است و همچنین در عالم جسمانی نیز ارتباط محکم و متین دارند ارتباط و اتحاد و اتفاق چون از حیثیت روح و جسم هر دو باشد آن وحدت حقیقی است لهذا اید^ا است اما اگر اتحاد مجرد از حیثیت جمیع موجودات و باهم جسم باشد البته موقت است و عاقبت مفارقت محقق

پس باید اهل بها چون رابطه ازدواج در میان آید اتحاد حقیقی
 و ارتباط معنوی و اجتماع روحانی و جسمانی باشد تا در جمیع
 مراتب وجود و در جمیع عوالم الهی این وحدت ابدی گردد زیرا
 این وحدت حقیقی جلوه فی از نور محبت الله است الی آخر
 و نیز در این موضوع میفرماید قوله جل و عز * زن و مرد نباید
 فی الحقیقه رفیق باشند غمخوار یکدیگر باشند مراقبتشان
 از روی حقیقت باشد نه از روی شهوت و هوی و هوس اگر این
 طور باشد چند سالی با هم زندگانی میکنند و بعد اختلافی واقع
 میشود باید مانند يك جان در دو جسم باشند هیچ فرقی در میان
 نباشد در راحت و در غم یکدیگر بگویند و بهمدیگر معاونت کنند و هم در
 این موضوع در مقام دیگر میفرماید قوله جل بیانه در این امر حیات
 عاقله باید مثل حیات ملائکه سما* باشد روحانیت و سرور باشد -
 اتحاد و اتفاق باشد مراقبت جسمانی و عقلانی باشد خانسه
 منظم و مرتب باشد افکارشان مانند اشعه های شمس حقیقت و
 سطره های روشن سما* باشد چون دو مرغ بر شاخسارهای شجر
 وحدت و یگانگی بسرآیند همیشه یرفمن و سرور باشند و سبب -
 سرور قلب دیگران شوند برای دیگران سرمشق باشند برای يك
 دیگر محبت صمیم حقیقی داشته باشند الی آخر بیانه الاحسان
 این عهد معروض میدارد اگر هم احبای الهی این نصایح گرانبها
 را حلقه گوش هوش نایم و باین اخلاق روحانی متخلق شویم و باین

صفات ملکوتی متصدا گردیم و بین انواع چنین مراقبت کامل
 حصول باید البته هیچگاه راضی نخواهند شد که دقیقه فی از هم
 مفارقت جویند باید یکدیگر بر هم ترجیح دهند در این مقام مناسب
 است این دو فرد را از دیوان حضرت امیرالمومنین بنگارم و آن این
 است * هموم رجال فی امور کثیره و همی من الدنیا صدیق مساعد
 یكون کون بین جسمین قسمت جسمها جسمان و التوفیق واحد -
 یعنی اهتمام مردم در امور بسیاری است ولی اهتمام و مقصد من از
 دنیا یکتریف و دوست موافق است که مانند یکدیگر باشند که در دو
 بدن تقسیم شده باشد هر چند جسمشان دو تا است ولی روحشان
 یکی باشد و اما انتخاب و اختیار و دختر یکدیگر برای خدمت مقصود
 فقط برای استخدام است چنانچه حضرت زین العابدین سؤال کرده
 و جواب از لسان عظمت نزول یافته و اینست عین عبارت سؤال از
 آیه مبارکه من اتخذ یزید متعلا یا بن جواب محضر از برای خدمت
 است چنانچه صفار و کبار دیگر اجرت میدهند برای خدمت و آن
 بکر هرقوت که خواهد زن اختیار کند اختیار با نفس او است چه
 که خریدن اما حرام و زیاده بردن و زوجه هم حرام است چه در اسلام
 استخدام دختر بچه برای خدمت خانه منع بوده و اینکه امروز کمتر
 خانه دیده میشود که دختری مستخدم نباشد این نیز از ثنائیه
 و نفوذ کلمات الله است و این موضوع را باین بیان مبارک حضرت عید
 ختم میگیم قوله تعالی * اعلم ان فی حلاله لا یجوز تعدد الزوجات

لأنها صرحتم بالقاعة بواحدة منها وشرط الزوجة الثانية بالقدر
والمدالة بينهما في جميع المراتب والأحوال فاما العدل والقدر
بين الزوجين من المستعجل والمعتنات وتعلق هذا الأمر -
بشيء متعلق الوجود دليل واضح على عدم جوازه بوجه من الوجوه
لذلك لا يجوز لامرأة واحدة لكل انسان * از این بیان صریح
نیروا وضوح معلومست که هیچیک از زوجین تفریق ثانی جایز نیست
زیرا تفریق ثانی مشروط است بعد از حد و عدالت متعین و محالست و
تعلیل بر محالست .

نظ
فی هفت سوره
تَزَوَّجُوا بِمَا قَسَمَ لِيُظْهِرَ لَكُمْ مِّنْ بَدْءِ كَيْدِي بَيْنَ عِبَادِي
هَذَا مِّنْ أَمْرٍ عَلَيْهِمْ أَنْخِذُوهُ لَأُنْقِضَ مَعْنَاهُ
بِمَا مَلَآَ الْإِنْسَاءُ لَا تَتَّبِعُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّمَا أَمْرٌ
بِالْبَنَى وَالْفَعْلَاءِ أَتَّبِعُوا مَا لَكُمْ الْإِعْيَاءُ الَّذِي بِأَمْرِكُمْ
بِالْبَرِّ وَالْقَوَى إِنَّهُ كَانَ عَنِ الْعَالَمِينَ غَنِيًّا إِنَّمَا كُمْ
أَنْ تَقْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَمَنْ أَقْسَدُ
إِنَّهُ لَيْسَ بِشَيْءٍ وَنَحْنُ بِكُفْرَةٍ بِنُفْسِهِ كَذَلِكَ كَانَ
الْأَمْرُ مِنْ سَاءِ الْأَمْرِ بِالْحَقِّ مَشْهُودًا .

در این آیات مبارکه نزو اهل عالم را بنصای مشفقانه نصیحت -
میفراید و بآنچه خبر دنیا و آخرت ایشانست دلالت و هدایت
میفراید و بآنچه موجب فساد دین و دنیا آمانست انداز میکند

از جمله اموری که راحت و آسایش چند روزه زندگانی آنانرا ایجاد
میکند از واج است که هم سبب راحت و هم موجب بقا و نسل و
هم باعث الفت و استینا و رفع غم و خست تنهای است امر میفرماید و
محسنت از واج را محترمانه است که احتیاج بشر و توضیح
داشته باشد و از این گذشته این اوراق گنجایش سخن و بسط این
موضوع را ندارد همینکه تذکری بآیات الهیه میبرد انیم که آیات
هوش و فراست از هر کلمه معانی کلیه و حکمتها را بالغالبیه -
ادراک و استنباط فرمایند برار با بصیرت بصیرت اشارات دقیقیه
لطیفه در این آیات پوشیده نیست اولاً امر باز واج میفرمایند برای
بقای نسل که مومنین بوجود آیند و خدا را عبادت کنند چه ملت -
آمرش انسان مردمان و عبادت خداوند رحمانست ثانیاً امر الهی کمک
و یارو است ثلثاً تنهایی از نهای و مشقت نفس و هوای میفرمایند
چونکه نفس انسان را سرکش و طغیان و اعمال افعال نیکه حکم
فرماید میکند که موجب ذلت و خوارست را بجا امر اطاعت حق
میفراید که باعث ترقیات روحانیه انسانست خامساً تأکید بر افساد
میفراید و علاوه بر این آیات مبارکه در الواح ساهو نیز بدین
مضمون آیات که امر باز واج و فوایدان و تنهایی از تحزوا افراد فرموده
بسیار است از آنجمله در ضمن لوحیکه بامتخا ربانیثون سبع از قل
اعلی نزول یافته بصرف فضل و نهایت نصیحت میفرماید قوله تبارک
وقل یا مالا الرهبان لاتعتك کفوای الکاسر والمعابد

اخرجوا ياذن ثم استغلوا بما تنتفع به الفسك والنفس
 العباد كذلك يا مكرم مالك يوم الدين اعتكواني
 حصن حين هذا حق الاعتكاف لو كنت من العارفين
 من جاور البيت انه كالميت يهني للانسان ان يظهر
 منه ما ينتفع به العباد والذی ليس له من شئ شئ
 للناس كذلك بعظمكم ربحكم انه هو العزيز الكريم تزوجوا اليقين
 بعدكم احد مقامكم افتاتعناكم عن الطيانت لاعتنا
 تظهر به الامانت اخذتم اصول انفسكم وتبينتم
 اصول الله وراكم اتقوا الله ولا تكونوا من الجاهلين
 لسوا الانسان من يذکر فی ارضی وكيف تظهر صفاتی
 واسماهی تفکروا ولا تكونوا من الذین احتجبوا وکانوا
 من المرافدين ان الذی ما تخرج انهم ما وجد مقبرا
 ليسكن فيه ان يضع رأسه عليه بما اكتسب ايدى الخاشعين
 ملاذ آيات مبارکه انست که بنا يلطون مفرما يد بگويار هيبها
 منشينيد درگيه ها وعباد تاختها بيرون رويد با جازه من
 واشتغال جوئيد با نچه بخود شاد و يگران نفع ميرساند چنين
 امر مفرما يد بشما باد شاء روز جزا قرار جوئيد در دعا رحمت منحق
 اعتكاف انست اگر شناسيد كسيكه در بيت معتكف شود البته او
 مرد است سزاوارى براى انسان انست كه از او ظاهر شود چيزى كه
 منفعتم برساند بندگان و كسيكه عمر او را و ظاهر نشود شايسته انست

چنين پند ميدهد شما را پروردگار شما البته اوست صاحب عزت و
 بخشش از دواج كنيد براى آنكه بعد از شما كسى بجا شما بماند ما
 شما را از خيانت منع نموديم نه از آنچه امانت از ان ظاهركرد دابا
 شما قوانين نفس خود را گرفتيد وقوانين الهى را ترك نموديد بترسيد
 از خدا و نهايت خدا از نادانان اگر انسان نباشد كى ذكر كند مراد رب
 زمين من و چگونه اشكار كرد در صفات و اسما من فكر كيد و بنا شيد
 از نفوسيكه محتجب شدند و از خواييدگان محسوب بودند براستى
 كسيكه از دواج نكند البته او نخواهد يافت جاى كه در آن ساكن
 شود يا سر خود را بران بگذارد به سبب آنچه دست خيانت كاران
 كسب نموده و بهمين مضمون در لوح مبارك بشارات از قلم اعلى
 نزول يافته و حكمت اين خطاب بامت حضرت مسيح است كه
 ايشان زندگاني انفرادى و عدم ازدواج را محبوب و مدوح مى
 پنداشتند و انرا وسيله تقرب ب خدا تصور مينمودند و حال آنكه در
 انجيل از دواج نهى نشده بود ولى چون امر قلمى نيز نازل
 نگشته بود از اينرو تصور نمودند كه ترك دواج بيزت و زنى را محبوب
 تر است باري از دواج و اشتغال بامور نافع در اين امر محبوب و از
 عبادت محسوبست در اسلام نيز امر ايكديرازد واجبست چنانچه
 در قرآنست و انكحوا الا باي منكم و اما الحين من عبادكم و اما انكم
 ان يكونوا فقرا يخشعهم الله من فضله و الله واسع عليهم و لى باوجود
 استحباب باز دواج و كبريهيت افراد بوجوب قطعى نيست كس

مرد زن برناشویی و از دواج مجبور باشند چنانچه حضرت زین
 العترین سوال نمود و جواب از قلّم اعلیٰ صد ریافت و اینست عین
 عبارت سوال و جواب سوال از بیه که کتب علیکم النکاح ایمن
 حکم واجب است یا نه جواب واجب نه امریست که مقتضای مزاج و -
 مواصلت در جمیع شرایع و ادیان الهیه مصرح و موصی است و در
 شریعت مقدسه حضرت بهاء الله جل شانہ و کبریا که نیز صریح
 الواح منزله از قلّم اعلیٰ چه در کتاب مستطاب اقدس و چه در -
 الواح شائره موید و مشروح و در الواح مقدسه مرکزیت و مبین
 آیات معصومیت از دواج و طریق مواصلت رجال بانسا و رسم
 معاشرت و سلوک از نواج باید که بکرمفلا و مشروحات مبرهن و معلوم
 و در این مقام بذکر بعضی از ان بیانات مبارکه اشاره و اکتفا
 میکنیم در لوحی که با فتاویٰ مرحوم حاجی اقا محمد یزدی نزول یافته
 در این خصوص میفرماید قوله جل اسمه فی الحقیقة انسان باید
 بولا قیام نماید و نبوت و استقامت بنماید علی الخصوص یقرین و
 هم نشین خوشرو و عزم و تدبیر خود را بر حقوق در بین این دو -
 قدیم و محکم و متین است و انسان آنچه بگوید از عهد اگمال
 بر نیاید ولی بقدر امکان قصور نماید الی اخری تا نه جل بیانه و در
 لوح دیگر میفرماید قوله العزیز احیا الیهی باید نبوی و روحی
 و سلوک نمایند و حسن اخلاق و اطوار نمایند که دیگران حیران
 مانند زین و زوجه باید الفتان جسمانی محض نباشد بلکه الفت
 روحانی و سلوک باشد این دو نفس حکم یکدیگر دارند و چه قدر

مشکل است یک نفر از هم جدا شود البته مشقات و مشکلات عظیمه
 رخ دهد الی اخری تا نه العزیز و دل روح دیگر میفرماید -
 قوله الاحلی بین بهائیان مسئله نواج این است که مرد و زن
 باید روحا و جسمنا متحد باشند تا در جمیع عوالم الهی اتحادشان
 ابدی باشد و حیات روحانی یکدیگر اثر می دهند این است -
 اقتراح بهائی الی اخری تا نه الاحلی و دل روحی که بافتخار
 اما الرحمن است میفرماید قوله لعلی شما یکپوزان حضرت بی
 نیاز جهد و کوشش نمائید تا با آنچه شرف و منقبت شما است موفق
 شوید و تشبیه نبیست که اعظم مفخرت شما گنیزی بارگاه مکیاست
 و گنیزی درگاه اگاهی دل است و گواهی بیگانگی خداوند بهمانند
 و محبت قلبی میان ما الله و خدمت و عفت بی منتها و اطاعت و -
 رعایت ازواج و تربیت و مواظبت اطفال و سکون و تمکین و قرار و بند است
 ذکر هر روز گاه روحها در لیل و نهار رویت و روشن بر سر عهد حضرت
 گرد گاه روشتا به اشتغال و انجذاب از حق میطلبیم که جمیع این
 مواهب موفق گردید و علیکم القیسه و الشاه و ع
 باری مدد و رحمت و احتیاج به سناحت و مزاجیت بحکم عقل و شرع مسلم
 و معلوم حال باید دانست که در شرع مقدس حضرت بهاء الله امر
 نکاح و مواصله مطلق و آزاد است تا حد و مقید است بعبادت
 ساده و تمزاجیت یا اقارب محبوب شر است با طبقات و در چون در
 اوراق سابقه بنام دیت و تقصیر اشاره شده که در شریعت حضرت

آدم و نوح و ابراهیم از دواج اقرار بستی خواهر و برادر رسد و چون
 رخصت بود و حضرت گفتم توضیح برادر خواهر را منعی نبود اما
 نگاه دختر خواهر و برادر را نهی نفرمود و در شریعت -
 حضرت مسیح از دواج اقارب و خویشان بکلی منع شده بود و در
 شریعت مطهره محمد و پیار و صله با اقارب مباح و معمول شد
 اما در این امر مبارک هر چه وصلت با جنس بعید باشد محسوبتر
 است و چون از دواج و مواصلت از اموری است که متعلق بمعاملات
 و زندگی نوع بشر دارد در این خصوص در الواح الهیه تصریح و
 توضیح نشده و محول به بیت العدل اعظم گشته و قبل از تشکیل
 بیت العدل مانند شریعت اسلام است و نگاه اقارب منع نیست
 چنانچه از بسین آیات حضرت عبدالبها جل ذکره الاعلی شوال -
 شده از آن جمله در لوح مفصلی که قصص از آن این است که در -
 جواب سائل میفرماید قوله عز و جانه اما امر نگاه بکلی از احکام بدعت
 است و مع ذلك در شریعت الله شروطی وارد و ارگانش واضح
 ولی اقترا اقارب غیر منصوص راجع است بیت العدل که بقواعد
 مذنبت و مقتضای طلب و حکمت و استعداد طبیعت بشریه قرار ی
 ده و هله و شبهه نیست که بقواعد مذنبت طبایع و طبیعت جنس -
 بعید اقرب از جنس قریب و نظر باین ملاحظه در شریعت غیر منصوصه
 با وجود آنکه نگاه اقارب فی الحقیقه جائز تر چه که منعی منصوص
 نه مع ذلك مجامع اولیه مسیحیه بکلی از دواج اقارب را تناسا

هفت پشت منع کردند زالی الان در جمیع مذاهب عیسویه
 مجری زیرا این مسئله صرف نمائی است باری آنچه بیت العدل در این
 خصوص قرار دهند همان حکم قاطع و صاریع الهی است هیچکس تجاوز
 نتواند و چون ملاحظه نمایند مشهود گردد که این امر یعنی ارجاع
 احکام مذنبه به بیت العدل جقدر مطابق حکمت است زیرا وقتی
 مشکلی حاصل گردد که امر الجاش در مسئله فی رخ گشاید
 آنوقت بیت العدل چون قرار سابق را داده بود باز بیت العدل
 خصوصی بجهت الجائز ضروریه میشوند در مورد و موضع مخصوص -
 امری جدید خصوصی صادر نمایند تا دفع محذورگی شود زیرا آنچه را
 بیت العدل قرار دهد نسخ نیز تواند در رفقان نیز مسئله تعدد پسر
 برده که راجع باراده اولی الامر بوده منصوص در درجات -
 تعدد بر نبوده و هر هون و شش بر بر تولی امروان تعدد پسر درجه -
 عقاب تا در رجه قتل بوده که مذاریست در ملت اسلام اکثر باین
 بنده الی اخر اللوح اما مواصلت و ازدواج در این امر مبارک محدود
 و مقید بظایقه و ملتی مخصوص نیست بلکه از دواج با کل ملل عالم
 جائز است و محصور و مقید بظایقه و ملتی مخصوص نیست بلکه
 از دواج با کل ملل عالم جائز است و محصور در اخله مؤمنین نیست
 چنانچه در سوال و جواب با حجه و جواز آن تصریح شده سوال -
 قران با مشرکین جائز است یا نه جواب اخذ و بظا هر دو جائز هذا
 ما حکم به الله اذا استوی علی عز و فضل و الکرم

انه قد حدد في البيان برضا الطرفين اننا نأخذنا بالمحبة والوداد
 واتحاد العباد لذاتنا فاني انا من بعد ما قلنا تقع بينهم
 النصيب والبنصاء وننايه ما رث اخر وكذا كان الامر مقصدا
 لا ينفك الصبار الا بالامبار قد قد رلشدن سعة عشرين لامن
 الذهاب الا ينزل القرى من الفضة ومن اراد الزيادة حين عليه ان
 يتجاوز عن خمس وتسعين مثقالا كذلك كان الامم بالعزم مسكورا
 والذي اقتنع بالدرجة الاولى خير له في الكتاب انه يفتي من
 يشاء بامساك السموات والارض وكان الله على كل شيء قديرا
 در اين آيات مبارکه ادايوشرايط ازدواج ومواصلة را بيان
 مي فرمايد و خلاصه مفهوم آيات مبارکه اين است که امر از دواج
 در کتاب مقدس بيان مشروط برضايت طرفين بود ولي چون اراده
 ما محبت و مودت و يگانگي عباد است لهذا مشروط گردانيديم
 برضايت بد روماد و مرد و طرف برا عماينکه گذرت و دشمني فيما
 بين ايشان روي ند هدم علاوه حواش و نواشد ديگردان منظور
 و ملحوظ است شرط ديگرمي فرمايد زنا شويي تحقق و استقرار
 نسيب يا ديگر اداي مديريه و مديريه مقدريه است براي شهرها
 نوزده مثقال طلا و براي نهات نوزده مثقال نقره اگر کسی زياد تر
 از اين بخواهد نيايد از نوزده و پنج مثقال تجاوز کند و گسيکه به

درجه اول اکتفا و قناعت نمايد بهتر است براي او موافق حکم کتاب
 الهی البته خدا بي نياز ميگرداند هر که را بخواهد بوسائل
 و اسباب آسمانيا و زمين و خداوند برچهيزي قادر و توانا است
 و در سائر الواج الهيه نيز آداب و شرائط ازدواج مشروعا
 از قلم اعلى و پراعه ميثاق و گناه حضرت ولي امر الله شرفنزل
 يافته چنانچه در لوح آداب عقد سناكحت باين عبارت مي فرمايد
 "واينکه احكام نکاح و طلاق خواسته بودند ما نزل بي هيدا
 المقام في کتاب الاقدس از قبل ارسال شد و همچنين خطبه از
 سماء اخديه در اين ايام نازل بعد از رضاي طرفين و رضاي ابيون
 در محلي از اتقيا حاضر شوند و اين خطبه مبارکه را بگمال رن و
 بحان تلاوت نمايند و بعد از قرايت خطبه محبوب و محبوس
 در محل عليه بعد اين دو آيه مبارکه در بيان نازل شده قرايت
 نمايند آيتي که در بيان ذکر شده نوشته شود و بعد مي خوانند
 تسليم صلح نمايند و طرفين در روقه مي رنمايند و همچنين شهدا
 و اگر محلي باشد که اهل آن عاجز باشند از قرايت خطبه لا
 باسر عليهم قرايت آيتي گاي است و اين قانون در بين پنهان
 شرق و غرب متحد الشکل معمول و مجري است و مسائل متفرقه
 و متعلقه باين موضوع را تا آن حديکه اطلاع داريم و از نصوص
 صحيحه است در اين اوراق مي گاهم اما مشروط و تعليق امر تنقيح
 برضايت ابيون حضرت زين از مصدر امر سؤال کرده و جواب

نازل گشته اینست سؤال معلق بودن امر تزویج برضایت اہلین از طرف مرد و زن هر دو لازم یا از یکطرف کافیست و در باکره و غیره مساویست یا نه جواب تزویج معلق است برضایت پدر و مادر مستر و مسرئ و در باکره و دون آن فرقی ندارد و از حضرت ولی امر الله سؤال شده که اگر اہلین بپہائی نباشند آیا رضایت آنان شرط صحت عقد است یا نه جواب میفرماید اجرای مراسم بپہائی مشروط بر رضایت والدین طرفین است چه بپہائی چه غیر بپہائی اگر چنانچه یکی از اہلین راضی نباشند عقد بپہائی غیر مشروط و اجرای آن غیر ممکن نیست در هر حال رضای اہلین لازم و واجب تأویل در این مقام جائز نیست و انحراف محل در نظم الہی و حکم کتاب الله است و لہذا در خصوص مہنہ کہ زیادہ از نود و پنج مثقال حرام است در صورتی است کہ بہ عنوان صدق و مہنہ باشد اما اگر زوج بخواهد بعنوان ہبہ و بخشش ہرجہ بخود بدہد منہ نیست چنانچہ از مبین آیات و مرکز میناقس سؤال شد و جواب نزول یافته و آن اینست .

حوالہ ای ثابتان بر میناقس معمول ^{بہ} بپہائی است و ما عدا ی آن معمول نیست مگر در موقعی کہ تقیہ لازم و موافقی در میان قوہ مجبرہ حاصل و اگرچہ زن بزوجہ معقودہ خوش عطیہ می بدہد مشروط است و علیکم البہا ۱۲ لہی ۲۴ ع اول ۱۳۲۸ حیفاء عبد الہیا عباس

و اما مقصد از افتناع بدرجہ اولی چه در شہرہا و چه در دہات همان نوزدہ مثقال نقرہ است چنانچہ در سؤال و جواب است سؤال از میر

افتناع بدرجہ اولی مقصد از آن ۱۹ مثقال نقرہ است و از حضرت ولی امر الله نیز چنین سؤال شد و همین جواب را فرمودہ است و نیز حاکم نیزین سؤال کردہ در خصوص مہنہ کہ آیا مہر باعتبار زن است یا زوجہ و جواب از مدد و امر صرف نزول یافته و عبارت سؤال و جواب اینست سؤال در مہر اہل قری کہ قضہ تعیین - شدہ باعتبار زن است و یا زوجہ و یا هر دو در صورت اختلاف کہ یکی شہری و دیگری از قری باشد چه باید کرد جواب مہر باعتبار زن است اگر از اہل مدن است نہیب و اگر از اہل قری است قضہ و نیز سؤال شدہ کہ آیا میزان شہری بودن زن یا دہاتی بودن تولد دارد یا نہیب است یا میزان توطن در شہر یا قریہ است و عبار سؤال و جواب اینست سؤال میزان شہری و دہاتی بہ چیست حد است ہر گاہ شہری ہجرت بدہد نماید ^{بہ} دہاتی ہجرت بعشیر کند و قصد توطن نماید حکمش چگونه است و کذلک محل تولد میزان است یا نہ جواب میزان توطن است ہرجا و وطن نماید مطابق حکم کتاب رفتار شود و همچنین سؤال شدہ کہ سن بلوغ بانزدہ سال تمام تصحیح شدہ آیا در ازدواج ہم این حکم مندرجہ مشروط است یا قبل از بلوغ ہم مانند شہمت اسلام ازدواج مدون و جائز است میفرماید ازدواج قبل از بلوغ منہ و حرام است و عبارت سؤال و جواب اینست سؤال حد بلوغ شہری در سالہ سائل فارسیہ سنہ ۱۵ تعیین شد آیا نواج نیز مشروط ببلوغ است یا قبل از آن جائز جواب چون در

کتاب الهی رسالت طرفین نازل و قبل از بلوغ رضایت و عدم آن معلوم نه در اینصورت نواج نیز بلوغ مشروط قبل از آن جایز نه و از بوانات مبارکه حضرت عبداللہ^ع نیز ہمین مضمون سابقا - زیب اوراق نمودیم و نیز حضرت زین سئوال کرده است که هرگاه شخصی دختر را بشرط بکثرت تهیج کرده و بعد از نکاح و - تسلیم مہربہ خلاف آن معلوم شود آیا شوهر حق فسخ عقد دارد مانند سایر عقود کہ چون شرط منقذ شد مشروط نیز منقذ میشود یا حق فسخ ندارد عبارت سئوال و جواب اینست: سئوال اگر شخصی یا کمره^ع را نکاح نمود و مہربہ را هم تسلیم کرد هنگام اقرار معلوم شد کہ با کمره نیست آیا مہربہ مہربہ بر میگردد یا نه و اگر بشرط با کمره بودن نکاح شد آیا فساد بشرط سبب فساد مشروط میشود بلکہ جواب در اینصورت مشروط و مہربہ بر میگردد و فساد بشرط علت فساد مشروط است و لکن در این مقام متروک^ع شامل شود عند اللہ سبب اجز عظیم است و نیز در اینجا وجہ ازدواج و نکاح اقارب سئوال شده این حکم را احاله بہ بیت - العدل میفرمایند و عبارت سئوال و جواب اینست: سئوال از حلیت و حرمت نکاح اقارب جواب این امور هم با معانی بیت العدل راجع است و نیز از پیش از وقت مواضعت سئوال شده و جواب از تم مشیت شرف صدور یافته است سئوال در باب نامزد کردن - بنت قبل از بلوغ جواب حرمت آن از مصدر امر نازل و پیش از آن بود و پیش از آن

نکاح ذکر و صلت حرام است و همچنین از مرکز میناق و حضرت ولی امر سئوال را بن خصوص سئوال و تکرار جواب نازل شده از آنجمله در - لریکه بافتخار میرزا عبدالعزیز^ع فرمود است میفرماید قوله الاحلی بعد از قرار ازدواج و تحقق و اعلان آن در بین ناسر رسا یعنی بدوستان و اقارب و خویش و پیوند اخبار شود کہ از دل آن دو نفس تحقق و تقریر یافت پس از آن نود و پنج روز بیشتر فاصله جایز نیست باید زفاف - حاصل گردد و آئین تلاوت شود و مہربہ تسلیم گردد اگر از نود و پنج گذرد حرام است و قضایا امر بر مردگار ولی عقد باطل نکردن هر کس سبب تاخیر گردد سئوال است و مواخذ و جزو هتا بگرد و تنفقه و کسوة و - کسی از این تقریر باید و علیک السلام^ع مسئله تاخیر در صورت عذر از حضرت ولی امر الله سئوال شد متشخص عذرا بحفل مقدس روحانی احاله فرموده اند کہ تحقیق شود کہ آیا عذر موجه بوده یا نه و در لوحی کہ بافتخار مرحومہ فائزہ خانم است میفرماید قوله العزیز در خصوص مسئله ازدواج - مدت منصوصه بین - تعیین و قرار داد ازدواج مقرر نموده بودید این نمر قاطع کتاب الهی است تا قبل بر ندارد و آن این است کہ در قدر بعد از قرار تعیین بلکه عقد و گامین مدت مدیده زفاف تاخیر میشود و از این جهت محظوظ کلیه حاصل میگردد حال نمر کتابی است نیست چون اقتران زوج و زوجہ مقرر شد یعنی این دختر بنام این پسر شد و اقتران قطعی شد و حیثت تہیہ و تدارک جهاز و سایر امور پیش از نود و پنج روز منقضی جائز نمیداد زفاف شود و اما عقد در لیل زفاف است یعنی بین عقد و زفاف فاصله

نه این صبیح است تاویل ندارد که تاویل مثل سابق شود و عليك

الهیابی ۴۴

و اما در خصوص تسلیم مهر و مصداق شده این عبارت شوال در جواب
است شوال در مهر و زنا هرگاه نقد دفعه واحد نباشد بعنوان
قبضه شود و دست بست شود و بعد از امکان بصله رد نماید چگونه
است جواب آن باین فقره از مصداق و از این قبیل بیانات
در هفتاد و پنج سوال از این موضوع هم از برامه میثاق و هم از کلام
ولی امر الله متعدد نزول یافته برای اطلاع و انبیا همین مقدار کافی

نطبق هفتاد و پنج

قَدْ كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ عِدَّةَ أَرْبَعَةِ الْخُسُوفِ مِنْ وَطْئِهِ أَنْ يَجْعَلَ
مِثْقَالَ إِصْبَاحٍ مِنْ آيَةِ سُدَّةٍ أَرَادَ أَنْ أَقْبُولَ -
بِالْوَحْيِ إِنَّهُ أَمَرَ سُورَةَ وَكَانَ مِنَ الْحُسَيْنِ مِنْ قَبْلِهِ
الْأَمْرُ مَكْتُوبًا وَالْأَنْ أَعْتَدَ بِمُدْرَجِيهِ عَمَلَهُ أَنْ
يُخْبِرَ قَرْنَتَهُ وَ يَكُونُ فِي غَايَةِ الْبَهْدِ لِلرَّجُلِ الْبَهْلَا
وَ إِنْ لَكَ الْأَمْرَانِ فَلَهُمَا تَعْرِيفُ شَعْبَةِ أَشْهُرٍ مَعْدُودَاتٍ
وَعِدَّةُ الْكَمَالِ لَأَمَّا عَلَيْهَا فِي اخْتِيارِ النَّفْسِ وَ إِنْ صَبَرَ
إِنَّهُ حَبِيبُ الْمَاسِرَاتِ وَالصَّابِرِينَ أَسْأَلُوا أَوَامِرِي وَ لَا
تَتَّبِعُوا كَلَّ شَرِكِ كَانِ فِي اللِّقَاقِ إِنَّمَا وَ إِنْ أَتَى الْكَبِيرُ
جِئْنَ تَرِيصًا لَهَا أَنْ تَأْخُذَ الْعُرُوفَ إِنَّهُ أَرَادَ الْإِصْلَاحَ
بَيْنَ الْعِبَادِ وَالْأَمَّا إِشْرَافُ أَنْ تَرْتَكِبُوا مَا يَحْدُثُ بِهِ الْعِبَادُ

يَنْتَهِي كَذَلِكَ فَضَى الْأَمْرِ وَ كَانَ الْوَعْدُ مَأْتِيًا

در این آیات مبارکه محضر است کبری بهمه خود و مانند و تکلیف
و حقوق متبادله رجال و نساء و آداب معاشرت و طرز معاشرت و
سلوک با یکدیگر را بیان میفرماید چه بهترین اوصاف حمیده الهی
بالآخر برای زن و شوهر وفا و مهریانی و مصاحبت و موافقت و مدارا
و حسن سلوک با یکدیگر است زیرا یک عمر باید با یکدیگر زندگانی
سلوک نمایند و در زندگانی شریک و سهیم یکدیگر باشند و اولاد را
بشریعت الهی پرورش دهند و سر مشق اخلاق گریه برای اولاد
باشند چه اگر پدر محبت و وفا و حسن اخلاق با هم دیگر معاشرت
و رفتار کنند اولاد نیز از پدر و مادر سرمشق سو اخلاق گرفته به
مقاصد اخلاق شریعت باشند چه مسلم است حسن اخلاق یا سوء
اخلاق از پدر و مادر در اولاد زود تر تاثیر میکند تا اخلاق

اشخاص دیگر و این بدیهی و محسوس است هیچ حاجت بدلیل
و برهان نیست از آنجا که انسان معرین نسیان و عصیان است معین
است وقتی مسا بین زن و شوهر که ورت و کراهتی حادث گردد یا
مفاومت و مسامرت پیش آید لذا در این آیات با هره بنیابیت فضل
و عنایت تکلیف و احکام آنها را بیان میفرماید از جمله هرگاه برای
شوهر مسامرت پیش آید حکمتش اینست که شوهر مدت و مبادی -
برای مراجعت خود تعیین کند که بوقت معین مراجعت نماید
و اگر مانع برای پیش آید که نتواند مراجعت کند قرینه خود را به

ندری که برای او پیش آمده اخبار نماید چنانچه در این دو امر -
 ساجده و ساء له نمود یعنی شوهر نه وقت مراجعت را در حین -
 مسافرت تعیین گردونه قهقه خود را به حصول غرض حقیقی خیردار نمود
 آن زن مختار باشد که تا نه ماه بیانی در خانه توقف کند و تصریح نماید
 و چون نه ماه منقضی شود در اختیار شوهر مختار باشد و اگر در اختیار
 شوهر تمجیل نکند و صبر نماید تا خبری از شوهرش برسد البته -
 به شراعت و بصواب نزدیکتر و خداوند صابرين را دوست میدارد
 و اگر بقصد تخریر در خانه توقف کند که بعد از انقضای نه ماه آزاد
 و مختار نفس خود باشد درین تخریر و اصطبار از شوهرش خبری برسد
 البته باید از خیال خود منصرف گردد و این حکم در عیثی است که
 طرفین از حکم کتاب مطلع باشند یعنی اگر شوهر از این حکم مطلع
 نباشد و حین مسافرت وقت مراجعت را تعیین نکند و مفقود الاثر
 شود و هیچ خبر از او نیاید در این صورت زن باید یکسال تمام صبر
 کند بعد از یکسال مختار و آزاد است در این یکسال شوهر اختیار کند یا
 بمعروف نشت نماید یعنی در خانه بماند تا خبر قطعی صحیح از شوهر
 برسد چنانچه حضرت زین العابدین سؤال کرده و جواب صریح از قلم
 اعلیٰ نزول یافته و عبارت این است سؤال اگر کنسی سفر کند و -
میقات رجوع یعنی مدت سفر را معین ننماید و مفقود الخبر و الاثر شود
تکلیف ضلع چیست جواب اگر امر کتاب اقد سر را شنیده و ترک نموده
 ضلع یکسال تمام تخریر نماید و بعد اختیار با او است در معروف یا
 اتخاذ زن و اگر شخصی امر کتاب را نشنیده ضلع صبر نماید تا امر -

زوج او را خداوند ظاهر فرماید و مقصد از معروف در این مقام اصطبار
 است مقصود اینست که در هر صورت ^{رعایت} زوج باید حال یکدیگر را
 داشته باشند رافت و محبت و شفقت را در باره ضلع خود معمول
 دارد و همچنین زن باید فضا درجه وفا و مهربانیا در باره شوهر
 نمود جری و معمول دارد چه شادی حقوق مقتضای چنین رفتار و سلوک
 است جمال مبارک جل گهائیه در لوحی از الواح بلسان رافت و شفقت
 میفرماید * باید دوستان حق بطراز عدل و انصاف و صبر و محبت -
زمین باشند چنانچه بر خود ظلم و تعدی روا نمیدارند و اما ^{السبی} هم روا ندارند و همچنین حضرت عبداللہ ^{جل} اسمه الاعلیٰ در الواح
عدیده بنصایق مشفقانه عباد و اما ^{را} متذکر میدارد و امر برفا و محبت
و رعایت یکدیگر میفرماید و این مطلب را نیز تذکر میبوم که در الواح
متعدد نازل شده * از قرارداد ازدواج تا عقد و زفاف نباید بیش از
نود و پنج روز بگذرد و همچنین قرار از دواجرا باید اعلان نمود و از -
قرار سری باید احتراز و اجتناب کرد که مانند دوره اسلام مشکلاتی حاصل
نشود و در این دوره قسمتی دیگر محرم تذکار نگار میگویم حضرت عبداللہ
جل ^{منصوب} تذکره الاعلیٰ میفرماید * و اما مسئله ازدواج و مدت
ما بین قرار اقتران و زفاف این تصریح است تا قبل بر نخواستن چون
طرفین و این را می شنیدند و اقتران تقریر نمایند بعد از نود و پنج
روز حکما زفاف واقع گردد تا خیر نشود تا حد و روانی و مشکلاتی که در
سابق حاصل میشد نگردد و اگر بنای تاویل شود محظورات سابقه -

بنامها حاصل فرمی نمیکند و اما مسئله عقد در لیل زفاف واقع گردد
یعنی آتشین تلاوت شود و علیا البها ۱۰ الابی ع ع
بنابرین بیانات صحیح باید بهائیان از قرارداد ازدواج سری
یا عقد ازدواج پنهانی اجتناب نمایند تا مشکلاتی حادث نگردد
چنانچه در احوال امر چنین امر غیر محبوس واقع شده بود و مرحوم
حاجی آخوند ایادی از ساحت جمال قدم حکم آنرا شوال نموده
و جواب از قلم قدرت نزول یافته و آن افضت صورت شوال از قول
خادم و جواب بلسان عظمت جمال قدم جل فضل الاعظم است قوله -
جل بیانه اینکه شوال نموده بودند که شخصی یا شخصی را مدعی
شد که تو عقد منی و آیه رضا را من و تو قرائت نمودیم و پس معینی
هم موافق حکم کتاب مقید دیگر از طرفین گسیرا نداشتند که یاذن -
و اجازه ایشان واقع شود و شهود دیگر هم در میان نبود حال -
شخصه متکرات میگردد ابد اجماع امری واقع نشده و کذب است -
تکلیف چیست و حکم چه اینعرا تبث تلقا وجه عرض شد فرمودند این
موافق حکم کتاب واقع نشده چه که باید خطبه خوانده شود و جمعی
حاضر باشند تا بعد احدی نتواند انکار نماید خطبه فرض نیست
ولکن شهود لازم است و بعد از تحقیق بیست عدل و رجال آن البسه
شخصی را مع بعضی از برای این امر مخصوص معین نمایند تا اسرار
موافق قانون البر اجسرا شود اگر ما بین دو نفری الحقیقه هم
امری واقع شود چون بما حکم به الله واقع نشده مقبول نبود مو نیست

چه اگر بنابرین عمل شود سبب مز و من و فساد و جدال خواهد
شد انه ظهر و اظهر صراخه المستقیم تا هر امری در مقام خود محکم
شود لهما ان یتوا و یرجعا الی الله العزیز الکریم انه ینفر عباده
و هو العزیز العزیز الرحیم انتهر ملاحظه فرمائید در این شریعت
مقدسه جمیع امور بالاخر امر ازدواج و معاشرت بر محور حکمت و انکاف
و شالوده محکم متین بنا و جبریا یافته که فی الحقیقه هیچک از احکام
محکم را نسبت با حکام سابقه میتوان از مزایای این ظهور اعظم شمرد
چه در شریعت مظهر اسلام ازدواج پسر و دختر را قبل از بلوغ
جائز میدانستند و معنی نبود حتی پسر و دختر شیر خواره را اولیا نشان
عقد میکردند و بعد از رشد و بلوغ آن پسر و دختر هزاران اختلاف
و مشکلات بعیان میآمد و همچنین عقد فضولیا جائز میشدند و عقد
میکردند مشروط بقبول دختر اگر دختر قبول میکرد آن نیز صحیح بود
و اگر دختر نگوید می نمود آن عقد نیز باطل بود و صد ها طرق دیگر که
مایه اختلاف و کدورت بود تجویز می نمودند اما در این ظهور اعظم
بفضل و عنایت جمال قدم جل ظهوره در جمیع امور خصوصا در ازدواج و
نگاه هر چه را احتمال اختلاف یا حدوث فتنه و فساد یا وقوع کراهت
و کدورتی یا بروز شبهه و عنادی در آن میرفته منع و سد فرموده و
جمیع رخنه های مشوره را مسدود نموده اند بشا ۱۰ بیکه نشانه فساد و
اختلافی در آن متصور و موقوف نباشد حتی در تجویز و اباحه اقتران
و اباحه ازدواج اهل بیسا با ملل سائر که قبلا از حضرت ولی امر

سؤال شده بود و فرموده بودند که باید هم بقانون بهائی مراسم عقد و ازدواج بعمل آید و هم بقاعده اسلام و عبارت مبارک این است قوله تعالی "راجع بازواج بین بهائی و غیر بهائی نباید در این دنیا طرفین از حاد و صراحت و صداقت منحرف گردند - و حقیقت واقع را بدو اظہار نمایند و اطمینان دهند که اجبار و اگره در دین و معتقدات اصلیه نبوده و نیست ولی اجرای دو عقد لازم الی آخر اخیرا سؤال کرده اند که اگر ازدواج بین بهائی و غیر بهائی واقع شده باشد و منجر بطلاق شود آیا حکم اصطهار و نفقه چگونه است چنانچه که نازل شده اینست قوله جل بیانه راجع بامر طلاق و احتیاج زن به یک سنه کامله و اعطای نفقه بزوج در مدت اصطهار سؤال نموده بودیم که آیا این حکم در حق زوجین بهائی است و اگر نه بهائی نباید حکم کتاب باشد چگونه است فرمودند بشخصی بهائی باید متمسک بحکم کتاب باشد انچه را وجه من الوجوه جائز نه و لکن وجه غیر بهائی باشد اقتضای اغیار مطلق و مشروط با اجرای احکام کتاب است از طرف شخص بهائی بغیر بهائی جائز نه الی آخر ملاحظه در استحکام احکام این امر نمائید در صورتیکه ازدواج بهائی باغیر باطلاع دوائر رسمی دولتی صورت پذیرد دیگر طرفین راه تردد و اختلاف ندارند و مجبور بر اطاعت و انقیادند لایزال الحمد و الثناء علی اوامر المعزیه خدا بلیق بپایه -

بسم الله الرحمن الرحیم
وَأَنْ أَتَبَيَّنَا خَيْرَ الْكُفَرِ وَالْقَتْلِ وَ تَبَيَّنَ بِالْبَيِّنَاتِ أَوْ -
بِالْبَيِّنَاتِ لَهَا أَنْ تَلْبَسَ بِهَا إِذَا كُنْتَ أَهْلَ شَرِّ
مَدُونَاتِ لَهَا الْأَخْيَارُ لَهَا تَخَارُ هَذَا مَا حَكَمَ
بِهِ مِنْ كَانَ عَلَى الْأَمْرِ تَبَيَّنَ وَإِنْ حَدَّثَ بَيْنَهُمَا
تَنْدُورَةً أَوْ كَسْرَةً لَيْسَ لَهُ أَنْ يَطْلُقَهَا وَ لَهُ أَنْ يَصْبِرَ
حَتَّى كَالْبَيْتِ لِمَتَّكَلِ تَصْطَعُ بَيْنَهُمَا رَاجِعَةً الْحَيَّةُ
وَ أَنْ كَمَلَتْ وَ مَا نَحَاتَ فَلَا بَأْسَ فِي الطَّلَاقِ إِنَّهُ
كَانَ عَلَى كُلِّ نَبِيٍّ حَكِيمًا قَدْ تَبَيَّنَ اللَّهُ عَمَّا عَمِلُوا
بَعْدَ طَلْقَاتِ ثَلَاثَ فَنَلَا مِنْ عَيْبِهِ لَتَكُونُوا مِنَ الْكَا
فِي الَّذِي خَلَقَ لَهُ الْإِخْتِيَارُ مِنَ الرِّجْوَةِ بَعْدَ انْقِضَاءِ كُلِّ شَهْرٍ
بِالْمُدَّةِ وَالرِّضَا وَمَا لَمْ تَحْتَصِرْ إِذَا اسْتَحْصَلَتْ تَحَقَّقَ الْقَضَلُ
بِوَسِيلِ آخِرٍ وَفِي الْأَمْرِ إِلَّا بَعْدَ أَمْرٍ مِنْ كَذَلِكَ كَسَانِ
الْأَمْرُ مِنْ مَطْلَعِ الْجَمَالِ بِرُوحِ الْجَلَالِ بِالْإِجْلَالِ مَرْقُومًا
در این آیات مبارکه نیز احکام متعلقه بزمان شوی بیان میفرمایند آنچه
اول میفرماید اگر شوهر بفرارفته باشد و خبر فوت یا کشته شدن -
شوهر بن برسد و ثبوت این خبر بشیوه و شهرت بین مردم باشد
که بقیه بر فوت یا قتل حاصل شود یا صحت خبر بشهادت دو نفر
عادل ثابت و معلوم گردد تکلیف آن زن اینست که نه ماه در خانه
صبر کند پس از انقضاء مدت معینه در نفس خود مختار و آزاد است

که شوهر اختیار کند یا نکند و این مطلب را نیز بین العقیبن از
 حدیث قدس احدیه استیصال خواسته و جواب از قلم اعلی نازل
 گشته و آن اینست سؤال از آیه مبارکه و ان اتبها خبر الموت الذی
جواب مراد از لهذا تسبر معدودات نه ماه است و درباره ثبوت
عدالت که چگونه باید یقین بر عدالت شخص حاصل نمود اینهم
سؤال شده و جواب از محد و فضل صدور یافته و عبارت اینست
سؤال از حد عدالت در مقامی که اثبات امر شهادت عدلین -
میشود جواب حد عدالت نیگونی صحت است بین عباد و شهادت
عباد الله از هر جنسی لدی المرن مقبولست مسلم است هیچکس
از باطن کسی جز خدا را خبر مطلع و آگاه نیست همینکه شخص
معروف بصحت رفتار و کردار و مشهور راستی و درستی و نیکوکاری
باشد از هر ملتی و مذ هبی باشد شهادتش مسموع و مقبولست
چه مظاهر مقدسه الهیه با آنکه علم و خیر به حال عباد و اسرار -
کائنات بودند مأمور بظاهر بودند پس خلق که بحقائق امور مطلع
و آگاه نیستند بطریق اولی باید بظاهر افعال اشخاص ناظر باشند
نه بباطن نفوس جماعه قدم جل اسمع الا اعلم در لوح میفرماید قوله
جل نضله و احسانه و اینقدر معلوم باشد که قدر خردلی از -
افعال معکات مکتوم و مستور نیست و لکن نظر بحرولت گیری و
احاطه رحمت برایشان اظهار و ابراز نشده و نخواهد شد و چون
جسارت از حد اعتدال میگذرد لهذا بعضی عباد را مطلع میفرماید

که شاید سبب حاجت شود و منتهی شوند والا از غایت رحمت و عنا
 یترکز راضی بر گشت عیوب عباد خود نبوده و نخواهد بود الی آخر
 الحق و در لوح سلمان میفرماید قوله جلت عذوقه ای سلمان لم
یزل حق بظاهر بین ناس حکم فرمود و جمیع نبیین و مرسلین مأمور
بود اند که مابین بره بظاهر حکم نمایند و جز این جائز نه مشلا
ملاحظه نما نفس حال مومن و موحداست و شمس توحید در او تجلی
فرموده بشانیکه مقرر و معترف است بجمیع اسماء و صفات الهی و -
شهادت میدهد بآنچه جمال قدم شهادت داده و نفسه بنفسه
در این مقام کل اوصاف در حق او جاری و صادقست بلکه احدی قادر
بر وصف او علی ما هو علیه الا الله نبوده و کل این اوصاف راجع -
میشود بآن تجلی که از سلطان مجلی بر او انشای فرموده در این
مقام اگر نفس از او اعراض نماید از حق اعراض نموده چه که در او
دیده نمیشود مگر تجلیات الهی مادامیکه در این مقام باقیست اگر
کلمه دون خیر درباره او گفته شود قاتل گناه بوده و خواهد بود و
بعد از اعراض آن تجلی که موضوع بود و جمیع این اوصاف راجع باو
بقر خود باز گشت دیگر آن نفس نفسی باقی نیست تا آن اوصاف
در او باقی ماند و اگر بصر حدید ملاحظه شود آن لباس را هم که
پوشیده آن لباس قبل نبوده و نخواهد بود آیه دیگر و حکم آن -
میفرماید اگر فیما بین زن و شوهر کراهت و گدورتی حاصل شود
نباید شوهر او را طلاق دهد بلکه باید یکسال تمام صبر نماید

و از هم گماره جویند اگر در بین سال هر وقت محبت و رافت -
در میانشان واقع شود اگر چه بگور قبل از اتمام یکسال باشد بسا
هم زن و شوهرند اما اگر سال تمام شود و بمابین الفت و محبت
حاصل نشود طلاق واقع و محقق است و سائل که متعلق باین
حکم است و زن العقیقین سؤال نموده و جواب از مصدر جلال
صدر یافته در اینجا درن میگویم اول قانون سنه اصطبار سؤال
از طلاق جواب چون حلی جلی جلاله طلاق را دوست نداشته
در این باب کلمه فی نازل نشده و لکن از اول فصل الی انتهای
سنه واحد باید در نفس مطلع باشند آوازید و هم شهد اکبر
در آنها رجوع نشد طلاق ثابت باید حاکم شرعی بداند که از جانب
امانی بیت العدل است در دفتربیت نماید ملاحظه این فقره لازم
است لثلا بحزن به افندة اولی الالباب و چون هنوز بیت العدل
تأسیس نیافته بموجب صریح بیان مبین آیات و مرکز میثاقی باید در
دفتر محفل مقدس روحانی محل روز اول اصطبار ثبت گردد و لوح
سارکت اینست قوله الاحلی "بای در ایران مسئله طلاق پیشتر -
بنهایت سهولت تحقق میافتد در میان ملت قدیمه متصل بواسطه
امر جزئی طلاق واقع میگردد چون انوار ملکوت تا بعد نفوس که
از حق پرالله زنده شدند یکی از طلاق اجتناب نمودند حال
در ایران در میان احیاء طلاق واقع نمیکرد مگر آنکه امر مجبوری در
میان آمد و ایضا در مستحیل باشد در اینصورت نادرا طلاق واقع

کرد حال احیاء امری که نیز باید بر این روش و حرکت سلوک نمایند
از طلاق نهایت اجتناب داشته باشند مگر آنکه سبب مجبوری در میان
آید که طرفین از یکدیگر بیزار گردند و باطلاع محفل روحانی تسرار
بر فصل دهند و به سال باید صبر و تحمل کنند اگر در ظرف این
یکسال ایستاد حاصل نشد طلاق واقع گردد نه اینکه بمجرد ادنی
افساری که در بین زن و زوجه واقع زن یا زن دیگر بگر الفت افتد
و با نمودن بالله زوجه نیز در فکر زوجی دیگر افتد این مخالف عصمت
ملکوتی و لغت حقیقی است الی آخر بپایان بالا علی و اگر شخص اراده
طلاق نماید و قرار بر اصطبار داد و در اثنا سال گاهی محبت و وفای
کراهت حاصل شود از حکم آن سؤال شده و جواب نزول یافته
و عبارت اینست سؤال در مدت اصطبار هرگاه متضوع شود راجحه
حب و باز کراهت حاصل شود در ظرف سنه گاه کراهت و گاه میل و
در حالت کراهت سنه بآخر رسد در اینصورت افتراق حاصل است
نه جواب در هر حال هر وقت کراهت واقع شود از حق وقوع بقصد ای
سنه اصطبار است و باید سنه بآخر رسد و نیز سؤال شده که در
اثنا و سنه اصطبار اگر از یکباره میل ظاهر شود و از طرف دیگر -
محبت پیدا نشود چگونه است عبارت سؤال و جواب اینست سؤال
در باب طلاق که باید صبر نمود بکنه اگر راجحه رضا و میل پیروز
از یکطرف و از طرف دیگر نوزد چگونه است حکم آن جواب حکم برضا
طرفین در کتاب اقدس نازل اگر از هر دو طرف رضایت نباشد -

اتفاق واقع نه و همچنین از حضرت ولی امر الله سؤال شده و چنین جواب فرموده قوله العنز و اما در خصوص کراهت بین زن و نوزده از هر طرفی کراهت واقع حکم تهر جاری در این مقام حقوق طرفین - ساز و امتیاز و ترجیح نه و از جمله مسائل متعلقه باین موضوع - حضرت زین سؤال نموده سؤال اگر در ایام اضطرار اقتران حاصل شود و بعد ندانست حاصل کرد آیا قبل از اقتران از ایام اضطرار محسوبست و یا آنکه سال را از سر گیرد و آیا بعد از طلاق تهر - لازمست یا نه جواب اگر در ایام اضطرار الفت بجهان آید حکم زواج ثابت و باید حکم کتاب عمل شود و اگر ایام اضطرار منتهی شود و یا حکم به الله واقع کرد تهر لازم نه و اقتران مزایا مرثه در ایام اضطرار حرام است و اگر کسی مرثک شود باید استغفار کند و نوزده مثقال ذهبیه بیت العدل جزای عمل برساند سؤال دیگر حضرت زین المقربین در این موضوع اینست سؤال هرگاه زمان اضطرار منقضی شود زن از طلاق دادن امتناع نماید تکلیف غلغ چیست جواب - بعد از انقضاء مدت طلاق حاصل و لکن در ابتدا و انتهای شهود لازم که عقد الحاجة گواهی دهند و اما مفهوم آیه دوم که میفرماید بحدسه سه طلاق از وراج منقضی است این حکم اشاره باعمال سابقه است که در اسلام معمول بوده و در این سه مدت مقدسه ذکر مستحب و قبیح - است تا چه رسد بعمل آن ولی حضرت زین از مفهوم آیه مبارکه توضیح خواسته و سؤال نموده و عبارت این است سؤال از آیه

بما رکه قد نیاکم الله عما علمتم بعد طلاق ثلاث جواب بقصد حکم قبل است که باید دیگری از تهریح نبود و بعد بر ارجاع شود در کتاب اقد سبب از این عمل نازل امامعلیه آیه سوم اگر منقضی اضطرار تمام شود و تهر از طلاق بشماران کرد و اگر زن شوهر نگرفته باید بعد دهه و مراسم ازدواج بعمل آید و اصل محقق است مگر آنکه شوهر دوم فوت شود یا طلاق دهد در این صورت ممکن است دوباره مراسم ازدواج بعمل آید و توضیح این آیه از حضرت ولسی امر الله سؤال شده قوله العنز راجع بایه جواز رجوع شوهر بزن مطلقه خود در هر ماه فرمودند پس تنفیذ حکم اضطرار و احکام دیگر که منصوص کتاب است از قرائت حتمیه بپا ثبات و تخلف به سه چیز نوزده جایز نه در خصوص ازدواج بعد از طلاق فرمودند اجرای عقد لازم و اعطای مهریه واجب و نیز حضرت زین در موضوع ازدواج سؤال کرده و ان این است سؤال بعد از قرائت آیتین و اعطای مهر اگر کرده واقع شود طلاق بدوین اضطرار جایز است یا نه جواب بعد از قرائت آیتین و اعطای مهر قبل از قرآن اگر ادا و طلاق نماید جائز است ایام اضطرار لازم نه و لکن اخذ مهر از تهر جایز نه

نطق فساد و هتسم

والله ی سافر و سافر معہ ثم حدث بینہما الاختلاف فله ان یرجعیا للفقہ سنہ کاملہ یرجعیا الی النفران الذی خرجت عنہ

ان سَلِمَ يَدُ امِين زَادَتْ حَتَّاجٌ بِهِ فِي السَّبِيلِ لِيُطْلِقَهَا اِلَى مَحَلِّهَا
 اِنْ رَدَّ بِحَكْمٍ كَيْفَ يَشَاءُ بِسُلْطَانِ كَانْ عَلَى الْعَالَمِينَ مَحِيطًا
 رَأَيْتُ طَلِيقًا بِمَافِيَتْ عَلَيْهِا مَسْكُورًا لِنَفَقَةِ لَهَا اَيَّامَ تَرْجِيئِهَا كَذَلِكَ
 كَانْ نَوَافِلُ امِينِ اَقْرَبُ الْعَدَلِ مَشْهُودًا اِنَّ اللَّهَ اَحَبُّ الْوَصْلِ -
 وَالْمَوَاقِفِ وَابْتَدَأَ الْفَصْلَ وَالطَّلَاقَ عَاشِرًا بِاَقْوَمِ بِالْبَيْنِ وَالْمَرْحُومِ
 لِعَمَرَى سَيِّفٍ مِنْ فِي الْاَمَانِ وَمَا يَبْقَى هُوَ الْعَمَلُ الطَّيِّبُ وَكَسَانِ
 اللَّهُ عَلَى مَا أَقُولُ شَهِيدٌ اَدْرَابِنِ آيَاتِ مَبَارَكِهِ كَمَا نِزَاحِكَا مِشْعَلُهُ
 بَارِزُ وَاَجْ وَطَّلَاقِ رَايَا مِغْرَا مَيْدِ دَرَايَةِ اَوَّلِ مِغْرَا مَيْدِ كَسِيكِهِ بَا
 قَرْنِهِ خُونِ مِصَافِرْتِ كَنْدِ پَسِ اَزَانِ دَرِيَا نِشَانِ اخْتِلَافِ وَاَقْعِ شُودِ
 تَكْلِيفِ شُوهَرَايِنِ اَمَسْتِ كَمَا مِصَافِرِ وَخَرَجِي يَكْسَالِ حَتَامِ بَقَرْنِهِ -
 خُونِ يَدِ هَدِ وَاَوْرَا بُوطنِ خُونِ بَرَكُورْدِ اَنْدِ بَا قَرْنِهِ خُونِ رَايَشْخَرَا مِينِي
 بِسِجَارْدِ پَاهِرْجِهْ اَحْتِيَا جِ دَارْدِ دَرِيْنِ رَاهِ تَا قَرْنِهِ اَوْرَا بُوطنِ
 خُونِ شِرْپَسَا نَدِ مَقْبُوعِ اِيَهْ دَوْمِ اَيْنِ اَمَسْتِ كَمَا هِرْكَاهِ زَنِي بِسِجِيبِ
 اَرْتِكَا بِعَمَلِ نَامَشْرُوعِ طَّلَاقِ دَا دَهْ شُدِ دَرِ سَنَةِ اصْطِبَارِ حَقِ
 نَفَقَةِ نَارْدِ دَرَايَةِ سَوْمِ بُوصلِ وَمَوَاقِفِ وَاجْتِنَابِ وَاحْتِرَازِ اَزْ -
 طَّلَاقِ وَمِصَافِرْتِ وَمِمَاشَرْتِ زَنِ وَشُوهَرَا اَلْفِ وَمَحَبَّتِ تَوْصِيهِ وَ -
 نَصِيحَتِ مِغْرَا مَيْدِ جِهْ دَرَايِنِ اَمْرِ مَبَارَكِ طَّلَاقِ بِسِجَارِ مِغْرُوشِ وَ
 مَذْمُومِ اَمَسْتِ دَرَايِنِ مَحَبَّتِ ذِكْرِ مَعْضَى اَزْ مَسَائِلِ وَنِصَاحِ كَعْتَلَقِ
 بَارِزُ وَاَجْ يَا طَّلَاقِ دَارْدِ خَالِدِ اَزْ نَزْمِ نِيَسْتِ اَزَانِ جُمْلَهْ اَيْنِ مَطْلَبِ
 رَا كَمَا حَضَرْتِ زَيْنِ مَسْئُولِ كَرْدِهْ وَ اِنْ اَيْنِ اَمَسْتِ مَسْئُولِ اِكْرِيْشْخِيْ دَرِ

خيالِ جَلَالِ وَطَنِ يَاشَدِ بِالْفَرَحِ رَا هِلِ اَوْرَا ضِيْ شُودِ وَ مَحَبَّتِ طَّلَاقِ
 كَرْدِ دَرَايِمِ تَدَارُكِ مِصْرَطُولِ كَنْدِ تَا يَكْسَنَهْ اَبَا اَزَايِمِ اصْطِبَارِ وَ مَحَبَّتِ
 اَمَسْتِ يَا اَنَكِهْ اَزْمِ مِصَافِرْتِ يَاشَدِ حَسَابِ شُودِ يَكِ مَشْهُودِ نَامِيَهْ
 جَوَابِ اَهْلِ حَسَابِ اَزْمِ مِصَافِرْتِ اَمَسْتِ وَ لَكِنْ اِكْرِيْشْخِيْ اَزَايِمِ اَمَسْتِ
 يَكْسَالِ مِصَافِرْتِ نَامِيَهْ عَرَفِ مَحَبَّتِ مَشْهُودِ نَكْرِدِ طَّلَاقِ وَاَقْعِ اَلَا اَزْ
 يَوْمِ مِصَافِرْتِ حَسَابِ نَامِيَهْ تَا اَلْفِ اَزْمِ يَكْسَنَهْ بِمِصْرُوعِيْ كَمَا دَرِ كِتَابِ اَقْدَسِ
 نَازِلِ شُدِهْ وَ حَضَرْتِ عِبْدِ اَلِهِيَا جَلِ اَسْمَهْ اَلِهِيَا مِغْرَا مَيْدِ قَوْلِهِ الْعَنْزِ
 وَ اَمَامِ سَمَلَهْ طَّلَاقِ مِيتُواندِ شَخْصِيْ يَكْسِيْ اَنَجِهْ مَوَاقِفِ رَايَشْخِيْ هَمَسْتِ
 مَحَبَّتِ نَارْدِ نِشَانِ اَيْنِ اَمَسْتِ كَمَا زَوْجِهْ رَا يَكْسَالِ بِسِجَرِ مَسَايِنِ -
 نَكَاذَرْدِ وَاَيْنِ عَدَهْ اَمَسْتِ وَ نِشَانِ اَيْنِ اَمَسْتِ كَمَا پِيَشْ مَدَتِ تَكْلِيفِ
 نَفَقَةِ جِهْدِ مَامُودِ حَالِ يَكْسَالِ اَمَسْتِ اَيَا اِكْرِيْشْخِيْ كَامِلِ يَاشَدِ وَ -
 عَوَاضِيْ دَرِيَا نِ حَاصِلِ كَرْدِ دَكِهْ سَبَبِ بَرُودِ شُودِ دَرِ فِصْلِ تَسْلِيمِ
 تَعَجُّبِ نَكْسَنَهْ يَكْسَالِ عَصِرِ نَامِيَهْ شَايَدِ اِنْ عَوَاضِيْ زَائِلِ كَرْدِ دَوْدِ وَاَرَهْ
 اَلْفِ حَاصِلِ شُودِ اِلَى اَخِرِيَا نَهْ اَلْعَلَى وَ اَزْ حَضَرْتِ وَلِيْ اَمْرِ اَللهِ سَمَّوَالِ
 شُدِهْ كَمَا هِرْكَاهِ طَّلَاقِ بِعَمَلِ وَ خَوَاشِ زَوْجِهْ يَاشَدِ اَيَا نِ حَقِ نَفَقَةِ
 دَارْدِ يَانَهْ جَوَاشِيْ اَيْنِ اَمَسْتِ قَوْلِهِ تَمَالِيْ فَضْلِهِ دَرِ شَخْصِيْ اَجْرَا يَامِرِ
 طَّلَاقِ دَرِ صُورَتِيْ كِهْ بِعَمَلِ زَوْجِهْ حَاصِلِ اَيَا اَلْفِ نَفَقَةِ دَرِ مَدَتِ اصْطِبَارِ
 اَزْمِ يَاشَدِ يَشُورِ يَانَهْ نَبُودِ دَرِ بِنِشْ دَرِ حَالِ نَفَقَةِ رَا يَاشَدِ زَوْجِ
 حَسَبِ حَكْمِ كِتَابِ تَا دِيَهْ نَامِ دَرِ نِشَانِ مَرْكِيبِ اَلْفِ سَمَّوَالِ شُدِهْ دَرِ كَامِرِنِ
 يَا شُوهَرِ خُونِ نَا سَا زَا كَرِيْ كَنْدِ يَا شُوهَرِ مَوَاقِفِ نَامِيَهْ تَكْلِيفِ جِهْمَسْتِ
 جَوَابِ مِغْرَا مَيْدِ قَوْلِهِ الْعَنْزِ

اما مسئله حمله را که مرقوم نموده اند جواب این است اگر زن چه بدون عذر مقبول و مشی از زن نگارد جست حق طلب نفقه ندارد ناشزه شمرده میشود باید با طاعت زن بپردازد اگر چنانچه مندر مشروعی دارد باید بدخل روحانی بیان کند اعضا و مغل ملاحظه نمایند و تحقیق کنند اگر عذر زوجه در حق آنست زن مشروح است یعنی عدم رضایت زوجه با سیب مجرمه مشروحه است زوجه حق نفقه و مسکن شرعی دارد بانکه زن زوجه را راضی کند و خانه ببرد حال چون اموالله مستورا است باید بخوش و خوشی بهر نحو باشد بین زن و زوجه التیام داد و چون امر مشیو باید حکم قاطع حاصل شود انرا بالحق رد روحی دیگر میفرماید قوله الاحلی در خصوص مسئله تساوی حقوق رجال و نساء در امر طلاق مرقوم نموده بود بدعند نکاح مشروط بر رعایت طرفین است ولی فصل و طلاق موکول بآراء و زوج است تنها زوجه را چنین صلاحیتی نه که طلب فراق کند بعد از مدت یکصد طلاق جوید این حکم الله ولی بعد از نفرت زوجه تعصب زن بسیار جداست و مخالف بنزدگاری عالم انسان البته انسان را می راضی بان نکند که در حالت نفور اسیر تعلل زوجه بشعور باشد بعضی آنکه احساس نفور کند البته از او بگذرد و فراق و طلاق دیگری ندارد بآراء در این امر بسیار و فاقی و الفت زن باشو بسیار مدح و مقبول و طلاق و مفارقت بسیار مذموم و منتهواست بقدری امر طلاق مخالف رفا و جمال مبارک است

که صیغه از لسان عظمت نازل نموده است و حال آنکه از برای عقد نکاح و از برای صیغه عقد نازل و هم خطبه ای است و در از تلقی اعلی و تنگ بینا ق نازل گشته است چه تساوی حقوق رجال و نساء مقتضی الفت و محبت و رفاقی است و حضرت عبدالبها جسل اسمع الاعلی در بیانات و الواح بقدر سه خود بی نهایت طلاق را مذمت و تنبیح فرموده است در روحی میفرماید هر که از زن یا شوهر که بفرقت و طلاق افتند بشفقت و رفاق عظیمی گرفتار شوند از جمله بیان مبارک این است قوله العزیز باری سبحان ملکوت الفت است و محبت است و وحدت است اتصال است تسمیة انفعال اتحاد است تماثلان علی الخصوص بین زن و مرد و عذر اگر سب طلاق یکی از این دو باشد البته در مشقات عظیمه افتند و رجا عظیمی گرفتار گردند و چشمت نادیده و چشمان شود و حضرت ولی امر الله جل ثنائه میفرماید قوله الاحلی در خصوص امر طلاق فرمودند امر طلاق بسیار مذموم و تنبیح و مخالف رفا و الهی است آنچه از قلیم حضرت عبدالبها در این خصوص نازل بیسن صبر پاران انتشار دهند و گل را بهش از چشم متذکر دارند اجرای حکم طلاق مشروط بتصویب و اجازه انا و مغل روحانی است بایست در این فضا یا اعضا و مغل مستقلا بکمال دقت تعمین و تجسس و تفحص نمایند و اگر چنانچه عذر مشروعی بوجود اتحاد و اشلاف به هیچ وجه من الوجوه دیگر نه و تنفس شدید و اصلاح و دفع آن -

بحال خلایق و اقتران را تصویب نمایند خلاصه این مقدار از الواج
و تصور صریحه که در مدال و محاسن از الواج و ذمات و مضرات
اقتراق و تغیر شرف ترقیم یافت برای ارباب دہانت و وجود ان
کفایت است و زیادہ از این ترقیم الواج منزله در این موضع این
اوراق استعجاب ننماید اب جیہون را اگر نشان کشید ہم بقدر
تشنگی باید چشید و اما مساوات بین رجال و نسا تصور نمیگم
در جامعہ بھرگس باشد کہ نشیدہ باشد تساوی حقوق بین
رجال و نسا یکی از تعالیم اساسیہ حضرت بہا^{۱۰} اللہ است مگر
در بعض امور بخصوصہ از جملہ بہانات مبارکہ در جامعہ اربا
در ضمن خطابہ میفرماید قولہ تعالی در نزد خدا از مردی و
نیست ہر گس قلبش روشن تر است و در نزد خدا مقبول تر بود -
خطابہ کہ در گلباسی موحیدین و مشربال کانا دای امیکادای -
فرمودہ است میفرماید قولہ الاحلی سادہ ما آنکہ نسا اسپر بودند
حضرت بہا^{۱۰} اللہ اعلان و حدت حقوق رجال و نسا فرمودہ کہ مرد
و زن ہر دو بشوند و نگند یک خداوند نزد خدا گویاناث نیست
ہر گس قلبش پاکتر و جلیش بہتر نزد خدا مقربتر خواہ مرد باشد
خواہ زن این تفاوتیکہ الان مشہود است از تفاوت تربیت است
زیرا نسا مثل رجال تربیت نمیشوند اگر مثل رجال تربیت شوند
در جمیع مراتب متساوی شوند زیرا ہر دو بشوند ضمن لوحی میفرماید
قولہ الاحلی در موقع انتخابات آیندہ ہمچو باران اطلاع دہند

تشکیل و تاسیس لجنہ ہای مختلط چہ مرکزی و چہ محلی در جمیع
ولایات ایران جائز من بعد متدرجا وسائل اشتراک و عضویت نسا
در محافل روحانی و انجمن شور و روحانی و محفل ملی بہائیان آن
سامان نیز فراہم خواہد شد مخلص باشند و حضرات امام^{۱۰} الرحمن
را ترغیب و تحسین و تشجیع نمایند تا بر استعداد و قابلیت و
فعالیت بپردازند و در گسب معارف امیہ و کمالات معنویہ و ترویج
سنن الہیہ و شعائر دینیہ ببنیاز پیش خدمت بکمارند و بآنچسبہ
لائق این امر اعظمی است در آن اقلیم مفتخر گردند و گوی سبقت را
در میدان خدمت از رجال بربایند الی آخر و این موضوع را ببيان
مبارک مرکز ميثان اکتفا و ختم میکنم قولہ جل بہانہ در شریعت
اللہ نسا و رجال در جمیع حقوق مشاوندند مگر در بہت العدل
بعض کتاب رجالند دیگر در سایر محافل مخصوصا مثل محفل
بنای مشرق الاذکار و محفل تبلیغ و محفل روحانی مثل محافل -
خبریہ و محافل علمیہ رجال و نسا مشرکتند در جمیع حقوق و نیز
میفرماید قولہ تعالی و اما مساوات زن و مردانہ است مانند دو بال
ہستند برای عالم انسانی اگر یک بال ضعیف باشد بال قوی را
مانع از طیران خواہد بود باید ہر دو بال قوی شود تا طیران کنند

نظیر ہشتاد و ہشت
بہا عبادی اھل الجوا ذاک یبککم من استمعوا ما
نصکم الکلم الاھلی و لا تتبعوا جبارا شقیبا ایاکم

أَنْ تَغْسِرَكُمْ اللَّهُ بِمَا كُنْتُمْ قَوْمًا فَلَمْ أَتَّبِعُوا حَدُودَ
اللَّهِ وَسُنَنَهُ ثُمَّ اسْتَكْبَرُوا هَذَا الصِّرَاطُ الَّذِي كَانَ بِالْحَقِّ
مُسْتَوْدَعًا إِنَّ الَّذِينَ تَبَدَّلُوا الْبَغْيَ وَالْعَوْنُ وَاتَّخَذُوا الْقَتْلَ
أَوَّلًا مِنْ خَيْرِ الْخَلْقِ لَدَى الْحَقِّ يُذَكِّرُهُمُ الْمَلَأُ الْأَعْلَى
وَأَعْلَى هَذَا الْقَامِ الَّذِي كَانَ بِاسْمِ اللَّهِ مَرْفُوعًا .

در این آیات مبارکه عباد خود را بآنچه مصلحت و ترقیات مادی و
معنوی ایشانست بنصائح مشفقانه متذکر میدارد میفرماید ای -
بندهگان در اصلاح فیما بین خود مشغول گردید و نصائح قلم اعلی
را بشنید و از نافرمانی احترام کنید و متابعت هر شقی مستکار
نمائید مباد دنیا شمارا فریب دهد چنانچه اسم مخالف را فریب
داد متلحت قوانین و سنن الهیه نمائید و در این صراط مستقیم
سلوک رفتار کنید از طغیان و ضلالت بپرهیزید و بذیل تقوی
تقدس بجای آورید و از جاده تقوی و پرهیزکاری انحراف نورزید بعروه
حکم اتحاد و یگانگی تمسک جوئید و رسم یگانگی و نفسان
را منفصل و متمم نمائید و در الواج سائره بقدری تأکید شده
که مافوق آن تصور نیست از آن جمله در مفسر محمد نفس
میفرماید قوله جل جلاله وَدَعَا إِلَهُهُ بِكَبِيرٍ برسان انشاء الله
کل فائز شوند بآنچه که سبب علو و سمو مقام انسان است بگو بچند
بوسی باراده حق حرکت نمائید و للحق باصلاح خلق قیام کنید
لعمر الله اذا ترون نورا الطاف بكم الکرم هر نفسی الیوم باصلاح

خود مشغول شد علی ما امر الله فی الکتاب - اوی الحقیقه باصلاح
عالم قائم است فاعتبروا یا اولی الابلیح فاعتبروا یا اولی الاصلار
و در لحن دیگر میفرماید قوله تعالی شأنه - یا حزب الله یخسرون
مشغول نباشید در فکس اصلاح عالم و تشویب آدم باشید اصلاح
عالم از اعمال طیبه ظاهره و اخلاق راضیه مرضیه بود ناصر اصبر
اعمال است و معینش اخلاق یا اهل بها بتقوی تمسک نمائید هذا ما
حكم به المظلوم واختاره المختار و در لحن دیگر میفرماید قوله جلست
رافعه انا نگویند بینکم فی کل الاوان اذا وجدنا عرف الوداد نفسح
ولا نجبان نجد سواء یشهد بذلك کل عارف بصیر انتم اعراف -
المدبره تمسکوا بها ثم انصروا بکم در لحن دیگر میفرماید قوله جلست
احسانه قسم باسم اعظم حیف است اینها نام نفسی بشئون اراضیه
ناظر باشد یا مستبد بر امر الهی و یا یکدیگر بکمال محبت سلوک کنید
خالصا لوجه المحبوب حجابات نفسانیه را بشار احدیه محقق نمائید
در لحن دیگر میفرماید قوله عز وجل لَا تَتَّبِعُوا الْاَوَّلَیَّیْنَ وَلَا الْاٰخِرَیْنَ
اولیا عرف محبت و دوستی مشفقان را یا یکدیگر بجهت و شفقت
معاشرت نمائید و در لحن دیگر میفرماید قوله جل جلاله وَلَا تَتَّبِعُوا الْاَوَّلَیَّیْنَ وَلَا الْاٰخِرَیْنَ
باید بتالیف و اتحاد نفوس مشغول باشند اعطال طیبه حینا لله بود
و هست را اخلاق مرضیه هادی عباد آنچه سبب اجتناب و احتراز عباد
است بعز قبول فائز نه و بطراز رضا مزین نه و در لحن دیگر میفرماید
قوله تعالی اید الیوم کل باعاد و اتفاق توجه نمایند و اگر اصری غیر

مقبول حادث شود بگال تعجیل در حد دفع آن برآید و
 لله نیام نمایند و الله بخدمت مشغول شوند امروز گفته که سبب
 و علت اختلاف شود نزد حق مجبور نبوده و نیست احیاناً را
 تکبیر برسان و آنچه ذکر شده مذکور در شاید چنین احوالات
 در اراده حق فانی شود و در لحن مرحوم عندلیب خطاب با
 بامام الرحمن میفرماید قوله عز بیانه یا ایا الله ان المظلم
یدعو الله ان ینقذنی علی العصاة والعفتوالبر الملتزمین انصرن
وکن یا اعمال الطیبة الطاهرة والاخلاقی العریضه المبارکة یا
ایا الله یتولانا قنا احاطه بنعمه طوبی انما یرای نفسیک —
 شئون اهل ایمان ایما انما الله انما یشی نعمود الی آخر اللوح مفهومی
 بیان مبارک بدین تقریب است ای گنیزان الهی این مظلوم
 از خدا میخواهد که شمارا مقرب نماید و تأیید فرماید شمارا
 بعزت و عفت و نهنگداری و پرهیزگاری نصرت کنید امر پروردگار
 خود را با اعمال طیبه ظاهره و اخلاقی پسندیده مبارکگو در لحن
 دیگر میفرماید قوله عزوجل یا نظرو الی هیکل الله فی الارض
انه انقذ نفسه لاصلاح العالم انه لیرا المنقذ العین والشیع
ان قهرت که ره بینکم قانظونی امام وجوهکم وغضوا البصر
اما ظهیر خالصا لوجهی وجهیا لاسر فی المشرق المنیر منقول
 آیه مبارک چنین است به هیکل حق ناظر باشید که جان خود
 را برای اصلاح عالم انتقال فرموده اگر که ورش در بین حادث
 شود مرا پیش روی خود ببینید و چشم از گردورت حاد شده
 بپوشید محنت عالم هر که بعد داشته و جای محبت که این

خبر من داشت پس با وجود این بیانات مبارک الهیه که بنهایت
 انصاف و عنایت عباد خود را مژده میدارد چگونه محبت صادق
 راضی میشود که مرتکب افعالی شود که سبب حدوث گردورت و
 رفق و کراهت فیما بین یکدیگر شود علی الخصوص رزن و شوهر که
 باید مانند روح و جسد با هم مانوس و مالوف باشند و اما بیانات
 حضرت عبدالبهاجل اسمع الاعلی از حد و حصر خارج است
 در لوحی میفرماید قوله العزیز مظاہر قدسه الی زحمتها
 و بلاهای شدیدہ بعمل نمودند یکی هدف هزاران تیر شد یکی
 حسیرا افتاد و دیگری نعلی پلاد شد یکی بالای صلیب رفت و دیگری
 در قعر زندان افتاد این بلاها را بجهت این کشیدند که در بین
 قلوب محبت حاصل شود یا یکدیگر الفت نمایند یا یکدیگر مهربان
 باشند جان خود را فدای یکدیگر نمایند راحت و آسایش خود را
 فدای خیر عموم نمایند در مقام دیگر میفرماید قوله الاحلی —
 محبت است که سبب حیات عالم انسانی است اتحاد است که —
 اسباب سعادت بشر است در لوح دیگر میفرماید قوله الاعلی
 ملا خلاء نمائید چون اتحاد و اتفاق در میان خاندان واقع شود
 به قدر امور سهل و آسان گردد وجه قدر ترقی و علویت حاصل
 شود امور منتظم گردد و راحت و آسایش میسر شود خاندان محفو
 ماند سبب قبضه گردد و روز بروز علویت و عزت آید به پیفزاید و
 چون این دایره اندکی اشیا نماید اهل قریه محبت و اتحاد

بردارند و الفت و یگانگی خواهند یافت و مؤمنان و عیسایان گفتند
 و قدر ترقی نمایند و چگونه محفوظ و مصون گردند پس این -
 دایره را اندکی واسع گناییم یعنی اهل مدینه بنمایند -
 اگر بخواهند اتحاد و اتفاق را محکم سازند و اندک زمانی بگذرد
 ترقی نمایند و بجه قدرت و قوتی تجلی نمایند و چون داشسره
 اتحاد پیشتر اشاعه یابد یعنی اهل اقلیم قلب سلیم یابند
 بصمیم دل و جان اتحاد و اتفاق جویند و با یکدیگر مهربان -
 گردند آن اقلیم سعادت آید و باید و عزت سرمدیه جوید و
 شرف کثیر رسد و راحت و نعمت مولود یابد الی آخر بیانیه الاحلی
 در لوح دیگر میفرماید "محبت نور است در خانه بتابد و عداوت
 ظلمت است در هرگاه نشانه آنه نماید الی آخر و در لوح دیگر
 میفرماید "قسم بجمال قدم که ایلم نفس بر عهد و پیمان الهی
 ثابت و راسته که جان خویش بجهت احبای رحمن فدا نماید تا
 باین درجه ایمان نرسد بجهت و میثاق وفا ننموده و قطره از
 بحر صفا نباشیده و از گلستان جنت ایمن راجعه نباشد
 نکرد پس احبای حقیقی بدل و جان با یکدیگر مهربان باشند و
 در محبت یکدیگر جانفشانی گردند تا در راه احدیت مقبول شوند
 الی آخر و در لوح دیگر میفرماید قسم بجمال قدم روحی لاحباب
 الفت حدین فدا که روح از برای عباد الهی نهد
 جز بشارت اتحاد و اتفاق احباب زیرا اساس امر الله وحدت

و یگانگی و محبت است که باید قلوب چنان و ارباب و انفس احباب الله
 را احاطه کند که کل عبارت از این است هیچ رحمانی شوند و هر یکی -
 جزئی از اجزاء و عضوی از اعضا ندانند باید و شاید و سزایار چنین
 است که هر یک خود را قریب یکدیگر نمایند و فدائی همدیگر شوند
 اگر احباب این مقام بلند اعلی رسند آنوقت جنت ایمنی در قلب -
 امکان خیمه و خرگاه زند و گوه داشت و صحرا را باران اعلی شود
 آه و اشوقی لطاف الموهبت العظمی و عظمت قلبی لذتنا لهما
 العذب الفسرات و حضرت ولی امر الله جل شانه میفرماید
 "نام و نشان و دلیل و برهان اگر مؤمنند و تمام بحسن روش
 سلوک و اخلاق طیبه مرضیه نباشند در این عصر مذموم و مضطرب
 جهان و جهانیان است و حسن اخلاق کمالات و مظاهر حسن -
 سلوک و رفتار و یگانگی و الفت و اتحاد و اتفاق و حسن معاملات بر
 جزئیات و کلیات و تعاون و تعاوض مستمری صمیمی و محبت و خلوص
 نیت و صفای قلب و طهارت نفس و صداقت و امانت مایه اعتبار
 یاران است چه که این صفات مدد دهنده که اهل عالم از آن غافل و
 محجوبند اولین و آخرین دلیل مقنع و برهان کامل این آئین -
 الهی است محاک تجربه است و یگانگی و میز به یگانگی از سائر طوایف
 و اعم مقصد اصلی صوم انبیا و رسل است و یگانگی مقصود و مطلوب
 و منشاء آمال و آرزوی حضرت اعلی و جمال ایمنی و حضرت عید الهی
 است " این موشن را باین بیان مرکز میثاق خاتمه میدهم قوله عز

بیانه * جمیع مظاهر الهی بجهت محبت و الفت آمده اند جمیع
کتاب آسمانی بجهت محبت و الفت نازل گشته جمیع تعالیم سبحانه
بجهت محبت و الفت بوده *

چه خوش برده است حافظ

خلل پذیر بود عربنا که می بینی بجز بنای محبت که خال از خلل

نظم هفتاد و نه

مَنْ خُشِعَ عَلَيْكُمْ يَحْيَى الْإِيمَانُ وَالْإِسْلَامُ كَيْسَ لِعَبْدٍ أَنْ
يُشْتَرَى عَبْدًا نَكَبًا بِئِ لَنْ أَلْفَهُ كَذَلِكَ كَانَ الْأَمْرُ
مِنْ قَسَمِ الْكَفُولِ بِالْفَضْلِ مَكْشُورًا وَكَيْسَ لِعَبْدٍ أَنْ
يُتَخَيَّرَ كُلَّ أَحَدٍ قَدْ أَرَقَاهُ أَدْلَاهُ عَلَى أَنْتَهُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَكَيْفَ كَانَ عَلَى قَلْبِ نَبِيِّ حَكِيمٍ
گرچه همه ما بهائیان بموجب صحیح بیانات الهیه معتقدیم که
هریک از شرایع وادیان بوضع و تشریح الهی بوده و هر یک از -

شرایع درازمه سابقه بر وفق مقتضیات عصریه بوده است ولی امروز
نمی توانیم بی بحکمت و فلسفه بعضی از احکام شرایع گذشته بهمین از
جمله احکام جواز بیع و شرای گنیز و غلام بوده که تمید انیم در تجویز
آن چه - کشت ملحوظ و مشاوری بوده چه در این عصر منجمه اگر این
عمل را بجزان عدل و انصاف بسنجیم عدل و انصاف تجویز نمیکند
که انسان نوع خود را مانند حیوانات خرید و فروش نماید زیرا

دیده بشنیدند مولود ازین پدر و مادر همه اولاد پاک آمدند و مخلوق
یک خالق و بنده پاک خدا و مهربان و مژوژ یک رازق منان و
رحمانه جمیعاً از پاک دوحه بشریه رسته اند و تماماً اورا و
افسان و ازهار و اشعار یک شجره انسانیت محسوبند نهایت آنکه
بر حسب اختلاف امکنه تفاوتی در الوان دارند اختلاف الوان را
حکمی نه بوده و نیست بلکه تفاوت در اختلاف صفات و اخلاق است
هر که با اخلاق روحانیه و صفات رحمانیه متخلل و متصف با رگه
احدیت است و هر که بر ذل و خفا مثل ذمیمه سپهیت متصف گشت
مردود و مطرود درگاه عزت رب الهیه چنانچه معروف است که
حضرت لقمان بنده زر خرید بود و یک تار موی او رسولی و
مالکین ترجیح داشت در بزرگاری و جلالت قدرش همین بس که در
قرآن مجید یک سوره بنام لقمان مصروف صفات حمیده ائمه در آن
سوره مبارکه مضمون و مشهور است و همچنین در الباقی البقیه
خصال مدوحه اش از قلم اعلی در موارد عذیده نازل یافته از
اتجمله در لوحی میفرماید قوله جل جلاله * گفته اند لقمان
با مولای خود عزم سفر نموده چون شب درآمد لقمان قدری راحت
نمود و بعد بر خاسته بذکر الهی مشغول شد چون مولای خود
را خفته یافت گفت بهتر آنکه او را آگاه نمایم که شاید در اینوقت
از دقایق رحمت الهی قسمتی اخذ نماید لذا بیالین مولا حاضر
و گفت ای مولا برخیز که وقت تجارت است ابواب رحمت باز و

ظالمان ثبوت حقیقی در سواد الهی به هیچ و سری مشغول جنبه
 تا به تعبیر تعالی و بیعت خود را چنان شد که در آن که نیز می باشد
 خود بولا را تمییز نکرده وادی مکرر بهالهی مولى شتافت و اولیا پیشرو
 نمود و کس نمی تواند از او از قیام و تدویر باز داشت با لغوه قسید
 بیهیض لغات بهالهی حاضر گفت ای مولى برخیز که آخر وقت است
 نزد پادشاهان شده که بازار و تجارت منتظر کرده فی النجف وقت
 باقی است به تدویر ایام قیام نما شاید در این هنگام آخر پیوسته
 ایام فائز شوی و در اشراق شمس محمدی از افق حجاز بلال حبشی
 از انوار ایمان مستثنی و روشن شد با آنکه بنده زرعید بگفت بودی
 بود و اوجیل و نرسین حارث که اعلم علما می مک بودند از مشاهده
 و استماع نه نقل رسالت محرم و مظلم گشتند در واقع شهادت معظم
 آقای حضرت سید الشهدا اعظم خاند حضرت سید الماسجدین موفق
 بشهادت گیری شد و شمری از الجوشن و سر سعد و سنان آنس که
 هر یک از علما و اکابر صحابه و تابعین بودند مستوجب عذابایدی
 و لعنت سردی گشتند و در طوق شمس حقیقت از مشرق فارس مبارک
 غلام مشکام حضرت اعلی که نام مبارکش نیز مبارک بود بغیر ایمان فاسد
 گشت و در سفر حج ملازم رکاب آن حضرت بود و علما ی فارس از این
 سعادت محروم گشتند و همچنین در این ظهور اعظم و عصر مکرر
 چه بسا از قافلهان میان اندام که بر غیر ایمان از آفاق قلوب
 مشرکان اشراق نمود و عالم را بخیرین و عرفان روشن نمودند و
 ارباب علم بیما قلوبشان از ایامی ظلمات تاریک شد و پشیمان

هیت بر اطفال شمس حقیقت قیام نمودند از جمله آن غلامان با قوت
 نام غلام مرحوم میرزا سید حسنین نراغانی بود در اوقاتیکه شمس
 قدم از افق دارالسلام مشرق بود مرحوم میرزا سید حسین بسا
 حس محترم و با قوت غلامان بهمن تشریف بقصد رفتن هر وقت به
 قصد شول و تشریف میرفتند با قوت را بدلا حظه حکمت با خود همراه
 نمیدادند غافل از اینکه شمس ایمان و ایمان نیز از افق قلب آن
 غلام خوش فرجام اشراق نموده تا اینک روزی مولایش با حرم خود
 علم تشریف نمودند با قوت بکمال ادب گفت ای آقا چرا مرا به همراه
 نمیبیری و تشریف خود را از من پنهان میداری و حال آنکه شاید
 من پیش از شما و خانم بشرک ایمان و ایمان موفق و مشرک گشته
 او را به همراه خود برد و پس از تشریف مورد عنایت و الطاف مخصوصه
 جمال مبارک شد و الواح عیدیه بافتخار آن سیاه خروانی از قبلم
 نزول یافته باری اخلاص الوان هیچ مدخلیش در ایمان و عرفان
 نداشت و ندارد بلکه چنانچه گلبه را لایان سپید زنده و آرایش باغ
 و بوستان است الوان و نژاد های مختلف انسان نیز موجب زینت
 و نور حدیقه و بوستان عالم امکانست هرگز بحق خود توجه نمود
 مقرب است خواهی سفید چهره و خواهی سیاه یاس و در این
 ظهور اعظم جمال قدم جل ذکره و ثناء همین عباد تعبیر و تعریف
 لغز نموده و در این آیه مبارکه چنین بیان میفرماید حرام شده است
 بر شما خرید و بفروشد و میزبانان و غلامان جائز نیست برای

همچو بنده ای که بخرد بنده ای را این عمل در لوح الهی نمی
و مشغول است و از قلم عدل بفضل منظور شده و جائز نیست کسی
بر کسی افتخار و مباحث کند جمیع بندگان حقت و دلیل بر سر
و حدانیت ذات الهی و چون این آیه الهی از قلم اعلی نازل گشت
بسرعت برز این حکم در عالم ظاهر گشت اول از آمریکا آزادی -
سپاه بوستان اعلان شد و پس از آن انگلیس با آزادی آنان اقدام -
نمود و در لوحی که بافتخار ملکه انگلیس از قلم اعلی نازل یافت -
بسیب همین اقدام ملکه را تحسین میفرماید و او را مستحق اجر عظیم
میفرماید و اکنون چند آیه از آن لوح مبارک را بنویس این اوراق نمود
تا بر ارباب فهم و فراست نفوذ کلماته میرهن و معلوم گردد قوله
جل جلاله تَسْمِعُ يٰۤاَيُّهَا اَنْتَ مَنَعْتَ سَمْعَ الْغُلَّامِ وَالْاَسْيَافِ
هٰذَا مَا حَكَمَ بِاللّٰهِ فِيْ هٰذَا الظُّهْرِ الْيَوْمِ قَدْ كَتَبَ اللّٰهُ لَكَ
جَزَاءً ذٰلِكَ اِنَّهُ مَوْلٰى اَمْرِ الْحَسَنِ اَنْ تَتِمَّعِيَ مَا اَوْصٰى الْاَيَّامُ
من لدن علم الغیوران الذی استکبر بعد ما جائت النبئات من
لدن منزل الایات لیحیط الله علیه علی کل شیء قدیر این
الامال تغلب بعد الاقبال من اعرض عن الحق انه من احبب -
المخلوق کم لا یقدر من لدن عزیز قدیر

خلاصه مقدم آیات مبارک اینست بیا رسیده است که تو منع کردی
خویش و مقرر غلامان و مجوزان را این حکم است که خداوند در
این ظهور فرموده است براسخ خدا از برای تو ثبت فرمود اجسر

این عمل را و البته او را میگردانند اجزینیکاران را اگر متابع کنی لوحی
را که از طرف خدا نازل شده بتو ارسال شده البته هرگز اعراس و استکبار
نماید پس از آنکه شواهد روشن از خدا باو رسیده هر آینه باطل میگردد
خدا عمل او را البته خدا بر هر چیزی قادر است بدستی که قبول میشود
اعمال بعد از اقبال هرگز اعراس گند از حق الهیه او از محتجب توبین
خلف است و حضرت عبدالجبار جل اسمه الاعلی در الواح و خطایه
های عذیده باص بیان و اوضح تبیان این امر میفرماید و تصحیح
و تبیین فرموده از آن جمله خطابه مبارک می که در مسلم خانه سیاهان
امریکا ادا فرموده و قسمتی از آنرا زیر این اوراق میبینم قوله جل جلاله
هو الله امسروز من در نهایت سرور و ذرا می بینم بندگان الهی در این
جمع حاضرند سعید و سیاه با هم هم نشینند در پیش خدا سعید و
سیاه نیست جمیع رنگها رنگ واحد است و آن رنگ عبودیت الهی است
پس روزی حکمی ندارد قلب حکم دارد اگر قلب پاک است سعید یا سیاه
هیچ لونی ضرر نرساند خدا نظیر الوان نمایند نظر بقلب نماید هر کسی -
قلش پاکتر اخلاقش نیکوتر خوشتر هر کسی توحشش سلوکش الهی بیشتر
پیشتر الوان در عالم وجود هیچ حکمی ندارد ملاحظه نمائید در عالم
جماد الوان سبب اختلاف نیست بلکه الوان سبب زینت گشت است زیرا
لون واحد زینتی ندارد اما وقتی که گلبای رنگارنگ می بینی آنوقت -
جلوه و زینت دارد عالم بشر هم نظیر بوستان است و تو انسان مانند
گلبای رنگارنگ پس رنگهای مختلف نیست است همینطور در عالم حیوان

الوانست کبوتران رنگارنگند با وجود این در نهایت الفتند هیچ
رنگ بزرگ یکدیگر نگاه نمیکند نگاه نمیکنند چه بسیار کبوتران
سفید با سیاه پرواز میکنند همینطور سایر طیور و حیوانات مختلف
الوان ابتدا نظیر رنگ نمیکند بلکه بنظر نظر دارند حال ملاحظه
کنید در حالتیکه حیوان عقل ندارد ادراک ندارد با وجود این
الوان سبب اختلاف نیست چرا انسان که عاقل است اختلاف
نمیکند ابتدا سزاوارتست علی الخصوص سفید و سیاه از سلاله یک
آمدند از یک خانه اند در اصل یکی بوده اند یک رنگ بوده اند
حضرت آدمی یک رنگ داشت حتی یک رنگ داشت سلاله جمیع
بشر با آنها میرسد پس اصل یکست این الیای بعد بماندیت -
آب و اقلیم پیدا شده ابتدا اهمیت ندارد ابتدا من امروز بسیار
میرود که سفید و سیاه در این محفل با هم میخشد شده اند
امید دارم این اجتناف رفت بدردی برسد که ما این امتیاز نماند
و با هم در نهایت الفت و محبت باشند الی آخر بانه الاحلی
چه همه شنیده و میدانیم که قبل از مسافرت آنحضرت با این گاه
اجتناف سیاه و سفید در یک مجلس نشستن و محال بود نهایت استقامت
و تنفر از یکدیگر داشتند.

نظ
لَبَسُوا ثِيَابًا خُضْرًا دُحْرًا
وَالَّذِي فَطَرَ السَّمَاءَ إِنَّهُمْ
لَكُنَّ لَدَى الْكَعْبَةِ مَكْبُوتُونَ
فَأَنصَرَفُوا إِلَىٰ آلِهِمْ
فَالْأَصْلَابُ الْخَضِرَاءُ وَالْأَصْلَابُ الْبُيَاضُ

أَسْرِمُ فِي أَكْثَرِ الْأَوَّلِ مِنْ لَدُنِّي الْأَسْرِمُ إِنَّهُمْ كُنَّ
فَلْيَ مَا أَكْثَرُ عِلْمُهُ

در این دو آیه مبارکه بشکلی خود را با اعمال حسنه و اخلاق مرضیه
امر میفرماید حضرت ولی امواته نیز در موارد عیدیه احباب خود
را تذکر میداد و بر صحن بیان میفرماید مایه امتیاز بیانی از
سائر ملل عالم فقط و فقط اعمال است از آنجمله در لوحیکه در سال
بعد از صعود مرکز میثاق از ملک اطهرش نزول یافته میفرماید قوله
جل بانه ایام گوشه نشینی و سکوت و خوشی گذشته باید از زلفیه
شون در آیم و در زندان وسیع قدم گذایم و مباشرت بعمل نمائیم
مقصود این نیست که حکمت را فراموش نمائیم و ببرد دری نمائیم و
از حد اعتدال خارج گردیم و بمخالفت اصول و قوانین و رموز دولت
و ملت قیدیم گنیم حاشا که باران الهی چنین نمائند بلکه مقصود این
است که با اعمال و افعال بشیطن امر حضرت بهاء الله قیام نمائیم
تسلط با اعمال حکمت قبول نمائیم و تقیه و تحدیدش ندانند کل از وضع
و شریک و قدیم و جدید بمر و جوان قابلیت و توانائی بیعوض این
سبیل را داشته و دارند و حضرت بهاء الله جل کبریا نه در کلمات
مکتوبه فارسی میفرماید قوله عز وجل لا زال هدایت باقوال بوده و این
زمان با اعمال گشته یعنی باید حسن افعال تدسی از هیکن انصافی
ظاهر شود چه که در افعال کن میکنند رنگ افعال پاک و مقدس
مخصوص در وستان ماست پس بچنان سعی نمائید تا بافعال از جمیع

نارستان شریف و نیز در کلمات مکتوبه میفرماید تعالی قوله
 برایش میگویم قائلترین عباد کسی است که در قیام عبادت
 نماید و برادر خود تقوی چند بگوید برادر را با افعال خود را
 نه با قیام و در لوح دیگر میفرماید قوله عز قوله لعن الله
 افعال طیبه ناصر حق بوده و بخواهد چون ابراهیم نفس قیام
 نماید و بخواهد بپوش عمل کند البته عرف افعال او هادی شود
 و تاسرا بر حیل مستقیم که بعنایت اصبح حضرت قیام ظاهر شود
 جاری شده دلاله کند و در مقام دیگر میفرماید قوله عز قوله
 امرت بوزع عمل یات و خدمت است و در قل دیگر قوله تعالی -
 شانه یا اولیا الله لکم ان تنصروا بالحکمة و ما نرتبه فی الکلام
 چنین را وصیت میکنیم آنچه در کتاب الهی نازل شده هر نفس
 الهی بآن عمل نمود از اهل بهاء مذکور قل علیکم بالمعروف و علیکم
 بالمعروف به پیشرو امواله العبدین القبح و در قل دیگر میفرماید
 تعالی فضل جنود متصوره در این ظهور افعال و اخلاق -
 پسندیده است و قائم و حردار این جنود تقوی الله بود و اوست
 دارا کل و حاکم بر کل در قل دیگر قوله عز افضاله از حق
 بیظلم کل را تأیید فرماید بر افعال و اخلاق و کلمه طیبه
 راغبه مرصیه فی مدائن قلوب جنود اخلاق و افعال مقدر در
 قل دیگر قوله عز اسمع با اخلاق حسنه مؤثر شریف و با افعال
 پسندیده انشاء الله مؤثر گردید آنچه از شما مشتق رسائی

نازل شده در شریف و الف و صمد عباد بودن یا بیکدیگر گردید
 قل دیگر میفرماید تعالی احسان کل یا بیکدیگر شده شریف
 ربنا را از ان حسنه مدویده منیز گردید و عفتان این باشد
 که نفس را از غلبه فنا بشیعه بقا هدایت نمائید و در روانه
 عباد بکنش رفتار کنید آثار حق از شما ظاهر شود چه کلام
 شماست این وجود و اول عاید بدین و اول ساجد و اول خالقین
 بوالد انما خلقناهم بالادب کما شاء شما در ملکوت اعلی مشهور تر است
 از دیگر شما در نزد شمار در قل دیگر میفرماید جلت تعالیه -
 امرت بوزع طیب و روز ذکر و بهاء است انشاء الله فائق شریف
 یادونه که سیر از افعال امواله است افعال طیبه بنفسی منیر امر
 الهی بوده و دست طریق لمن عمل به امر به من لدن الله و یوم
 الشادین و در قل دیگر میفرماید "ای در دستدار امیر روز عمل
 است و امیر روز خدمت است حسنه شماست تا بقیامات ناشناخته الهیه
 فائق شریف و دارای مقامات باقیه گردید باید بحمل الله و قوتش
 بقدر بر تمام و تنزه کامل از امر الهیه مشغول باشید و با احکامات
 شماست اینست شراعتهم و فضل اعظم از علی العاطلین و در قل
 دیگر میفرماید جل جلاله "انسان پیشانی شریف است از امر و اشارتین
 کات لایق من و شما بوده و هست والا شجر بر شرف ایل ناراست
 اشارت در انسان بسیار لطیف و پسندیده و محبوب است لایق
 سر فی افعال حسنه و کلمه طیبه از اشار این شجره محبوب و پسند

اشجار انسانیه ایام هم جز جبل جلاله بوده اگر در این دنیا
 بخت الهی در جهان وجود با شایسته گزین شوند البته
 انوار دل مولی الاموال احاطه ندارد و در عالم اولی
 مستحق در آن حضرت مقصود مشاهده کنند آری اشجار
 کوثر یار پیوسته امکان است در یک آن غرس میشود و در آن
 دیگر از امتار رحمت رحمت حق برتر در سماء مشاهده میکنند
 الرأسر اللؤلؤ و اما الواج و بیانات مبارکه حضرت عبدالجبار
 عز اسمه الاعلی در این موصی از تعداد خدات است و در این
 اوراق بیان برض از آن اکثرا میکنیم از آن جمله در نطق مبارک
 در پاریس در منزل مرحوم دینفوس ادا فرموده قوله عز بیانه
 دین الله فی الحقیقه عبارت از افعال است عبارت از الفاظ
 نیست نه ازین الله عبارت از علم است دانستن و یا ندانستن
 ندارد بلکه استعمالی در او نمیدارد اگر طبیعت جمیع اشیاء
 باید اند اما استعمال نگذرد فائده دارد تعالیم الهیه
 عبارت از هفتاد و سه درجه بناحت اگر هفتاد و سه درجه
 کشیده گردد و ساخته نشود چه شری دارد تعالیم الهیه باید
 اجرا گردد باید عمل شود مجرد خواندن و دانستن نسبی
 ندارد الی آخر بیانه الاحلیق نیز نطق مبارک در پاریس در
 منزل خود ادا فرموده است قوله تعالی جمیع جلال عالم از حیثیت
اقوال کاملند جمیع ذکر میکنند که محب غیرند جمیع میکنند صدق

مقبول است و کذب مذکور امانت فضیلت عالم انسانی است
 امانت ذلت عالم انسانی دل را خوشنود کردن خویشتن
 دلبار انگشت صبر پای خوشاست نه بدی و عداوت صبر پای
 خویشتن نه ظلم رحمت خویشتن نه زحمت حسن اخلاق خویشتن
 نه سوء اخلاق نور مقبولست نه ظلمت علم عزت انسان است نه جهل
 کم خوش است نه بدی توجه بخدا خوب است نه فطرت از
 خدا هدایت خونی است نه ضلالت و امثال ذلک ولی جمیع اینها
 در عالم قول باقی میماند عمل در میان نیست هر نفس پیروی
 و هوس خود بشغول است هر کس در فکر منفعت خویش است و لیس
 مضرت دیگران در آن باشد در نفسی در فکر ثروت خود است نه دیگران
 هر کس در فکر راحت و آسایش خویش خواست نه سایرین نهایت آرزوی
 ناسر نیست و مسلکشان چنین ولی بهائیان نباید چنین باشند
 باید ممتاز باشند باید عملشان پیش از قولشان باشد بحمل رحمت
 عالمان باشند نه بقول رفتار و کردار افعال خودشان اثبات خدا
 کنند و اثبات امانت نمایند افعال عالم انسانیا آشکار کنند ثوابت
 آسمانی را واضح نمایند اعمالشان نباید برآرد که من بهائی هستم
 تا سبب ترقی عالم انسانی شوند اگر انسان با افعال بهائی تمام و
 رفتار کند هیچ قول لازم ندارد الی آخر بیانه الاحلیق و در صفحه
 ۲۱۰ از سفرنامه جلد دوم در نظرش قول بی عمل میفرماید
بخش گیریم بدانند چه عملی خویشتن وجه بد ولی در وقت عمل

نفس و دوی غالب و آنها مذلول میشوند در زمانی که مجلس لا اله الا الله تشکیل شد و از طرف دول و ملل مختلفه نفوس کثیره حاضر شدند آن محضر شده در سطح عویس کهنایه با ادا میشوندند من نوشتن بایران که مثل آنها مثل شراب فروشها است که در حرمت شراب خمر اجلاس نمایند و در حضرت شراب بحث و مذاکره بمیاریه میان آرند ولی چون از مجلس بیرون روند باز گمانی السایه به پادشاه فروش مشغول گردند - خلاصه در این آیه مبارکه میفرماید - هر کس در عمل برضای الهی موفق و فائز گشت او از اهل بیبا محسوب است و الا اگر کسی بجهان اظهار بیباکیت کند و با اعمال و اخلاق بیباکیت عامل و ضامن نباشد بجهنم چنان قلم اعلی ناصر اعدای الهی است و مغرب بندهای شریعت رحمانی چنانچه در لوحه که بافتخار مرحوم عندلیب نزول یافته میفرماید یکوازی اهل بیبا از هر یک اگر عمل نالایقی ظاهر شود او ناصر اعدای حق بوده و هست چه که نفوس غافله بمجرد اصنام عمل منکری نسازند برافروزند و با انتشار عمل آغاز نمایند و نسبت آنرا بجهنم راجع کنند بگمرا از قلم اعلی این کلمه علیا نازل چندی که ناصر حدقه احوال و اخلاق پسندیده بوده و قائم و سردار این جنود تقوی الله است آنرا که لایق اصنام اینند است قبول مشاهده میشود - بهتر آنکه این موضوع بیباک مبارک که در کلمات حکمت نازل گشته خاتمه یابد را بر ایمان هو الثقل فی القل و التکثر فی العمل

من کان اقواله ازیت من اعماله فاعطوا ان عدمه خبر من وجوده و ناله احسن من بقاله مظهر اینست اصل و سرایان کفار و تم و کردار زیاده است کسیکه کتار بیس از کردار بیاید بداند که مرکز بهیض از حیات و نایس خوشتر از بقا است چه نیکو گفته - است تنی علیه الرحمة عمل بیارویا بی آورمکن سعدی چه حاجت است بگوید عمل گناه

نفس من عشتاناد و یک
لَا يَكْتُمُ أَحَدٌ عَلَى أَحَدٍ وَلَا يَكْتُمُ كُنْ نَكْثًا
عَلَدًا مَا تَهَيَّئْ مَكَّةَ فِي كِتَابِ كَانِ فِي كُرْدِ
الْبَرِّ مَكْتُورًا انْقَلَبُوا مِنَ الْحَيَاةِ إِلَى الْمَوْتِ مِنْ حَيْثُ
أَنَّ هَذَا كُنْ نَكْثًا لَكُنْ الْعَبْرَةَ كَيْفًا انْقَوْلَهُ
وَلَا تَحْسَبُوا مَا بَنَاءَ اللَّهُ بِأَهْدَى الْأَنْظُمِ وَالْأَنْظُمِ
نَمَّ انْقَلَبُوا إِلَى الْعَبْرَةِ سَهْبَةً لَمَّا تَهَيَّئْ
جَسَدُ الْعَبْرَةِ بِرَأْيَاتِ الْبَيَانِ انْقَلَبَتْ فَيَأْتِي
الْأَدْبَانِ الْأَمَّ أَرَادَ أَنْ يَكْرَبَ كَوْنُ الْحَيَوَانِ فِي
رَسُولِ كَانِ مِنْ نَفْسِ الْبَيَانِ مَوْجُودًا

جمال قدم جل جلاله بندگان آستان خود را بتعاضد الهیسه که مستغرق راحت و سعادت دین و دنیا ی ایمان است نصیحت و دلالت میفرماید و از آنجه موجب نساد و خسران دنیا و آخرت ایمان است نهی و انذار میفرماید و بکمال رافت میفرماید نباید کسی بر

دیگری اعتراض نماید و نباید کسی دیگر را بکشد در کتاب الهی
از این عمل نهی شده انسان بنیان الهی است و هدم بنیان -
الهی خفای عظیم است خدای مهربان انسان را بر خود احیا
نموده است قتل و اعدام او جنایت و کتاهی است بزرگ انسان
بنیان الهی است بنیان الهی را نباید بدست ظلم و طغیان -
خراب نمود بلکه باید بنیابت همت و قدرت در اصلاح و تعمیر
بنای الهی سعی و کوشش نمود باید راه خدا را گرفت و شقاوت
را بسعادت و ظلم را به عدالت تبدیل نمود و نضایح مشفقانه
خدای مهربان را آویزه گوشه‌نویس نمود تا ظلمات او هام مستولیه
بر امکانها با اشراقات انوار یقین و عرفان تبدیل گردد و ليس هذا
من فضل الله ببعید چه هر کسی بنوایای خالصه بر نصرت و
ترویج نضایح الهیه تمام نماید امواج تائید نازل و جنود لم تروها
ناصر و معین اوست باری این بند و نصیحت نه تنها در این
کتاب مستطاب اقدس نازل گشته بلکه نظائر این آیه مبارکه
در امواج سائره از حد احصاء و شمار افزونست از آنجمله در لوحی
میفرماید تولعه عزامه يا حزب الله لا تعترضوا على من اعتزى
عليكم ذروه می خورند عقیلین الى الفرد العظیم "مفهم این است
ای حزب الهی اعتراض نکند بر کسی که بر شما اعتراض کند بلکه
او را واگذارید در خیالات خود بی توجه کنید بسوی حق یگانه -
دانا و در لوق دیگر میفرماید "ان یسکم احد و یسکم سرری

سبیل الله اصبروا و ترکوا علی السامع لیسیرانه یشهد ویری و
یحسن ما اراد سلطان من عند انه لیسوا المقدر القدیر -
یعنی اگر کسی شما را دشنام دهد و ادبش بشما رساند در حقیقت -
الهی صبر کنید و توکل بخدمت انکید بر خدای شنوای بیباک البته او -
ناعد است و می بیند و میکند هر چه بخواهد پسندت خود است -
الته او قادر و تواناست و در لوق دیگر میفرماید "لا تسبوا احدا
یسکم و لا تتبعوا خطوات الغافلين قد جئنا لاتحاد من علی الارض
وانعاقهم یشهد بذلت ما ظهر من بحر بیانی بین عبادی ولكن
القوم اکثرهم بعد مبین "مفهم بیان مبارک چنین است که -
احد را دشنام ندهید و پیروی اقدام غافلان ننمائید ما برای اتحاد
و اتحادی اهل عالم آمده ایم شاید این مطلب است آنچه از دینای بیباک
من ظاهر شده است در بین امکان و لکن بیشتر مردم در دوری آشکار
و در لوق دیگر میفرماید "یا احبا الله لا تعملوا ما یتکدر به
صالحی سلسبیل المحبة و یقطع به عرف العودة لعمری قد خلقت
للواد لا للفسینه و العناد لیسوا لخر لحکم انفسکم بل لحب ابتا
جسمکم و ليس القتل لمن یحب الوصل بل لمن یحب العالم " -
مضمون بیان مبارک این است ای دوستان الهی کاری نکنید که سلسبیل
ساز محبت را مگر و تیره نمائید و بوی دوستی و مودت را قطع ننمائید
قسم بذات خود شما برای دوستی آورده شده اید نه برای دشمنی
و کدورت افتخار شما در این نیست که خودتان را دوستدارید بلکه
نخر شما در اینست که بی خود را دوستدارید پس دوستی نیست برای
کسیکه دشمن را دوست دارد بلکه دوستی است که علم را -

دوست میدارد هم در این لوح مبارک است با قوم دعا خوانان
و خدا و الفاسق کونوا قدوة حسنة بين الناس و صحيفة يقدّر
بها الناس ای قوم من رذالت را ترک کنید و فاسق را اتخاذ
نگید پیشوا نیگو باشید در میان مردم و متکوی باشید که
مردم از آن پند گیرند و در لوح سلطان ایران میفرماید -
"والذين يمدون في الارض ويسفكون الدماء" و یا کون اموال
الناس بالباطل نحن براء منهم و نسل الله ان لا يجمع بيننا
و بينهم لا في الدنيا ولا في الآخرة الا ان يتوبوا اليه انه
ارحم الراحمين ان الذي توجه الى الله ينبغي له ان يكون
ممتازي كل الاعمال عما سواه و ينبغي امر به في الكتاب كذلك
ففي الامري كتاب مبين والذين نهوا امر الله ورا ظهورهم و
اتبعوا هواهم اولئك هي خطا عظيم منطوق بیان مبارک
بدین تقریب است گمانیکه نسد میکنند در زمین و سونیزی
میکند و مال مردم را بنا حق میخورند ما از ایشان بیزاریم
و از حق درخواست میکنیم که جمع نگند میان ما و ایشان را نه
در دنیا و نه در آخرت مگر آنکه توبه کنند و باز گردند پسوی خدا
البته او مهربانتر است از هر مهربانی برایش هر کس بحق روی نماید
سزاوارست بر او که جمیع اعمال از پیش خود ممتاز باشد و -
متابع کند هر چه را که در کتاب الهی بآن مأمور گشته است
این چنین مقدر شده است امر در کتاب مبین و گمانیکه امر الهی

را پشت سر انداختند و پیروز خواهای خود نمودند آنان در بد
حساب بزرگند و در توحی که با تخرابها سر یک در پنداد بودند
نزول یافته میفرماید "ان لا تختصوا في امر الله و لا تستروا احكام الله
التي نزلت في انبياء من لدن عزيزهم ثم اجتمعوا على الحب نس
اصدوا ما وقع بينهم من الكدور لا تكونوا كمن واحدة على مقعد -
* صه هج صدق منيع ان لا تجاوروا عن حدود الله ولا تعادوا
منها ولا تكون من المعتدين و ان يكون بينهم ذات فقر فانفقوا عليه
ما وحيتم الله و لا تكون من المانعين و ان وجدت ذات شر فارحموا
عليه ثم استأنسوا به برفق منيع و ان وجدت ذات ضعيف في الايمان
لا تعترضوا عليه ثم ذكره برزق و لسان نبي مطيع ليعرف امر الله
في نفسه و يطع بما امر به من لدن عالم عليم الى آخر اللوح مطوم
ای مبارکه قرب باین مسعوس است اختصار تاکید احکام خدا که
در بیان نازل شده است از جانب خدای عزیز گوی پس از آن جمع شوید
بر محبت و دوستی و اصحاب تعاهد هر که در دنیا که در میان
شما حادث گشته تا مانند یک نفس بر محل بلند صدق و راستی ساکن
باشید تعدد و تجاوز از احکام الهی لتعاهد و از اهل لسان مباحثید
و اگر تفرق در میان شما باشد بر او نازل شد از آنچه خدا پنداخته
است و مواجب آنچه را از او منع و منع تعاهد و اگر زبان ندیده ای را
بمانید بر او رحم کنید پس با او مواصبت جوئید بصفت و مدارائی و اگر
بباید کسی را که در ایمان سعید باشد بر او انعام کنید پس ب

نفس و مدارائی و زبان مزیم طبع او را متذکر نمایند تا امر
 الهی را بسلامت و آنچه مأمور است اشرار ساقط کند و در حق
 دیگر میفرماید "تالله الحق لو انتم تشعرون احب عندی من
 ان تشعروا علی احد و هذا من سبیتی و احسن حسانی لو
 انتم من الموقنین ان اسبروا یا احیائی فی الیاسا و النسرا
 و ان یختم من سالم فارجموا حکمه الی الله الذی یدیه مشکو
 کلشی و انه لیهوالمقتدر علی ما یشاء و انه هو الذی المتنتعین
 مفاد چنین است قسم بخدا ی حق اگر متخلو واقع شوید محبوب
 تر است - و زدن من از اینکه ظلم کنید بر کسی و این است از -
 حور و سجیه من و نیکیترین صفات من اگر از اهل یقیق هستید
 صبر کنید ای دوستان من در زندان و اذیتها و اگر ستم -
 ناری بر شما ستم نماید رجوع نمائید حتم او را بپسوی خدا اینکه
 مشکو هر چیز از قبضه قدرت اوست و البته او قادر است بر
 آنچه بخواهد و البته او صحت تر انتقام گیرنده است اگر
 بخواهم آیات منزله از قلم نفس الهی را در اینموسوس بنگام
 این او را نگاشت نماید همین قدر که از قشره میتوان بی بدنها
 بر تکی است اکنون چند نفره از بیان همین آیات و مرکز مبتدیان
 زیب این او را و ناعین از آنجه در لوحی که با مختار دکتر کلون
 است میفرماید "زنهار زنهار از اینکه نفس را بیازاید زنهار
 زنهار از اینکه با نفسی بحدی محبت حرکت و سلوک کنید زنهار
 زنهار از اینکه انسانی را مایوس کنید هر نفسی که سبب حزن

جانی و نریمدی دلی کرد - اگر در سبب - زمین ماوی جوید بیشتر
 از آتش که بر روی زمین سهر و حرکت نماید و هر انسانی که راضی
 بدلت نی خوش شود البته نابود شود بیشتر است زیرا عدم او بیشتر
 از وجود است و موت او بیشتر از حیات و در لوح دیگر میفرماید
 "احب الی الهی بموجب این تعالیم یانی تمام کننده اطفال بشر را
 پدر میبایا باشند و جوانان انسانرا برادر غمخوار کردند و سال
 خوردگانرا اولاد جان فشان شوند مقصود اینست که باید با کلی
 حتی دشمنان بشهائیت ری و رحان محب و میبایا بود در مقابل
 اذیت و جفا وفا مبری دارید و در موارد ظهور بخصا بشهائیت صفا
 معامله کنید سهم و ستان را سینه می مانند آینه هدف نمائید و
 خشم و شتم و لعن را بکمال محبت مقابلی کنید و در لوح دیگر
 میفرماید "تا توانید خاطر موری میازاید چه جای انسان و نسا
 ممکن سرمای میگوید تا چه رسد بخدمان هست بر آن بنگارید که
 سبب حیات و بقا و سرز و رف و راحت و آسایش جهانیاں گردید خواه
 آشنا و خواه بیگانه خواه مخالف و خواه موافق ناظر بپای کبر و یا
 ناپاکی بشر ننمائید بلکه نظیر بر رحمت عامه خداوند اکبر فرمائید
 که پرتو غنائش جهان و جهانیا را احاطه نموده و قیصر نعمتش -
 عارفان و جاهلانرا مستشرق فرموده بیگانه مانند آشنای بیگانه بر -
 خواص انعامش حاضر و منکر مد بر مانند مشت از دریای لطافت
 مشغول و در لوح دیگر میفرماید "اعباران با اهل جهان خواه

دوستان و خواه دشمنان مهربان باشید و خیر خواه گردید درستی
 نمائید و حق پرستی کنید راستی جوئید راستی طلبید خاطر حق
 میزاید ولو میسر نماند باشد و دلی افسرده ننمائید ولو دشمن
 بر کین کرد آئین میروا بنهید و از هر قیدی آزاد شوید نظر
 بخدا بنمائید نه به خلق و توجه بجهان آفرین نمائید نه بجهان بصر
 بافتاب بگذارید نه بگلشن و گلشن اگر جفا ببیند روا کنید اگر
 مورد محنت گردید محنت بخشید اگر معرض ملامت شوید تحیت و سلام
 نمائید اگر انگار و استکبار مشاهده کنید عجز و انکسار بنمائید اعدا
 اگر زهر دهند شهید بخشید اگر تلخ شوند شکر گردید مقصود این
 است که بغض و عنایت نورسین آئین دوستی و راستی با جمیع
 اقوام عالم تاسوس نمائید و توبین کنید اینست فضل عظیم و اینست
 نور مبین اینست رحمة للعالمین با کسی بجز و ستیز میزنید و
 بنیان جدال میسازید بلکه شباهت مهربانی و خضوع و خشوع بکلمه
 حق القاء نمائید و محبت برهان بنمائید اگر قبول نبود نفع العباد
 والا دگر میباید فکرم نکردید مایل باریت کردید میباید شکایت
 بنمائید الی آخر الحق .

نظر و چشم
 قَدْ حَكَّمَ اللَّهُ الشَّاهِدَةَ عَلَى مَا أَلْفَنَ رَحْمَةً مِنْ عَرَبِيَّةٍ
 عَلَى الْبَسِيَّةِ أَشْكُرُ بِالْقَسْرِ وَالْقَسْرَ حَانَ وَلَا تَتَّبِعُوا
 مِنْ كَثَرِ عَنْ مَكَلِكِ الْفَرْسِ بِكَيْفِمْ فُكُومُوا عَلَى
 جَهْدَةِ الْكُسْرِ فِي كَيْلِ الْأَحْوَالِ إِنَّهُ يُوْتِيكُمْ بِسُلْطَانٍ
 كَان عَلَى الْغَالِبِينَ مَحِيطًا .

بن چل چاره دار آید اول از راه عقل و رحمت حکم شهادت ما تلافی
 میفرماید و عباد را امر بشکوائه الهی میفرماید از جمله چیزهایی که موجب
 توبه است یکی همین بود که آیه در بعضی از شرایع به شکستی
 خداور بود که چنین را که نشاء خلقة انسان است تجسم می آید
 و مد نفوس حیوانات و طیور را که حائل گوشت است با و ظاهر میسر
 بیرون جان در این امر مبارک شهادت تلافی حکم شده است و از حضرت
 عبد الهی نیز سترال شده و این لوح مبارک در جواب عدو و یار است
 " حواله ما تلافی را که مادم وجود انسان است از پیش علمانی شیعیه
 مانند اوسان کشیده می آید انستد ولی در شریعت حضرت رسول نیز
 چنین بوده ولی نفس را مقصدی تعلیم سلوک صحیحی بنموانند
 نام است در اعراب جابر آحمد جعفر و نایب جمیع قبیایان را
 تحیت این راهی برسانید فرصت بشمار این نیست
 و در آیه دوم عباد را برخیزد امر میفرماید و در الواج سائره به صبح
 بیان تمجید میفرماید که مراد از خدمت امر تبلیغ و تشریف تراست
 از آن جمله در لوح میفرماید " الحمد لله بعنايت الهی عهد شد
 و بشمارش توجه نمودی تا آنکه وارد سجن اعظم گشتی و ندای مظلوم
 آفاق را بکوش ظاهر و باطن اعدا نمودن و کوشش لاف اهل مفرجه و
 مداخلین بود از بد عطا آماجده و پنهانی لک ان تعبد الله و تشکر
 بدو بالملک و الملکوت انشاء الله باید بد خدمت امر مشغول شوی و آن
 تبلیغ بود یعنی نفوس که در پیدا ی غلات سائرنه ببارگرم اسم اعظم

بهر علم و حکمت الهی دلالت صلاحت نماید بکرات در کتاب ایزد
 باید که بشانی از حرار - حید الهی مشتعل نمایند که آتش
 حرارت آن از صیغ رگها و اعصاب و اجزا و اعضا ظاهر شود تا جمیع
 اهل عالم از این حرارت مشتعل شوند و باطن مقدود توجیه نمایند
 و کل را در می میمانیم جعل ما نزلناه فی کتاب باید جمیع -
 بطراز اخلاق الهیه منین شوند و بآنچه سیم ارتقا امر الله و اغراض
 نفوس است قائل گردند الی آخر اللین و در لیس عبدالوهاب است
 قوله جل جلاله امر اولیا بخدمت امر مشغول باشند و خدیج
 تحلیل است آنهم بحکمت و بیای باید که آن مشتعل باشند الی آخر
 و در لیس دیگر میفرماید * قسم بمسافر عالم که هر نفس الهی
 بخدمت امر و اولیا می باشد و عمل بها انزله الله فی الکتاب فائز شد
 البته بکافا - آن در دنیا و جمیع عوالم فائز خواهد گشت میزان عدل
 دو گانه بوده و خواهد بود مکافات محسنین و معاصرات مسیئین
 این است سیاست حقیقی نظم عالم و سکوة آن و واحد عباد بآن
 محلل بوده و خواهد بود و لکن اینهم چنین فاضل باین ناظر چه که
 حق عیون فضائل بنفسه ظاهر الی آخر و در لیس حضرت اشرف شهبه
 میفرماید * امروز روز است عظیم و بویست مجرب اگر از انسانی گفته
 لوجه الله و چه ظاهر گردد در بر آت علم حقیقی کتابی مشاهده
 شود قیوم را عمارت توبه بی از تامل این بیم معادله نباید بجز
 نعم از بر آن نفس است که الهی بخلق بی ظهور و کلمه آگاهند و

در سوره حسار که بیان میفرماید تسویه
 تبارک و تعالی بیا ایضا العاصم را الی الله
 غنم تهبه من غنم البحر و لا تحس نفع
 عما تسدرهمه و کمن من الفاسقین و لیست و ترکن
 کل من فی السموات و الارض بفسرة منه لیکن
 فی انفسهم بخس الله العقود العظیم الحکیم
 غنم الی الله الانقطاع غنم من هذا البحر
 الحیوان ثم رشح منها علی الکائنات
 لیظهرهم عن حدودات البشر و یقرهم
 بفسرة الله اکبر هذا المفسر المقدس
 العیون ان وجدت نفع و حید لا تحزن
 ساک بریدک قسم استانی بیده و کمن
 الشاکرین ببالغ امر مولک الی کمل من
 فی السموات و الارض ان وجدت مقبلا -
 ناعلم علیها لسانی حکمة الله رب
 ایضا القائل السوء و کمن من العقیلین و
 ان وجدت معبر عما عسر عرقه
 تسوکل علی الله رب العالمین -
 تسال الله الحق من یشیح الیسوشتیاء فی ذکر
 اسم ربه لیستل علیه جنود السوء

بیشند تنهائی خود و دعوت خواهند نمود باین راه خداوند
 عز و مجد تو نیز بایشان افتد اگر بیشتر از حدی بازگشایی
 باشی که محزون نمیکند ایشان ملامت ملامت کنندگان بیجا
 وجود این میوه الهیه از او ایمان دور است که سبک و
 خاموش نشینم
 مجلس انس و بهار رحمت عشق اندر میان جام می نگرفتن از
 جانان گرانجانی بود

نطق هشتاد و سوم

تَسْكُو بِحَبْلِ الْخَطَاةِ عَلَى ثَمَنِ الْأُيُومِ مِنْ بَابِكُمْ أَنْتَارُ الْأَوْسَاعِ
 هَذَا مَا حَكَمَ بِهِ مَنْ كَانَ الْكَلَفَ مِنْهُ لَطِيفٌ وَالَّذِي لَمْ يَتَغَيَّرْ إِلَّا
 بِأَنَّهُمْ أَنْ تَسْتَعْلُوا النَّاسَ الَّذِي يَتَغَيَّرُ الْهَوَا أَوَّلُهُمْ آخِرُهُمْ
 مُنْصَرَفًا لِلْخَطَاةِ بَيْنَ أَلْسِنَةٍ هَذَا مَا رَدَّ لَكُمْ مَوْلَيْكُمْ الْعَزِيزَ الْحَكِيمَ
 بر آریاب دیانت یقین واضح و مشهود است که هر یک از مظاهر
 الهیه در عصری که عالم را بظهور خود منور نمود، بر حسب مقتضیات
 زمان و مکان شریعی تشریع نمودند که جامع جمیع ادب و
 کمالات و فضایل عالم انسانی و کافل سعادت و راحت و آسایش
 نوع بشر باشد و او امر و نهی آن سبب حفظ و صیانت نوع انسان و
 انتظام عالم امکان بود پس چون در او امر و احکام هر شریعی
 بشماردقت ملاحظه کنیم میبایم که بعضی از احکام تعلق با اصول
 اخلاقی روحانیه دارد از قبیل صدق و صفا و امانت و وفا و القصد

و محبت و عدالت و انصاف و عفت و عصمت و طهارت قلب و مناعت
 طبع و علو همت و اعتماد همت نفس و امتثال ذلت و نهی از کذب و
 نهی از جفا و خیانت و عداوت و بغضا و ظلم و تعدی و شرارت
 و درون همت و بی عصمتی و ناپاکی و امتثال ذلت اگر گونه احکام
 از او امر و نهی همیشه محفوظ از تغییر و تبدیل بوده و خوا
 بود و برخی از او امر و نهی تعلق بمعاملات در زندگی بشر
 دارد و این بر حسب تغییر مقتضیات زمان تغییر میکند و بعضی
 از احکام تعلق بمعبادات و اعمال دارد و آن نیز محض امتحان عباد
 یا حکمتی یا بالغه دیگر بر حسب مصلحت و حکمت تغییر
 میکند و باره از احکام تعلق بحفظ صحت و سلامتی بشر دارد چه
 میرسد است که عقل سالم در بدن سالم است و مسلم است که
 تکلیف عرفان و عبادت منوط و مشروط بصحت عقل و بدن و بشر
 تکلیفی نبوده و نیست پس امر با استعمال یا نهی از استعمال بعضی
 چیزها فقط برای حفظ صحت انسانیت و از جمله چیزهاییکه بدخلیت
 نامه در حفظ صحت دارد لطافت و نفاذ است چه بشود رسیده است
 که تولید اغلب میکروبها منحصراً که مولد امراض و کوناستکافات و
 اوسان است لهذا حق رؤف بکمال رأفت در این آیه مبارکه عباد
 خود را متذکر میدارد و میفرماید بِحَبْلِ الْخَطَاةِ و پاکیزگی نصیب شود
 بقسمیکه آثار چرب و کثافت در جامه و لباس شما ندید و نشود مگر
 کسیکه قدر واقع داشته باشد گشتارند خود را نظیف نگاه دارد -

در این مورد مذکور و معفو است تطهیر نماید. و مکرره را باین
که تغییر یافته باشد بیکر از سه چیز میانه استعمال کند آید را
که به سهبر تصور هوا یا چیزها دیگر تغییر کند یا شد جوهر و
خلاصه لطافه باشد در میان ثلاث این است آنچه خدای عزیز حکیم
از برای شما اراده فرموده است و در توضیح این آیه مبارکه نیست
المتبرین استیضاح نموده و جواب از لسان علقه نازل شده و عبار
سؤال و جواب این است از ما بگرد مستعمل آن جواب از آب
قلیل مثل یک کاسه یا دو مقابل یا سه مقابل آن است و در آن
نست از مستعمل مذکور و اگر بحد کبر باشد از تغییر پاک
وجه یا دو وجه تغییر نیفتد و در استعمال آن با سهبر نیست
و اگر یکی از اوصاف ثلاثه در او ظاهر شود یعنی فی الجملة لون
آب تغییر نماید از مستعمل محسوب است انتهى منہ اللطیف
عزیز میشود مقصود از حد اشاره بمسائل اسلام و احکام اوست در
باب طهارت و مقدار اگر ۲۸ این بسند تغییر و در احکام اسلامی
چنان بود که اگر مقدار آب گشتر از آن بود بملاقات چیز ناپاک نجس
میدانستند اگر چه یک قطره باشد و لکن چون مقدار کبر میرسیست
بملاقات هر کیفی ولو آنقدر بود یا اند از قبیل مکرره یا کسبه
مکرره چه کلامه بکلامه و طافه مکرره یا کلمات دیگر و اما
اوصاف ثلاثه که در بیان مبارک است مقصود از آن همان قاعده
است که در احکام اسلام مابین نقیحا معمول و معنون بوده و آن

مبارک بود او تغییر رنگ آب یا تغییر بوی آب یا تغییر بوی آب
که در آب یکی از سه وصف پیدا میشد استعمال آنرا جایز نبود
و این اخیرا چنان شده بود که حوضهای آب بقدری متعفن میشد
رنگ میشد که شامه انسان از دور از آنچه متعفن آن متعفی و متغیر
میشد تا چه رسد به نزدیافتن بآن حتی امروزه که ایرانیان مد
تدن و حفظ صحت هستند در اغلب امکنه کما فی السابق همان
آبهای گلیف متعفن را استعمال میکنند و آن میدانند از این
جهت جمال مبارک جل افضاله میفرمایند آب بکریاید استعمال
شود و استعمال آب مستعمل جائز نیست و از حد استعمال شده
سؤال گشته میفرماید مثلا یک کاسه یا دو یا سه کاسه آب اگر کسی
در آن دست و روی خود را شست دیگری نیز بخواهد در آن دست
و روی خود را بشوید مستعمل محسوبست و جائز نیست اما اگر مقد
کری باشد از یک یا دو دست و روشستن ممنوع نیست ولی بیشتر جایز
نیست باری در این امر مبارک نهایت تأکید را در تلطیف و تنقیص
فرموده است چنانچه در کتاب مستطاب اقدس در چند موضع تکرار
شده و در سائر الواح الهیه و مرکز میناق و ولی امر الله از شماره بیز
از آنجمله این حق مبارک از گشت اظهار میناق صدور یافته

هوایابی ای منجد ب کلمات طهارت و تقدیس از اسرار
دین الهی است و اعظم وسیله وصول درجات عالیه غیر متناهی
و این جوهر لطیف و نفیس چه در ظاهر و چه در باطن مبارکست

و مقبول در عالم وجود از جمله شقون جسمانی که تعلیل و تاثیر
در مراتب روحانی دارد لطافت و ذیافت و طهارت است چون به
محل پاک و طیب و ظاهر داخل شوی یک نفعه روحانی استنجام
نمائی لهذا در این گور اعظم این امرات اقی را نهایت تاکید جمال
قدم روحی لایسائه القدا فرموده اند اما اصل تقدیس و تنقیه و پاکیزگی
و لطافت و طهارت قلب است از جمیع ما سوی الله این است که میفرماید
حش اورادی و اذا کرى قلبا ورذا واحدا وحالی فی خدمتک سرمدا
هنیئا لمن ناز بهذا المقام الاخر الاعلی **عبدالمعنا عیاس**
این لوح منیع که چه مختصر است ولی معانی بلیغ و مفاهیم کلیه
از آن مستفاد و معلوم توان داشت در بحر کلماتش لثالی منبره مکنون
و مخزون است چنانچه آئینه تا از زنگاری پاک نشود حاکی از انوار آفتاب
جهان تاب نگیرد همچنین آئینه قلب تا از آلاین و زنگار طبیعت
پاک و مقدس نگیرد سلطان حق در آن مقر و استقرار نجید و همچنین
حق تا میشد بایمان و عرفان نشود تعلق و اشتراق آن ظاهر و
آشکار نکرده و چنانچه شمس ظاهر را مشرق و افق لایم تا تجلی بر
آفاق نماید و عالم امکان سرا روشن و نیر گردد همچنین تجلی شمس
حق را افق واجب تا جلوه و اشتراق فرماید و هیاکل ظلمانی را
نورانی نماید و این واضح است که افق این شمس منیر قلب انسانست
و از قلب جمیع اعضا و اجزای بر تو افکند پس اول چیزیکه برای هر
آنم است تنقیه و طهارت قلب از سهم تیره اوهم و آلاین و خرافات
۴۴۸

مقدس و مطهر شود انوار ایمان و ایقان بکمال حرارت و شیا^۱ لعمان
و اشتراق نماید و در این خصوص الوان و آثار بیحد و محض است لهذا به
بند فقره گفته میشود در کلمات مکتوبه عریس میفرماید باین البشیر
هیکل الوجود عریس نطقه عن کشفی لا ستوائی به واستقراری علیه
ای میزند بشر هیکل وجود سریر من است آنرا از هر چیز پاکیزه
و ناپید کن تا من بر آن جلوس و استقرار نمایم باین الوجود نور ادرک
منزلی قدسه لنزولی و روحک مظهری طهره هالطهوری ای پسر
وجود قلب تو محل نزول من است آنرا مقدس گردان برا عزوجل من و
حق نظرگاه من است آنرا مطهر کن برای ظهور من باز در این موضع
این لوحی را که از قلم اعلی بافتخار نیل شده زب این دفتر مینمائیم
هوالباقی اغنیل این مقام مقامی است که جز قلب لطیف ادرک ^{نزل} نتواند
و جز نوا^۲د نمیشد کوش فائز نکرده که در بعضی موارد احکام بصرو
سمع و ذائقه جمیع مرتفع گردد جز نوا^۳د اوهم اگر از حییات و اشارات
محفوظ ماند و از ذکر غیر دوست مطهر گردد و چون مطهر از ذکر مایوس
شد در این صورت گل ارگان انسانی بشطیهر او مطهر شوند و بشیرا و منیر
گردند و بعلم او عالم چنانچه بشیر او جمیع سقم مشهور آیند ^{حفظ} صلا
در دو ما^۴ صایعینما که ملح اجاج است و یکو حدب فرات در اینک
حکم سمع خان است چه که صوتی از این دو ما^۵ مرتفع نه که ادرک نموده
تمیز دهد و یا تبدیل نماید و بصر هم در دورا خالص و صافی ملا
نماید از تمیز آیه عاجز گردد پس حکم بصر هم در این مقام مرتفع نشود
۴۴۹